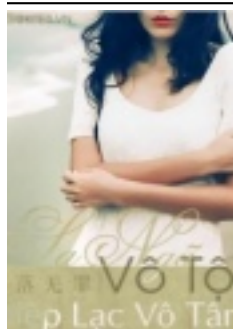

Sa ngã vô tội

Contents

Sa ngã vô tội	1
1. Chương 01- 02	1
2. Chương 03-04	15
3. Chương 05-06	26
4. Chương 07-08	40
5. Chương 09-10	51
6. Chương 11-12	66
7. Chương 13-14	80
8. Chương 15-16	95
9. Chương 17-18	109
10. Chương 19-20	123
11. Chương 21-22	140
12. Chương 23-24	155
13. Chương 25 + Phiên Ngoại	171

Sa ngã vô tội

Giới thiệu

Trong bốn năm cô làm thư ký, đã cự tuyệt vô số lời “mời”. Cô chưa bao giờ tự cho mình là thanh cao.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/sa-nga-vo-toi>

1. Chương 01- 02

Sau khi gửi đơn từ chức, cô mang theo phiên muộn và oán giận trở về nhà, mệt mỏi nằm dài trên sofa.

Làm thư ký, cô tự thấy mình không có chỗ nào không đáp ứng được yêu cầu của sếp. Sếp muốn tin tức cô tìm tin tức, đã vậy còn vì ông ấy mà phân loại ra từng mục rất rõ ràng. Sếp muốn cô chuẩn bị tư liệu, cô

luôn cẩn thận sắp xếp mọi thứ thật hoàn chỉnh, cần đoán ý sếp mà lo cho chu toàn. Sếp muốn cô cùng đi xã giao gặp gỡ khách hàng, dẫn khách có ép cô uống bao nhiêu rượu cô cũng chưa bao giờ dám thốt ra một chữ “không”. Rồi ngay cả khi sếp tâm tình không tốt, vô lý la mắng cô thậm tệ, cô đều nuốt tất cả mọi âm ỉt vào lòng, im lặng cho sếp mắng chán chê đến khi ông hả giận mới thôi...

Nhưng, dần cô đã hết lòng nhịn nhục hơn một năm, nhưng chỉ vì cái mưu toan đi cửa sau tạo quan hệ với lão thuê quan thất bại mà sếp vô tình thăng tay tổng cô ra khỏi công ty.

Là do cô nhìn nhận sai hay là do cô chọn sai công việc?

Có lẽ chẳng cái nào sai cả, mà sai chính là ở tính tình của cô mà thôi.

“Không có một lão sếp nào nguyện ý ngày ngày đối mặt với một thư ký có bề ngoài hấp dẫn và quyến rũ mà lại luôn tỏ vẻ thanh cao cả”. Đây là lời người bạn tốt nhất của cô – Liễu Dương, đã nói với cô, sự thật chứng minh lời cô ấy rất thuyết phục.

Không thể phủ nhận, thư ký được xã hội hiện giờ coi trọng được chia làm hai loại: một loại là các cô có thâm niên công tác, kinh nghiệm phong phú, cư xử khéo léo, giỏi đẩy giỏi đưa. Còn loại còn lại chính là trẻ tuổi, xinh đẹp, năng lực cũng chẳng cần nhiều, chỉ cần biết làm cho ông chủ vui là đủ rồi.

Thật không may, cả hai loại ấy cô đều không phải. Chỉ mới làm thư ký được bốn năm, thời gian chưa dài, kinh nghiệm còn ít, đã vậy còn không thể khiến cho sếp được vui vẻ, nếu như không bị tổng cổ khổ khỏi công ty thì thật xin lỗi cho cái danh “nữ thư ký” này. Nhưng dần sau mười năm, hai mươi năm, ba mươi năm cũng chỉ là tình nhân của kẻ khác thì lại càng muốn xin lỗi bản thân mình hơn...

Hai mươi mốt tuổi, khi cô hiểu được kiểu đối xử bất công, hèn mọn kia mà cảm hận tận xương tủy, để lại đơn từ chức rồi bỏ đi. Bây giờ cô đã hai mươi lăm, đối với những lời yêu cầu vô lễ như thế đã trở thành quen thuộc. Cô đã học được cách cự tuyệt khéo léo, học được cách đối phó với lão sếp, nhẫn nhịn chu toàn công việc, nhẫn nhịn đến mức không thể nhịn hơn được nữa mới thôi...

Lần này thất nghiệp khiến cho cô hoàn toàn nhìn thấu một việc, không chỉ có lòng người dễ thay đổi, mà mối quan hệ giữa người với người trong công việc này cũng rất dễ thay đổi. Không bằng cô đổi sang một nghề khác không còn vẻ “ái muội” như này thử coi sao.

Quảng đi sự mất mát trong lòng, cũng quảng luôn những muộn phiền oán giận hoàn toàn vô nghĩa, cô rót một ly đầy nước trái cây mát lạnh, ngồi ngả lưng thoải mái trên sofa chăm chú xem vài tin tức tuyển dụng trên tờ báo mới mua.

Làm phiên dịch viên chuyên nghiệp? Nếu chỉ giao tiếp bình thường với khách nước ngoài thì cô hoàn toàn có thể nhưng là phiên dịch viên chuyên nghiệp thì e là không được.

Kế toán? Bán hàng?...

Những công việc đó cô căn bản không làm được, vì cô mới tốt nghiệp đại học được bốn năm, kinh nghiệm làm việc cũng chỉ giới hạn ở chức vụ thư ký mà thôi.

Nghe được tiếng chìa khóa lách cách ở cửa, cô biết Liễu Dương đã về, xoa xoa cánh tay mỏi rệu rồi đứng lên giúp cô ấy mở cửa.

Nhìn thấy Liễu Dương tươi cười như xuân sớm, những lo lắng trong lòng cô cũng nhanh chóng tan biến hết.

Liễu Dương nhìn thấy cô ở nhà liền có chút ngạc nhiên: “Băng Vũ, hôm nay tan ca sớm thế?”

“Tờ bỏ việc!” Cô bình thản nói, đơn giản cứ như là việc ăn một bữa cơm vậy.

“Ừ!”

Liễu Dương dường như chẳng có chút phản ứng gì, trong vòng bốn năm cô đã thất nghiệp mười lần, nếu cô ấy còn có chút phản ứng khoa trương nào thì mới thực là không bình thường.

Liễu Dương với cô là bạn đã nhiều năm, cô ấy có dáng người dong dỏng, làn da ngăm ngăm khỏe khoắn và một mái tóc ngắn gọn gàng cùng với ngũ quan tương xứng có vẻ thiếu một chút ít sự quyến rũ nhưng lại tăng thêm phần khôn khéo, giỏi giang.

Còn nhớ năm ngoái, khi Liễu Dương cắt phăng đi mái tóc dài bao nhiêu năm của cô ấy, cô cũng vuốt vuốt mái tóc dài của mình, thật muốn tổng tiến những phiến não đi theo ba ngàn sợi tóc trên đầu mình luôn.

Liễu Dương nói: “Cậu tha cho mái tóc đi, nó vô tội mà ... huống chi cậu có một dáng người mê hồn, thêm làn da bóng loáng non mềm, lại còn thêm đôi mắt trong suốt như nước ấy nữa. Chỉ cần cậu gầy đi một chút thôi là đã đủ đắm say lòng người lắm rồi... Hơn nữa, cậu định làm một bà cô già sao? Lại còn là một bà cô già trinh tiết nữa chứ. Cứ như thế thì lão sếp nào dám mang cậu ra ngoài khoe với người ta chứ hả?”

Cô không nói gì, sao cứ nhất định phải cho rằng vận mệnh thể lương của người phụ nữ thì thường gắn liền với nhan sắc mê hoặc người cơ chứ, vậy nên với mái tóc quần dài này càng không có chút quan hệ nào. Muốn thay đổi hết thấy, thì trước tiên phải thay đổi công việc thôi.

Thư ký? Cô lúc trước như thế nào lại lựa chọn cái nghề nghiệp đáng buồn này chứ!

Lúc cô đang ngây người suy nghĩ thì Liễu Dương đã ngồi xuống sô pha, cầm lấy ly nước trái cây của cô mà uống từng ngụm.

Hai người các cô đều thích hương vị ngọt ngọt chua chua của nước trái cây, mỗi lần cùng nhau ngồi thưởng thức, cô đều cảm nhận được: vị chua thanh thanh, vị ngọt đậm đà.

“Không muốn làm thư ký nữa sao?” Liễu Dương thấy cô lần lượt gạch bỏ các vị trí tuyển dụng thư ký trên báo theo mỗi đầu bút lướt qua, liền thân thiết hỏi.

“Đúng vậy, cậu không phải nói tớ thường ngày thích ra vẻ thanh cao nên không thích hợp làm công việc này sao?”

“Cậu là quá thanh cao.”

Cô đáp lại Liễu Dương bằng một tiếng cười khê khàng, cô đặc biệt thích cách nói chuyện thẳng thắn của Liễu Dương, khi ở chung với nhau cách nói chuyện này làm cho cô có cảm giác chân thật, gần gũi.

Một lòng hứng thú tràn ngập tìm việc trên báo của cô tan thành mây khói, cô đem tờ báo quảng cáo sau khi đã nghiền đi ngẫm lại đến ba lần quăng qua một bên, thất vọng tràn trề: “Hình như chẳng có việc gì tớ làm được...”

Liễu Dương dường như nhớ ra việc gì đó mà đôi mắt chợt sáng lên, đặt ly nước trái cây lên bàn: “Đúng rồi, tớ nghe Uyển Uyển nói, công ty cậu ấy đang tuyển trợ lý thư ký, hay cậu tới thử xem.”

Phải không? Lê nào ông chủ của cậu ấy – ‘người đàn ông bất bình thường’ đó muốn tìm trợ lý thư ký ư?” Cô có chút động tâm, đương nhiên không phải vì người đàn ông bất bình thường đó, mà là vì chức vụ trợ lý kia rồi.

“Ừ, ngày hôm qua nói chuyện phiếm với Uyển Uyển, cô ấy nhắc đến.” Liễu Dương thấy cô có chút động lòng liền nói thêm: “Nếu không cậu đi xem thử, biết đâu chừng lần này sẽ đánh tan mấy cái ý niệm mục nát trong cái đầu heo của cậu đấy.”

Uyển Uyển tên đầy đủ là Đường Uyển, là đồng nghiệp trước đây của Liễu Dương, vừa mới chuyển qua chỗ làm mới không bao lâu nhưng luôn miệng khen ông chủ của cô ấy chính là một người đàn ông hoàn mỹ nhất thế giới.

Cô uống một ngụm nước trái cây chua chua ngọt ngọt, từ từ nhớ lại những lời ca ngợi của Uyển Uyển mấy ngày trước.

Anh ta là Lâm Quân Dật, là người Hoa lớn lên tại Mỹ, vừa mới lấy được bằng thạc sĩ kinh tế đại học Harvard liền trở về nước mở công ty. Anh ta ngoài gia cảnh vô cùng tốt, năng lực làm việc cực siêu, lại còn đẹp trai đến đòi mạng, nhưng cũng lạnh lùng đến chết người a.

Anh là người chính trực, công ra công tư ra tư, chưa bao giờ có mối quan hệ mập mờ với bất kỳ nhân viên nữ nào trong công ty, thậm chí cũng chưa ai gặp qua anh sánh đôi với một người phụ nữ nào.

Càng không thể tin được là... anh đối với tình yêu là nhất mực chung thủy, tuy rằng đã có vị hôn thê đính ước được tám năm tại Mỹ, nhưng anh vẫn giữ thân như ngọc, đối với những ánh mắt yêu thương, ngưỡng mộ, thêm muốn của các mỹ nữ ngay cả liếc mắt một cái anh cũng chẳng buồn...

Cô nghe Uyển Uyển huyền thuyên về Lâm Quân Dật, cứ ngỡ rằng cô ấy nói đùa. Sau đó, nhìn thấy biểu hiện của cô ấy thật sự nghiêm túc, cô mới miễn cưỡng tin rằng trong thế giới hiện đại muôn màu muôn sắc này lại tồn tại một ‘người đàn ông không bình thường’ như vậy.

Thời buổi bây giờ tìm việc rất khó khăn, nếu có bất cứ cơ hội nào thì nên nắm bắt lấy.

Sáng sớm hôm sau, cô liền mang hồ sơ đưa cho Uyển Uyển, nhờ cô ấy nộp cho bộ phận nhân sự nhân tiện thay cô thám thính chút tin tức nội bộ. Cô vốn nghĩ rằng phải đợi vài ngày nữa mới có tin tức, không ngờ chỉ đến 3 giờ chiều cô đã nhận được điện thoại của phòng nhân sự công ty bất động sản Quân Dật mời cô đến phỏng vấn.

Lòng cô tràn đầy hưng phấn khi nghĩ tới công ty này làm việc rất hiệu quả, mới nhận hồ sơ qua nửa ngày đã gọi đến phỏng vấn. Không còn thời gian để nghĩ đến chuyện gì khác, cô ghi lại địa chỉ của họ, trang điểm sơ qua một chút, liền vội vàng đi.

Công ty bất động sản Quân Dật nằm nơi trung tâm phần hoa nhất thành phố, kế bên quảng trường lớn, san sát nó lại là mấy khách sạn năm sao cao cấp, cho nên nó được thiết kế vô cùng sang trọng, hết mực sa hoa.

Lên đến tầng 16, vừa ra khỏi thang máy, trước mắt cô bất ngờ sáng lóa. Nơi này không có những bức tường vàng sáng chói và ánh đèn rực rỡ thường thấy mà thay vào đó là màu trắng xanh thanh nhã, mát mẻ như có hương hoa nhài nhẹ nhàng phảng phất.

Một nữ tiếp tân xinh đẹp sau khi chào liền hỏi rõ mục đích cô đến đây, rồi nhanh chóng bấm số điện thoại của phòng nhân sự bằng một tốc độ khiến cô cảm thấy xấu hổ.

“Cô Diêu, mời cô trở ra, rẽ phải phòng thứ ba là phòng Nhân sự.”

“Cảm ơn!” Cô lịch sự mỉm cười. Cô thích cười duyên dáng trước mặt mọi người vì cô cảm thấy điều này sẽ dễ dàng có được thiện chí của người khác. Mặc dù cuộc sống của cô không có gì đáng để cười, thậm chí có khóc ba ngày ba đêm cũng không gọi là quá nữa là.

Bước vào phòng Nhân sự, không gian làm việc gọn gàng của mỗi người được ngăn cách bằng các tấm chắn thủy tinh màu xanh nước biển, tất cả mọi người đều bận rộn với công việc của mình, không gian thực im lặng. Cô còn đang hơi do dự sợ lên tiếng sẽ quấy nhiễu công việc của người khác, thì một phụ nữ khoảng bốn mươi tuổi, ăn mặc trang nghiêm từ trong phòng đi ra, cười thật lịch sự với cô rồi hỏi: “Cô là Diêu Băng Vũ!”

“Vâng. Bà là bà Lý?” Cô đang muốn đáp lại bà bằng một nụ cười lịch sự thì bên người có những luồng ánh mắt sắc bén liếc về phía cô, làm cho cô thấy lạnh nơi xương sống, nụ cười hơi hơi cứng lại.

Cô vô thức cúi xuống kiểm tra bộ váy màu nâu có chút bảo thủ dài đến đầu gối, đôi vớ bọc kín hết hai chân không một kẽ hở, hẳn là không có vấn đề gì?

Cô nhớ mình đã để ý qua mái tóc ngắn dài của mình rồi mà, cho dù có chút rối thì cũng không đến mức hỗn độn chứ.

Hay chẳng lẽ do cô ăn mặc đơn giản quá nên nhìn có vẻ không ra dáng người có năng lực làm việc...

Có lẽ là cô đã quá nhạy cảm thôi. Cô tự mình an ủi.

“Đi theo tôi, tổng giám đốc muốn gặp cô.” Giọng nói của bà ta lộ rõ vẻ uy nghiêm khiến cho người khác không thể phản bác.

Cô nhìn xung quanh cảm thấy ngạc nhiên, dường như không có ai đến phỏng vấn cả.

Một công ty lớn như vậy mà chẳng lẽ không có một hệ thống thông báo tuyển dụng sao? Không theo một nguyên tắc làm việc có trình tự nào hết mà đã trực tiếp gặp ngay tổng giám đốc, và cô lại là người duy nhất đến phỏng vấn, dựa vào kinh nghiệm bao nhiêu năm của mình, điều này tuyệt đối không phải là một điều may mắn.

Đi theo bà Lý vào trong thang máy, cô không nhịn được liền hỏi: “Chỉ có một mình tôi thôi sao?”

“Tổng giám đốc sau khi đọc hồ sơ của cô thì bảo tôi thông báo cho cô, còn những người khác ông ấy không nhắc đến.” Bà ta cẩn thận nhìn cô rồi đánh giá. Ánh mắt của bà và những người ở phòng nhân sự đều sắc bén như nhau, tràn ngập vẻ nghiến cứa, kỹ lưỡng dò xét người phụ nữ được chính tay tổng giám đốc chọn.

Ngoài mặt cô còn có thể cố gắng duy trì một nụ cười hết sức bình tĩnh nhưng trong lòng đã bắt đầu có chút bối rối.

Xem ra không phải cô nhạy cảm.

Điều này tuyệt đối không theo trình tự bình thường, nếu không phải cô đến nhằm công ty, hoặc công ty đổi chủ, vậy chính là cô có điểm nào đó thu hút anh ta.

Cô cố gắng suy nghĩ xem hồ sơ của mình có điều gì đặc biệt. Kinh nghiệm làm việc bình thường đến không thể bình thường hơn, chỉ là công việc thư ký, còn ảnh là ảnh chụp từ hồi cô mới tốt nghiệp đại học, nhìn rất trong sáng, thanh thuần.

Cô bắt đầu nghi ngờ lời nói của Uyển Uyển có bao nhiêu phần là thật, bao nhiêu phần là giả.

“Anh ấy coi trọng năng lực cá nhân, còn đối với vẻ ngoài của phụ nữ không bao giờ quan tâm đến!”

Diêu Băng Vũ lạc quan tin tưởng, có lẽ anh ta thực sự đánh giá cao năng lực của cô!

Lên đến tầng 19, qua một hành lang dài đầy mùi sơn và các cánh cửa màu trắng, bà Lý dừng lại trước một căn phòng bên ngoài trang trí đơn giản mà thanh nhã. Bên ngoài trông trơn không có gì, bên trong phòng là một cô gái tuổi chừng hơn hai mươi, khuôn mặt trái xoan, đôi môi tô son đỏ mọng, làm sáng bừng lên vẻ kiều diễm mà ướm át, mắt đánh một lớp phấn màu tím nhẹ càng nổi bật vẻ mê hoặc quyến rũ của cô gái. Cô ấy mặc một bộ váy ngắn màu đỏ, cổ khoét sâu, tôn lên dáng hình đầy gợi cảm. Nhìn lại chính mình là một nữ thư ký mang phong cách cổ điển, muốn cho người ta mơ mộng còn khó hơn lên trời.

Cô ấy vừa thấy hai người bước vào cửa, ngay lập tức thuận thực nhắc điện thoại gọi vào phòng tổng giám đốc, giọng nói ngọt ngào khiến Băng Vũ cũng có chút mềm lòng: “Lâm tổng, trưởng phòng Lý và cô Diêu đã đến, ngài có muốn gặp không?”

Băng Vũ mơ hồ nghe thấy thanh âm bên trong điện thoại vang lên “ừ” một tiếng liền dập máy.

Rất lạnh lùng! Hoàn toàn đúng với mô tả của Uyển Uyển.

“Cô Diêu, cô có thể vào.” Ánh mắt khinh thường không đồng nhất với lời nói lịch sự của cô ấy, xem ra đây là một yếu tố được luyện tập khá bài bản đối với một thư ký.

Cô thầm nghĩ trong bụng: Nếu phỏng vấn đạt rồi sau đó làm trợ lý cho cô ta, kết cục nhất định rất bi thảm a.

Haizzz! Có thể trúng tuyển hay không còn chưa chắc chắn, xem ra cô suy nghĩ quá nhiều rồi!

Thu hồi ảo tưởng, cô gõ nhẹ hai tiếng vào cửa, nghe thấy giọng nói tinh tế từ bên trong truyền đến: “Mời vào!”, cô đẩy cửa đi vào.

Gian phòng rộng rãi, màu chủ đạo là màu trắng. Tường trắng, sofa trắng, giá sách cũng trắng...

Chỉ có bàn làm việc và ghế bọc da là màu đen làm nổi bật tính cách chủ nhân căn phòng này.

Kế bên giá sách có một cánh cửa, chắc là phòng dùng để nghỉ ngơi.

Cách bày trí này thường được những ông chủ một là lười biếng, thích hưởng thụ, nhất là ở tại nơi làm việc che dấu chút chuyện mờ ám của bản thân. Hai là mẫu người cuồng công việc, thường xuyên làm việc qua đêm.

Loại thứ nhất thì Băng Vũ mỗi ngày đều thấy, loại thứ hai thì lại chưa bao giờ gặp qua, không biết trên thế giới này có còn tồn tại hay không.

Cô đảo mắt lên chiếc bàn làm việc màu đen có một chồng tài liệu sắp xếp gọn gàng, ngăn nắp và hai cái máy tính xách tay.

Người đàn ông ngồi trên ghế xoay mặc bộ tây âu được cắt may tỉ mỉ cùng với giày da, anh ta đang nhìn ra bầu trời xanh ngoài cửa sổ, lưu lại cho cô một hình bóng với khí chất phi phàm, tây trang vừa khít trên người anh làm nổi bật ra những đường cong cao ngất.

Cô nhẹ nhàng chào: “Tổng giám đốc Lâm”.

Anh ta xoay người lại, cô vừa trông thấy gương mặt anh...

Gương mặt giống Trần Lăng như đúc!

Ngay lúc đó, trong đầu cô vang lên một tiếng nổ lớn, nếu hai chân cô không phải là bùn rùn, tê dại, không còn một chút sức lực nào thì trong nháy mắt Băng Vũ đã sớm chạy ra khỏi cửa.

“Mời ngồi!” Giọng nói lãnh đạm vang lên làm nguội dần dòng máu đang sục sôi trong cô và tiếng vang trong đầu cô cũng tạm thời lắng xuống.

Cô bình tĩnh lại, cố gắng nhớ lại những lời miêu tả của Uyển Uyển: Lâm Quân Dật, người Mỹ gốc Hoa, sinh ra trong một gia đình quý tộc, học kinh tế ở Mỹ mười năm, vừa về nước liền bỏ ra một số tiền lớn thành lập công ty bất động sản...

Mà Trần Lăng là một đứa trẻ mồ côi sống cùng cô trong cô nhi viện, học cùng trường sơ trung với cô, ngay cả cao trung (*) anh cũng chưa được học tiếp, hơn nữa cô và anh mới chia tay được bốn năm... Quan trọng nhất là, Trần Lăng khi nhìn thấy cô tuyệt đối sẽ không bình tĩnh như vậy, anh hẳn sẽ cho cô một bạt tai, ngay sau đó sẽ mắng cô một trận rồi tống cô ra khỏi công ty ngay lập tức!

(*) Sơ trung: tương đương THCS ở Việt Nam, Cao trung: tương đương THPT ở Việt Nam

Anh ta dường như là chờ đợi cô nói chuyện, nhưng bất gặp cô đã sững sờ ước chừng cũng đã một phút đồng hồ rồi, anh không thể không dùng thanh âm lạnh như băng để gọi thần trí cô quay về.

“Ngồi!” Anh hướng tay về chiếc ghế dựa đối diện, ra hiệu cho cô ngồi xuống.

“Ah!” Cô ý thức được mình đang thất thố, liền cố nén sự kinh ngạc trong lòng và ngồi xuống chiếc ghế bên cạnh.

Không thể phủ nhận gương mặt người đàn ông này và Trần Lăng có đến mười phần tương tự, nhưng càng nhìn kỹ cô càng phát hiện ra bọn họ không giống nhau.

Anh ta và Trần Lăng khác nhau về khí chất và thần thái.

Trần Lăng là cô nhi, luôn mang theo một chút mặc cảm thân phận hèn kém không dễ phát hiện, nên tính cách của anh rất ôn hòa và dễ gần gũi. Mà người đàn ông trước mặt cô đây lại là một đại thiếu gia con nhà giàu có khả năng ‘cả vú lấp miệng em’(*), toàn thân đều thể hiện ra vẻ ưu việt hơn người. Những điều này thì chỉ trong vòng bốn năm ngắn ngủi Trần Lăng không thể nào có được.

(*) Cả vú lấp miệng em: nhằm hàm chỉ một thói xấu của người đời là hay ỷ vào thế lực, sức mạnh để chèn ép, lấn át người kém mình về thế lực và địa vị trong cuộc sống.

Nhìn kỹ lại thì gương mặt của anh ta so với Trần Lăng có phần trội hơn một chút, đường nét góc cạnh rõ ràng nhìn qua rất lạnh lùng. Mà nét mặt Trần Lăng thì luôn luôn ôn hòa khi tươi cười lại rất nhẹ nhàng.

Lâm Quân Dật có làn da màu đồng rất nam tính còn Trần Lăng thì trắng hơn anh ta một chút.

Đôi mắt của bọn họ trông qua cũng rất giống nhau, nhưng ánh mắt Lâm Quân Dật là kiểu sắc bén, khôn khéo có thể nhìn thấu tâm hồn người khác; ngược lại ánh mắt của Trần Lăng lại nhẹ nhàng lóe sáng như tia nắng mặt trời ấm áp.

Đôi môi của hai người giống nhau nhất, mỏng nhưng rất đẹp. Lâm Quân Dật sở hữu một làn môi mỏng khi nhếch lên toát ra hương vị nhạo báng đầy thách thức; xong môi Trần Lăng lại luôn luôn có một nụ cười tỏa nắng...

Thấy nét trào phúng trên khóe môi Lâm Quân Dật ngày càng đậm, cô vội vàng thu lại ánh nhìn.

Thật là, người ta chỉ là nhìn lướt qua thôi, cái nhìn ấy cũng chỉ dừng lại trên người cô không đến vài giây nữa, còn cô lại giống như một đứa con gái háo sắc cứ chăm chăm nhìn anh ta không rời.

“Tôi...” cô xấu hổ nhìn lên, thấy nụ cười cợt nhả trên môi anh ta, tim liền loạn nhịp. Hít sâu hai lần liền, cô run run nói: “Tôi tên là... Diêu Băng Vũ”

Anh ta nhếch khóe miệng một cách lạnh lùng, rồi ánh mắt khinh thường khỏi người cô, dường như chỉ liếc nhìn cô một cái cũng không muốn.

Nhất thiết phải biểu hiện rõ ràng như vậy không! Băng Vũ tuy có chút thất thố nhưng anh ta cũng không cần mang hết thái độ phản cảm cùng khinh miệt trưng bày rõ ràng trên mặt như vậy chứ. Không ai nói cho anh ta biết về mặt như thế nào mới được gọi là phong độ hay sao?

Tuy nhiên, sự cao ngạo của anh ta làm cho cô phát run, tâm tình bị kích động mới dần bình tĩnh hơn, và tin chắc rằng người đàn ông trước mặt không phải là Trần Lăng, và rất nhanh cô cũng đem những hoài niệm trong đầu cuốn trôi sạch sẽ.

Trần Lăng, cô đã không còn muốn nhớ tới người đó, cô và anh đã chấm dứt hoàn toàn, không bao giờ có thể gặp lại!

Đối mặt với một cuộc phỏng vấn thất thố như thế này, lời tự giới thiệu cô vốn đã chuẩn bị rất tốt lúc này lại có chút không thể mở lời: “Lâm tiên sinh... tôi đến theo lời mời...”

Anh ta không kiên nhẫn ngắt lời cô: “Vì sao bỏ công việc trước kia?”

Đây là câu hỏi quá quen thuộc trong các buổi phỏng vấn nhưng là câu mà cô khó trả lời nhất.

Cô cười miễn cưỡng: “Vì vấn đề cá nhân”.

“Tôi không muốn cô rời khỏi công ty của tôi cũng là vì vấn đề cá nhân.”

Lời nói của anh ta càng sắc bén, lại vô cùng rõ ràng càng làm cho cô khó trả lời hơn. Cô suy nghĩ mơ hồ rồi giải thích thêm: “Tình hình chung thường là do tôi bị từ chối...”

Anh ta dường như hiểu ra ý của Băng Vũ, nở một nụ cười ý vị sâu xa, gõ gõ mấy ngón tay lên hồ sơ của cô, tầm mắt cũng dừng lại thật lâu trên gương mặt...

Cô nhìn vào vị trí ngón tay anh ta đang gõ, đó là dòng ‘tình trạng hôn nhân’.

Cô nhớ cô điền là: ‘Đã kết hôn’.

Băng Vũ hay dùng cái cách này với mấy ông chủ trước đây nhưng dường như không có tác dụng nhiều lắm, căn bản là không thể ngăn được những suy nghĩ xấu xa đang nảy sinh trong đầu của họ. Cô có thói quen viết như vậy, hy vọng các ông chủ đối với phụ nữ có gia đình sẽ dập tắt đi dục niệm, nhưng thực tế chứng minh, cô đã sai.

Băng Vũ còn đang đoán xem chút mẹo vặt lần này có phải hay không đã có chút phát huy tác dụng, thì chợt nghe anh ta nói: “Cô là người phụ nữ đầy quyến rũ và hấp dẫn, nên để đàn ông cất giấu trong nhà, ra đời làm một thư ký, muốn không phát sinh những chuyện riêng tư cũng khó.”

Lời nói của anh ta thật là chói tai, nếu không phải tại thời điểm này tìm kiếm công việc rất khó khăn, nếu không phải cô đã sớm bị cuộc sống rèn giũa đi những nét góc cạnh trong tính cách, Băng Vũ hẳn sẽ lập tức xoay người bỏ đi.

“Tôi nghĩ...” Cô kìm nén cảm giác nhục nhã lại trong lòng, cố tìm lời khen anh ta: “Không phải người đàn ông nào cũng may mắn như Lâm tiên sinh có sự nghiệp thành công như vậy.”

“Câu nói này tôi có thể hiểu là: chồng cô so với tôi kém rất xa không?”

Ngay khi nói ra những lời này, ánh mắt anh ta dao động từ trên khuôn mặt lướt xuống cơ thể cô mang theo ý niệm chiếm hữu.

Băng Vũ cố gắng đè nén phần nộ bởi nhục nhã trong lòng lại, cười nói: “Thật xin lỗi, tôi đã lỡ lời, tôi không có ý này.”

“Phải không?” Anh ta tỏ vẻ nghiêng ngả, vuốt vuốt cằm lộ ra điệu bộ của một kẻ đào hoa, tươi cười nói: “Tôi xác thực so với chồng cô biết thương hoa tiếc ngọc hơn nhiều.”

Đây là người đàn ông được Uyển Uyển chỉ dùng một lời khen đã đưa anh ta đến tận mây xanh sao? Kinh nghiệm câu dẫn phụ nữ của anh ta tuyệt đối không hề thua kém với lão sếp cũ của cô mà.

Cô đứng phắt lên, đè nén cảm xúc muốn cho anh ta một bạt tai, cố gắng duy trì vẻ lịch sự nói: “Tôi nghĩ tôi không phù hợp làm trợ lý thư ký của ngài, so với tiêu chuẩn ngài đang lựa chọn tôi nhất định có khoảng cách rất lớn.”

Lâm Quân Dật ngã lưng vào ghế một cách tao nhã. “Tôi luôn không thích có quan hệ không rõ ràng với nữ nhân viên của mình, không lẽ cô cho rằng ngay cả điều này cô cũng không làm được?”

“...” Cô không nói nên lời. Tính cách của người đàn ông này thực là quái lạ, là cái kiểu người Băng Vũ ghét nhất, rõ ràng là vô sỉ mà còn tỏ ra là một chính nhân quân tử, vì sao vừa rồi cô còn nghĩ anh ta là Trần Lăng kia chứ?

Nhất định là Băng Vũ quá nhớ Trần Lăng và rất muốn gặp lại người đàn ông từng bị cô ruồng bỏ.

Không. Cô không muốn gặp lại anh, lại càng không muốn nhìn thấy người đàn ông ngay trước mặt này!

Cô điều chỉnh lại hơi thở: “Lâm tiên sinh, tôi xin lỗi vì làm phiền ngài lâu như vậy, tôi nghĩ tôi khó có thể làm việc cùng ngài.”

Vừa đi đến cửa, cô nghe thấy giọng Lâm Quân Dật vang lên một cách nghiêm túc: “Phản ứng của cô khiến tôi rất hài lòng... Tôi hy vọng cô có thể đảm nhiệm công việc trợ lý thư ký này thật tốt, và loại bỏ những ảo tưởng không thực tế đi. Nhớ kỹ, tôi luôn không thích tình công sở, nhất là những giao dịch mờ ám... Tiền lương bốn ngàn rưỡi, cô có hài lòng không?”

Cô rất muốn thản nhiên bước đến trước mặt anh ta nói: “Tôi đối với thái độ của ngài quả thật không hài lòng một chút nào.”

Nhưng Băng Vũ đã không nói, bởi vì cô rất vừa lòng với mức lương anh ta đưa ra.

Làm người có thể có khí chất riêng của mình, nhưng làm một thư ký thì cần phải biết bỏ qua một chút tôn nghiêm!

Vì vậy Băng Vũ hít một hơi thật sâu, nén chặt bất mãn trong lòng, bỏ đi chút tôn nghiêm, quay đầu lại, nở một nụ cười vô cùng khiêm tốn, diễn ra một bộ dạng hết mực động lòng người trong mắt anh ta, nhẹ nhàng nói: “Tôi rất hài lòng, cảm ơn ngài”

Về đến nhà, cô kiệt sức nằm bẹp trên giường, mắt nhắm nhắm nhìn trần nhà toàn một màu trắng, nước mắt kèm nén bấy lâu chực trào ra khoé mắt...

Cô cũng hy vọng có một người đàn ông có thể yêu quý, trân trọng mình và cất giấu mình ở nhà như một báu vật, một người cô có thể nương tựa và toàn tâm chăm sóc con gái cô.

Cô cũng đâu muốn sống dưới sự soi mói của người đời, mỗi khi bị người ta nhìn cô đều cảm thấy nhục nhã.

Cô cũng căm ghét những lời khiêu khích như hôm nay, quả thực ghê tởm đến mức buồn nôn.

Đối với bản thân, cô không có quyền được lựa chọn...

Vào phòng chứa đồ lấy ra một cái hộp đầy bụi bặm, mở hộp ra, bụi bay khắp nơi, những kí ức cũng theo đó chợt ùa về.

Lấy từ trong hộp ra tấm ảnh tốt nghiệp sơ trung bặm đầy bụi, cô khẽ chạm những ngón tay trắng đến tái nhợt lên khuôn mặt Trần Lăng.

Mặc dù bức ảnh chụp đã sắp phai màu, nhưng hình ảnh của anh vẫn rất rõ ràng.

Anh thật sự rất đẹp trai, mỗi lần có trận bóng rổ nào đó, dưới trời nắng gay gắt, thì mỗi khi anh dẫn bóng lao về rổ đối phương đều khiến các nữ sinh bên cạnh cô điên cuồng gào thét tên anh.

Kỳ thực vào lúc đó, cô cũng đã rất muốn hét lên: Em yêu anh!

Nhưng cô lại không có đủ dũng khí.

Những cô gái ở tuổi mơ mộng yêu đương là lãng mạn nhất, quyển nhật ký của cô tràn ngập những câu ‘kiếp này’ kiên quyết: Cả đời chỉ yêu một mình anh.

Những cô gái ở tuổi yêu đương mơ mộng cũng là không thực tế nhất, luôn nghĩ tình yêu là thiên trường địa cửu, song lại không vượt qua nổi sóng gió.

“Chia tay”, khi chính miệng cô nói ra hai từ này thì hình ảnh của anh trong cô cũng như tấm ảnh kia... đã phai nhạt theo những lời thề ước...

Cô kiên quyết bước ra khỏi cuộc đời anh, không phải vì cô không yêu anh...

Haiz! Trần Lăng, cô yêu anh ta...

Nhưng anh ta không nên cùng cô hẹn thề son sắt đời đời kiếp kiếp, rồi lại vụng trộm cùng một cô gái khác.

Nhìn lên đồng hồ thấy đã 17h30 rồi, đã đến lúc phải đi đón Tư Tư tan học. Cô cất lại những bức ảnh vào hộp, một lần nữa cất nó vào một góc mà cô không thể dễ dàng để ý đến.

Hiện thực dù sao cũng không phải là một câu chuyện cổ tích, đoạn tình yêu sâu sắc đẹp đẽ xưa kia cũng chẳng lãng mạn như những gì được kết tinh trong tiểu thuyết. Những thăng trầm trong cuộc sống mà một bà mẹ đơn thân phải trải qua, thì một chữ “khổ” đơn giản đó làm sao có thể hình dung hết được.

Nhưng cô chưa bao giờ hối hận, ít nhất thì cô cũng đã từng có được tình yêu thật sự, ít nhất cô vẫn còn có Tư Tư, đáng giá để cho cô chống đỡ lại hết thảy.

Vốn ngỡ rằng cái cuộc sống một màu trắng xoá này của cô vẫn tiếp tục kéo dài, không nghĩ rằng công việc mới này sẽ làm thay đổi cuộc đời cô...

Đi làm ngày đầu tiên, nhân lúc nghỉ trưa, cô đến phòng tài vụ để cảm ơn Uyển Uyển.

Uyển Uyển đang cùng đồng nghiệp nói chuyện phiếm, trên khuôn mặt tròn là đôi mắt to hồn nhiên, mái tóc xoăn nhuộm nâu vàng, cùng với chiếc váy viền hoa hợp dáng người, trông đáng yêu như búp bê vậy.

“Uyển Uyển...!” Cô gõ cửa văn phòng để mọi người chú ý.

Uyển Uyển nghiêng đầu nhìn về phía cửa, vừa nhìn thấy cô lập tức niềm nở lôi kéo: “Băng Vũ, lại đây ngồi...”

Băng Vũ bị cô nàng nắm tay kéo vào văn phòng, mọi người đều gật đầu mỉm cười, cô lịch sự nói: “Xin chào mọi người!”

“Tôi đã nói là cô ấy rất xinh đẹp rồi mà, bây giờ mọi người tin rồi chứ?” Nói rồi Uyển Uyển chớp chớp đôi mi khiến cô cảm thấy như sắp rơi xuống vực sâu. Cùng lúc đó, cô cũng nhận ra rằng mọi nhân viên trong công ty đều rất tò mò về trợ lý thư ký mới của Tổng giám đốc. Xem ra về sau cô càng phải thêm cẩn thận mới được, tuyệt đối không thể có hành vi bất cẩn nào để họ phải bàn tán.

Cô âm thầm kéo áo Uyển Uyển, cảm nhận được tốc độ lan truyền của lời đồn đãi thông qua ánh mắt dò xét của các cô nàng xung quanh.

Uyển Uyển giới thiệu mọi người với Băng Vũ: chị Trần, chị Vương...

Băng Vũ cố gắng ghi nhớ những gương mặt xa lạ này, đem những gương mặt ấy so với danh sách số chỗ ngồi của nhân viên lúc sáng mới được xem.

Giới thiệu xong, Uyển Uyển mới quay sang hỏi: “Băng Vũ, tìm tở có việc gì à?”

“Tớ đến cảm ơn cậu đã giới thiệu cho tớ một công việc rất tốt. Buổi tối có rảnh thì đến nhà tớ ăn cơm nhé.”

“Tốt quá! Lâu rồi tớ chưa được ăn những món ngon do cậu nấu.” Uyển Uyển vui vẻ ôm chầm lấy Băng Vũ, sau đó ra về chị cả hỏi: “Thế nào, công việc ứng phó được chứ?”

“Rất tốt...!” Sáng nay cô đã đọc qua một lần hết các tư liệu, cũng hiểu được vì sao Lâm Quân Dật lại vội vã tuyển trợ lý thư ký mới như vậy. Anh ta từ Mỹ về, khuynh hướng quản lý cũng theo phong cách Mỹ. Anh ta chuyên tâm chú trọng vào công việc của mình, còn công việc hậu cần trong công ty đều giao hết cho tổng thư ký điều động xuống dưới. Riêng đối với Triệu Thi Ngữ, anh ta cố tình giao cho cô ta làm công tác “hình thức xã giao”, chỉ cần làm tròn bổn phận được giao đó là đưa đẩy, chuyện trò làm vui lòng các ‘sếp’ bên đối tác là được rồi, bởi những chuyện đó anh ta tuyệt đối không đụng tay đến.

“Tổng giám đốc Lâm chuyện gì cũng đòi hỏi rất cao, cô cũng nên chú ý, cẩn thận một chút!” Chị Trần, lớn hơn Băng Vũ vài tuổi, lên tiếng nhắc nhở: “Mấy hôm trước, Lâm tổng bảo Triệu Thi Ngữ đến bộ phận nhân sự lấy dữ liệu về các nhân viên trong công ty. Sau khi xem xong có vẻ không hài lòng, lập tức gọi trưởng phòng Lý bộ phận nhân sự đến. Ngài ấy nói là muốn biết trình độ, kiến thức, kinh nghiệm quản lý, biểu hiện công tác của tất cả các nhân viên... nhưng trong tư liệu lại toàn những thông tin cơ bản chẳng có giá trị gì cả. Cho nên yêu cầu trưởng phòng Lý mau chóng cung cấp thông tin chính xác và cũng tìm cho thư ký của ngài ấy một trợ lý ngay lập tức.”

“Wow, lợi hại vậy sao?” Băng Vũ từ tận đáy lòng cảm thán: “Khó trách công ty chỉ mới thành lập được ba tháng, mà mọi thứ đều được sắp xếp đầu vào đấy.”

Chị Vương nhiệt tình trả lời: “Tổng giám đốc không chỉ học Kinh Tế mười năm ở Mỹ, mà mấy năm nay còn giúp ông nội quản lý việc kinh doanh nữa nha....”

A! Điển hình của loại ‘dùng thực tiễn chứng minh lý thuyết’ đây mà, khó trách khí chất khác hẳn với lão sếp cũ của cô đến thế.

“Nhưng tại sao Tổng giám đốc lại còn về nước lập công ty riêng?”

“Đầu năm nay, kinh doanh bất động sản là dễ kiếm tiền nhất nha!” Uyển Uyển nói.

“Cũng phải, người có năng lực như Tổng giám đốc, lại còn vẻ bề ngoài đẹp trai, phong độ như vậy thực sự là không nhiều.”

“...”

Nhắc tới mấy từ “đẹp trai”, “phong độ” đó, không một cô nàng nào có thể cự tuyệt được, các cô không thể ngừng lại nổi mà cứ tiếp tục, càng nói càng thái quá.

Một cô gái vờ như vô tình quét mắt liếc qua Băng Vũ một cái, hỏi các đồng nghiệp: “Các cô nói xem Tổng giám đốc có thật sự yêu vị hôn thê của anh ấy không? Triệu Thi Ngữ quyến rũ như thế mà cũng không thể làm cho anh ấy đi vào khuôn khổ sao?” (*)

(*) Chữ ‘khuôn khổ’ ở đây ý nói về mối quan hệ giữa các sếp và thư ký của mình, nó đã trở thành ‘thông lệ’, luật bất thành văn rồi ấy.

Có một người lắc đầu: “Khó mà nói.”

Uyển Uyển thần bí từ từ hạ giọng nói: “Nghe nói có một lần, Triệu Thi Ngữ lợi dụng say xỉn bày tỏ sự yêu thương nhung nhớ, nào ngờ bị Tổng giám đốc quăng lại giữa đường lớn...”

“Không thể nào? Anh ta có phải là đàn ông không vậy?”

Tốc độ lan truyền tin tức của cánh phụ nữ so với tin tức của một ông hoàng nào đó ban ra còn nhanh hơn, nhưng về độ chính xác thì còn phải nghiên cứu thêm.

Nhưng Băng Vũ tin một điều rằng, loại đàn ông vừa có thân thể vừa có năng lực như Lâm Quân Dật tuyệt đối sẽ không lấy một người vợ chỉ có vẻ bề ngoài. Một doanh nhân thành đạt phố Wall đã nói rằng: Theo góc độ nhà kinh doanh, anh có tiền tức là tăng thêm giá trị tài sản, còn sắc đẹp của phụ nữ là thứ sẽ giảm dần giá trị, đối với những thứ dễ bị giảm giá trị như vậy, thuê đương nhiên có lời hơn mua rất nhiều. Phạm là người làm ăn khôn khéo đều biết chỉ nên kết giao qua lại với phụ nữ đẹp chứ không nên kết hôn với phụ nữ đẹp. Cho nên những người phụ nữ lợi dụng nhan sắc của mình để được gả vào những gia đình giàu sang quyền quý, cuối cùng cũng sẽ rơi vào cảnh hồng nhan bạc mệnh, kết cục thường rất thê lương.

Mọi người bắt đầu cô một lời, tôi một chữ, lời chuyện cũ của Lâm Quân Dật ra nói, ngay cả vị hôn thê của anh ta cũng được miêu tả sinh động không kém, giống như bọn họ từng thấy hai người họ đau khổ dần vật vì nhau vậy đó.

Cô lẳng lẳng nghe, kỳ thật cô rất muốn nghe chuyện về gia đình của Lâm Quân Dật...

Lâm Quân Dật trông rất giống với Trần Lăng, thật sự họ không có chút quan hệ nào sao? Có thể giống như tình tiết trong tiểu thuyết như là anh em sinh đôi, hoặc là trường hợp con riêng con tư, hoặc là có bí mật gì đó mà không thể cho ai biết chẳng hạn?

Những loại tình huống này ở những gia đình quyền quý nào có hiếm gì...

Sau hai tuần làm việc, Băng Vũ tin tưởng rằng chưa từng thấy ai làm việc điên cuồng như Lâm Quân Dật.

Mỗi ngày, khi cô đi làm thì đã thấy Lâm Quân Dật ngồi trong phòng làm việc từ sớm, lúc cô tan sở thì anh vẫn còn ngồi làm việc.

Sếp tổng đã như vậy, thân làm nhân viên cũng không cách nào nhàn rỗi được. Ngoài việc cố gắng hoàn thành thật tốt những việc được giao, còn phải cố gắng hết sức linh hoạt ý tứ trong từng từ ngữ của sếp để hiểu mà làm cho tốt. Tuy áp lực rất lớn, nhưng Băng Vũ lại rất thích công việc này, bởi cô chỉ cần làm tốt công việc ‘quản gia’ của mình, không cần tham gia vào những cuộc xã giao mang nặng tính vật chất gì cả. Hơn nữa, Lâm Quân Dật quả nhiên là một ông chủ theo phong cách Âu Mỹ, trừ những lời có chút mạo phạm trong lần gặp đầu tiên ra thì sau đó anh tỏ ra rất tôn trọng cô, không có bất kì lời lẽ thất lễ nào nữa. Xem ra, hôm đó là anh muốn thử cô thôi.

Hôm nay, công ty mở cuộc họp thường kỳ nửa tháng một lần, cô đã quên đưa cho Lâm Quân Dật đề cương hội nghị mình đã chuẩn bị sẵn còn đặt ở trong ngăn kéo. Sắp đến giờ làm việc, trên đường lớn xe chật như nêm cối không có chút dấu hiệu di chuyển nào. Vì không muốn trễ giờ nên cô xuống xe, bước vội về phía công ty.

Có thể là do quá vội vàng, cũng có thể do đôi giày cao gót giá rẻ chất lượng quá kém, đang đi thì gót giày bị gãy nên cô hụt chân ngã nhào xuống thêm đá.

Ngồi đông cứng trên đường, cô xoa xoa chỗ đau nhức nơi mắt cá chân, muốn đứng lên để đến công ty nhưng phát hiện chỉ dùng một chút sức lực thôi chân cũng đau giống như bị vỡ nát vậy.

Cô ngồi nghỉ một lúc, chân đau cũng dịu bớt phần nào, cố đứng lên lần nữa nhưng so với lần trước càng đau hơn... Cố gắng thử đứng lên thêm vài lần nữa rồi cô đành bỏ cuộc hoàn toàn, liền lấy điện thoại ra gọi cho Triệu Thi Ngữ.

Điện thoại công ty không ai bắt máy, di động của cô nàng cũng tắt.

Tìm thấy số điện thoại của Lâm Quân Dật, Băng Vũ nhìn dãy số do dự một lúc lâu, làm thế này thì đường đột quá, nhưng cô không thể vắng mặt mà không có một lý do nào như vậy được. Tính cách lạnh lùng, nghiêm khắc của Lâm Quân Dật cô còn lạ gì, biết đâu ngày mai cô sẽ bị cho thôi việc cũng không chừng. Cuối cùng, cô khê cắn môi, quyết tâm gọi điện thoại cho anh.

Chưa đến hai giây đã nghe máy, tốc độ này của anh ta... Ngay cả cơ hội rút lui cô cũng không có.

“Alo!” Giọng anh trong điện thoại nghe rất êm, nếu không phải cái ngữ khí đã bị công thức hóa thì nhất định rất êm tai.

Cô loáng thoáng nghe được trong điện thoại một loạt tiếng bước chân rất nhẹ.

Anh không ở trong phòng họp chứ, chắc là không rồi, vì theo kinh nghiệm của cô khi đang họp anh ta chưa từng tiếp nhận điện thoại. Nhìn thời gian, đã hơn 9h30, không có khả năng giờ mới bắt đầu hội nghị.

“Lâm tổng, tôi là Diêu Băng Vũ.”

“Tôi biết.”

Cô ngạc nhiên, anh biết số điện thoại của cô ư, nhưng cô chưa bao giờ nói cho anh biết cả... cô chỉ viết trên sơ yếu lý lịch của mình lúc xin việc thôi mà.

“Đề cương hội nghị ngài cần tôi để ở trong ngăn kéo giữa bàn làm việc của tôi, làm chậm trễ cuộc họp là lỗi của tôi...”

“Triệu Thi Ngữ đã tìm được cho tôi rồi.” Giọng anh nghe không giống thường ngày, qua điện thoại nhưng cô vẫn cảm thấy xung quanh mình không khí đang lạnh dần. Không hiểu vì cái gì mà mỗi lần nói chuyện với anh ta, trong lòng cô đều run sợ.

Cô không phải loại người nhát gan, nhưng luôn cảm thấy trên người Lâm Quân Dật có một loại hơi thở khiến người ta sợ hãi, mỗi âm mỗi thanh giống như đều có thể giết người ngay tức khắc.

Cô sợ hãi giải thích: “Thực xin lỗi, trên đường đi làm thì chân tôi bị thương, tôi sẽ nhanh chóng...”

“Vậy cô không cần đến đây!”, giọng lạnh lùng như cô dự đoán.

Cô đương nhiên không kỳ vọng anh ta sẽ quan tâm đến cái chân bị thương của mình, nhưng ít nhất cũng nên hỏi han tượng trưng một chút chứ... Có lẽ cô đã ảo tưởng quá nhiều rồi.

“Cảm ơn!”

Cô đang định cúp máy thì anh đột nhiên hỏi: “Bây giờ không phải cô đang ngồi ở trên đường đó chứ?”

“Hả? À vâng” Bên tai vang lên một loạt âm thanh còi xe inh ỏi, đoán chừng anh ta cũng nghe ra.

Đầu dây bên kia im lìm.

Cô “Alô!” một tiếng, anh không trả lời, không giống như đã tắt điện thoại, nhưng cũng không giống như có người đang nghe máy.

Người này... sự cao ngạo của anh ta nhất định đã đạt cảnh giới cao nhất rồi.

Cô bất đắc dĩ cúp máy, một mình ngồi trên thêm đá lạnh như băng, nhìn ngắm những cảnh liêu đang đong đưa theo gió.

Giờ phút này cô rất mong mỗi có một bờ vai để tựa vào, dù chỉ trong khoảnh khắc. Đáng tiếc là cô lại giống với cảnh liêu kia, vô lực chống cự trước mưa gió, lại không có nơi nào tựa vào, chỉ có thể một mình đối mặt với mưa gió lạnh lùng, phát phơ trong thế giới này.

Con người ta vào lúc yếu đuối, thường hay nhớ đến người không nên nhớ.

Nhìn người qua lại trên đường phố tấp nập, cô bỗng nhiên nhớ tới Trần Lăng.

Không biết hiện giờ anh sống có tốt không? Có phải anh đã kết hôn với cô gái kia, cùng cô ta sống những ngày bình thản mà ngọt ngào rồi không? Liệu trong những đêm tối tịch mịch anh có chút nào nhớ tới cô không?

Cô cười tự giễu mình! Đương nhiên là “không”.

Một người phụ nữ trong lúc anh khốn cùng thất vọng nhất lại khinh khi ghét bỏ anh, không chút để ý đến những lời khẩn cầu mà kiên quyết vứt bỏ anh, người phụ nữ như thế thì có gì đáng để lưu luyến ...

>Một chiếc taxi dừng lại bên cạnh hỏi cô có muốn lên xe không.

Cô vội vàng nói: “Cảm ơn!”, tài xế giúp cô mở cửa và ngồi vào trong xe.

Đến bệnh viện, bác sĩ nhìn chân bị thương của cô nói rằng không có thương tổn đến xương cốt, chỉ cần ở nhà nghỉ ngơi hai ngày thì không có gì trở ngại nữa.

Vừa hay hôm đó là thứ sáu, cô được ở nhà nghỉ ngơi hai ngày. Đến thứ hai, mặc dù chân vẫn còn đau nhưng cô vẫn cố gắng chịu đựng lết đến công ty. Lâm Quân Dật đã đến văn phòng từ sớm, nghe thấy có tiếng mở cửa anh ngẩng đầu lên nhìn về phía cô rồi lại cúi đầu tiếp tục làm việc.

Theo thường lệ, cô pha một tách café mang vào cho anh.

“Lâm tổng, café đây!”

Cô đặt tách café lên bàn, phát hiện thấy anh đang xem tình hình biến động của bất động sản trong vài năm gần đây, đồng thời dò từng khu vực trên bản đồ địa bàn thành phố.

Cái dáng vẻ chuyên tâm chăm chú ấy khiến cho cô không thể dời ánh mắt đi được.

Anh giống như một kiệt tác nghệ thuật đỉnh cao, tràn ngập hương vị nam tính đầy cương nghị nhưng không hề cứng nhắc, vô cảm.... Lông mi thật dài hơi rũ xuống che đi đôi mắt sắc bén, cũng che khuất luôn ánh mắt khinh bỉ mà cô ghét nhất... Cho nên cô vô ý thức lại tìm kiếm hình ảnh của Trần Lăng trên khuôn mặt người đàn ông này.

Càng nhìn thì lại càng phát hiện họ không giống nhau. Nhưng nói thực ra thì so với Trần Lăng anh ta cũng có lực hấp dẫn đó.

“Còn có việc gì nữa sao?!” Ánh mắt anh dừng lại trên mặt cô không quá hai giây, rồi quay ngay về màn hình máy tính, lệnh đuổi khách đã quá rõ ràng, không chút nào che giấu.

“Không có việc gì!”

Cô vốn định nói một câu: “Uống Café nhiều quá sẽ không tốt cho sức khỏe.”

Nhưng vừa nhìn thấy thái độ đó của anh thì lại thôi!

Xoay người, cảm thấy chân đau nhói, cô cắn răng thử đi thêm hai bước, từ từ thích ứng với cơn đau.

“Ngày mai không cần đến công ty nữa.” Giọng anh từ phía sau lưng truyền đến. Cô hoảng sợ, vừa định nói thì nghe thấy anh bổ sung thêm: “Ở nhà chăm sóc vết thương cho khỏi rồi hãy đi làm, tiền lương vẫn tính, viện phí công ty chịu.”

Tim cô như bị cái gì đó khê chạm vào, là sự cảm động mà từ lâu rồi không hề tồn tại. Đã khá lâu rồi, cô đã không còn cảm động bởi sự quan tâm của bất kỳ người đàn ông nào nữa.

Cô nhẹ nhàng xoay người về phía anh, đón nhận ánh mắt tràn ngập sự thân thiết, gần gũi. Xem ra, anh ta tuy có phần lạnh lùng nhưng cũng không phải là người vô tình.

Bởi vì thường ngày anh rất lạnh lùng, nên cô có chút được quan tâm mà e sợ, mím cười cảm kích, cô cúi người cung kính: “Cảm ơn Lâm tổng. Chân của tôi bị thương không nặng, sẽ không làm ảnh hưởng đến công việc đâu.”

“Uhm!” Anh lại cúi đầu xem văn kiện, không nói thêm gì nữa. Cô lẳng lặng ra ngoài.

Vừa từ phòng của Tổng giám đốc đi ra, Băng Vũ đã nghe thấy giọng nói châm chọc, khiêu khích của cô thư ký có dáng vẻ mê hoặc động lòng người - Triệu Thi Ngữ:

“Có cần thiết phải đưa café liên tục như vậy không?”

“Là Lâm tổng bảo tôi cứ một tiếng thì mang cho ngài ấy một tách café.”

Cô biết rõ phụ nữ thường hay ghen tị, nhưng chuyện nhỏ nhặt như mang café mà cũng tính toán chi li, thật không thể nào lý giải được.

Huống chi Lâm Quân Dật cũng chẳng phải vị hôn phu của cô ta, cô ta quan tâm thì có lợi ích gì.

Triệu Thi Ngữ bĩu môi, dùng đôi tròng mắt màu đất non quyến rũ tà tà nhìn cô: “Phải không? Trước khi cô tới đây, mỗi ngày anh ấy chỉ uống có một tách café thôi mà.”

Vì tránh những phiền toái không đáng có, cô cố gắng nở ra một nụ cười tươi tắn nhất, vô cùng khách khí giải thích với Triệu Thi Ngữ: “Có thể gần đây ngài ấy gặp áp lực công việc khá lớn, nghỉ ngơi không đủ chăng?!”

Phụ nữ quả thực rất đáng sợ, phụ nữ hay ghen tị càng đáng sợ hơn, nhưng đáng sợ nhất vẫn là phụ nữ xinh đẹp mà lại ghen tị.

Chỉ chuyện uống café thôi mà cũng có thể nghĩ ra được một mối quan hệ mờ ám nào đó, quả thật rất hợp với lối tư duy logic của cô ta.

Không lẽ đáng vẻ cô hấp dẫn như vậy sao, đến mức phải khiến anh ta vì để nhìn thấy cô mà một tiếng lại uống một tách café? Cô không đến nỗi tự kỷ như vậy đâu. Vấn đề là anh ta hầu như không buồn liếc đến cô lấy vài lần nữa là, mà là cô, lại dừng ánh mắt trên người anh ta để hoài niệm quá khứ, không thể tự điều khiển được mình.

Ồi! Mà phải nói, đối với sở thích cứ một tiếng uống một tách café của anh cô cũng có chút khó hiểu. Café thượng hạng được trồng trên cao nguyên ở độ cao 750 – 1500 mét so với mực nước biển, vậy mà mỗi ly anh chỉ nhấp vài ngụm, có khi một hộp cũng không đựng tới. Phá gia chi tử cũng không có loại nào như anh ta!

Triệu Thi Ngữ thấy cô tập trung gõ bàn phím chuẩn bị kế hoạch công tác cho Lâm Quân Dật, cũng không nói gì thêm nữa, lấy gương ra ngắm nghía kiểu tóc khá là hoàn mỹ của mình, cổ áo rộng lại còn được kéo xuống rất thấp, cả nửa bộ ngực sữa đầy đặn lộ ra chả sót chỗ nào.

Rất rõ ràng, cô nàng trang điểm xinh đẹp thực sự không phải để cho Băng Vũ thưởng thức, chỉ là không biết người cô ta muốn hấp dẫn có hiểu được ‘phần tâm ý’ này hay không?

Cô xem qua hết một lượt những tư liệu có trên bàn mà không tìm được bản ghi chép của hội nghị hôm đó, lịch sự hỏi Triệu Thi Ngữ: “Tư liệu ghi chép của cuộc họp hôm trước không cần tôi chỉnh sửa gì sao?”

“Cuộc họp? Không cần, buổi họp hôm đó bị huỷ bỏ.”

“Tại sao lại huỷ bỏ?”

“Làm sao mà tôi biết được? Hội nghị vừa mới bắt đầu thì Tổng giám đốc ra ngoài nghe điện thoại, khi trở vào lại nói là huỷ họp.”

Điện thoại? Không phải là cuộc điện thoại của cô chứ?

Đang mãi suy nghĩ... điện thoại ngoại tuyến công ty vang lên, cô liền nhấc máy với tốc độ nhanh nhất: “Xin chào, công ty bất động sản Quân Dật xin nghe!”

“Xin chào, tôi gọi từ ngân hàng phát triển, xin hỏi Tổng giám đốc Lâm có ở đó không?”

“Chào ngài, xin hỏi ngài tìm Lâm tiên sinh có việc gì không?”

“Hồ sơ xin vay của quý công ty có chút vấn đề, tạm thời chúng tôi không thể xét duyệt được...”

“Vâng, xin ngài vui lòng đợi một chút, tôi sẽ chuyển máy tới Lâm tiên sinh ngay.”

Cô vội gọi vào điện thoại nội tuyến cho Lâm Quân Dật: “Lâm tổng, có điện thoại từ ngân hàng phát triển, họ muốn bàn về chuyện cho vay với ngài.”

“Nói máy vào đây!”

Cô chuyển máy, buông điện thoại hai bên xuống, đèn tín hiệu trò chuyện gần 30 phút mới tắt.

Lúc cô lại mang café vào, nhìn thấy Lâm Quân Dật đang ngẩn người xoay mặt về phía cửa sổ, ánh mắt âm u, khuôn mặt thoáng chút u sầu.

Chuyện này cũng khó trách, công trình đã sắp khởi công, tiền vốn đều đổ dồn vào đó hết, giờ ngân hàng lại cự tuyệt cho vay há chẳng phải là muốn đẩy họ vào thế tiến thoái lưỡng nan sao.

Không muốn quấy rầy anh, cô nhẹ nhàng đặt tách café xuống bàn, đang định ra ngoài.

Anh đột nhiên hỏi: “Triệu Thi Ngữ đâu?”

“Cô ấy cùng người bên bộ phận công trình tới cục xây dựng thành phố rồi ạ!”

“Cô giúp tôi liên hệ với giám đốc Trương bên ngân hàng Phát Triển, tôi có chuyện muốn bàn với ông ấy.”

“Vâng!”

Mất thời gian rất lâu với thư ký của giám đốc Trương, Băng Vũ mới có thể sắp xếp ổn thoả, sau đó báo lại với Lâm Quân Dật cuộc hẹn với ông ấy.

Ngày buổi chiều hôm đó, theo đúng hẹn, cô cùng Lâm Quân Dật đến ngân hàng phát triển gặp giám đốc Trương. Nhưng gần đến giờ hẹn, giám đốc Trương lại nói có việc bận, bảo họ quay về trước. Là thư ký mà nói, đây là do cô thất trách, không đoán được sự cố hai người nhất thời gặp phải, đáng lẽ cô phải gọi điện cho thư ký của giám đốc Trương để xác nhận lại một lần nữa trước khi tới.

Cô cứ nghĩ sẽ bị Lâm Quân Dật mắng cho một trận, sau đó là giận dữ bỏ đi, nhưng... lại không có.

Anh ngồi ngay ngắn ở ghế sofa trong phòng khách, châm một điếu thuốc hút.

Tư thế anh thực sự rất tao nhã, người khẽ dựa về phía sau, một tay nhẹ nhàng đặt lên thành ghế sofa, tay kia thì thản nhiên lượn lờ với làn khói thuốc, mười ngón tay trắng nõn nà ở lưng chừng mờ ảo trông không giống bàn tay của đàn ông chút nào.

“Lâm tổng, thật sự xin lỗi, là năng lực làm việc của tôi kém cỏi.”

“Chuyện này không liên quan đến cô... Có một số người thích đặt mình ở trên giá cao, như vậy mới thể hiện được sự tôn quý của họ...” Giọng anh không giống tức giận cũng không như trách cứ, rất trầm thấp và cũng rất lạnh lùng!

Bình thường mà nói, anh nhất định sẽ cảm giác mình đang chịu nhục, nhưng xem trên mặt anh lại không có chút cảm xúc gì. Cô không thể tưởng tượng nổi, tuổi anh ta còn trẻ thế mà đã có thể thu liễm được cảm xúc, thấu hiểu mọi việc trước sau, phỏng chừng với tuổi đời như anh ta thì hẳn không thể làm được điều ấy.

Làm việc ở bên cạnh anh gần một tháng, nhưng ngoài công việc ra họ rất ít nói chuyện với nhau, cho nên cô không biết anh thích nói chuyện về chủ đề gì, nên chỉ biết yên lặng cùng anh ngồi đợi.

Nhìn gương mặt anh mờ ảo trong làn khói thuốc lượn lờ làm cô lại nghĩ đến Trần Lăng.

Cô chỉ bắt gặp Trần Lăng ngập ngựa trong làn khói thuốc đúng một lần, khi đó họ vẫn còn đang học sơ trung, lúc nhìn thấy anh đặt mình trong làn khói thuốc dày đặc, bị làn khói xám kia phủ mờ, không hiểu vì sao cô cảm thấy rất đau lòng, cô nói với anh: “Hút thuốc lá có hại cho cơ thể lắm!”

Từ lúc đó, cô chưa bao giờ nhìn thấy anh hút thuốc lần nào nữa.

Gạt tàn trước mặt Lâm Quân Dật gần như đã đầy tàn thuốc, nhưng anh vẫn định hút tiếp.

Bình thường mà nói, đàn ông ham mê nữ sắc cô cũng có thể hiểu, nhưng ham mê thuốc lá, rượu bia thì thật không lý giải nổi. Cô nghĩ chỉ khi nào có chút buồn bực, thất bại đàn ông mới mượn thuốc lá, rượu bia giải sầu, trốn tránh sự thật. Loại người kiêu ngạo như Lâm Quân Dật này thì có gì mà phải trốn tránh?

Cô thật sự không chịu được, khuyên nhủ: “Lâm tổng, hút thuốc lá nhiều quá không tốt cho sức khỏe đâu!”

Đầu ngón tay đang cầm điếu thuốc của anh khẽ động đậy, một chút tàn thuốc rơi trên mặt đất.

Thoáng chần chờ một lúc, anh dập tắt nửa điếu thuốc còn lại, gương mặt nhìn cô nói: “Cảm ơn!”

Ánh mắt lóe lên ngời sáng dị thường, nét sáng ngời rất khó bắt gặp thấy.

2. Chương 03-04

Ánh mắt của anh có một lực mê hoặc làm tim cô nhất thời run run.

Không biết lấy dũng khí từ đâu, Băng Vũ bất ngờ bật ra lời cô vẫn muốn hỏi mà không dám hỏi: “Lâm tổng là con trai độc nhất sao?”

“Đúng vậy!” Lâm Quân Dật thoải mái dựa lưng vào sofa, cười như không cười nhìn cô.

Anh ta không có anh em. Chuyện này thật làm cho Băng Vũ thở phào ra một hơi nhẹ nhõm cả người, may mắn thay, nếu không cô không thể không từ bỏ công việc mà khó khăn lắm mới tìm được này.

Nhưng là, có thể có tình huống con ngoài hôn thú giống trong mấy bộ phim truyền hình hay không. Giả như Trần Lăng là con riêng của cha anh ta, từ nhỏ đã bị bỏ ở cô nhi viện. Một cặp anh em tương mạo giống nhau, nhưng vì cảnh ngộ bất đồng nên có cuộc sống hoàn toàn ngược nhau...

Aizzz! Đúng là đề tài muôn thuở của tiểu thuyết mà.

Cô còn đang xây dựng tiếp xem câu chuyện này trong tương lai sẽ phát triển thành thế nào, thì Lâm Quân Dật không biết từ khi nào đã nghiêng người gần sát bên cô, trên mặt lộ ra một tia hứng trí đặc biệt: “Vì sao hỏi như vậy?”

Băng Vũ nhất thời thất thần, buột miệng nói ra những lời đang suy nghĩ trong đầu: “Tôi sợ gặp phải người mình không muốn gặp.”

Nụ cười của anh chợt cứng lại, neho mắt nhìn cô, ánh nhìn sắc bén như một lưỡi dao xuyên thẳng vào lồng ngực Băng Vũ.

Cô sợ đến mức không dám nói lời vô nghĩa nữa, cúi đầu nhìn chằm chằm mũi giày của mình.

...

Ba giờ đồng hồ trôi qua trong trầm mặc thật là quá dài, nhưng rốt cuộc cô vẫn còn sống sót.

Cửa mở, giám đốc Trương với vẻ mặt tươi cười khách khí tiễn một người khách ra ngoài.

Vị khách kia tuổi còn rất trẻ, khoảng chừng hơn hai mươi, người mặc một bộ quần áo màu vàng nhạt tùy ý, chẳng những không làm mất đi vẻ ung dung lịch thiệp, mà thần thái thông dong của anh ta còn được tôn lên thêm vài phần. Lúc anh ta nở một nụ cười thân thiết, đôi mắt hẹp dài cũng lộ lên khiến người khác hồn xiêu phách lạc.

Lâm Quân Dật vừa bước về phía người thanh niên trẻ tuổi vừa nói: “Y Phàm? Cậu về nước khi nào?”

“Quân Dật? em vừa về, đang muốn cho anh một bất ngờ đây.” Người tên Y Phàm vừa thấy Lâm Quân Dật liền bước đến nắm khẽ một cú vào vai anh ta và hỏi: “Sao anh lại ở đây?” Hành động này vừa nhìn qua thì biết ngay quan hệ giữa họ rất thân thiết.

“Tôi đến gặp Giám đốc Trương để nói về chuyện vay vốn...” Anh dừng một chút, nhìn về phía giám đốc Trương, tươi cười nói: “Giám đốc Trương không biết khi nào thì rảnh để chúng ta cùng ăn một bữa cơm đạm bạc đây.”

Giám đốc Trương còn chưa trả lời, người đàn ông tên Y Phàm đã vội lên tiếng: “Không thành vấn đề, bất quá hai người hẹn nhau dùng cơm vào dịp khác đi... Hôm nay chúng ta họp mặt đã.”

Giám đốc Trương gật đầu liên tục: “Được! Được! Hẹn sau cũng tốt.”

Lâm Quân Dật hướng về phía cô giới thiệu: “Thư ký của tôi, Diêu Băng Vũ... Còn đây là bạn của tôi ở Mỹ, Âu Dương Y Phàm.”

Cô ngay lập tức bước đến, bắt tay anh ta: “Âu Dương tiên sinh, xin chào!”

“Xin chào!” Ánh mắt của người đàn ông kia dừng lại trên người cô rất lâu, cuối cùng vẫn là bị lời nói châm chọc của Lâm Quân Dật thức tỉnh: “Đừng có ý đồ gì với thư ký của tôi, cô ấy là gái đã có chồng...”

* * * * *

Sau đó, Âu Dương Y Phàm để xe của anh ta lại bãi đỗ xe của ngân hàng rồi ngồi cùng xe với Lâm Quân Dật.

Vừa lên xe, hai người bọn họ đã trò chuyện rất thân thiện.

“Quân Dật, anh sao phải vay ngân hàng?” Giọng điệu Âu Dương Y Phàm nghe tràn ngập vẻ khó hiểu, cứ như anh ta đang hỏi: “Sao mùa hè lại có tuyết rơi?”

“Tôi gần đây mới mở công ty ở trong nước, cần năm trăm nghìn để xoay vòng vốn.”

Âu Dương Y Phàm cười lớn tiếng đến nửa ngày sau mới nói: “Năm trăm nghìn? Anh đang nói đùa sao?”

“Tôi nói thật đấy!”

“Chỉ vì chút tiền cởn con này mà anh phải mời lão già kia dùng cơm? Y Phàm đột nhiên nhớ tới điều gì đó, lại hỏi: “Không phải anh có hắc kim tạp của ngân hàng Thụy Sĩ hay sao?”

Nhắc đến hắc kim tạp, Băng Vũ hơi sốc liền chuyển hướng ánh mắt đang mơ hồ nhìn ra bên ngoài về kính xe đối diện, thì vừa kịp bắt gặp ánh mắt khinh miệt của Lâm Quân Dật.

Anh ta nhất định đã nghĩ là cô tham giàu đây mà.

Băng Vũ không phải là tham giàu, mà là cô chưa bao giờ gặp qua người có hắc kim tạp, cho nên có chút tò mò.

Hắc kim tạp là một loại thẻ tín dụng vô hạn ngạch, không có hạn mức thấu chi, có thể tùy ý rút tiền.

Bởi vì các ngân hàng phát hành loại thẻ vô hạn ngạch này đều là một màu đen tuyền cho nên được gọi là “hắc kim tạp”. Sở dĩ gọi là “hắc kim tạp” vì từ xưa đến nay, màu đen là đại diện cho sự huyền bí, mà ánh kim sáng bóng trên thẻ làm cho màu đen càng thâm sâu hơn một bậc, càng hiển thị rõ vẻ vô cùng đẹp đẽ, quý giá của nó, đồng thời nó cũng phù hợp với ‘tiền tài vô hạn’ của những chủ nhân sở hữu loại thẻ thần bí mà cao quý này.

Có thể sở hữu loại thẻ này cả nước không có mấy người, căn bản anh ta không cần phải đi vay ngân hàng.

“Đó là của ông nội tôi, không phải của tôi.” Lâm Quân Dật cười băng quơ, dời tầm mắt từ kính chiếu hậu ra đường xá đông đúc trước mặt.

“Chẳng phải giống nhau sao.”

“Của ông ấy là của ông ấy, của tôi là của tôi”

Âu Dương Y Phàm không đồng ý liền phản bác: “Giống nhau hết, sao năm đó khi anh hoang phí không nói như vậy đi?”

Cô lại tò mò nhìn Lâm Quân Dật chuyên tâm lái xe, không ngờ qua kính chiếu hậu lần này lại lọt vào tầm mắt của Âu Dương Y Phàm.

Ánh mắt nóng rực làm cho Băng Vũ giật mình vội vàng lảng tránh tầm nhìn của anh ta.

Ánh mắt đó không phải là chán ghét, cũng không phải là che dấu, mà chính là kiểu thăm dò cùng thưởng thức.

Loại ánh mắt này, cô thật sự là hiếm khi nhìn thấy.

Lâm Quân Dật dừng xe lại và nói rất nghiêm túc: “Dùng tiền của ông ấy và dựa vào ông ấy mà kiếm tiền là không giống nhau? Tôi muốn bằng chính năng lực của mình làm cho công ty phát triển thuận lợi.”

Qua cửa kính xe, Băng Vũ nhìn thấy văn phòng công ty, lập tức mở cửa bước xuống, mỉm cười nói: “Âu Dương tiên sinh, Lâm tổng, hẹn gặp lại!”

Âu Dương Y Phàm nhiệt tình vẫy tay chào cô, còn Lâm Quân Dật mặt không một chút thay đổi, khởi động xe, vù phóng đi.

Cô mơ hồ đứng ở cổng công ty, như thế nào cũng không thể lý giải nổi suy nghĩ của Lâm Quân Dật, việc này rõ ràng là có thể dễ dàng giải quyết, vì cái gì anh lại đi đường vòng, vất óc ra mà tìm mưu tính kế kia chứ.

Hơn nữa nghe qua ngữ khí của anh rất lạ, dường như quan hệ của anh với ông nội có vẻ không tốt đẹp cho lắm.

Suy cho cùng... đó là việc riêng của anh ta chẳng can hệ gì tới cô, cô chỉ cần làm tốt công việc của mình là được rồi.

* * * * *

Khi người ta bận rộn thời gian luôn trôi qua rất nhanh. Trong nháy mắt, cô đã làm việc ở đây được một tháng, cô càng ngày càng thích công việc này, bởi vì cuộc sống của cô hiếm khi nào mà cứ bình yên diễn ra như thế, ngoài công việc ở công ty ra không có phiền toái nào khác khiến cô phải bận tâm. Lâm Quân Dật này cũng có vẻ là người thấu tình đạt lý, sẽ không có chuyện không biết đúng hay sai đã tùy tiện mắng người, lại càng không có chuyện vì một cô nhân tình bé bỏng đồng đánh nào đó mà khiến anh đầu bù tóc rối.

Cuộc sống an bình thư thái đã lâu không có này làm cho Băng Vũ bắt đầu có chút khát khao về tương lai. Cô không thể theo học một lớp học ban đêm, cố gắng học tốt để bổ sung kiến thức cho mình. Nhưng cô kiên trì mỗi tối xem một ít sách về quản lý, kinh doanh... hy vọng có thể trở thành một thư ký hoàn mỹ, nói không chừng Lâm Quân Dật giống như những ông chủ Âu Mỹ khác sẽ đồng ý thuê cô làm việc cả đời.

Dù thế nào cô cũng không thể ngờ, đây chính là sự yên tĩnh trước khi phong ba bão táp nổi lên.

Hôm đó, Triệu Thi Ngừ từ giữa trưa bắt đầu hắt xì liên tục không thể dừng lại, đôi mắt sưng đỏ, xem ra nếu không phải là cảm cúm nghiêm trọng thì chính là bị dị ứng với mỹ phẩm trang điểm rồi. Cô cho rằng cái thứ hai có khả năng cao hơn một chút.

Cô xem qua lịch trình, vừa vặn hôm nay có cuộc hẹn với giám đốc Trương, mà lại cần Thi Ngừ cùng đi xã giao với Lâm Quân Dật, xem ra có rắc rối đây.

Cửa phòng tổng giám đốc mở ra, Lâm Quân Dật tựa vào cửa nói: “Cô về nhà nghỉ ngơi đi.”

Xem ra anh ta sớm đã nghe được tiếng hắt xì kinh thiên động địa của Triệu Thi Ngừ rồi.

“Nhưng buổi xã giao tối nay...”

“Tôi sẽ xử lý!” Anh ta chờ Triệu Thi Ngừ rời đi rồi, do dự một chút mới hỏi cô: “Cô biết xã giao chứ?”

Cô gật gật đầu, để xứng với cái chức danh ‘thư ký’ này, tất nhiên những trường hợp này cô đã trải qua không ít. Đường nhiên, chán ghét cùng bức dọc cũng phải trải qua vô số lần.

Nhưng liệu có cách nào để cô có thể từ chối không đi đây?

Lâm Quân Dật thâm trầm nhìn cô, trong ánh mắt lóe lên một tia thất vọng.

“Vậy đi thôi.” Lúc anh nói lời này rõ ràng là không hài lòng, lồng ngực thoáng phập phồng xem ra như đang áp chế lửa giận.

Cô thật sự không hiểu anh ta, cô cho rằng, là trợ lý thư ký mà phải đi xã giao, anh nên tỏ vẻ tán thưởng cô một chút mới đúng chứ.

Cô nhìn lên đồng hồ, cuộc hẹn lúc năm giờ, hiện tại cách lúc đó tới hai tiếng, đi bây giờ có sớm quá không.

Anh nhìn ra sự nghi hoặc của cô nên lên tiếng: “Trang phục của cô không thích hợp cho tiệc xã giao tối nay, cần phải đổi một bộ khác.”

Băng Vũ lặng lẽ nhìn bộ váy cô đã mặc đến ba năm, mặc dù có lỗi thời chút ít, nhưng cô cho rằng nhìn qua vẫn còn tốt lắm, nghiêm chỉnh mà vẫn dịu dàng, mầu chốt là những gì cần che khuất đều có thể che khuất, tránh làm cho người khác có cơ hội mơ tưởng lung tung.

Tuy nhiên anh là ông chủ, anh nói cần thay đổi thì nhất định cô phải thay đổi thôi.

“Tôi có thể gọi điện thoại trước không?”

Anh nhìn cô, thật lâu sau mới gật gật đầu.

Điện thoại vừa thông, Liễu Dương hỏi bằng giọng rất nhỏ:

“Băng Vũ, có việc gì vậy?”

“Buổi tối tớ phải tặng ca, khả năng sẽ về trễ một chút, cậu có thể đến nhà trẻ đón Tư Tư dùm tớ không?”

Liễu Dương nhỏ giọng trả lời “Được!”, liền vội vàng tắt điện thoại, xem ra là cô ấy đang họp.

Nghe được giọng của Liễu Dương, những lo lắng trong lòng cô dần dần tan biến, mấy năm nay, cô ấy chăm sóc Tư Tư còn cẩn thận hơn cô.

Tư Tư tuy rằng không có ba nhưng bé có đến hai người mẹ yêu thương bé.

Nếu có người hỏi cô, trong cuộc đời cô, chuyện gì đáng để cô buồn nhất? Cô sẽ không chút do dự mà trả lời: Là gặp gỡ Trần Lăng.

Nếu có người hỏi cô, trong cuộc đời cô, chuyện gì là may mắn nhất? Cô sẽ trả lời: Là quen biết Liễu Dương.

Nếu có người hỏi cô, trong cuộc đời cô, chuyện gì khiến cô sợ hãi nhất? Cô sẽ nói: Đó chính là gặp lại Trần Lăng.

Bởi vì tất cả đều sẽ rối loạn...

“Có thể đi được chưa?”

“Vâng! Được.” Cô giật mình hoàn hồn, thu lại nét cười trên khóe miệng, cô như thế nào ngay lúc không nên nhất lại có thể ngăn người ra như vậy.

Cô dập điện thoại, nhìn lên thì bắt gặp ánh mắt ngàn năm băng giá, lạnh thấu đến xương. Bất giác nhin không được mà run lên.

“Tôi xuống dưới chờ cô!” Anh ta lạnh lùng bỏ lại một câu liền xoay người đi, cái ngữ khí này so với lúc nãy còn có vẻ phần nộ hơn.

Cô lại làm sai cái gì ư? Chẳng lẽ anh ta cho rằng cô vì việc tư mà lợi dụng điện thoại của công ty, người có tiền như vậy hẳn sẽ không tính toán chi li với cô thế chứ?

Xem ra cô nên bỏ nhiều công sức hơn mà nghiên ngẫm tính cách anh ta một chút mới được, nếu không sẽ rất khó hầu hạ một ông chủ buồn vui thất thường như vậy.

Ngồi trên xe anh ta, cô vô thức nhìn thoáng qua những chiếc tủ kính bên đường, căn bản chẳng hề để tâm đến nột thất bên trong xe.

Vốn định cùng anh trò chuyện, nhưng lại bị cái vẻ lạnh lùng ngàn năm băng giá của anh khiến cô muốn cách xa anh cả ngàn dặm.

Lâm Quân Dật thật sự là một người kỳ quái, sự chán ghét của anh ta đối với cô đều bày ra hết trên gương mặt, vậy vì cái gì mà còn muốn thuê cô?

Chẳng lẽ là anh ta đánh giá cao năng lực của cô? Thành thật mà nói, kinh nghiệm của cô mang đi so với người khác chỉ hơn có một chút mà thôi.

Nói đến năng lực, cô cảm thấy Triệu Thi Ngữ còn giỏi hơn cô rất nhiều, những tiệc tùng xã giao của công ty đều do Triệu Thi Ngữ giúp anh phụ trách. Kỳ thật, công ty rất cần những mối quan hệ xã hội, vì công ty vừa thành lập không bao lâu, phòng nhân sự còn chưa chú tâm đến kinh nghiệm phong phú của bộ phận quan hệ xã hội khi tuyển dụng, cho nên bộ phận quan hệ xã hội tạm thời không có tác dụng, những việc xã giao đều do Triệu Thi Ngữ phụ trách đi cùng anh.

* * * * *

Trong trung tâm mua sắm, Lâm Quân Dật tập trung toàn bộ tâm tư vào mấy bộ trang phục đầy màu sắc mà cô bán hàng nhiệt tình giới thiệu, anh chăm chú ngắm nhìn kỹ lưỡng từng bộ từng bộ áo váy được cắt may tỉ mỉ, tinh xảo, hoàn toàn không để ý đến sự tồn tại của cô.

Nói cho đúng thì anh chưa bao giờ để tâm tới sự tồn tại của cô.

Cô bước theo anh, vụng trộm nhìn bóng dáng anh bị vây quanh bởi mấy cô nhân viên bán hàng, tâm tư Bằng Vũ lại hồi tưởng về cảnh tượng đi dạo phố cùng Trần Lăng vài năm trước đây. Khi đó, cuộc sống của hai người thực khó khăn, mua sắm quần áo điều cần nhắc duy nhất là giá cả phải hợp túi tiền, mấy cô bán hàng vì thế mà luôn xem thường họ.

Nhưng nghèo khổ như vậy sao cô vẫn cảm thấy thật hạnh phúc!

Aizzz! Hận quá đi, oán quá đi, những ký ức đó trước sau cứ hiện hữu trong đầu cô như chưa từng mất đi. Lời thề xưa đã tan vào hư vô, cô lại vẫn là ngây ngốc đứng nguyên tại chỗ mà chưa chịu quên đi.

Một bộ váy dài màu đen xuất hiện trong tầm mắt cô ngăn cô suy nghĩ miên man về quá khứ.

Cô cúi đầu đi sự thất thố của chính mình, rất nhanh tay nhận lấy bộ váy không dám chần chừ do dự chút nào nữa.

Nhìn qua bộ váy, may mắn thay, thật là vừa ý cô, không phải loại cổ khoét sâu, cũng không phải loại quá ngắn!

Bước ra từ phòng thử áo, nhìn vào trong gương Băng Vũ bị chính mình mê hoặc.

Bộ váy có thiết kế đơn giản, đường may lại tinh tế, vừa vặn ôm lấy những đường cong lung linh hoàn mỹ trên người cô, màu đen của chất vải satin càng làm tôn lên làn da trắng mịn bóng loáng, nhất là để lộ ra xương quai xanh cùng với bờ vai trắng trẻo gần như trong suốt. Cô đang đưa mái tóc quăn dài đến thắt lưng trưng bày ra hình ảnh một mỹ nhân nhất mực quyến rũ, nhưng lại không khiến cho người ta có cảm giác buồn thả, lẳng lơ.

Khó trách anh lại xem thường cách ăn mặc của cô, anh đúng là người có gu thẩm mỹ không tầm thường chút nào.

Lén lút liếc mắt vào gương nhìn Lâm Quân Dật một cái, vốn định xem thái độ của anh ta có hài lòng với bộ dáng của cô hay không. Không nghĩ đến cô lại bắt gặp một đôi mắt chân thành ẩn chứa đầy thâm tình.

Cái nhìn khinh miệt, thâm u cùng với vẻ lạnh giá như băng ngàn năm cũng chẳng thấy đâu, chỉ còn sót lại trong ánh mắt ấy là nét chăm chú đầy say đắm, si mê...

Đáng tiếc là cô chỉ nhìn thoáng qua vì vậy không thể nắm bắt được thâm ý sâu xa trong đó.

Khi cô xoay người lại đối diện với anh, thì anh đã thay vào đó bằng ánh mắt lạnh lùng vốn có, và mang đến cho cô một đôi giày cao gót màu đen.

Cô đi vào mới phát hiện thật vừa khít với chân của mình...

Kiểu dáng cũng là loại cô thích, vừa cao quý vừa trang nhã.

Đôi mắt của người đàn ông này là thước đo sao? Thật là chuẩn xác!

Cô bán hàng không dấu nổi ánh mắt ngưỡng mộ vẫn đang lưu luyến trên người anh. Tuy rằng, Băng Vũ không đánh giá cao biểu hiện của những cô nàng phù phiếm xung quanh, nhưng phải thừa nhận rằng Lâm Quân Dật là người đàn ông đầy thu hút không thể hoài nghi được.

Về ngoài lịch thiệp, sự nghiệp thành đạt, lại còn là một người đàn ông có thể kiên nhẫn dẫn phụ nữ đi mua sắm, đã thế lại còn sẵn sàng rất tỉ mỉ nữa.

Đặc biệt là động tác ký tên vô thể tín dụng, oai đến không thể không thừa nhận, mà lại còn là nghiêm nghị ký vô ngay ô thanh toán vô hạn ngay lập tức.

Người đàn ông như vậy khiến phụ nữ không si mê thì thật là một điều lạ lùng!

Đáng tiếc là anh ta rất lạnh lùng.

Từ khi bước vào trung tâm thương mại đến lúc thanh toán tiền, đến một câu anh ta cũng chẳng buồn nói với cô, quả thực lạnh lùng đến nỗi có thể đông lạnh người sống luôn.

Haizzz! Ai bảo người ta là ông chủ kia chứ, cô đành phải chủ động phá vỡ sự xấu hổ trầm mặc này thôi.

“Không thể ngờ Lâm tổng chẳng những làm ăn giỏi mà khiếu thẩm mỹ cũng tốt như vậy nha”. Cô vốn là muốn khen anh ta, vậy mà lời vừa thốt ra khỏi miệng mới phát giác trong đó chứa đầy hàm ý châm chọc, hy vọng đừng có chọc giận anh ta đi.

Lâm Quân Dật trầm mặc một lúc sau mới trả lời cô: “Cũng không phải là quá am hiểu, chỉ là bạn gái trước đây của tôi... rất thích tôi cùng cô ấy đi dạo phố, mua sắm thứ này thứ kia cô ấy cũng thích hỏi ý kiến của tôi, cho nên đây chỉ là thói quen mà thôi...”

Cô thật thích hai từ ‘bạn gái’ mà anh dùng. Xưng hô như vậy nghe rất là ngây thơ, thì ra Uyển Uyển nói anh ấy ‘chung tình’ là thật.

Nếu vậy, nhất định vị hôn thê của anh rất là hạnh phúc đây.

Cô mỉm cười nói: “Xem ra Lâm tổng rất yêu cô ấy.”

Anh thản nhiên quay đầu liếc nhìn cô một cái, không thừa nhận mà cũng không phủ nhận.

Nhưng cô cam đoan rằng bên trong cái liếc mắt thản nhiên ấy ẩn chứa một tia quyến luyến khó tả.

Cô bắt đầu tò mò, người phụ nữ có thể làm cho Lâm Quân Dật quyến luyến như vậy thì phải là một người hoàn mỹ đến mức nào? hẳn phải là một cô gái mười phần cao quý, xinh đẹp tuyệt trần, trí tuệ và dịu dàng...

Cô vụng trộm nhìn bóng dáng anh, thì ra thế giới này không phải không có người đàn ông hoàn hảo, mà hầu hết loại vương tử cao quý này đều đã bị các công chúa thánh thiện sở hữu hết rồi, những người phụ nữ khác chỉ có thể ngược nhìn mà thôi!

Đi theo Lâm Quân Dật vào một hội quán tư nhân cao cấp, ánh sáng phát ra từ những ngọn đèn khiến cô không mở mắt ra nổi.

Không thể tưởng tượng nổi, bốn năm qua cô cũng đã chẳng còn xa lạ gì với cái thế giới xa hoa trụy lạc này, ấy vậy mà cô vẫn không thể chịu nổi với vẻ vàng son chói ngợp ở nơi đây.

Có biết bao nhiêu người khát khao cuộc sống xa hoa này, nhưng với cô mà nói, cuộc sống đó vĩnh viễn là một địa ngục trần gian không thể nào trốn thoát.

Giờ khắc này, cô rất muốn tìm bờ vai của một người đàn ông mà cô có thể dựa dẫm, khiến cô có thể tránh xa những gã đàn ông ham mê trụy lạc ấy.

Nhưng chỉ trong giờ phút này thôi, việc Trần Lăng lừa dối cô đã trở thành một vết thương mà cô không bao giờ có thể quên được, cô đã không còn có thể nhận lấy bất kì điều gì ở đàn ông nữa, không thể lại ngu ngốc tin tưởng những lời thề non hẹn biển nhất thời của một gã đàn ông.

Băng Vũ và Lâm Quân Dật vừa ngồi xuống không lâu thì giám đốc Trương với dáng người hơi phì nộn cũng nhàn nhả bước tới.

“Tổng giám đốc Lâm! Để anh chờ lâu rồi.”

“Giám đốc Trương”. Lâm Quân Dật lập tức đứng dậy, tươi cười như cúc nở giữa mùa thu, vươn hai tay đón đã chào đón. Có việc nhờ cậy người khác giúp đỡ, ngay cả con người luôn lạnh lùng, cao ngạo như Lâm Quân Dật mà còn phải hạ mình như thế, huống chi là Băng Vũ.

“Chào ngài, giám đốc Trương!” Băng Vũ cũng thể hiện nụ cười ‘chuyên nghiệp’ đã được rèn luyện qua nhiều năm. Ngay lập tức, lễ phép đứng lên cung kính bắt tay.

Ông ta nắm tay Băng Vũ, gạt đầu mỉm cười, ánh mắt dừng lại trên gương mặt cô ước chừng khoảng năm giây, sau đó quét qua quét lại khắp thân thể cô vài vòng rồi mới thu hồi ánh mắt nham nhở cùng bàn tay núng nính thịt của lão ta lại.

Sau khi giám đốc Trương ngồi xuống, theo lễ thường thì Băng Vũ nên ngồi ngay bên cạnh ông ta.

Sau một chút do dự, Băng Vũ đang định bước qua ngồi thì Lâm Quân Dật tự dưng kéo một chiếc ghế đối diện với giám đốc Trương ra, rồi sau đó khẽ nhếch cằm với cô.

Đợi Băng Vũ ngồi xuống chiếc ghế ấy, anh mới ngồi xuống cạnh cô.

Có Lâm Quân Dật bên cạnh, tự nhiên cô lại có một cảm giác an toàn, ít nhất là Băng Vũ không cần phải lo lắng về việc mấy gã đàn ông sau khi say rượu không kiểm soát được bàn tay của mình.

* * * * *

Một buổi tối xã giao đối trá và chán ngán nhưng nhìn qua không khí lại có vẻ như đầy nhiệt tình đã bắt đầu.

Lâm Quân Dật uống rất ít, còn chưa tới nửa ly rượu. Từ đầu đến cuối anh chỉ im lặng ngồi bên cạnh nhìn cô thành thạo thốt ra những lời tán thưởng giám đốc Trương và nâng ly uống với lão ta. Băng Vũ hoàn toàn không có sự lựa chọn nào khác, đành phải chấp nhận nâng ly đối ẩm cùng lão, đây là quá trình bắt buộc phải có, muốn nói muốn bàn gì thì cứ phải sau vài chén rượu cùng qua chúc lại rồi mới có thể bắt đầu được.

Trong nháy mắt, chai rượu đã cạn gần thấy đáy. Nhân viên phục vụ bước đến và rót đầy cho hai người một ly rượu vang khác.

Băng Vũ gắng kiềm chế cảm giác nóng như bị phỏng trong ruột và đầu óc đã gần như choáng váng của mình.

Thực sự là tửu lượng của cô không cao lắm, nhưng những trường hợp như thế này cô đã trải qua không ít nên cô có kinh nghiệm để che dấu ý thức không còn được mấy tỉnh táo của mình, cứng rắn không để cho bản thân lộ ra những biểu hiện thất thố.

Trước kia khi đi cùng với các sếp cũ, chỉ trợ sức giúp sếp thôi thì thấy có hiệu quả rõ rệt. Nhưng lúc này, chỉ có một mình cô đối mặt với lão giám đốc Trương dạn dày kinh nghiệm rượu bia này thì thật sự là cô không đủ sức. Cô đưa ánh mắt cầu cứu nhìn về phía Lâm Quân Dật, dưới ánh sáng mờ nhạt từ ngọn đèn, không thể thấy rõ được các góc cạnh trên gương mặt anh, cả người anh chợt trở nên nhu hòa hơn hẳn. Nhất là đôi mắt kia, vẻ nhu tình trong ấy còn khiến người ta say lòng hơn cả rượu...

Chẳng lẽ cô say nhanh thế sao, tự nhiên lại sinh ra ảo giác! Ánh mắt anh ta làm sao có thể dịu dàng như vậy???

Băng Vũ chợt cảm thấy hoảng sợ trong lòng, né tránh tầm mắt của Lâm Quân Dật, nhìn chăm chăm vào ly vang đỏ trong tay. Xuyên qua màu đỏ tươi như máu của ly rượu, cô nhìn chăm chú vào mười đầu ngón tay tinh tế của mình, lại nhớ tới khuôn mặt ngày nhớ đêm mong ấy, tâm tư cô cũng bắt đầu ứa máu.

Giám đốc Trương thấy Băng Vũ cầm ly rượu đến thất thần, cười hỏi: “Cô Diêu có vẻ rất hứng thú với loại rượu vang này nhỉ?”

Cô ngẩng lên thì bắt gặp ánh mắt mê đắm của lão ta, phát giác ra ánh mắt của lão cũng có chút hoảng hốt. Không biết ai đầu tiên đã nghĩ ra việc tìm phụ nữ cùng uống rượu nhỉ, xem ra rất biết cách hưởng thụ sắc đẹp của phụ nữ.

Băng Vũ chưa bao giờ soi gương xem bộ dạng lúc nửa say nửa tỉnh của cô trông như thế nào, nhưng cô thường xuyên nhìn thấy được vẻ kiêu mỹ và nụ cười tràn ngập nét dự hoặc của mình khi say trong mắt những gã đàn ông.

Cô nâng ly, cười ngọt ngào nói với lão Trương: “Không... có một người bạn từng nói với tôi, rượu vang là một loại rượu tinh tế, nó không chỉ có hương vị nồng đậm thơm ngon mà còn phải phát chút hương vị của tình yêu...”

Cô nuốt vào trong lòng vẻ còn lại của câu đang nói, thực ra Trần Lăng còn nói: “Hương vị đó rất giống em...”

Cô dừng một chút, cố gắng áp chế sự chua xót trong lòng, duy trì vẻ tươi cười của mình: “Xin mời! Giám đốc Trương!”

Băng Vũ đặt ly rượu lên môi khẽ hớp một ngụm, đây đúng là loại vang cao cấp, hương thơm nồng đậm không dứt tràn ngập khắp khoang miệng khiến cô không nhận được lại nhớ tới nụ hôn ngày ngộ đầu tiên của cô và Trần Lăng.

Trong cơ thể cô bắt đầu có những cơn sóng tình không thể lý giải được, không chế không được mình lại đưa mắt phiêu diêu liếc qua khuôn mặt Lâm Quân Dật đang gần trong gang tấc bên cạnh.

Anh ta đang chăm chú nhìn cô, đồng tử lóe sáng có vài tơ máu, thân hình hoàn mỹ của anh ta và Trần Lăng giống nhau như đúc, làm say lòng người!

Cô nghĩ là cô đã say rồi! Hoài niệm kia làm cho mọi xúc giác của cô trở nên mềm nhũn...

“Giám đốc Trương, vấn đề vay vốn của chúng tôi khi nào mới được xác định?” Lâm Quân Dật cuối cùng cũng chính thức vào chủ đề, nếu anh ta không nhập đề thì rốt cuộc cô cũng không thể nào duy trì nổi.

Giám đốc Trương hắng giọng, nghiêm túc nói: “Vấn đề này còn cần vài luận chứng nữa, tôi cần thêm một ít thời gian để xem xét thêm.”

Loại người cố làm ra vẻ này ở trong thương trường cô nhìn mãi cũng đã quen mắt, bọn họ rõ ràng chỉ muốn xem xét lợi ích riêng của mình đã đủ hay chưa, lại cố tình không nói thẳng, giả bộ bày ra dáng vẻ nghiêm trang làm người ta không mở miệng được.

Mà vào những thời điểm này, phụ nữ luôn là loại vũ khí tốt nhất, có thể dễ dàng phá vỡ cục diện bế tắc ấy.

Cô thấy Lâm Quân Dật nhìn về phía mình, lập tức hiểu ý, dịu giọng nói: “Giám đốc Trương, nếu chúng tôi có chỗ nào thiếu sót, ngài nhất định phải nói thẳng để chúng tôi còn biết sửa chữa kịp thời... công ty chúng tôi mới thành lập chưa được bao lâu, nên cần ngài chiếu cố nhiều hơn.”

Lão ta định ánh mắt lại nhìn cô, ngữ khí dịu đi rất nhiều: “Đương nhiên rồi, có điều mức vốn công ty các vị muốn vay lớn quá, mà vấn đề thế chấp thì...”

“Ngài quyền cao chức trọng như vậy, mấy vấn đề thế chấp nhỏ nhất ấy chẳng phải chỉ cần một câu nói của ngài là xong sao, ngài cũng biết thực lực công ty chúng tôi rồi đấy, mấy ngàn vạn này tổng giám đốc Lâm của chúng tôi sao lại không cân nhắc kỹ lưỡng chứ.”

“Đó là, đó là...”

Lâm Quân Dật lập tức nắm được lời nói của lão ta, chen vào: “Dự án của công ty chúng tôi đều là những căn hộ cao cấp, môi trường sống rất thoải mái, không khí rất trong lành dễ chịu, không biết giám đốc Trương có hứng thú đối nhà ở không?? Tôi có thể tặng ngài một căn hộ sang trọng nhất.”

Giám đốc Trương không nói gì chỉ cười, nụ cười thập phần chói lọi lạ lẫm.

Lâm Quân Dật trầm tư một chút, nói tiếp: “Cách đây không lâu, tôi có mua một số căn biệt thự ở phía tây... nhưng tình hình tài chính gần đây có chút gấp gáp, nên muốn chuyển nhượng đi với giá thấp, không biết giám đốc Trương có hứng thú không?”

Ánh mắt mê đắm của lão ta rốt cuộc cũng có tiêu điểm, cười thân thiết hơn nhiều: “Oh? Không biết Lâm tổng muốn bán bao nhiêu?”

“Nếu ngài rảnh thì thư ký của tôi sẽ dẫn ngài đi xem, chỉ cần ngài thích, giá cả không thành vấn đề.”

“Cũng được!” Khóe miệng lão ta lộ ra nụ cười ái muội làm cho cô kinh hãi, Lâm Quân Dật thật đúng là lợi hại, ra tay hào phóng, đánh trúng lòng người, hơn nữa... quả nhiên cứ nhẹ nhàng như vậy liền mang cô đem bán.

Bất quá, anh ta nói ‘thư ký của anh ta’, mà thư ký đó không phải là cô chứ?

Thật lâu sau, buổi tiệc xã giao mới kết thúc.

Bước ra khỏi hội quán, gió lạnh ập tới khiến người Băng Vũ trở nên run rẩy từng trận, có lẽ là vì cô chỉ uống rượu mà không ăn được bao nhiêu nên mới bị như vậy.

Giám đốc Trương bước đến hỏi cô có muốn lão ta đưa về không, cô không trả lời. Băng Vũ thừa biết hàm ý của lão, nhưng lại không thể trực tiếp cự tuyệt, nên đành phải đưa ánh mắt cầu cứu sang Lâm Quân Dật.

Lâm Quân Dật quả thực không làm cô thất vọng, thay cô giải vây: “Hôm nay thân thể Băng Vũ không được khỏe lắm, không muốn làm phiền ngài, để lần sau đi vậy.”

Cái gì mà lần sau chứ?

Lão Trương quay lại nhìn cô, cười cười về hiểu ý: “Được được, để lần sau vậy.”

Thấy xe của lão ta đã đi xa, Băng Vũ còn chưa kịp nói rõ với Lâm Quân Dật lập trường của mình đã vội vàng vọt tới một ngõ ngách gần đó phun ra hết tất cả những gì có trong bao tử, những vị chua xót, cay đắng cũng từ trong cơ thể trào ra theo. Mùi vị đó thật đúng không phải bình thường, rất ghê tởm.

Nương theo ngọn đèn, cô nhìn thấy thứ chất lỏng đỏ tươi như máu từ miệng chảy ra, nước mắt cũng không thể cầm được từ từ rơi xuống.

Một cơn gió lạnh thổi qua, thổi loạn tóc cô, cũng thổi luôn tâm tư cô đến rối loạn.

Lúc này, không biết giai điệu một ca khúc ở đâu lại truyền tới. Từng lời, từng chữ đâm sâu vào tim cô.

“Em buông tay ra, không buông lấy một lời nặng nề, để cho anh thấy sự dũng cảm, nhẹ nhàng, thoải mái nơi em, gì em cũng có thể...”

Chỉ mong anh sống hạnh phúc, nếu anh yêu cô ấy, em sẽ tự nguyện khuyên bảo bản thân mình thôi đừng mơ mộng xa vời...”

Cô ôm ngực, ngồi xổm xuống và bắt đầu khóc, cảm giác nhớ thương một người quả thật quá đau đớn.

Nhất là trong lúc nửa tỉnh nửa say này, nỗi nhớ càng làm người ta đau đến tê liệt cả tim gan.

“Trần Lăng, anh ở đâu?? Anh sống thế nào? Có phải anh đã kết hôn rồi không...? Lúc anh ôm ấp người yêu thương trong lòng, liệu anh còn có chút nào nhớ đến một người phụ nữ đã yêu anh suốt mười năm này không, có biết em rất rất nhớ anh không?” Cô dùng một thanh âm chỉ đủ để chính mình nghe thấy, bởi chỉ có cô mới cảm nhận hết được nỗi thống khổ trong lòng mình...

Bỗng nhiên, một chiếc áo khoác có mang theo mùi nước hoa đặc trưng được khoác lên vai Băng Vũ.

Băng Vũ còn chưa kịp cự tuyệt thì toàn bộ cơ thể lẫn chiếc áo khoác ấy đã bị một người nào đó ôm vào vòng tay ấm áp.

“Cô không sao chứ?” Anh ngồi xổm nửa người xuống bên cạnh cô khẽ hỏi, khuôn mặt ấy gần như kề sát mặt cô, hơi thở nóng rực phả vào làn da mặt mỏng manh của cô.

Băng Vũ tránh đi hơi thở ấm áp đó, vội vàng đứng lên điều chỉnh lại hơi thở của mình: “Không có gì”.

Anh ta dường như đã cảm nhận được sự thất thố của mình, lập tức nhìn cô giải thích: “Xin lỗi... nhà cô ở đâu? Tôi đưa cô về.”

“Số 119, Đường Tân Vinh, tiểu khu Trăng Rằm”.

* * * * *

Băng Vũ ngồi vào xe Lâm Quân Dật khi trên vai vẫn còn mang chiếc áo khoác của anh, trên chiếc áo hàng hiệu ấy có một mùi nước hoa thoang thoảng hòa quyện với một chút hương rượu, hương vị rất nồng nàn, rất đậm tính chiếm hữu nhưng cũng thật làm người ta mê đắm, cũng như anh vậy.

Không biết là do chất cồn quá phá, hay vẫn là do gương mặt quá giống với gương mặt mà cô vô cùng hoài niệm kia, mà khiến cô cứ thế nhìn chăm chăm vào Lâm Quân Dật, nhìn rất lâu, tham lam thưởng thức từng cử chỉ, từng hành động của anh.

Sau khi chia tay Trần Lăng, Băng Vũ cực lực dùng những bận rộn của mình hòng để che lấp nỗi nhớ mà anh để lại cho cô, nhưng từ khi Lâm Quân Dật xuất hiện, thì rất nhiều cảm xúc mãnh liệt đã muốn quên lãng lại lần nữa trở về, cô không thể không thừa nhận, thời khắc này lại châm ngòi cho nỗi nhớ nơi cô đến cực hạn.

Cứ như vậy, chính bản thân cô cũng không biết cô có thể kiên trì được bao lâu nữa.

Phổng chừng anh cũng không chịu được ánh mắt khác thường của cô, lạnh lùng nói: “Cô có biết dùng ánh mắt như vậy để nhìn một người đàn ông sẽ rất nguy hiểm không?”

“Ah...” Băng Vũ vội vàng dời tầm nhìn nhìn ra ngoài cửa xe: “Thực sự xin lỗi, tôi chỉ cảm thấy anh rất giống một người tôi quen biết.”

“Vậy sao?”

“Là mối tình đầu của tôi.” Bằng Vũ vừa nói vừa cảm nhận được cơn bắt đầu chậm rãi ăn mòn trí óc cô, tâm tư của cô ngày càng hỗn loạn.

Anh khẽ nhếch mi, tựa hồ như đã hiểu: “Mối tình đầu”. Ý nghĩa gì đâu.

Đột nhiên hỏi: “Vì sao lại... chia tay?”

Nghe nhắc đến hai chữ chia tay, một màn chia tay ngày ấy lại chợt thoáng qua trước mắt cô, những giọt nước mắt khó khăn lắm cô mới khiến nó ngừng lại được, lúc này lại từ từ chảy xuống.

Vì sao?? Cô cũng rất muốn biết là vì cái gì, là vì người ấy lén lút gọi điện thoại cho người phụ nữ khác hay là vì khi người ấy nhìn cô mà phải luôn gắng gượng nở nụ cười? Đường như cũng không phải, có lẽ là vì vẻ bàng hoàng bất đắc dĩ của người ấy khiến cho cô không thể đành lòng, không muốn người ấy lại phải tiếp tục giãy dụa trong mâu thuẫn.

Nếu cả hai người phụ nữ đều làm người ấy đắn đo không biết nên chọn ai, vậy thì cô tình nguyện rời khỏi anh ấy, để anh ấy không cần phải giãy dụa trong sự áy náy nữa.

Nhưng buông tay thì rất dễ dàng, nhưng muốn trái tim mình cũng buông tha thật quá khó khăn. Đã hơn bốn năm mà cô vẫn như thế, không thể làm cho bản thân quên đi người ấy và một lần nữa chấp nhận một tình cảm mới.

“Bởi vì anh ấy không thể cho tôi những gì tôi muốn.” Đây là lý do duy nhất cô có thể nghĩ ra. Thứ cô muốn nhất là một tình yêu duy nhất, chung thủy, một trái tim đầy đủ vẹn nguyên, nhưng người ấy không thể cho cô.

Lâm Quân Dật sững sốt một chút, những ngón tay đặt trên vô-lăng dần dần nắm chặt, nương theo ánh đèn đường chiếu rọi vào, cô dường như thấy trên mu bàn tay trắng nõn của anh nổi đầy gân xanh.

Lâm Quân Dật đột nhiên dừng xe lại, quay mặt nhìn sâu vào mắt cô. Ánh mắt ấy thập phần phức tạp, có khiếp sợ, có do dự... lại dường như còn gì đó nữa mà cô không thể đoán ra đó là gì.

Bằng Vũ không ngừng lau đi nước mắt trên mặt, nhưng nước mắt vẫn không ngừng chảy xuôi xuống rớt lên chiếc áo khoác của anh. Cô lùi người dựa lưng vào ghế ngồi, đầu óc trống rỗng, ý thức dần trở nên mơ hồ, thứ duy nhất cô có thể thấy được rất rõ ràng là bóng dáng Trần Lăng.

“Trần Lăng, Trần Lăng, em rất nhớ anh, thật sự rất nhớ anh...” Khi nghe được âm thanh ghen ngào của chính mình, cô biết cô đã say, bởi vì nếu cô không say, cô tuyệt đối sẽ không thốt ra những lời này.

Giữa trạng thái mơ màng, hình như cô cảm giác được có bàn tay vỗ nhẹ lên lưng cô, an ủi trái tim đang thổn thức của cô, bàn tay ấy rất giống Trần Lăng.

Cô biết anh không phải Trần Lăng, nhưng cô lại nói với chính mình: “Anh ấy, chính là người đàn ông mà mày yêu, đã trở lại bên mày rồi đó!”

Lúc này đây, hãy cứ để cho cô say đi, say đến mức có thể ngã vào trong giấc mơ vô cùng chân thật ấy. Hãy để cô được kéo ống tay áo người ấy, được một lần nữa gọi tên người ấy, và nói với người ấy rằng cô rất nhớ anh.

Cô bắt tri bắt giác mà ngủ, giấc mơ lại biến hóa sang một cảnh khác.

Đầu tiên, cô mơ thấy Trần Lăng đứng ở sân trường trung học chờ cô, còn cô mặc một chiếc váy dài màu trắng bước về phía anh...

Tiếp theo đó, cô lại mơ thấy anh đứng dưới lầu ký túc xá của cô, kéo cánh tay cô hỏi: “Em có bạn trai chưa?”

Lòng cô ngập tràn hạnh phúc trả lời: “Chưa.”

Cô của năm tuổi ngày ấy quen biết anh của bảy tuổi, rồi sau đó cô và anh cứ lần lượt gặp lại rồi lại lần lượt bỏ lỡ lẫn nhau, vậy thì lúc này đây, có thể hay không cô và anh còn có thể gặp lại...

3. Chương 05-06

Thả người trên chiếc giường mềm mại, cô từ từ mở mắt thoát khỏi cơn mơ màng, về đến nhà nhanh vậy sao? Cô ngủ từ khi nào vậy? Vừa rồi đã làm gì?

Càng nghĩ lại càng thấy đau đầu nên cô quyết định không suy nghĩ thêm gì nữa!

“Dương! Tở khát quá....”, chờ thật lâu nhưng không có tiếng trả lời, cô lại gọi.... “Tư Tư.....”

Cơ thể của cô đột ngột bị nhấc lên, miệng một chiếc chén lạnh lẽo được đặt ngay môi, cô thỏa mãn uống từng ngụm, từng ngụm nước. Nước mát lạnh hòa tan trong khoang miệng đắng ngét làm cô tỉnh táo hơn. Băng Vũ mơ mơ màng màng mở mắt ra, định nói lời “cảm ơn” thì một việc ngoài dự kiến của cô đang hiện ngay trước mắt, ngay trước mặt cô là đôi mắt của Lâm Quân Dật với đôi mày kiếm đang nhíu chặt lại.

Hơi thở anh đang dồn dập không theo một nhịp điệu nào...

Băng Vũ như chợt bừng tỉnh, Cô nhận ra nơi đây là một căn phòng xa lạ, những chi tiết trang trí cách điệu chủ yếu để làm tôn lên màu trắng chủ đạo của căn phòng này, đơn giản mà thanh lịch, tương tự với cách trang trí của văn phòng công ty. Đầu đó lại thoang thoảng hương thơm của hoa nhài...

“Đây là?”, không đợi anh ta lên tiếng, Băng Vũ đã đoán được đây là đâu, cô vội vàng xuống giường nói: “Tôi muốn về nhà.”

Băng Vũ mới bước được vài bước đã bị Lâm Quân Dật chặn ngang ôm lấy, sau đó đặt cô trở lại trên giường.

“Không...đừng...”, Băng Vũ dùng hết sức giãy dụa nhưng vẫn không thoát được vòng ôm mạnh mẽ của anh, ngược lại chỉ tự làm xương cổ tay mình đau buốt.

Trong lúc này, còn trong người Băng Vũ hoàn toàn biến mất, thay vào đó là sự tỉnh táo vô cùng, và cô nhận biết được sắp có việc gì đó xảy ra.

Cô hít thở sâu, cố gắng làm cho bản thân giữ được sự bình tĩnh, trong tình huống này phản kháng chỉ phí thêm công sức của cô mà thôi.

“Lâm tổng.....”, cô vừa nghĩ nên cùng Lâm Quân Dật nói chút đạo lý, đáng tiếc vừa mới hé môi thì câu nói kế tiếp đã bị anh nuốt hết vào miệng.

Anh đang vô cùng kích tình, cuồng nhiệt cướp lấy bờ môi cô, làm cho cô có một cảm giác rung động mà trước đến nay chưa từng có, lẫn với nỗi sợ hãi dậy lên trong lòng, rung động trong tim tản ra toàn thân thể, mà nỗi sợ hãi này lại khiến thân thể không có lấy một chút lực phản kháng nào.

Băng Vũ không thể tin được mở to đôi mắt, những lời đồng nghiệp trong công ty đã nói lại một lần nữa lướt qua trong trí óc của cô. Nhớ rất rõ chẳng phải các cô ấy đã nói rằng có rất nhiều phụ nữ thầm yêu trộm nhớ Lâm Quân Dật, nhưng anh ta chẳng buồn liếc mắt đến một ai hay sao, anh ta hết mực chung thủy hay sao? Nhưng lúc này, cô rõ ràng thấy được ngọn lửa rực cháy trong mắt anh ta mà, rõ ràng hơn nữa là cảm giác nơi hạ thân anh ta đang trở nên cứng rắn khác thường...

Bị anh hôn đến cả thể xác và tinh thần Băng Vũ đều trở nên run rẩy, đây rõ ràng không phải là cảm giác ghê tởm, nhưng nỗi sợ hãi khiến cho bản năng kháng cự của bản thân vùng lên mạnh mẽ.

Cố gắng trấn tĩnh, cô thét lớn: “Đừng như vậy..... chẳng phải anh nói sẽ không làm chuyện không minh bạch với thư ký của mình sao??”

Thân thể anh khựng lại một chút, sau đó anh dùng một bàn tay nắm lấy cằm cô bắt cô nhìn thẳng vào anh.

Băng Vũ thoáng thấy anh hơi nhếch môi, lộ ra nụ cười nhẹ nhàng nhưng đầy khinh miệt.

Trong mắt anh lúc này, cô thấy được sự phẫn nộ, oán hận, chán ghét cùng với một loại khát vọng không rõ ràng.

Cuối cùng Băng Vũ cũng nhớ ra chuyện gì đã phát sinh. Trời ơi!!! cô đã làm gì thế!!!!

Cô uống rượu, hoàn toàn không thể nhớ nổi bản thân đã làm gì.....mà cô lại là trợ lý thư ký của anh ấy.

Thông thường, các lão sếp sẽ cho rằng cô quyến rũ họ, mưu kế dùng thân thể của chính mình để tranh thủ vài 'vài phần kính trọng' của họ.

Xong rồi! Xong rồi! cô đã tự đào mồ chôn mình rồi.

"Tổng giám đốc Lâm, anh đừng hiểu nhầm..... tôi không có ý đó đâu, chỉ là trong lúc đang say tôi nhìn nhầm anh với người khác....."

Bằng Vũ nghĩ lúc này có lẽ anh cũng thấy được sự cầu xin thành khẩn cùng nỗi sợ hãi của cô, nên sau khi cô nói xong liền nhận thấy anh ta hít một hơi thật sâu, mà trả lời: "Nếu như vậy, cô tốt nhất là đừng nên nhúc nhích..... nếu không, cô tự gánh lấy hậu quả!"

Đương nhiên Bằng Vũ hiểu được, trong tình huống này một chút đụng chạm hay cọ xát đều có thể đưa đến tình trạng kích thích khiến anh không kiềm chế được. Cho nên, cô vẫn cố gắng duy trì tư thế nằm im không hề nhúc nhích mặc cho anh ôm cô.

Phía đầu giường đồng hồ báo thức cất tiếng reo vang. Lâm Quân Dật nhìn cô, một giây, hai giây, rồi..... mười giây.....

Cuối cùng anh cũng buông cô ra, đứng dậy đi đến ngăn tủ lấy một bộ áo ngủ rất đoan trang đưa cho cô.

"Thay quần áo rồi nghỉ ngơi chút đi..."

Cô bật dậy, cất giọng khá to nói: "Tôi muốn về nhà."

"Không được!", anh tức giận trừng mắt nhìn cô, giống như yêu cầu của cô là quá đáng lắm vậy.

Nhưng cô muốn về nhà là quá đáng lắm sao?

"Tôi....." Bằng Vũ vừa có ý định nói đạo lý với Lâm Quân Dật, lại bị anh cắt ngang: "Nếu không ngoan ngoãn thay đồ rồi ngủ thì để tôi cởi hết quần áo của cô rồi chúng ta cùng lên giường!"

Bằng Vũ co rúm người lại, cô biết đối mặt với loại đàn ông cường thế như Lâm Quân Dật, phương thức tốt nhất chính là nên ngoan ngoãn nghe lời, cô đành gượng tay nhận lấy quần áo rồi bước vào toilet.

Khi Bằng Vũ bước ra khỏi nhà vệ sinh thì thấy Lâm Quân Dật im lặng nằm trên ghế sofa như đang ngủ.

Lòng cô khẽ dao động, nếu anh ngủ đồng nghĩa với việc cô có cơ hội trốn thoát khỏi đây. Không thể tưởng tượng được, ý định chỉ mới nhen nhóm, chân vừa bước đi được vài bước thì anh cất giọng lạnh lùng nói: "Cô dám bước ra khỏi căn phòng này nửa bước thử xem!"

Nghe được những lời ấy, Bằng Vũ bắt giắc sợ hãi lui lại phía sau hai bước, sau đó trở lại bên giường. Bằng trực giác của mình cô biết không nên khiêu khích anh, với khả năng của anh thì chuyện gì anh cũng có thể làm!

Trong giấc mơ.....

Bằng Vũ thấy cô nói với Trần Lăng, cô đã gặp một ông chủ có ngoại hình cực kì giống anh, nhưng tính cách của anh ta thì hoàn toàn kém xa anh. Sau đó cô không ngại phiền toái mà hỏi anh có khỏe không??? Có hạnh phúc không??

Trần Lăng nở nụ cười bình thản với cô, ngón tay ấm áp lau đi những giọt lệ trên khóe mắt cô, nhẹ nhàng vỗ về cô, dùng âm thanh khàn khàn của anh nói: "Tôi vĩnh viễn sẽ không bao giờ buông tay em ra..."

Giấc mơ như vậy, cô đã mơ thấy rất nhiều, nhưng không biết vì sao tối nay lại chân thật đến thế.

Sáng sớm, ca khúc 'Dùng khỉ' vang lên khắp phòng, Bằng Vũ trong cơn mơ màng ngồi dậy tìm đi động của mình.

Cô xoa xoa mắt, đột nhiên phát hiện Lâm Quân Dật đang ngồi xổm trên mặt đất, nửa người trên dựa vào giường, có vẻ như anh đang ngủ.

Nói thật, nhìn vị trí mà anh đang ngủ đã là không mấy thích hợp, nhìn luôn tư thế ngủ của anh thật sự là không nói nên lời.

Đầu anh gối trên cánh tay phải, vài sợi tóc tùy ý xõa trên gương mặt thanh tú, hơi thở đều đều, lông mi dài khẽ rung rung, không nhìn ra một chút dấu hiệu ‘ác ma’ nào của đêm qua cả.

Băng Vũ không khỏi hoài nghi, không biết có chút khả năng nào là anh ta bị tâm thần phân liệt không nữa! Ban ngày thì tao nhã như hoàng tử, buổi tối thì lại là một ác ma chính hiệu.....

Tiếng nhạc lại một lần nữa vang lên, Băng Vũ cũng không rảnh để tự hỏi coi tại sao anh ta lại ngủ ngay chỗ này nữa. Cô nhanh chóng xuống giường lần mò tìm chiếc điện thoại.

“Dương.....” cô cố gắng nói chuyện với người trong điện thoại bằng âm giọng nhỏ nhất: “Alo!”.

Vì không muốn đánh thức Lâm Quân Dật, Băng Vũ quyết định đi vào nhà vệ sinh tiếp tục cuộc điện thoại với Liễu Dương.

Đầu dây bên kia, giọng nói của Liễu Dương đi kèm với tiếng cười sang sảng: “Cô bé lọ lem của tôi, không biết với việc suốt đêm qua cậu không về tớ nên an ủi hay là chúc mừng đây?”

“Tớ đang ở..... tầng ca.” cô không muốn lừa Liễu Dương, chỉ là không biết nên giải thích thế nào. Cô cùng với sếp mình cô nam quả nữ ở chung một phòng, muốn người khác không suy diễn quả thật là khó.

“Sếp của cậu hơi quá đáng đấy, cậu nên yêu cầu anh ta tăng tiền lương đi.”

“Tư Tư ngoan không?”

“Rất ngoan, chỉ là hôm qua nó nói nhớ cậu.... thôi không nói nữa, tớ đưa con bé đi nhà trẻ đây.”

Cúp điện thoại, cô nhẹ nhàng trở về phòng thì phát hiện Lâm Quân Dật đã tỉnh, anh đang ngồi trên ghế sofa hút thuốc.

Trong làn khói thuốc mờ mờ, cô phát hiện thấy ánh mắt anh có nét ưu tư, phiền muộn. Cô nghĩ những người như anh vốn không biết đến “cuộc sống khó khăn” là gì, được sinh ra trong gia đình giàu có căn bản là chẳng bao giờ có những điều phiền muộn chứ, xem ra cô đã nghĩ sai rồi.

Trên mặt anh lúc này mang đậm vẻ mệt mỏi, u buồn và bất lực.

Thấy Băng Vũ bước ra, anh nhìn cô cười lạnh lùng rồi nói: “Nếu là tôi, tôi tuyệt đối sẽ không tin công việc của một trợ lý thư kí lại cần phải tăng ca suốt đêm đâu.”

“Chẳng lẽ tôi nói tôi bị ông chủ giam lỏng trong nhà ông ta? Nếu là tôi, tôi cũng tuyệt đối không tin trên đời lại có loại ông chủ biến thái như thế, vô duyên vô cớ lại đem thư kí giam lỏng trong nhà.”

Phản ứng lại lời nói của cô không phải là sự tức giận mà tự nhiên lại là một nụ cười, anh đứng lên và đi về phía cô: “Nhanh như vậy mà cô đã hiểu tôi rồi, tâm lí tôi cực kì biến thái ư, cũng đã có nhiều người nói cho tôi biết rồi.”

Băng Vũ có chút sợ hãi lui về sau một bước, trong lòng cô thầm cầu nguyện là anh ta nói đùa, nụ cười trên gương mặt anh ngày càng trở nên quái dị, khoảng cách của anh và cô càng lúc càng gần...

Khi anh và cô chỉ còn cách nhau có một bước, lòng cô đang dâng lên nỗi sợ hãi thì anh lại bước xéo qua người cô, đi đến bên tủ mở ngăn tủ lấy ra một bộ váy rồi quăng lên sofa.

“Thay quần áo đi làm.”

Trải qua kinh nghiệm đêm qua, Băng Vũ nhanh chóng nhặt lấy quần áo chạy vội vào toilet.

Bộ váy này cũng mới tinh, cũng giống như chiếc áo ngủ tối qua anh đưa cho cô, cả thấy đều vẫn còn nguyên nhãn hiệu, hơn nữa bộ váy hoàn toàn vừa khít với người của Băng Vũ.

Không thể tưởng tượng được một người đàn ông sống một mình lại có nhiều quần áo phụ nữ như thế, của vị hôn thê anh ta sao??? Nhưng chẳng phải vị hôn thê của anh ta đang học MBA ở Mỹ sao??? Chẳng lẽ lời đồn đại là sai sự thật!

Mặc kệ người ta nói như thế nào, đàn ông thời buổi này mà có thể dừng cương trước vực thẳm như thế cũng không đến mức quá xấu xa. Còn loại đàn ông mà hiểu được thế nào là chung thủy với người phụ nữ của mình đã gần như không thể tìm ra nữa rồi.

Trừ bỏ việc thần kinh có vấn đề ra thì xem ra anh ta vẫn là mẫu đàn ông lý tưởng....

Để tránh trở thành chủ đề trong các cuộc tán gẫu của các đồng nghiệp nữ, Băng Vũ quyết định bảo Lâm Quân Dật dừng xe tại một con phố cách công ty không xa để cô đi bộ đến đó. Vừa vào phòng cô liền ngồi ngay ngắn vào bàn làm tiếp công việc còn dang dở hôm qua – vốn là phần việc do Triệu Thi Ngữ bảo cô giúp cô ta sắp xếp lại dữ liệu các khách hàng của công ty. Cô biết những tư liệu này rất quan trọng với Lâm Quân Dật, cho nên sửa sang cẩn thận hết mức, lại còn dựa theo chức vị của từng công ty mà sắp xếp cho gọn gàng, khoa học.

Còn 3 phút nữa là đến giờ làm việc chính thức, Triệu Thi Ngữ không nhanh không chậm từ cửa bước vào, cất giọng hỏi Băng Vũ : “Tư liệu chuẩn bị sao rồi??

“Thực sự xin lỗi, ngày hôm qua đột nhiên có việc bận đột xuất, không chuẩn bị kịp.”

“Vẫn chưa chuẩn bị xong sao?” Sắc mặt Triệu Thi Ngữ lập tức nặng xuống. “Tôi không phải đã nói với cô tài liệu này rất quan trọng, nhất định phải chuẩn bị xong trước hôm nay sao?”

“Tôi biết, tôi đang cố gắng hoàn thành đây.” Băng Vũ vội lật xem danh sách các khách hàng đã hẹn gặp Lâm Quân Dật, dò từng cái tên đối chiếu lại lần nữa, kiểm tra xem lỡ có nhân vật quan trọng nào bị bỏ sót hay không.

“Thật là, làm chuyện gì cũng chậm chạp... Tư liệu về khách hàng chẳng phải đã có rồi sao? Cô xem lịch hẹn làm gì?” Thanh âm nóng giận hơi có chút đề cao: “Cô rút cuộc đã từng làm thư ký chưa vậy, tay chân lỏng lẻo...”

Băng Vũ vừa định giải thích thì cửa phòng tổng giám đốc bất ngờ bị đẩy ra, Lâm Quân Dật đứng ngay cửa, nhìn qua rất nặng nề.

“Thư ký Triệu, ngày hôm qua không phải tôi đã bảo chính cô chuẩn bị tư liệu sao.” Lâm Quân Dật cất giọng nói, âm ngữ đặc biệt nhấn mạnh chữ “cô”, Băng Vũ vội vàng đứng lên nói: “Tôi là trợ lý của thư ký Triệu, những việc này tôi nên giúp cô ấy làm, không hoàn thành đúng thời điểm là do tôi thất trách.”

Triệu Thi Ngữ ngay lập tức tìm lý do thoái thác: “Ngày hôm qua tôi không khỏe, ngài đã đồng ý cho tôi về nghỉ ngơi, tôi sợ rằng ngài cần gấp phần tư liệu này mới giao cho trợ lý làm. Về sau tôi sẽ không như vậy nữa.”

Lâm Quân Dật đưa mắt nhìn qua Băng Vũ: “Cô đi đến bộ phận nhân sự nói với họ, từ hôm nay trở đi chức vụ của cô là thư ký, tiền lương và tiền thưởng của cô và thư ký Triệu sẽ như nhau. Còn nữa, hai người các cô tốt nhất là đem công việc phân chia đồng đều rõ ràng, tôi không thích nhân viên thiếu trách nhiệm, càng không thích đem trách nhiệm của người này đổ lên người khác!”

“Vâng ạ!” Băng Vũ khom người trả lời. Ra dáng người vừa được thăng chức, chuyện đáng ăn mừng nha. Còn với Triệu Thi Ngữ, lúc này khóe miệng cô ta co rúm lại, một chút thể hiện vui vẻ cũng không thấy đâu.

Lâm Quân Dật vừa rời khỏi, ngay lập tức Triệu Thi Ngữ giật lấy xấp tài liệu trong tay Băng Vũ, dùng sức gõ bàn phím, tiếng bàn phím bị gõ mạnh bạo rõ ràng thể hiện sự bất mãn của cô ta.

Đột nhiên hai tay của Triệu Thi Ngữ cứng đờ, nhìn chăm chăm vào bộ quần áo mà Băng Vũ đang mặc trên người, đôi môi tô son màu hồng anh đào ngày càng mở to: “Trang phục của cô... mua ở đây sao?”

“Có vấn đề gì sao?” Băng Vũ cúi đầu nhìn bộ váy, xem xét kĩ lưỡng bộ trang phục, bộ váy trắng ngắn rất đẹp, không hiểu Triệu Thi Ngữ kinh ngạc điều gì.

Triệu Thi Ngữ cẩn thận sờ sờ chiếc váy, nói nhỏ: “Bộ quần áo này mới được trình diễn trong buổi trình diễn thời trang mùa hạ năm nay ở Pháp.... ở Trung Quốc căn bản là không thể mua được!”

“Hàng giả thôi.” Băng Vũ thuận miệng nói, trong lòng nghĩ thầm: “Loại quần áo đắt tiền như vậy, mình nên trả lại cho anh ta, nếu không vị hôn thê của anh ta về phát hiện quần áo không còn nhất định sẽ nổi giận”

Triệu Thi Ngữ không nói thêm lời nào, nhưng trên mặt cô ta vẫn lộ vẻ không tin.

Tin hay không thì tùy, Băng Vũ cũng chẳng hơi đâu để ý.

Vào giờ nghỉ trưa, Băng Vũ đang ở trong phòng vệ sinh thì nghe được cuộc nói chuyện hấp dẫn từ phía ngoài: “Thư ký Triệu, nguyên nhân gì tổng giám đốc đột nhiên thăng chức cho Diêu Băng Vũ vậy? Điều này rõ ràng là không hợp với quy củ nha.”

Triệu Thi Ngữ khinh bỉ nói: “Còn phải hỏi sao, ‘quy tắc ngầm’ đó.”

Cơn giận trong lòng Băng Vũ xộc thẳng lên đỉnh đầu, cô đã sớm đoán được sẽ có những lời thị phi như thế này nhưng không nghĩ nó lại đến sớm như thế.

“Thật không? Nhanh như vậy mà cô ta đã cùng với sếp rồi à?”

Một giọng nữ khác chen vào: “Tôi nghe trưởng phòng Lý nói, lúc xem đến bản lý lịch của Diêu Băng Vũ thì ước chừng sếp xem chưa quá ba mươi phút nữa, mặt sau cũng chưa hề xem qua nha!”

Những chuyện thị phi như thế này thật dễ dàng lôi kéo nhiều người vào cuộc bàn luận, ngay lập tức có một giọng nữ khác chen vào nói tiếp: “Tôi thấy không chừng Diêu Băng Vũ đích thị là tình nhân của sếp, không biết cô ta có gì để sếp coi trọng cơ chứ?”

“Còn có thể coi trọng cái gì nữa? Bên ngoài thì thế... nhưng không đến mức có ý cười về làm vợ đâu, bất kể cô ta có năng lực đến đâu đi chăng nữa!”

“Các cô có để ý đến chiếc váy ngày hôm nay cô ta mặc hay không?” Triệu Thi Ngữ bắt đầu phô bày ra khả năng bịa đặt của mình: “Trang phục đó chỉ ở Pháp mới mua được nhé... Các cô có biết không? Một tháng trước chính tổng giám đốc đã bảo tôi gọi điện thoại đặt mua mà.”

“Tôi nghe nói sếp tổng rất thích mua sắm quần áo có đúng không?” cô gái chen vào lúc đầu hỏi.

Triệu Thi Ngữ tiếp tục bài diễn thuyết của mình: “Đúng! Có một lần anh ấy phát hiện trên cuốn tạp chí thời thượng của tôi có mấy bộ nữ trang xinh đẹp liền hỏi tôi phải mua ở đâu.”

Lâm Quân Dật có sở thích sưu tập nữ trang à? Vậy có phải mỗi người phụ nữ được anh ta đưa về nhà đều được phân phát một món đồ không? Lưng cô toát mồ hôi lạnh, cảm giác bộ trang phục này mặc vào người không thoải mái chút nào.

Một người phụ nữ bắt đầu kết luận: “Tôi thấy những bộ quần áo sếp mua đều là chuẩn bị cho người phụ nữ anh ta coi trọng, phỏng chừng chính xác là Diêu Băng Vũ đã cùng sếp lên giường rồi”

“Khẳng định là đúng.”

Băng Vũ nhẹ nhàng thở dài! Haizz!! Chỉ mới có hai ba câu thôi mà cô đã bị buộc tội là tình nhân của sếp, may là hiện nay đàn ông làm thẩm phán cũng không ít, bằng không án oan án sai nhất định cũng đã trở thành nhin mãi quen mắt mất rồi.

Băng Vũ đẩy cửa bước ra, những người góp chuyện ở đó nhìn cô với ánh mắt kinh ngạc, nhưng Băng Vũ đã sớm giữ được vẻ bình tĩnh.

Thấy mọi người không nói thêm được gì nữa và có ý rời đi, Băng Vũ cười nói: “Các người đề cao tôi quá rồi, tôi không có năng lực trong thời gian ngắn như vậy lại có thể có gì với tổng giám đốc đâu. Bộ quần áo này tổng giám đốc đưa cho tôi là vì hôm qua có buổi tiệc xã giao... Anh ta phong lưu hay không tôi không biết, tôi chỉ biết những loại phụ nữ không có nội hàm như tôi căn bản làm anh ta càng nhìn càng chướng mắt mà thôi!”

Nói xong, bằng đôi giày cao của mình Băng Vũ bước ra ngoài và không nói gì thêm.

May mắn là Liễu Dương không có ở đây, nếu có cậu ấy nhất định đã lớn tiếng nói: “Diêu Băng Vũ, thực sự không chịu nổi con người của cậu, giả vờ thanh cao cái gì chứ!”

Cô không giả vờ liệu có được không? Cô càng thể hiện vẻ tức giận, mọi người lại càng cho rằng cô có tật giật mình.

.....

Vốn nghĩ rằng các cô nàng nhiều chuyện đã chấm dứt không bàn luận nữa, không nghĩ rằng lúc ăn trưa xong lại tiếp tục nghe hai cô bàn luận tiếp. Lần này chẳng chút kiêng dè Băng Vũ nữa, đơn giản là vì sự việc được đem ra bàn tán không liên quan đến cô.

Một cô gái với chiếc áo choàng trắng, dáng người thanh tú cất giọng hỏi: “Đúng rồi, căn hộ của tổng giám đốc có phải ở trong hoa viên bên bờ sông không?”

“Đúng vậy? có chuyện gì không?” một cô có ngoại hình rất đẹp hỏi lại.

“Tôi phát hiện gần đây chiếc BMW của sếp luôn đậu đối diện dưới khu nhà tôi, chẳng lẽ sếp nuôi tình nhân ở đó sao?”

“Nhà cô?? Vậy là đối diện khu Cẩm Tú sao?”

“Chính xác!”

Đối diện khu Cẩm Tú? Băng Vũ thầm nghĩ, nơi đó chính là nơi cô ở ngày hôm qua mà.

Xem ra đó thật sự là chỗ hưởng lạc của anh ta, bằng không một người lại có hai căn hộ để làm gì, cũng chẳng phải là minh tinh, căn bản không cần phải có một cái để công khai, còn một cái thuộc riêng tư cơ mà.

Cô gái thanh tú nói: “Nói không chừng việc tình nhân là đúng. Mọi người nghĩ xem, bạn gái thì ở nước ngoài, sếp lại có vẻ ngoài hào nhoáng, đẹp trai lại còn lắm tiền, làm sao có thể sống một cuộc sống như hòa thượng được? Không có tình nhân á, đánh chết tôi cũng không tin.”

Mới trong chốc lát mà tội danh của Lâm Quân Dật cứ như vậy đã được định ra rồi.

Băng Vũ nhin không được nghĩ đến Lâm Quân Dật, trong lòng thở dài.

Bất quá cẩn thận ngẫm nghĩ lại thì cũng thấy mấy cô gái kia nói có phần đúng. Bình thường, một người đàn ông có phụ nữ chủ động yêu thương, nhưng nhớ đã đủ gây hiểu lầm. Nghĩ lại chuyện ngày hôm qua đúng là cô đã sai lầm rồi.

Lời tác giả: Tật xấu lớn nhất của tôi chính là không chịu đựng nổi trước cái đẹp, đầu óc tôi choáng váng mỗi khi nhìn thấy những người đẹp...

Có người nói tôi giống như con ong nhỏ lao vào mật ngọt, tôi liền “Hayz ya, hayz ya!”, bay lên khỏi mặt đất rồi.

Nhất thời phần khích nên viết thật dài, haizzz.

Một cuối tuần nữa cũng trôi qua, cô đến văn phòng sợ đến mức ngây dại, nếu không phải là Triệu Thi Ngữ đang ngồi ở đó thì cô nhất định nghĩ mình đã đi nhầm chỗ. Như thế nào mà cửa phòng của Lâm Quân Dật lại đổi thành cửa kính trong suốt thế kia, mà trên tường lại có thêm một cái cửa sổ bằng kính thật lớn nữa. Đây là mời thợ về trang trí sao, làm cũng nhanh quá đấy chứ.

“Chuyện này là sao vậy?” Cô hỏi.

Triệu Thi Ngữ nhìn Băng Vũ tỏ vẻ xem thường: “Cô hỏi tôi, tôi hỏi ai.” Dìm luôn cả sự ngạc nhiên của Băng Vũ xuống.

Lâm Quân Dật vừa mới bước vào cửa liền đi ngay vào văn phòng, bỏ lại một câu nói không đầu không đuôi:

“Trong phòng bắt ánh sáng không tốt nên tôi cho người thiết kế lại một chút.”

Triệu Thi Ngữ lập tức gật đầu tỏ ý bảo phải.

Băng Vũ không trả lời, mở máy tính tiếp tục đánh văn kiện.

Bắt ánh sáng không tốt! Không đùa chứ!

Cửa sổ sát đất trong phòng làm việc của anh ta bắt ánh sáng cực kỳ tốt, buổi sáng ánh nắng rọi vào sáng rực. Chấn chấn là tâm lý anh ta có chút vấn đề.

Triệu Thi Ngữ nhìn cửa sổ thủy tinh sáng ngời, bắt đầu thu dọn dụng cụ trang điểm trên bàn, lấy văn kiện ra tùy ý xem qua.

Thấm thoát đã qua một tháng. Từ lúc gây ra những cử chỉ hiểu lầm lẫn lộn đó cho tới nay, Lâm Quân Dật cư xử trong công việc ngày càng đúng mực. Anh không bảo cô cùng đi ra ngoài xã giao nữa, ngoại trừ đôi khi trong công việc có những quan điểm không đồng nhất dẫn đến nhiều lời bàn qua thảo lại một chút thì anh luôn cố ý giữ khoảng cách nhất định với cô.

Hai ngày nghỉ mỗi tuần của anh nhất định không để cho cô sắp xếp, thời gian tan sở chưa bao giờ sai lệch quy định, cô cũng không cần phải tăng ca nữa. Sau nhiều lần cô cùng Triệu Thi Ngữ ngồi ăn cơm chung với nhau, Triệu Thi Ngữ đối với cô cũng có vài phần tôn trọng hơn, vẻ ngoài cũng có vẻ hoà khí hơn.

Hôm nay, nghe nói ngân hàng đã đồng ý cho vay vốn, Triệu Thi Ngữ cười tươi xán lạn, dung nhan như nắng xuân rạng rỡ đến lóa mắt.

Cô nàng đến gặp trưởng phòng tài vụ để nhận phong bì, độ dày ít nhất cũng phải bằng ba tháng lương của Bằng Vũ. Cho dù có ngốc đến cỡ nào cô cũng đoán được nguyên nhân khiến Triệu Thi Ngữ vui vẻ như vậy. Phụ nữ xinh đẹp muốn kiếm tiền thật quá dễ dàng, chỉ là cô không muốn lợi dụng ‘vốn’ của chính mình, cho nên cuộc sống của cô và Tư Tư có vẻ kham khổ.

Cũng may là hiện tại cô đã có được một công việc lý tưởng, có thể không cần xã giao, cũng không cần phải thoả mãn những bộ não lúc nào cũng chứa đầy tế bào tình dục của các lão sếp.

Lần đầu tiên số tiền trong sổ tiết kiệm gửi ngân hàng lên đến năm con số, cuộc sống cũng không còn là màu xám ám đạm nữa. Cô tin tưởng, chỉ cần cố gắng thì cuộc sống của cô và Tư Tư sẽ ngày càng tốt hơn. Cô nhất định sẽ kiếm đủ tiền để Tư Tư được học trường tốt nhất, vào được trường đại học hàng đầu, không cần giống như cô trước đây luôn sống trong ánh mắt dò xét của người khác.

Xuyên qua cửa sổ bằng kính, cô lơ đãng nhìn thấy gương mặt anh, bất giác cô bị thu hút bởi sự chuyên tâm làm việc thể hiện trên nét mặt ấy. Xem ra thế giới này quả thực có ông chủ tốt, cô tìm kiếm suốt bốn năm rồi cuộc cũng tìm được rồi!

Nhìn anh một lúc lâu, cô bắt đầu hoài nghi mình rốt cuộc đang nhìn Lâm Quân Dật hay là nhìn Trần Lăng. Bởi vì mỗi khi nhìn anh cô lại có những suy đoán như: vì sao anh lại thích mua quần áo phụ nữ, vì sao anh có đến hai căn hộ mà nơi hay ngủ lại nhất lại là phòng nghỉ trong văn phòng công ty.

Có khi cô lại nghĩ, vì cái gì mà anh lại không thích có quan hệ mờ ám với đồng nghiệp nữ trong công ty. Ngay cả loại mê hoặc động lòng người, ánh mắt hồn xiêu phách lạc như Triệu Thi Ngữ mà anh vẫn làm ngơ như không thấy. Cô thật không đoán ra anh là người như thế nào nữa.

Còn rất kì lạ là, cô chưa bao giờ nhận được điện thoại từ vị hôn thê của anh, thỉnh thoảng những cuộc điện thoại gọi từ nước ngoài về đều là giọng một ông lão đầy vẻ uy nghiêm, đoán chừng là ông nội tài phiệt trong truyền thuyết của anh.

Chẳng lẽ anh và vị hôn thê chỉ liên lạc qua điện thoại di động thôi sao? Trong lúc làm việc anh thường rất ít khi nhận cuộc gọi, thật không thể hiểu hai người bọn họ yêu nhau kiểu gì. Dựa vào điều gì mà tình cảm của họ có thể gắn bó dù cách xa xôi vạn dặm, dựa vào điều gì mà họ có thể giải quyết được nỗi nhớ khắc sâu trong lòng từng phút từng giây.

Người như anh ta thật sự có rất nhiều bí ẩn, làm cho cô không nhìn được cũng muốn tìm hiểu một chút...

Đang nhìn chăm chú vào máy tính đột nhiên anh chuyển dời tầm mắt về phía cô, chống lại ánh mắt thăm dò của cô.

Cô giật mình, vội nhìn tránh sang hướng khác.

Qua một lúc lâu, cô vẫn cảm thấy ánh mắt nóng rực dừng lại trên người mình, độ nóng còn mãnh liệt hơn cả ánh mặt trời giữa trưa.

Vì để chứng minh đây chỉ là ảo giác của mình, cô vụng trộm nhìn anh một cái, không nghĩ lại bất giác ý cười ngiêng ngăm trên khóe miệng anh.

Mặt cô như bị lửa đốt, có phần ngượng ngùng cúi đầu, nhìn chăm chăm vào văn kiện mà hoàn toàn không biết nội dung văn kiện mình đang xem là gì.

Trong lòng cô thầm oán hận nghĩ: Muốn dùng thứ gì đó đập cái cửa sổ trong suốt này đi quá!

Đột nhiên tiếng chuông điện thoại nội tuyến vang lên, theo phản xạ tay cô quỳnh quáng cả lên, suýt nữa là hươu trúng ly nước để trên bàn.

Triệu Thi Ngữ tiếp điện thoại, mới nghe một chút đã bĩu môi, đem ống nghe đưa cho cô.

“Năm giờ chiều nay, cô đi dự một tiệc rượu tư nhân với tôi... 10 phút nữa đợi tôi ở dưới lầu, tôi đưa cô đi chọn lễ phục dạ hội...”

Cô âm thầm quan sát sắc mặt khó coi của Triệu Thi Ngữ, đoán chừng cô nàng cũng đã nghe được.

Cũng khó trách sắc mặt khó coi như thế, vì bữa tiệc rượu này cô nàng đã cố ý mua một bộ lễ phục dạ hội, chuẩn bị tốt một chút để ‘triển lãm’ dáng người xinh đẹp của mình trước mặt các vị quan lớn, đại gia giàu có.

Xem ra là có tâm chăm hoa nở nhưng hoa lại không tỏa hương a!

Cô gác điện thoại, rồi lại gọi điện thoại cho Liễu Dương để xin lỗi, e là hôm nay cô sẽ phải tăng ca đến tận khuya.

Aiz! Tối nay nhất định phải uống ít rượu thôi, tuyệt đối không để cho anh ta hiểu lầm thêm lần nữa!

Ngồi ở trong xe, cả hai người đều trầm mặc, tản mạn khắp xe đều là không khí xấu hổ, quỷ dị lạ thường

Trong đầu Băng Vũ bất giác lại hiện ra cảnh tượng ngồi trong xe anh khóc lóc lần trước, tự đáy lòng thầm mong anh cũng đừng nhớ đến cái cảnh tượng ấy như mình...

Có lẽ Lâm Quân Dật không muốn làm cho không khí ngày càng căng thẳng, ảm đạm như vậy nữa, lịch sự hỏi chuyện công việc của cô: “Cô đến công ty cũng đã được một tháng rồi nhỉ, vậy đã thích ứng được với tiến độ công việc chưa?”

“Tôi có thể thích ứng.” Mặc dù có cũng có chút phí sức lao động, nhưng tiền lương anh trả tuyệt đối hợp lý.

“Có muốn làm lâu dài trong công ty không?” Vấn đề này có hơi đường đột, bất quá, dựa theo tần suất đổi công việc của cô thì anh lo lắng cũng là tất yếu thôi.

“Lâm tổng là ông chủ tốt hiếm thấy, có thể làm việc lâu dài ở công ty là vinh hạnh của tôi.”

“Sau một thời gian nữa, tôi định đưa một số nhân viên đi đào tạo ngắn hạn, điều kiện tiên quyết là phải ký kết hợp đồng làm việc dài hạn với công ty. Biểu hiện của cô rất khá, không biết cô có muốn ký hợp đồng dài hạn với công ty hay không?”

“Tôi cầu còn không được, cảm ơn Lâm tổng đã chiếu cố.”

“Tôi không phải cố ý chiếu cố cô.” Anh cố ý phân rõ ràng quan hệ với cô: “Tôi hy vọng bên cạnh mình có thể có một thư ký hiểu biết rộng rãi, tốt nhất là có thể đi công tác cùng tôi.”

“Tôi hiểu. Các ông chủ Mỹ đều thích một nữ thư ký theo chế độ chung thân(*), lâu dài và giỏi giang. Đáng tiếc là nghe người ta nói, hiện nay trong nước những thư ký vượt quá bốn mươi tuổi còn quý hiếm hơn cả gấu mèo.”

(*) Có nghĩa là thư ký đó chỉ làm việc cho một ông chủ đến khi nào không còn làm việc được nữa thì thôi.

“Đúng vậy!” Anh cười cười: “Bất luận cô có yêu cầu gì, đều có thể đề xuất, chỉ cần cô đồng ý làm thư ký chung thân cho tôi là được.”

Những lời này nghe có chút không tự nhiên!

“Tôi không dám cam đoan có thể hoàn toàn đáp ứng được hết các yêu cầu của ngài, nhưng tôi sẽ cố gắng hết sức.”

“Cô cứ yên tâm, tôi sẽ không yêu cầu quá cao đâu, cô chỉ cần làm tốt công việc, có trách nhiệm với công ty và có lòng trung thành là đủ rồi. Về phần tiền lương, tôi sẽ căn cứ vào biểu hiện và thời gian làm việc của cô, từng năm sẽ tăng lên.”

Giải thích thêm một chút tốt hơn nhiều, nghe cũng không còn thiếu tự nhiên nữa. Băng Vũ vui vẻ đồng ý: “Tôi nhất định sẽ không làm ngài thất vọng.”

Dọc đường, họ nói chuyện phiếm với nhau trong chốc lát, vì đối với người hiểu biết sâu rộng như anh nên cô nói chuyện cũng phải mười phần cẩn thận.

Anh nói: “Cô không cần thiết phải nói chuyện câu nệ với tôi như vậy, có gì muốn nói muốn hỏi cứ việc nói thẳng. Dù sao muốn thấu hiểu và thông cảm lẫn nhau thì cần cả một quá trình.”

“Vâng! Tôi có thể hỏi một chút được không, bình thường các ông chủ đều muốn tìm cách mở rộng công ty của mình, vì sao ngài lại về nước thành lập công ty khác?” Cô chọn một câu hỏi có vẻ có chiều sâu.

Anh trầm tư một lúc: “Tôi chán ghét khi người ta giới thiệu tôi, đều phải nói: Đây là cháu nội của Lâm Lạc Hoè.”

Lâm Lạc Hoè? Không phải anh ta đang nói đến huyền thoại trong giới đầu tư đó chứ?!

Dựa vào việc anh ta có hắc kim tạp của ngân hàng Thụy Sĩ cùng với tài năng phi phàm của anh ta thì xem ra cũng không phải là điều quá ngạc nhiên.

Lâm Lạc Hoè nổi danh không phải vì ông ấy có nhiều tiền đến mức nào, mà là truyền thuyết về cuộc đời mà ông ấy đã trải qua:

Hai mươi bốn tuổi, dựng nghiệp từ hai bàn tay trắng.

Ba mươi hai tuổi, có được công ty riêng của mình trên thị trường.

Ba mươi tám tuổi, công ty đóng cửa, tán gia bại sản.

Bốn mươi tuổi, làm một công việc bán thời gian, nhưng chỉ dựa vào việc chơi cổ phiếu mà ông ta kiếm được 1000 đô la mỗi ngày.

Đến Bốn mươi sáu tuổi, đã trở thành một triệu phú, sau đó ông ấy đầu tư hàng loạt vào các ngành sản xuất.

Có bao nhiêu công ty trên danh nghĩa của ông, bao nhiêu công ty có cổ phần của ông, bao nhiêu tài khoản gửi ngân hàng, căn bản không ai biết rõ.

Khó trách Âu Dương Y Phàm trợn mắt, há hốc mồm khi nghe nói anh đi vay tiền, có gia thế như vậy thật sự không nên vì 500 ngàn mà phải ăn nói khép nép với người ta.

Lúc này, cô càng thêm sùng bái người đàn ông kiên trì, quyết đoán gây dựng sự nghiệp của chính mình ngay trước mặt cô đây.

Lâm Quân Dật nói: “Tất cả mọi người đều cho rằng tôi có được tất cả vì tôi là cháu nội của ông. Không có ai biết tôi khởi đầu cũng chỉ từ một nhân viên làm công bình thường, tôi có ngày hôm nay là vì tôi cố gắng nhiều hơn so với bất cứ ai, làm việc 15 tiếng mỗi ngày.”

“Cho nên, ngài muốn chứng minh cho mọi người thấy không cần dựa vào ông ấy ngài vẫn có thể thành công giống như vậy. Số tiền đầu tư đó...”

“Là tôi kiếm được từ việc chơi chứng khoán cùng với tiền vay từ ngân hàng.”

Kỳ thật Băng Vũ rất muốn phản bác lại anh: Anh có thể được như ngày hôm nay vì anh có một người ông tốt. So với những người khác cũng cố gắng như anh, thì cũng mấy ai có được may mắn như anh. Không có ông nội anh bồi dưỡng, chỉ dẫn, anh có thể có được năng lực và sự quyết đoán mạnh mẽ như vậy sao?!

Cô đương nhiên không thể nói. Những kẻ có tiền đều có một căn bệnh chung, sợ người khác chỉ nhìn đến tiền tài và địa vị của bọn họ mà xem nhẹ năng lực thật sự của chính bản thân bọn họ. Bọn họ tự đánh giá và xem trọng mình, đồng thời cũng muốn người khác đánh giá và xem trọng giá trị thật sự của bản thân họ

mà không chỉ dựa trên tiền tài ngoài thân. Không may là ngoài tiền tài bên ngoài ra, thì họ thật sự chẳng còn gì đáng để đánh giá và xem trọng cả.

Hai người hàn huyên những vấn đề vụn vặt chẳng đâu vào đâu, nhưng chẳng biết từ lúc nào cuộc trò chuyện đã đến đi đến chủ đề đánh giá về ‘thẩm mỹ ăn mặc’. Anh cho rằng: để đánh giá một người phụ nữ cao quý thanh nhã hay không thì trước tiên người ta sẽ đánh giá từ cách ăn mặc, trang phục phục sức tô điểm bên ngoài trước hết, vì thế anh đề nghị cô nên nâng cao thẩm mỹ về thời trang lên một chút.

Cô không thể nào ngăn mình bày tỏ cách nghĩ của bản thân: “Tôi cho rằng phục sức cao quý thanh nhã đều phải dựa vào tiền bạc mà có”.

Anh khẽ nhếch khóe môi bằng bạc, không nói gì.

Thấy anh không hờn giận, cô nói thêm: “Xem ra Lâm tổng rất có hứng thú với quần áo, trang sức nhỉ, khó trách trong nhà anh lại có nhiều váy áo phụ nữ như vậy.”

“Ừ! Mỗi lần thấy có bộ quần áo nào thích hợp với cô ấy, tôi đều nghĩ sẽ mua tặng cô ấy.” Anh dừng một chút nói tiếp: “Cảm giác đó rất tuyệt, giống như cô ấy luôn ở bên cạnh tôi vậy.”

“Vâng! Bạn gái của ngài thật sự rất hạnh phúc.” Câu này của cô là thật lòng, cảm giác nhớ nhung, yêu thương một người cách nhau cả Thái Bình Dương nhất định rất khổ sở.

Cô vẫn nhớ rất rõ lúc chia tay với Trần Lăng, mỗi ngày đều giống như ngày tận thế, muốn vứt bỏ mọi thứ vướng bận nơi hồng trần khổ ải này mà bước vào chốn thiên thai, nhưng vì trong cơ thể mình có một hình hài bé nhỏ đang dần dần lớn lên mà cô phải lưu lại chốn này.

Cô đi vòng quanh suốt ngày trong trạng thái thất thần, nhìn thấy có món đồ gì đẹp đều muốn mua cho người ấy, nhưng lại chợt nhớ đến hai người không thể gặp nhau nữa... Cảm giác đó thực sự rất chua xót, cứ như một mũi dao nhọn, một dao lại một dao đâm sâu vào lồng ngực cô đến ứa máu, đến ngạt thở.

Đó là những chuỗi ngày hao tổn tinh thần nhất của cô, cô cứ thế vật vạ vật vờ, đến nỗi suýt nữa vì thiếu dinh dưỡng trầm trọng mà sinh non. Mãi đến khi ấy, cô mới bắt bản thân mình nhất định phải tìm một công việc, nhất định phải bắt đầu một cuộc sống bình thường.

...

Dừng đèn đỏ, xuyên qua cửa kính xe Lâm Quân Dật nhìn những xe cộ và người qua lại trên đường ở phía trước, nói với cô: “Nhưng trước đây cô ấy không hề nghĩ vậy... Có lẽ tôi đối với cô ấy quá tốt, tốt đến mức cô ấy không còn cảm giác nữa và cho điều đó là chuyện đương nhiên. Có lẽ đúng như những gì Y Phàm nói: Đối với phụ nữ không thể ngoan ngoãn phục tùng được, như vậy cô ta sẽ cho rằng anh không giống đàn ông, sẽ xem thường anh.”

“Ngài không giống đàn ông?” Đây là ý kiến không có tính khả thi nhất mà cô từng được nghe. Nếu một người như Lâm Quân Dật còn chưa đủ vị đàn ông, thì những người đàn ông khác nên chuyển đổi giới tính cho rồi.

Anh nhìn cô thực sự hỏi: “Hiện tại cô thấy tôi giống đàn ông thật sao?”

“Giống, là mẫu đàn ông thật sự, tôi tin chắc có rất nhiều phụ nữ yêu thích, ngưỡng mộ ngài.”

Cứ cho là cô có đạo đức nghề nghiệp rất cao, những lời khen tặng đều là thuận miệng buông lời mà thôi, nhưng câu này cô rất thật lòng!

Anh nghe được vô cùng hài lòng, bất giác trên mặt nở nụ cười, ngay cả ánh mắt luôn mang vẻ lạnh lùng lúc này cũng sáng rõ mê người.

Thời khắc ấy, thế giới huyên náo đều trở nên yên tĩnh vì nụ cười của anh. Nếu anh lúc nào cũng tươi cười như vậy thì tốt biết mấy, như vậy cô mới không cảm thấy bị áp lực.

Ngẫm đi nghĩ lại thì, nếu ông chủ ở trước mặt nhân viên không tỏ ra uy nghiêm, không thể gây áp lực cho nhân viên, đó mới là thất bại.

Trầm mặc một lúc, anh nói tiếp: “Sau này tôi trở thành như vậy, đều là vì cô ấy...”

Trời ạ! Nếu không phải nghe chính miệng anh nói ra chắc chắn cô sẽ không tin. Cô nghĩ đàn ông si tình trên thế giới này đã muốn tuyệt chủng mất rồi, thế mà giờ lại có một con cá lọt lưới ở ngay đây.

Người phụ nữ ấy quả thực rất may mắn mới được anh che chở và yêu say đắm như thế...

* * * * *

Từ phòng trang điểm đi ra, cô hơi ngại ngùng nhìn bóng hai người trong gương. Hết nhìn bản thân mình rồi lại đưa ánh mắt ngó sang Lâm Quân Dật xem anh có nhú mày nhăn mặt lại không.

Như vậy có thể đi được rồi!

Bộ váy dài rũ xuống đất này là bộ lễ phục dạ hội đẹp nhất mà cô từng thấy từ trước đến nay. Với màu đỏ sậm không những không làm cho nó có vẻ tầm thường mà còn tăng thêm nét tuyệt diệu. Mặt vải lụa mềm mại trơn bóng, được thiết kế để lộ hân đôi vai trần quyến rũ. Khi mặc lên người cô, hoàn toàn vừa khít khoe ra những đường cong khiêu gợi, tràn ngập vẻ dịu dẽ mê hoặc khiến người nhìn khó có thể chống đỡ được.

Trên làn váy điểm theo mấy sợi tơ vàng rũ, theo mỗi bước chân hay động tác xoay người dù rất nhỏ của cô thôi, những sợi tơ vàng óng ấy cũng đong đưa theo những đường cong trên thân thể cô, dưới ánh đèn càng trở nên lung linh, óng ánh.

Sắc vàng múa lượn giữa nền đỏ sẫm, khoe ra hết thảy nét cao quý, mà cũng gợi cảm đến tột cùng.

Hơn nữa vì để phối hợp với khí chất của bộ lễ phục, chuyên gia trang điểm đã trang điểm cho cô khá là kỹ lưỡng.

Khuôn mặt vốn đã hút hồn người giờ lại thêm đôi mắt được điểm chút màu hồng nhạt càng trở nên mê hoặc mắt nhìn. Hơn nữa lại còn đôi môi đỏ mọng ướt át vô cùng kiều diễm, dù chẳng cần nói gì cũng đủ mê hoặc người đối diện rồi.

Thấy Lâm Quân Dật dời tầm mắt rất nhanh, cô thử thăm dò hỏi anh: “Tôi như vậy đã được chưa?”

Tầm mắt Lâm Quân Dật lại quay trở về, cau mày đánh giá cô từ trên xuống dưới một lúc lâu, trầm giọng hỏi: “Đổi một bộ khác mất bao lâu?”

Cô không biết nên trả lời thế nào, xấu hổ xoay người nhìn cái người tự xưng là chuyên gia trang điểm cười khở, sớm biết thế này cô đã không ngồi yên chịu giày vò suốt nửa tiếng.

Chuyên gia trang điểm nhìn cô hết bên trái rồi lại sang phải, vẻ mặt giận mà không dám nói: “Nếu muốn trang điểm lại lần nữa thì mất ít nhất một tiếng nữa.”

“Quên đi! Sắp trễ giờ rồi. Đi thôi!”

Khoác tay anh đi vào buổi dạ tiệc long lẫy, cô cảm giác mình giống như một bà hoàng cao quý, đang đi vào cung điện của mình dưới ánh mắt ngưỡng mộ của mọi người.

Băng Vũ chỉ là một người phụ nữ bình thường, cũng từng có những giấc mơ đẹp về hoàng tử và công chúa. Nhưng bây giờ cô lại là một người rất thực tế, có thể phân biệt rõ ràng đâu là cổ tích, đâu là hiện thực.

Hôm nay, trong mắt mọi người họ giống như một cặp tình nhân đi với nhau. Ngày mai anh vẫn là một vương tử cao quý, còn cô bất quá chỉ là một trợ lý thư ký bình thường, nhỏ nhoi mà thôi.

Anh là anh, còn cô vẫn cứ là cô!

Từ lúc bước vào phòng tiệc, những kẻ có ý đồ tiếp cận cô không ngớt, thật may là đều bị Lâm Quân Dật đuổi khéo đi hết.

Bất quá khi Lâm Quân Dật chào hỏi người khác, cô vốn không may mắn như vậy. Phải mang nét tươi cười phiền ghét ấy treo trên khóe miệng, nói cười liên miên đến mức đôi lúc cô còn chẳng biết mình đang nói những gì nữa là.

Âu Dương Y Phàm đi về hướng cô.

Cô có cảm giác anh ta có điểm giống Trần Lăng, luôn nở nụ cười ấm áp như ánh mặt trời, nhưng khí độ thì không giống, so với Trần Lăng thì anh ta có phần ung dung, tao nhã hơn.

Âu Dương Y Phàm đến gần cô, cười nói: “Hình như chúng ta đã gặp nhau ở đâu rồi?”

“Âu Dương tiên sinh, xin chào, tôi là Diêu Băng Vũ.”

“Là cô?” Anh ta dường như không tin nổi, đôi mắt mở to sững sờ lộ vẻ nghiên cứu, dò xét cô: “Quân Dật thật sự là càng ngày càng tinh mắt...”

“Thật ra, tôi chỉ là thư ký của ngài ấy...”

“Uhm, cũng không trở ngại gì!” Câu kế tiếp anh ta vẫn chưa kịp nói hết, thì Lâm Quân Dật cùng giám đốc Trương đã vội vàng bước đến chào hỏi, cắt ngang cuộc nói chuyện giữa cô và Âu Dương Y Phàm.

“Không phải cậu có ý gì đó với thư ký của tôi đó chứ?”

“Anh còn không hiểu tôi sao? Tôi không phải loại thích phá hỏng chuyện tình cảm của người khác.” Âu Dương Y Phàm vỗ vỗ vai anh, ngữ điệu nói chuyện có chút quái lạ, tựa hồ có thâm ý ẩn trong lời nói.

“Công tử đào hoa của tôi ơi, cậu nên quan tâm đến những vấn đề khác ngoài phụ nữ đi được không?”

“Ha ha!” Âu Dương Y Phàm khoa trương cười lớn: “Tôi nghĩ những lời này anh nên nói với chính mình thì hơn.”

Nói xong anh ta đi lướt qua Lâm Quân Dật, trước khi đi còn quay đầu nhìn cô cười nói: “Cô thư ký xinh đẹp, nếu lại uống rượu, hãy giúp ông chủ của cô ngăn lại nhé!”

“Tôi biết rồi!” Cô còn gật đầu rất thật thà.

Triệu Thi Ngữ cũng từng nói, Lâm Quân Dật không uống rượu, hình như rất ghét rượu.

Lâm Quân Dật đối với bữa tiệc cũng không được nhiệt tình cho lắm, chỉ ngồi trong một góc sáng sủa, yên lặng quan sát vẻ mặt, cử chỉ của từng người.

Trong khách sạn hoa lệ, ánh đèn rọi sáng trưng, mọi người ai ai cũng trưng ra sự nịnh nọt cùng khuôn mặt lúc nào cũng tươi cười. Chỉ có anh vẫn lạnh lùng, tựa nửa người vào ghế sofa, tư thế ngồi hết sức tao nhã, khóe miệng luôn lộ ra vẻ cười cợt.

Sự kiêu ngạo, lãnh đạm của anh vốn đã như thế, không cần cố ý biểu hiện cũng vô tình lộ ra ngoài...

Đôi lúc có khách quen đến chào hỏi, anh đều lịch sự đứng dậy chào đón, nhiệt tình đáp lại.

Nếu có người đưa rượu đến đây, cô liền lập tức giải thích: “Ông chủ của tôi không uống rượu...”

Sau đó thay anh mời rượu khách, cũng may đàn ông đều thường dễ bị phụ nữ mê hoặc và cũng luôn nhún nhường phụ nữ vài phần, nên bọn họ đều thật sự vui vẻ chấp nhận hành động này của cô mà không tỏ ý gì khác.

Thật lòng mà nói, tửu lượng của cô kém hơn nhiều so với Triệu Thi Ngữ.

Sau khi uống xong mấy ly rượu Brandy, tay chân cô có chút bủn rủn, vô lực, đầu óc hơi mơ hồ, những khuôn mặt tươi cười hiện ra trước mặt trở nên xa xôi.

Lúc này, giám đốc Trương cũng tới góp vui, cố ý đến gần cô hạ thấp giọng nói: “Cô Diêu, hôm nay nhìn cô thật sự rất quyến rũ.”

“Giám đốc Trương quá khen rồi.” Cô nâng ly rượu lên, miễn cưỡng nở nụ cười: “Chuyện vay vốn ít nhiều phải nhờ vào sự chiếu cố của ngài, tôi thay mặt Lâm tổng cảm ơn ngài.”

“Không cần khách sáo.” Giám đốc Trương uống một hơi cạn sạch, hứng thú dật dờ nhìn chằm chằm vào mặt của cô.

Cô nhìn ly Brandy có chút do dự, rượu này rất mạnh, lại quá cay nồng, sợ uống xong lại thất thố giống như lần trước nữa...

Nào ngờ ngay lúc cô đang chần chừ, vừa đưa ly rượu lên môi liền bị những ngón tay thon dài đoạt lấy.

“Rượu của giám đốc Trương, tôi nên tự mình uống mới phải!” Nói xong, Lâm Quân Dật nâng ly rượu uống một hơi cạn sạch, động tác giữa đầu khi uống của anh làm cho những lọn tóc được hất lên rất tự nhiên, so với hương vị rượu Brandy còn có cảm giác mê người hơn.

Cô đã từng nghe nói phụ nữ hoàn mỹ là rượu vang đỏ, đàn ông hoàn mỹ là rượu Brandy, quả nhiên thật sự là như vậy!

Sau khi giám đốc Trương rời đi, cô âm thầm quan sát anh thật lâu, sắc mặt anh vẫn trắng nõn như vậy, ánh mắt vẫn sắc bén, không có chút mờ lung, nhìn thế nào cũng không có dấu hiệu say rượu.

Sau đó, lại có một ông chủ về vật liệu xây dựng lại chào hỏi, cô còn chưa kịp trò chuyện, anh đã chủ động cùng họ nâng ly, vừa uống vừa tán gẫu rất thân thiện.

Xem ra lời đồn thật sự không đáng tin, nếu sớm biết anh ta “thâm tàng bất lộ”(*) thì cô đâu cần ngược đãi chính mình như vậy làm gì.

Thâm tàng bất lộ: hiểu nôm na là tài cao nhưng giấu kĩ, khó có thể phát hiện ra. Gần giống câu “Chân nhân bất lộ tướng”.

Âu Dương Y Phàm sau khi dạo qua một vòng, đem một ly nước nho lạnh đưa tới cho Lâm Quân Dật, đùa giỡn: “Mời anh!”

“Cậu không biết mình nhiều chuyện lắm hay sao?” Biểu tình lãnh đạm của Lâm Quân Dật đủ để khiến người khác cách xa cả ngàn dặm.

Nhưng Âu Dương Y Phàm vẫn lộ ra vẻ tươi cười, ngồi bên cạnh anh nói: “Để tôi xem anh có thể chống đỡ được bao lâu...”

“Muốn xem kịch vui thì tốt nhất cậu nên đứng xa ra một chút mà nhìn.” Lâm Quân Dật trừng mắt, lạnh lùng liếc Âu Dương Y Phàm một cái, ánh mắt lạnh như băng của anh đã chặn đứng những lời Âu Dương Y Phàm sắp sửa nói ra.

Âu Dương Y Phàm nhún vai ra vẻ như không có chuyện gì, chuyển đề tài: “Không phải... Gần đây tôi có để ý đến cổ phiếu dài hạn rất có khả năng, anh có hứng thú không?”

“Gần đây tài chính bên tôi có vẻ khá eo hẹp, cho nên chỉ đôi khi chọn những loại ngắn hạn mà thôi.”

Rốt cuộc Lâm Quân Dật cũng nhận lấy ly nước nho trong tay Âu Dương Y Phàm, uống một ngụm. Bằng vũ hoài nghi nếu như Lâm Quân Dật không nhận lấy ly nước thì chắc tay của Âu Dương Y Phàm sẽ bị chuột rút mất thôi.

Âu Dương Y Phàm vẫy vẫy cổ tay: “Bây giờ ai còn coi trọng đến mấy cái kiểu làm ăn xây dựng sự nghiệp ấy nữa, nào là phải chú trọng xã giao, rồi can thiệp trên dưới, rào trước đón sau... phải quản lý nhiều chuyện rườm rà như vậy chỉ cho khổ không biết. Rảnh rồi không biết làm gì thì chơi bởi đầu tư vào cổ phiếu chứng khoán đi, tìm vài công ty lớn đầu tư cho nhân nhả, tự do, lại kiếm được nhiều tiền, thật không hiểu nổi anh nghĩ gì nữa!”

“Cậu không biết là mỗi ngày ngồi đối diện với cái máy tính, dán mắt vào những đường cong cùng mấy con số biến hoá trong tài khoản ngân hàng của mình, thật sự rất nhàm chán sao? Tôi cho rằng nhìn cái sự nghiệp tự tay mình tạo dựng biến đổi theo năm tháng so với nhìn mấy con số trong tài khoản ngân hàng biến hoá hàng ngày thú vị hơn nhiều lắm.”

“Vậy anh cứ làm tốt công việc xã giao nhàm chán này của mình đi, tôi phải nhân dịp mấy năm gần đây kinh tế tăng trưởng mà kiếm thêm ít tiền lời!”

“...”

“...”

Băng Vũ không nói chen vào, mà chỉ ngồi một bên âm thầm nghe họ nói chuyện phiếm. Trước kia, cô thật sự rất xem thường những đại thiếu gia dựa vào gia thế quyền lớn tiền nhiều như bọn họ, nhưng hiện tại thì không còn chán ghét nữa. Bọn họ đều rất có năng lực, có chuyên tâm tu dưỡng và cũng rất có khí độ.

Trông bọn họ có thể tự nhiên xài tiền, vung tay không tiếc là bởi vì họ biết cách kiếm được nhiều tiền hơn hẳn những người khác.

Cổ lễ bọn họ cũng có chút không chung thủy, nhưng đó là cách sống của mỗi người, là sở thích cá nhân mà thôi. Ai mà quản được.

Nhưng nói đi thì cũng phải nhìn lại, họ như vậy cũng bởi là vì có rất nhiều phụ nữ tự mình dâng lên tận miệng cho bọn họ nữa đấy chứ.

Ai có thể nói rằng đàn ông không đào hoa thì nhất định là người đứng đắn, biết đâu tư tưởng của bọn họ còn xấu xa hơn thì sao.

Giống như một người đi trước coi thường giai cấp tư sản từng nói qua: Thế giới là sự biến đổi, còn hiện tượng thì bao gồm sự thật và giả dối.

Đạo lý đơn giản như vậy mà cô lại không nhớ, thì quả là thất bại lớn nhất cả đời cô!

Nếu như lúc đó cô có thể nhớ rõ những lời này, có thể những lời sỉ nhục buổi tối hôm đó sẽ không xảy ra.

Băng Vũ vẫn còn đang thất thần thì Âu Dương Y Phàm đến bên cạnh cô, ngồi xuống và nói: “Lần sau đừng đi xã giao với anh ta nữa, gặp ngay một gã đàn ông không uống được rượu, chỉ thiệt cho bản thân mình mà thôi.”

“Đây là việc tôi nên làm mà! Nhưng tôi thấy Lâm tổng cũng đâu cần tôi phải uống thay ngài ấy đâu.”

“Cô cứ chờ xem coi anh ta sẽ qua được buổi tối nay như thế nào nhé.”

“Tổng giám đốc Lâm, ngài ấy...” Cô liếc mắt một cái nhìn Lâm Quân Dật, thoát nhìn thần trí anh có vẻ tỉnh táo, không có gì biến đổi, nhưng sắc mặt lại có phần trắng bệch, những ngón tay siết chặt lấy ly nước nho.

“Chỉ cần anh ta uống thêm một ly Whisky nữa thôi, đảm bảo ba ngày tới sẽ chẳng ăn uống được gì nữa hết.”

“Nghiêm trọng vậy sao? Ngài ấy dị ứng với rượu à?”

Cô thật sự không thể tin được, có người đàn ông ngay cả một ly rượu cũng không thể uống được ư... Vậy mà sao anh ta còn uống nhiều như thế.

“Là tự anh ta chuốc lấy...” Âu Dương Y Phàm ghé sát mặt cô, nhỏ giọng nói: “Cô biết không? Anh ta trước kia XO, whisky, rượu vang, bia uống hết loại này đến loại khác, uống đến nỗi tôi cũng phải dập đầu sùng bái. Lúc ấy tôi đã nghĩ, từ khi nào mà tửu lượng anh ta lại tốt như vậy. Nhưng khi thấy anh ta nằm trong bệnh viện suốt ba tháng, tôi không còn nghĩ như vậy nữa...”

“Ba tháng?” Cô nghe xong trong lòng cảm thấy căng thẳng, không cười nổi. Một người như vậy mà lại uống rượu chẳng phải là tự ép chính mình hay sao, Lâm Quân Dật đâu phải là người không có lý trí.

“Bị xuất huyết...”

Âu Dương Y Phàm còn chưa dứt lời đã thấy Lâm Quân Dật trừng mắt liếc mình một cái: “Nếu cậu không muốn ngày mai bị đám phóng viên ủa vào phòng bệnh của mình, thì cầm miệng cho tôi!”

Quả nhiên Âu Dương Y Phàm đã ngậm miệng lại, nhưng không phải vì những lời uy hiếp của Lâm Quân Dật, mà là vì một người đàn ông trung niên ngoài 40 tuổi đang mỉm cười đi tới, bên cạnh ông ấy cũng có vài người trung niên khác, mặt mày tươi cười.

4. Chương 07-08

Người đàn ông trung niên kia đeo một cặp kính gọng vàng, thần thái nho nhã, lịch thiệp, diện mạo ông ta và Âu Dương Y Phàm có phần giống nhau, nhưng so với Y Phàm thì ông có khí chất trầm tĩnh hơn rất nhiều.

“Chào chú Âu Dương.”

Nghe thấy Lâm Quân Dật gọi ông ta là chú Âu Dương, cô mới nhớ ra người này là ai.

Âu Dương Cẩm Hoa, tổng giám đốc một công ty điện khí. Tên của ông có thể thường xuyên nhìn thấy trên bản danh sách những doanh nhân giàu có nhất trong nước, tạp chí thương mại cũng không chỉ một lần đăng những bài báo viết về quá trình gây dựng sự nghiệp của ông ta. Băng Vũ đã từng xem qua rất nhiều ảnh chụp của ông, ngoài đời quả thực là ông trẻ hơn rất nhiều, không giống với một người ngoài năm mươi tuổi chút nào.

Xem ra tiệc rượu này không phải là tầm thường đây, vì những người tham dự đều là những nhân vật nổi tiếng bình thường rất khó gặp được họ.

Âu Dương Cẩm Hoa cười thân thiết, tay đang cầm ly rượu chạm nhẹ vào ly nước nho của anh và nói: “Quân Dật, cháu đến khi nào vậy? Sao lại ngồi ở đây?”

“Cháu mới đến thôi.”

“Đi! Chú giới thiệu cháu với vài người bạn của chú.” Âu Dương Cẩm Hoa nói chuyện rất khách khí, không hề tỏ vẻ uy nghiêm của một vị trưởng bối.

“Chú Âu Dương...” Lâm Quân Dật dùng nét mặt nghiêm túc nói: “Cháu về nước là muốn dựa vào chính năng lực của mình mà phát triển, cháu không nghĩ sẽ dựa vào danh tiếng của ông nội đâu.”

“A? Quả nhiên là được di truyền khí chất và sự quyết đoán của ông nội cháu.” Âu Dương Cẩm Hoa vỗ vỗ vai anh, không hề che dấu ánh mắt tán thưởng: “Nhưng đôi khi nhờ vào quan hệ ta có thể tiết kiệm được rất nhiều thời gian quý giá, thời đại bây giờ, chỉ bằng năng lực cá nhân để đứng vững trong thương trường cũng rất khó khăn.”

Ông ta không đợi Lâm Quân Dật trả lời liền nói với người đứng bên cạnh: “Ông chưa gặp qua cậu ta đúng không, chính là cháu trai độc nhất của Lâm Lạc Hòe.”

“Cháu trai Lâm lão tiên sinh sao?” Người kia lập tức tiến đến, nhiệt tình bắt tay Lâm Quân Dật: “Rất vui được gặp cậu!”

“Ông đừng thấy cậu ta trẻ tuổi, cậu ấy so với ông nội mình tuyệt đối không thua kém đâu nhé, chỉ trong hai năm ngắn ngủi đã thành lập công ty riêng của mình rồi đấy.” Âu Dương Cẩm Hoa dùng lời nói dạt dào ý tán thưởng.

“Chú Âu Dương... khen cháu quá lời rồi...”

Lâm Quân Dật cười cười, nụ cười có chút miễn cưỡng, thần sắc càng ngày càng tái nhợt.

Băng Vũ thấy anh đưa tay trái ấn vào dạ dày, tay phải ở sau lưng nắm chặt, cô vội vàng đi đến bên anh.

“Lâm tổng?” Cô đỡ lấy anh đồng thời lên tiếng giải thích: “Tổng giám đốc Lâm có uống chút rượu, có lẽ là hơi say.”

Âu Dương Cẩm Hoa giật mình, biểu hiện không bình thường chút nào: “Cháu uống rượu?”

“Xin lỗi chú Âu Dương... cháu xin phép về trước.” Lâm Quân Dật vội vàng buông ly nước nho trong tay xuống và rời khỏi buổi tiệc.

Cô vội đuổi theo anh, vừa ra khỏi cửa liền trông thấy anh tựa vào một góc tường tối, hai tay ôm lấy bụng, sắc mặt trắng nhợt không còn một giọt máu.

“Lâm tổng, anh không sao chứ?”

“Không sao đâu...” Anh vô lực ngồi xổm trên mặt đất, giọng nói run run: “Hôm nay tôi không thể đưa cô về, gọi chồng cô đến đón đi.”

Nhìn bộ dáng thống khổ rã rời chịu đựng cơn đau của anh làm cho thần kinh của cô cũng co rút đau đớn theo anh. “Tôi đưa anh đi bệnh viện nhé?”

“Không cần, tôi không chịu được mùi thuốc sát trùng của bệnh viện, nhà tôi có sẵn thuốc, uống vào ... thì không đau nữa...”

Cô đương nhiên không phải loại người không có lương tâm, một người đàn ông vì cô mà trở nên như vậy, sao cô có thể bỏ anh ta lại trên đường mà một mình đi về được chứ.

Suy nghĩ thật lâu, cuối cùng cô quyết định dìu anh lên xe: “Tôi đưa anh về nhà.”

Vì không muốn sáng mai trên trang nhất các tờ báo đều đăng tải một tin nóng: “Nữ thư ký lái xe khi say rượu, Lâm Lạc Hòe mất đi người thừa kế duy nhất!”

Cô lái xe thật chậm, tốc độ chiếc BMW siêu hạng của anh lúc này chỉ ngang bằng với chiếc xe đạp mà thôi!

Suốt quãng đường đi, anh vẫn nhắm chặt hai mắt dựa lưng vào ghế ngồi, bộ dạng không phải là quá đau đớn nhưng môi đã bị anh cắn đến mức xanh xanh, tím tím.

Tiếng nhạc thư thái vang lên, cô theo thanh âm đó lần tìm thật lâu mới phát hiện điện thoại di động đang nằm dưới ghế ngồi của anh.

Bằng Vũ thấy anh không nhúc nhích liền cầm lấy di động đưa cho anh, thuận tiện liếc nhìn cái tên đang hiện lên trên màn hình: Nhĩ Tích.

Ngay cả tên nghe cũng có vẻ cao quý, thanh tao như vậy, nhất định là vị hôn thê hạnh phúc kia rồi.

Anh cầm điện thoại, nhìn lướt qua màn hình liền bỏ qua bên cạnh, đầu đôi chân mày dài rậm chau sít lại gần nhau.

Hai phút sau, tiếng nhạc lại vang lên, anh vẫn không hề động đậy, vô lực dựa lưng vào ghế mà nhìn cô.

Ngay lúc tiếng nhạc vang lên lần thứ ba, anh rút cuộc cầm lấy điện thoại... Nhưng không phải là nghe mà theo hướng cửa sổ ... bóng chiếc điện thoại tạo thành một đường cong bay vút ra ngoài, biến mất...

Cô rút cuộc biết được vì sao anh ta đổi điện thoại nhanh như vậy, là bởi vì anh không bao giờ biết được người khác sống khó khăn đến nhường nào, nên rất vô tư dùng nó như một công cụ phát tiết cảm xúc.

Cô rất muốn thảo luận với anh một chút về cuộc sống khó khăn của người dân Trung Quốc, nhưng nhìn lại bộ dạng của anh lúc này, điều định nói ra đều không mở miệng được. Đây là lần đầu tiên, cô rõ ràng trông thấy anh đem đau đớn hai chữ này khắc lên trên khuôn mặt, còn trong mắt đều là cảm xúc mâu thuẫn giằng xé.

Anh im lặng dựa đầu vào ghế, mười ngón tay đan vào những sợi tóc mềm mại...

Xem ra anh và vị hôn thê đang giận nhau.

Aizzz! Cách xa như vậy mà cãi nhau thì đúng là tra tấn mà, anh đau khổ thế này, còn người con gái kia nhất định trong lòng cũng nóng như lửa đốt, thấp thỏm không yên.

Cô cơ bản không muốn làm người nhiều chuyện, rút cuộc vẫn là không đành lòng nhìn anh đau khổ như vậy nên nhẹ nhàng nói: “Hai người có thể gặp được nhau không hề dễ dàng... Nếu không biết quý trọng mà bỏ lỡ thì nhất định cả đời sẽ...”

Anh bất chợt ngẩng đầu, trừng lớn hai mắt nhìn cô.

Qua một hồi lâu sau anh mới nói: “Nếu tình yêu của người phụ nữ đó không lâu bền? Nếu yêu say đắm chỉ đổi lấy đều là sự hờ hững cùng khinh miệt, cô sẽ làm thế nào? ”

Cô im lặng!

Đúng vậy, nếu tình yêu say đắm, đẹp dễ mang trao cho một người không xứng đáng, vậy mà còn cố kiên trì thì có phải hay không anh chính là một người ngu xuẩn?

Anh dùng lực nén bụng lại nói: “Đối với một người đàn ông mà nói, sỉ nhục lớn nhất chính là cùng người đàn ông khác chia sẻ một người phụ nữ, cho nên... Tôi không có lựa chọn nào khác...”

Anh nuốt vào trong mấy chữ cuối cùng, vươn tay nhấn phím mở đĩa CD, tiếng nhạc bi thương vang lên, chính là ca khúc mà cô yêu thích nhất, mỗi lần nghe cô đều nén không được cảm xúc trong lòng mà nước mắt rơi lã chã.

* * * * *

Nghe bài hát Buông tay () - Lý Thánh Kiệt ()

Anh đang khép kín bản thân chỉ để lại một lối nhỏ

Mỗi khi đêm đen bao trùm ngoài cửa sổ, anh ngơ ngẩn nhìn màn đêm cô tịch

Nhìn lại những việc đã qua, từng việc, từng việc

Hình dung lại tình yêu của anh và em

Anh bật TV nghe người ta đối thoại

Có lẽ những câu chuyện này có thể nói cho anh rõ

Tình yêu em muốn anh không làm được

Mở to mắt nhìn cuộc tình đang ngày một xấu đi, chỉ biết ngơ ngác nhìn và than thở

Không thể mang lại cho em tương lai, anh trả lại em hiện tại

Lặng lẽ rời xa cũng là một kết thúc đẹp

Khi nước mắt rơi xuống, đau thương đã quá nhiều

Xa nhau cũng là một cách hiểu khác

Anh dành cho em sự yêu thương cuối cùng đó là để em ra đi

Đừng cùng nằm trên một chiếc giường đôi mà như cách xa cả một bờ biển

Vết nhớ của tình cảm sẽ được thời gian từ từ xóa nhòa

Đem tình yêu ôm trọn vào lồng ngực nơi trái tim đang thổn thức.

Tình yêu cuối cùng đó là để em ra đi

Không muốn dùng lời nói để níu kéo em nên lựa chọn không oán trách

Tình yêu tựa như chờ tàu ở sân ga có người đi có người đến

Trái tim anh như một tấm biển ở sân ga, trên đó viết hai chữ ‘đợi chờ’

Tình yêu cuối cùng đó là để em ra đi

Đừng cùng nằm trên một chiếc giường đôi mà như cách xa cả một bờ biển

Vết nhớ của tình cảm sẽ được thời gian từ từ xóa nhòa

Đem tình yêu ôm trọn vào lồng ngực nơi trái tim đang thổn thức.

Tình yêu cuối cùng đó là để em ra đi

Không muốn dùng lời nói để níu kéo em nên lựa chọn không oán trách

Tình cảm tựa như chờ tàu ở sân ga có người đi có người đến

Trái tim anh như một tấm biển ở sân ga, trên đó viết hai chữ đợi chờ

Anh bật đài nghe tâm sự của người khác
Những thanh âm nghen ngào kể về những bi ai trong tình yêu của họ.
Tình yêu của em vẫn tồn tại nơi trái tim anh.
Anh không dễ dàng quên đi, cũng không thể nào tránh né.
Trong tình yêu, người thủy chung chính là người bị tổn thương sâu sắc nhất...

* * * * *

Nhìn thấy anh nhắm mắt lại, trên gương mặt không còn vẻ đau đớn như lúc nãy mà thay vào đó là vẻ hoài niệm về những ngày xưa cũ, cô thật sự thấy đau lòng vì anh...

Anh là người đàn ông ưu tú, hoàn mỹ nhất mà cô từng gặp qua, hoàn mỹ đến nỗi không thể hoàn mỹ hơn được nữa.

Anh cũng là người đàn ông dần vặt, đau khổ nhất mà cô từng gặp, anh có được sự nghiệp thành đạt, vì cái gì lại tự làm cho mình thành ra cái bộ dạng tiều tụy thế này?

* * * * *

Khi cô dìu Lâm Quân Dật đang trong trạng thái gần như bất tỉnh đặt lên giường, thì cô cũng không còn một chút sức lực nào, toàn thân mỏi rệu mỏi rời mà ngã sấp xuống người anh...

Ánh sáng mờ nhạt của ngọn đèn hắt lên khuôn mặt đẹp vì đau đớn mà trở nên méo mó, vằn vẹo đến không còn một giọt máu.

Anh dường như cảm giác được sức nặng của cô đang đè trên người nên nheo nheo mắt còn trong trạng thái mê mẫn, nghi hoặc mà nhìn cô.

“Thật xin lỗi...” Cô vội vàng đứng dậy bối rối tìm kiếm thuốc giảm đau cho anh.

“Đầu giường... gần kéo bên tay phải...”

Cô mở ngăn kéo ra, bên trong đầy những lọ thuốc, tất cả đều là thuốc dạ dày, lọ to lọ nhỏ, đủ loại màu sắc, đủ loại xuất xứ: Trung, Anh, Nhật, Pháp... đều có cả. Đủ để thấy bệnh dạ dày của anh nghiêm trọng đến cỡ nào.

Như vậy là anh ta biết rõ bản thân mình không thể uống rượu, vì sao lại còn uống hộ cô, là vì cô sao?

Trong nháy mắt, lòng cô tràn ngập cảm động và áy náy bao vây lấy.

Bằng Vũ quay người lại liếc nhìn anh một cái, anh chống tay nửa ngồi nửa nằm, ánh nhìn chằm chằm dừng trên người cô, không biết là do phản xạ của ánh đèn, hay vẫn là ảo giác mà cô thấy trong đôi mắt anh như có một làn sương mù bao phủ, sóng nước gợn tình đầy si mê...

Tim Bằng Vũ chợt thất lại, vội né tránh ánh mắt của anh, chọn nhanh một lọ thuốc giảm đau mà cô xem cũng không hiểu thành phần của thuốc, vội vàng đưa cho anh uống.

Uống thuốc xong, anh nằm trên giường, tiếng thở dốc đã tạm lắng xuống thay vào đó là hơi thở đều đều.

Bằng Vũ nhẹ nhàng mở từng chiếc khuy rồi giúp anh cởi bỏ áo vest. Cô lại nới lỏng cà vạt, mở thêm ba cái khuy áo sơ mi để anh có thể ngủ thoải mái hơn. Trong suốt quá trình ấy anh không hề mở mắt, nhưng hơi thở nặng nề hơn, hẳn là anh đã bị cô đánh thức.

“Lâm tổng, tôi xin phép ra về.”

Anh không nói gì cũng không mở mắt.

Cô nhẹ nhàng đi đến cửa mới phát hiện chiếc váy dạ hội mình đang mặc đã nhàu nhĩ thật là khó coi, tà váy bị cửa xe nghiền rách thật không thể mặc đi ra ngoài.

Huống chi giờ này đã là nửa đêm, cô ăn mặc kín đáo một chút sẽ an toàn hơn.

Mở tủ quần áo của anh ra, cô nhất thời kinh ngạc!

Bên trong toàn bộ là trang phục của phụ nữ, đầy màu sắc, đủ các mùa.

Cho dù là được treo lên ngay ngắn hay xếp gọn gàng thành từng chồng thì tất cả chúng đều còn nguyên nhân mác.

Băng Vũ thuận tay lấy một bộ váy liền thân dài quá đầu gối trông có vẻ bình thường, đi vào nhà vệ sinh nhanh chóng cởi bỏ quần áo trên người...

Tay cầm chiếc váy mới tinh, cô không khỏi nghĩ đến sở thích kỳ lạ của anh ta.

Nếu anh ta đã mua vì cái gì lại không tặng cho vị hôn thê của mình?

Bọn họ đang có mâu thuẫn gì? Nếu đúng như lời anh nói thì vị hôn thê kia căn bản là không quý trọng tình yêu của anh, vậy vì sao mà cô ấy còn gọi điện thoại cho anh nhiều lần như vậy?

Thật sự là cô ấy yêu người khác hay sao?

Một người đàn ông tốt như Lâm Quân Dật mà không giữ được trái tim của cô ấy?

Cô quá mức tập trung vào những thắc mắc trong đầu, hoàn toàn không nghe được tiếng chìa khóa đang mở cửa phòng vệ sinh... Mãi đến khi cánh cửa nhà vệ sinh đột ngột bị mở ra, ánh mắt tràn ngập kích tình của Lâm Quân Dật dán chặt vào những đường cong trên thân thể cô, lúc này cô mới ý thức được đang xảy ra chuyện gì!

“Á!” Đầu óc Băng Vũ trống rỗng trong hai giây, liền sau đó xoay người lại, hét đến chói tai: “Ra khỏi đây.”

Thế nhưng anh lại ôm chặt lấy cô từ phía sau, đôi môi không ngừng di chuyển trên lưng cô, hai tay sờ soạng khắp thân trên đang để trần của cô.

“Không, đừng...” Băng Vũ dùng hết toàn lực giãy dụa, muốn thoát ra, lại bị anh ôm càng chặt. Anh hung hăng kéo áo lót của cô xuống, mười ngón tay tham lam vuốt ve hai bầu ngực mềm mại kia.

Môi anh dần dần di chuyển lên cổ cô, mỗi một lần hôn xuống là một lần cắn cắn vào da thịt cô, cùng lúc phát ra âm thanh rên rỉ thỏa mãn.

“Không!” Cô khó khăn thoát khỏi vòng ôm của anh, lại bị anh bắt được, kéo hai cổ tay đặt qua đỉnh đầu ép sát người cô vào tường khiến cô không thể nào thoát ra được.

“Cút đi... Ummm...”

Môi anh đột nhiên hôn phủ lên môi cô, nuốt trọn tiếng hét chói tai vào trong.

Đôi môi mềm của cô bị anh chà sát đau đến mức không còn cảm giác, chỉ thấy một vị hỗn hợp mang hương rượu và thuốc lá theo đầu lưỡi anh gât gao tách hai hàm răng của cô mà đi vào...

Băng Vũ dùng ánh mắt oán hận rực lửa nhìn trừng trừng vào người đàn ông trước mặt, anh ta căn bản không chỉ là một tên biến thái đa nhân cách mà còn là một kẻ bệnh tâm thần có khuynh hướng bạo lực, bệnh viện tâm thần như thế nào mà để một tên bệnh hoạn như vậy trốn ra ngoài thế này chứ!

Kết thúc nụ hôn đau đớn nhất mà từ khi chào đời cho đến nay cô mới phải chịu, anh lại giữ chặt hai tay cô, đem cơ thể cô ôm chặt vào trong ngực bằng một lực mạnh đến nỗi như muốn đem cả thân thể cô tiến nhập vào người anh ta luôn vậy.

Cô như thế nào cũng không ngờ được anh ta đau đến mức mặt mày trắng bệch mà còn có khí lực mạnh đến kinh người thế này.

Sớm biết như vậy, cô vừa rồi sẽ không đem toàn bộ sức lực của mình ra mà lãng phí giúp đỡ anh ta...

“Đã muốn quyến rũ tôi, còn vì cái gì mà phải giả vờ thanh cao, tinh khiết.” Anh khàn khàn nói.

“Tôi không có!” Tiếng nói của cô vì hoảng sợ mà run rẩy. Biết rằng thời điểm này có giãy dụa cũng chẳng làm được gì, nhưng cô vẫn ra sức phản kháng.

Anh hừ lạnh vài tiếng, bàn tay đang bóp chặt hai cổ tay của cô càng xiết mạnh hơn và nói: “Cô không có? Vậy cô đêm hôm khuya khoắt ở trong nhà của tôi cởi bỏ quần áo cho tôi, lại cởi hết quần áo của mình, cô là đang thử nghiệm sự tự chủ của tôi sao?”

“Tôi... tôi nghĩ anh đã ngủ rồi.”

Môi anh dịch chuyển từ vai lên vành tai cô, dùng một loại âm thanh đặc biệt thâm trầm thì thầm: “Có em ở đây, tôi sao có thể ngủ được? Em cho tôi là thần thánh chắc!?”

“...” Cô còn có thể nói gì được nữa, cô quả thực đã xem anh là thần thánh, nghĩ đến trong lòng anh chỉ có vị hôn thê kia mới là người phụ nữ có khả năng khơi gợi lên ham muốn tình dục trong anh mà thôi. Còn bất kỳ ai khác, cho dù có cởi hết áo quần đứng trước mặt anh nói với anh ngàn lời yêu thương nhưng nhớ, anh dù liếc mắt một cái cũng không thèm. Cô còn nghĩ đến anh nếu chỉ đơn thuần là muốn phát tiết dục vọng, cũng sẽ rất nguyên tắc không bao giờ chọn đối tượng là cấp dưới sớm chiều chạm mặt của mình.

Xem ra cô sai rồi, quá sai lầm rồi.

Giữa cảnh đất trời chao đảo, thần trí mờ mịt, một giọng nói đầy phần hận hét lên: Diêu Băng Vũ, cô đúng là một người phụ nữ ngu xuẩn, cô quên hẳn bị bệnh tâm thần phân liệt, ban ngày và ban đêm là hai kẻ hoàn toàn khác nhau hay sao?

Cô đã quên anh là tên biến thái sao? Sao lại ngu ngốc tới mức ban đêm tự mình bò vào nhà riêng của anh!

Cô đã quên, cô quả thật đã quên!

Cảm nhận được bàn tay nóng rực của anh đang lần đến ngực mình, lòng bàn tay nhẹ nhàng, chậm chạp cọ xát trên núm hoa hồng hồng, cả người Băng Vũ run lên từng cơn, từng cơn. Lúc này, cô vẫn còn ảo vọng anh có thể dừng cương trước bờ vực thẳm, run giọng giải thích: “Tôi hoàn toàn không có ý quyến rũ anh... thấy anh không khỏe nên tôi chỉ muốn đưa anh về nhà thôi, tôi thật sự không nghĩ lại khiến anh hiểu lầm...”

“Hiểu lầm? Tôi nói cho em biết, tôi cũng là một người đàn ông bình thường!” Môi anh mơn trớn dọc theo vành tai cô, những ngón tay vuốt ve, vỗ về, chà xát nơi mẫn cảm trên cơ thể cô: “Tôi mỗi ngày nằm ở căn phòng này, lúc nào cũng tưởng tượng được hôn lên cơ thể của em...”

“Đừng...” Lời nói của anh làm cả người Băng Vũ run rẩy, cơ thể cô dưới sự vuốt ve không ngừng của từng ngón tay anh cũng bắt đầu run rẩy theo. Tâm lý của cô vẫn hy vọng anh lúc này hãy còn sót lại chút lý trí, đừng để chuyện ti tiện như vậy xảy ra: “Tổng giám đốc Lâm, anh đừng như vậy...”

Anh hung hăng nắm lấy chiếc cằm của cô, ép cô nhìn thẳng vào ánh mắt hùng hực lửa tình của mình: “Em đừng có bắt đầu trò chơi để khơi gợi dục vọng trong tôi rồi lại dễ trò cự tuyệt... Em đã thành công, tôi hoàn toàn bị em quyến rũ, em muốn gì cứ nói thẳng! Tiền? Nhà ở? Hay là muốn thăng chức? Tối nay... em chỉ cần biểu hiện tốt một chút thì điều kiện nào tôi cũng có thể đáp ứng cho em...”

“Tôi muốn về nhà!”

“Về nhà?” Đôi mắt kích tình của anh bỗng nhiên biến thành sự cuồng nộ, lực nắm ở các ngón tay càng thêm mạnh.

Băng Vũ cơ hồ có thể nghe được tiếng xương cốt vỡ vụn, đau đớn đến mức hàm của cô phải mở ra không thể khép lại...

Ngay lúc cô đau đớn đến mức không còn tri giác thì anh cúi xuống hôn cô, lưỡi anh tấn công thành công vào khoang miệng cô, đẩy đưa, xâm chiếm, hôn môi cô điên loạn như hít phải ma túy, hơi thở hỗn loạn như hít thở không thông mà giãy giụa...

Anh ta là Lâm Quân Dật bình tĩnh, trầm ổn đây sao? Là Lâm Quân Dật mà khóe miệng luôn hiện vẻ cười cợt đây sao? Là Lâm Quân Dật mỗi lần nhìn cô không bao giờ vượt quá hai mươi giây đây sao?

Cô đã cho rằng cô thực sự hiểu anh ta, thế nhưng đến tận cùng cô lại không hề biết rằng anh ta đã đem sự dè dặt ẩn giấu kỹ lưỡng, cẩn thận đến như thế!

Anh càng hôn càng trầm mê, hai tay không tự giác buông lỏng, bắt đầu điên cuồng du ngoạn trên nửa thân thể trần trụi của Băng Vũ, đầu ngón tay anh tham lam sờ soạng trên phần da thịt trơn bóng của cô, từ bả vai trượt xuống đến thắt lưng, dần dần di chuyển xuống dưới...

Băng Vũ nắm bắt thời cơ khó có được này, dùng toàn bộ sức lực mà bản thân đang cố đẩy anh ra, chạy ra khỏi phòng tắm. Đáng tiếc chỉ vừa chạy đến cửa, còn chưa kịp mở khóa thì cổ tay cô đã bị anh bắt lại.

“Á!!!” Băng Vũ thét lên, tiếng thét lớn đến chói tai, tuyệt vọng đập cửa: “Cứu tôi với...”

Tất cả đều là vô vọng, cô bị anh nửa ôm nửa kéo tiến vào phòng ngủ, đẩy ngã lên giường.

“Anh điên rồi! Anh là đồ cầm thú! Tránh xa tôi ra!”

“Tôi có là cầm thú cũng là do em bức tôi thôi”. Một tay anh vung ra nắm lấy hai tay đang vùng vẫy của cô, một tay kéo cà vạt trên cổ áo xuống trói hai tay của cô lại sau lưng, lúc này, niềm hy vọng của cô đã hoàn toàn bị dập tắt...

Chiếc cà vạt này là do chính cô đã chọn để anh đi dự tiệc, màu xám sẫm thể hiện sự tôn quý trang trọng! Lúc Băng Vũ chọn nó, còn vui vẻ nghĩ nó thích hợp với anh biết bao, thật sự là rất buồn cười!

“Anh sẽ ngồi tù...!!!”

Anh khinh thường cười lạnh, bắt đầu cởi bỏ khuy áo sơ mi của mình...

Cô kiên trì không ngừng quát to mặc dù chẳng có chút lực uy hiếp nào: “Anh đừng tưởng anh có nhiều tiền là có thể muốn làm gì thì làm... anh dám đụng đến tôi, tôi nhất định sẽ tố cáo anh...”

“Em đùa đấy à? Em muốn tố cáo thì cứ việc, không thành vấn đề với tôi, người khác chắc chắn sẽ nghĩ là tôi không cung cấp đủ tiền để thỏa mãn lòng tham không đáy của em mà thôi.” Anh cười mà không kiêng nể gì, sau khi cởi xong áo sơ mi, lại bắt đầu cởi luôn thắt lưng: “Em là thư ký của tôi, đây là nhà của tôi, quần áo của em lại hoàn toàn không hư hao gì... em vẫn cho rằng quan tòa có óc quan sát sẽ cho rằng đây là tôi cưỡng bức, ép buộc em ư?”

“Anh...” Lòng Băng Vũ tràn ngập căm phẫn, lại nhất thời không thể phản bác.

Anh ta nói không sai, trong cái xã hội coi nặng vật chất này ai lại có thể tin việc một người trẻ tuổi tương lai đầy hứa hẹn, sinh ra trong gia đình giàu có, có dáng vẻ bất phàm lại đi cưỡng bức thư ký của mình. Những người bình thường đều sẽ cho rằng là anh ta chỉ tiền không đủ để thỏa mãn yêu cầu của cô. Dẫu cô có kêu lên mình là người bị hại, thì ở trong mắt người khác bất quá cô cũng chỉ là một người đàn bà có lòng tham không đáy, dễ tiện không biết xấu mặt mà muốn tự tìm rắc rối cho mình mà thôi.

Nếu cô đi tố cáo anh ta, chỉ là tự rước nhục vào thân thôi!

Anh lạnh lùng nhìn cô: “Em muốn bao nhiêu tiền?!”

“Cút!”

Nhưng căn bản anh ta không hề để lọt tai câu mà cô vừa thét lên, mặc nhiên cởi quần...

Băng Vũ biết phản kháng lúc này không làm được gì nữa, đành đổi giọng cầu xin: “Ngài Lâm, ngài không thể làm như vậy! Tôi xin ngài đừng làm vậy.”

Vật nóng của đàn ông đặt trên thân thể cô, anh nhẹ nhàng hôn trán cô, âm thanh từ miệng anh đột nhiên trở nên thật dịu dàng: “Ngoan ngoan đi, tôi sẽ mang đến cho em sự khoái cảm...”

“...” Cô ngây dại, giọng điệu anh tràn ngập sự triu mến giống như đang yêu chiều tình nhân bé nhỏ thích giận dỗi của mình.

Thấy anh hôn mãnh liệt, cô vội vàng nghiêng mặt tránh né, anh lại chuyển qua mơn trớn vành tai của cô, đầu lưỡi trần trọc liếm nhẹ sau vành tai cô, đây là nơi kích thích mãnh liệt nhất của Băng Vũ, mỗi lần Trần Lăng hôn đến nơi này, toàn thân cô đều trở nên tê dại, bụng dưới bắt đầu nóng như lửa đốt, hơi thở mỏng manh trở nên hỗn hển đón ý nói hòa theo người ấy.

Đương nhiên, lúc này cô sẽ không vì như thế mà bị dẫn dụ kích thích, nhưng dù cô có cực lực giãy dụa phản kháng thì cơ thể cô càng lúc càng trở nên vô lực, dần dần mọi thứ trở nên mờ ảo. Tay anh lúc này đặt ngay trên đầu ngực cô, ngón cái như có như không chạm vào nụ hoa của cô, sau đó tăng thêm chút lực bắt đầu uốn lượn, buông nắn, khiêu khích... mãi đến khi cơ thể cô sinh ra phản ứng sinh lý, hai nụ hoa bắt đầu căng cứng nổi rõ lên.

Hai tay anh di chuyển qua bụng cô, xé nát mảnh vải che chắn cuối cùng trên người cô...

Rất nhanh sau đó, hai chân cô dù đã cố gắng khép chặt vẫn bị anh dùng lực tách ra, nơi kín đáo nhất của phụ nữ hoàn toàn lộ ra trong không khí. Cô muốn đưa tay che đậy thì mới nhớ hai tay mình đã bị trói chặt, muốn khép hai chân lại thì phát hiện hai đầu gối đã bị tay anh tách mạnh ra, giữ chặt lấy...

Băng Vũ tuyệt vọng, bất lực vịn vào thân thể, nhưng không cách nào có thể ngăn cản được một ngón tay anh đang chậm rãi thâm nhập theo lối vào nơi sâu kín nhất của cô mà thám hiểm...

“Ồ khốn kiếp! Vô sỉ!” Băng Vũ khép lại hai chân đã không còn có thể ngăn cản được sự tấn công của những ngón tay anh nữa, tiếng mắng chửi của cô cũng càng lúc càng mỏng manh, thanh âm trở nên khàn khàn, dù cô có cố gắng hết sức vùng vẫy cổ tay đến thế nào thì vẫn không thể nào thoát khỏi sự trói buộc của chiếc cà vạt.

Càng ngày anh càng thờ dốt, áp sát vào tai cô nói: “Tôi không muốn làm đau em.”

“Ồ biến thái...” Tay anh ta đang ở trong cô, anh ta còn không biết sao?

Ngón tay thứ hai của anh bắt đầu tham nhập, thoải mái mà quấy phá bên trong. Vật lạ xâm nhập vào cơ thể, cô đương nhiên không thể tránh khỏi sự phản ứng của sinh lý, vì bị kích thích mà một dòng chất lỏng từ nơi sâu kín nhất của cô chảy ra dính đầy lên ngón tay anh, chậm rãi tiết ra nhưng lại sâu sắc cảm nhận được sự tồn tại của nó...

Đột nhiên, bên trong lại có nhiều hơn một ngón tay, nơi kín đáo ấy hoàn toàn bị nở to, có chút trướng đau...

May mắn là cô đã từng sinh con, nếu như cô chưa từng sinh nở thì trong tình trạng này anh có thể làm cô đau chết mất!

“Vì cái gì?” Anh rút tay ra khỏi nơi nhạy cảm của cô, nắm chặt vai cô buộc cô phải đối mặt với khuôn mặt đầy thịnh nộ của anh lúc này.

Cái gì mà vì cái gì? Cô còn chưa kịp phản ứng lại với hàm ý trong lời anh nói thì đột nhiên anh đã thô bạo tách hai chân cô ra, thẳng người, rồi vật cứng chứa đựng đầy dục vọng của anh tiến thẳng vào cơ thể cô.

Trong nháy mắt, cô nghe được tiếng rên rỉ khó có thể kiềm chế được phát ra từ cổ họng anh, cảm nhận được cơ thể anh đang hưng phấn dị thường...

Nước mắt nóng bỏng từ khóe mắt cô chảy dọc xuống.

Cô khóc, cô mắng... nhưng tất cả đều không thay đổi được sự thật đã và đang phát sinh, điều cô sợ nhất đã trở thành sự thật, bất luận cô có cố gắng giãy dụa đến thế nào cũng không ngăn cản được anh xâm nhập vào cơ thể cô, không chối bỏ được sự thật khiến thân thể cô bất giác trở nên co rúm này...

Cô đã sai rồi sao? Sự tao nhã, sự lý trí, sự si tình của anh... tất cả đều là giả dối sao?

Tất cả chỉ để lừa gạt cô, tất cả đều để che giấu bản chất đê tiện không bằng cảm thú của anh ta sao?

Nhưng mới một giờ trước thôi, trong ánh mắt anh ta đã thoáng hiện ra nỗi thống khổ không thể lý giải, một nỗi thống khổ chân thật đến vậy...

Cho dù lúc này, ánh mắt anh ta vẫn tràn ngập nỗi thống khổ chân thật như vậy đấy, nhưng mỗi hành động hạ người xuống của anh ta lại là ‘thô bạo đâm mạnh vào’, về mặt anh ta lại tràn đầy vẻ tuyệt vọng và mầu thuẫn giằng xé.

Cô nhắm mắt lại, sự cợ xát khác thường đã gần như làm cho cô không còn chút lực phản kháng, điều cô có thể làm lúc này là nhẫn nhục chờ quá trình này kết thúc, chỉ mong anh ta có thể chấm dứt sớm một chút.

Nhưng... quá trình này dường như kéo dài bất tận, anh không ngừng thay đổi tư thế, hưởng thụ khoái cảm theo từng lần thay đổi góc độ, vật mạnh mẽ của đàn ông không ngừng xâm nhập vào cơ thể cô, khiến cô không thể nào vờ quên được sự tồn tại của nó.

Bằng Vũ hiểu được, người anh ta yêu đã làm anh ta thất vọng, làm anh ta đau lòng, anh ta không cách nào cứu vãn, cho nên ở trong cái đêm điên cuồng này, anh ta cần một người phụ nữ, một người phụ nữ giúp anh ta phát tiết những oán hận trong lòng và người phụ nữ ấy không may lại là... cô.

* * * * *

Không biết đã qua bao lâu...

“Bằng Vũ...”

Trong lúc hai thân thể đang kịch liệt va chạm, bỗng một tiếng gọi tràn ngập thâm tình giống như từ một nơi nào đó cất lên, trong trí nhớ của cô ẩn hiện không biết bao nhiêu lần tiếng rên rỉ nhẹ nhàng gọi tên cô như thế...

Bằng Vũ giật mình, mở to đôi mắt, nhìn chăm chú vào đôi mắt đen sâu thẳm của anh...

Từng giọt mồ hôi từ mái tóc rớt xuống, chảy dài trên trán, một đường xuống mi mắt, anh ta chớp mắt khiến đôi lông mi dài che dấu đi ánh mắt đầy tội ác của mình, nhưng lại không che được sự sung sướng, thỏa mãn của anh ta tràn ra, lóe sáng trong đôi mắt ấy.

Một giọt mồ hôi từ hai bên má phỉếm hồng của anh, ngưng lại rớt xuống trước ngực Bằng Vũ, một dòng nhiệt khác thường đột nhiên từ nơi đó chảy tràn khắp cơ thể cô.

Nhất thời, hết thấy mọi thứ bởi vì khuôn mặt rất giống trước mắt cô mà bỗng nhiên sụp đổ, giống như thời gian và không gian đang quay trở lại, thế giới biến đổi đi vào hư ảo.

Bằng Vũ không khỏi hồi tưởng lại lần đầu tiên mà cô triền miên với Trần Lăng, ngày đó Trần Lăng cũng như thế, cũng từng giọt, từng giọt mồ hôi từ khuôn mặt mê người của anh rơi xuống người cô.

Khi đó ánh mắt anh cũng mang nét si mê nhìn cô như ánh mắt của người đang áp chế cô hiện tại, vô cùng cẩn thận, nhẹ nhàng ra vào vào cơ thể cô, anh nói cơ thể cô thật chặt chẽ, anh sợ làm cô đau... Sau đó, mỗi lần cùng cô nếm trải hương vị tình yêu, anh đều dùng thái độ nhẹ nhàng, anh nói anh muốn trân trọng cô, bởi vì cô là người con gái của anh...

Cho nên dù cô và anh đã trải qua ba tháng chạm vành tai, lồng mái tóc, mỗi đêm đều ‘yêu’ nhau, nhưng anh luôn dùng sự dịu dàng, nhẹ nhàng mềm mại che chở thân thể của cô như lúc ban đầu...

Trần Lăng... anh đã bước ra khỏi cuộc đời cô được bốn năm. Tất cả những gì thuộc về anh, sự dịu dàng, tình yêu của anh, cô vẫn khắc cốt ghi tâm. Đôi lúc cô hận chính bản thân mình vì sao không thể chấp nhận một người đàn ông khác, oán giận bản thân vì sao cứ luôn ngốc nghếch giữ thân như ngọc...

Cô và anh còn có thể gặp lại nhau được sao? Thế giới rộng lớn đến nhường này, thì làm sao có khả năng gặp lại. Mà giả sử có gặp lại thì thế nào, cô và anh dùng cái gì để lại có thể tin tưởng lẫn nhau đây.

Đối với Trần Lăng, cô chỉ hy vọng hãy cho cô được một lần đứng xa xa ngắm nhìn.

Nhìn gương mặt đang đối diện với cô, cô nhớ đến Trần Lăng.

Từng giọt lệ khê khàng rơi xuống, giọt lệ của sự nhớ nhung da diết...

Lúc còn trẻ không biết, cứ nghĩ rằng chỉ một chút thương tổn thôi là bản thân cũng sẽ không chịu đựng nổi. Sau khi đã trải qua mưa gió nhấp nhô trong cuộc sống, mới biết qua những tháng ngày dài đằng đẵng của một kiếp người thì không có gì là không thể tha thứ, không gì là không thể buông tay.

Giờ phút này, trải qua những dày vò thể xác không thể chịu được như thế, cô mới hiểu rằng bản thân cô nhớ anh biết dường nào, khao khát có anh biết bao nhiêu.

Lâm Quân Dật dường như nhận ra được sự bình tĩnh của cô, kéo lấy cơ thể đang lạnh như băng của cô ôm vào lòng, anh lại bắt đầu nụ hôn môi triền miên, say sưa vuốt lên những nơi mẫn cảm nhất trên cơ thể cô.

Không biết là do anh thông thạo việc kích tình ở phụ nữ hay là do gương mặt mà cô ngày mong đêm nhớ kia, mà khi anh ta hôn cô, thân thể cô vốn vẫn đang gồng cứng, lại dần dần trở nên mềm nhũn, chết lặng.

Những khát vọng mãnh liệt trong lòng cô theo đó bùng nổ, trong nháy mắt, cả thể xác và linh hồn của cô đều hướng về người đàn ông yêu nghiệt trước mắt...

Anh lại gia tăng tốc độ, mỗi một lần ra vào như xuyên thẳng vào tâm hồn cô, đánh thẳng vào trái tim thống khổ của cô.

Nơi sâu nhất trong cơ thể cô quét tới từng đợt cảm giác tê dại, nước mắt của cô bắt đầu tuôn rơi như đê vỡ, không thể tự chủ được tình cảm của bản thân, cô cất giọng gọi lên: “Trần Lăng! Trần Lăng...”

Thân thể anh khi nghe được tiếng gọi của cô bỗng chốc trở nên cứng nhắc, sau đó, cô cảm nhận được thân thể anh đang rung động, một tiếng gầm trầm thấp vang lên từ cổ họng, một dòng nhiệt nóng hổi phóng thẳng vào nơi sâu nhất trong cơ thể đang không ngừng run rẩy của cô, nước sữa hòa lẫn vào nhau.

Anh dựa vào người cô thở dốc khá lâu, sau đó mới rời khỏi cơ thể cô, anh dùng ánh mắt đùa cợt vô cùng quen thuộc hàng ngày nhìn cô cười lạnh: “Khi ở trên giường cùng chồng em, lúc đạt đến cao trào em cũng gọi cái tên này sao?”

Băng Vũ quay đầu đi không nhìn anh, trong lòng oán giận chính mình. Tuy là bốn năm qua cô chưa từng chấp nhận một người đàn ông nào, nhưng cũng không thể hưng phấn như vậy khi bị cưỡng đoạt thể này chứ, chuyện này đúng là đáng sợ nhất thế gian.

Đột nhiên, Băng Vũ nhớ đến một chuyện rất quan trọng, anh ta không hề áp dụng biện pháp an toàn nào mà trực tiếp phát tiết thẳng vào trong người cô...

Hôm nay là ngày mấy? Đầu óc cô trống rỗng, không còn nhớ rõ bất kì điều gì nữa!

Băng Vũ nghiêng ngả, lảo đảo lao vọt vào nhà vệ sinh, dựa vào vách tường, một chất lỏng nhờn nhớp chảy ra từ chỗ kín của cô, từng giọt rồi từng giọt màu trắng đục tích tụ trên nền gạch... chứng minh tất cả quá trình mà cô không bao giờ muốn nhớ lại.

Cô dùng khuỷu tay cố gắng mở chốt vòi tắm hoa sen, dòng nước lạnh như băng chảy tràn xuống thân thể cô, cuốn theo những dơ bẩn trôi đi...

* * * * *

Lâm Quân Dật bước vào nhà tắm, ôm chặt lấy cô từ sau lưng, muốn nói gì đó nhưng lại không nói gì.

“Tránh ra! Tôi sẽ không bao giờ quên mọi chuyện xảy ra đêm nay đâu.” Cô dùng khuỷu tay xô anh ra, cô chưa bao giờ hận một người đến thế. Anh ta hủy hoại một chút mộng ảo cuối cùng của cô, khiến cho cô không thể nào đối mặt với sự thật.

Anh tiến lại gần cô một lần nữa, dùng tay tẩy rửa thân thể giúp cô, miệng thì thản nhiên hỏi: “Em muốn thế nào? Muốn bao nhiêu tiền, cứ việc nói.”

“Anh!” Băng Vũ tức giận đến mức đôi môi trở nên run rẩy, rất lâu sau cô mới cất giọng nói: “Tôi không phải loại phụ nữ sau khi xuống giường chỉ cần dùng chi phiếu là có thể xóa hết tất cả.”

Anh nâng cằm cô lên, vén gọn những lọn tóc đang phủ trên hai gò má của cô, nói: “Đừng giả vờ, chỉ cần em ra giá, bao nhiêu tôi đều có thể cho em, đương nhiên nếu em đồng ý, mỗi lần xong tôi đều sẽ trả cho em như vậy.”

Câu nói ‘mỗi lần’ của anh làm tim cô đập loạn, hóa ra trong mắt anh cô chỉ là loại gái bao cao cấp chuyên dùng kỹ xảo lừa giỡn, dụ dỗ đàn ông mà thôi.

Băng Vũ mở to đôi mắt oán hận nhìn anh: “Đừng tưởng rằng anh có tiền thì có thể lên giường với bất cứ người phụ nữ nào cũng được.”

“Em đừng giả vờ thanh cao trước mặt tôi, tôi hiểu con người của em mà. Bao nhiêu? Một vạn, hai vạn hay là mười vạn, hai mươi vạn...” Anh nói rồi khẽ hôn vành tai cô, vô cùng quyến luyến nhìn cô: “Đương nhiên,

nếu em có thể khiến tôi hài lòng, mấy trăm vạn tôi đều có thể cho em. Hay là... em vẫn muốn làm thư ký chung thân cho tôi, ngày ngày ở bên cạnh tôi, muốn tôi bảo vệ em, quan tâm chăm sóc em...”

Anh ta đúng là đồ điên, bệnh viện tâm thần nào quản không kĩ lại để anh ta trốn ra thế này?

Một lần hai mươi vạn anh ta đều có thể cấp, chắc hẳn là anh ta phải nhiều tiền lắm, hay là anh ta thèm muốn phụ nữ đến phát điên rồi?

“Dù anh có cho tôi một trăm vạn tôi cũng không bán mình, điều xảy ra hôm nay với tôi là do tôi xui xẻo, tôi sẽ xem như chưa bao giờ có chuyện gì xảy ra... tuyệt đối sẽ không có lần thứ hai đâu.”

“Phải không? Xem ra em vẫn chưa hiểu hết con người tôi rồi.” Nụ cười tà ác lại hiện trên khóe môi Lâm Quân Dật, nhìn thấy nụ cười này, lòng Băng Vũ có dự cảm không hay.

Những giọt nước từ vòi sen dần dần trở nên ấm áp, nhưng khi chảy lên người vẫn làm cô run rẩy liên hồi, từng bọt nước trong suốt chảy xuống bám lại trên thân thể hai người.

Trong phòng tắm hoàn toàn chỉ còn lại tiếng nước rơi trên mặt sàn trộn lẫn với tiếng thở dốc...

Làm trợ lý thư ký cho Lâm Quân Dật hơn một tháng, cô hiểu anh mới được một ít mà thôi.

Lúc anh ta xem văn kiện tuyệt đối sẽ không để gián đoạn, cho dù có điện thoại, anh ta cũng không tiếp chuyện.

Anh ta thường vì một bản kế hoạch mà làm việc suốt đêm, không hề nghỉ ngơi.

Đối với những vấn đề không được thảo luận rõ ràng, cuộc họp có thể kéo dài đến rạng sáng...

Anh ta là loại người khi không đạt được mục đích thì không bao giờ bỏ qua ý niệm đã định. Bản thân Băng Vũ không biết cô có thể chống đỡ được với loại người như anh ta hay không?

“Buông tôi ra, tôi muốn về nhà.” Băng Vũ thét lớn.

“Em cho rằng sau tất cả những gì xảy ra, tôi sẽ thả em đi sao? Em ngây thơ hay là ngốc nghếch đấy.” Anh cởi bỏ cả vạt vắn trên cổ tay cô, nụ cười thêm phần tà khí, hệt như ác ma đang mỉm cười.

“Anh! Vô sỉ, hạ lưu...” cô giơ tay đánh thẳng vào mặt anh, anh nghiêng mặt đi, cười lạnh.

Đột nhiên, cô thấy toàn thân nhẹ hẫng, trong nháy mắt thân thể bị anh bế bổng lên.

“Đồ biến thái, đồ điên...” Mắng cũng đã mắng, đánh cũng đánh rồi... nhưng cuối cùng cô vẫn bị anh làm cho mềm như nước, mềm nhũn nằm xoài trên giường lớn, bị bao vây trong đôi cánh tay cứng như thép, không thể nào thoát được.

Cô đã từng thấy sự xấu xa của anh, nhưng chưa bao giờ thấy anh lại mạnh đến thế. Hoàn toàn giống như phương thức làm việc của anh, không cho người khác bất kì cơ hội kháng cự, phản bác nào.

Anh không để ý đến tiếng khóc loạn của cô, dùng hai tay quấn quanh thân mình của cô, nói: “Đừng làm ồn nữa, ngủ đi!”

“Tôi không muốn!”

“Hay em muốn cùng tôi làm chuyện khác.”

“Anh đừng có mơ tưởng!”

* * * * *

Một lúc sau, sự phản kháng, cự tuyệt, giãy dụa cùng với những nụ hôn môi dai dẳng của cô và anh cũng dần trôi qua.

Dường như anh không muốn cô nữa, không muốn hưởng thụ cái loại khoái cảm do da thịt cọ xát, sự kích thích thị giác cùng với những âm thanh rên rỉ nữa, không muốn cái lạc thú ép buộc, giữ lấy và chinh phục nữa...

Suốt cả một buổi tối, tầm mắt anh không hề rời khỏi cô, trong mắt hiện rõ vẻ thỏa mãn, thích thú...

Bầu trời phía đông đã dần dần chuyển thành màu xám nhạt, Băng Vũ thật sự cảm thấy mệt mỏi, cảm nhận được cô không còn sức lực để phản kháng nữa.

Ngoài phương thức phát tiết đơn giản, cũ rích của phụ nữ, cô không còn biết có thể làm gì để phát tiết những nỗi hận oán trong lòng mình với anh.

Vì thế, cô hung hăng cắn mạnh vào bả vai anh. Từ lúc cô sinh ra đến nay, đây lần đầu tiên cô giận đến mức dùng phương pháp này để phát tiết. Trước đó, dù cô có giận đến mức nào đi nữa đều cố gắng cho qua mọi chuyện, ít nhất là phải thể hiện sự tươi cười dù chỉ là giả dối.

Lần này thì cô không thể nhịn được nữa, lần đầu tiên cô không thể kiềm chế được bản thân mình!

Anh không trốn tránh, cũng không kêu lên, thậm chí ngay cả tiếng than nhẹ cũng không hề có, ngay cả hơi thở cũng vẫn bình ổn đều đều như thế.

Cô cắn đến mức hàm răng không còn cảm giác, cắn đến mức khoang miệng cô sộc lên mùi máu tươi mới chấp nhận buông anh ra...

Nhìn những giọt máu tươi từ vai anh nhỏ xuống ga giường trắng muốt, tim của cô bị một màn tràn trề máu tươi kia va chạm vào thật mạnh... đột nhiên cô lại cảm thấy đau lòng...!

“Đau không?”

Âm thanh phát ra từ nơi nào đó? Câu này nhất định không phải cô hỏi, nhưng giọng nói đó hoàn toàn là của cô.

“Trên người tôi có nơi còn đau hơn cả vết thương này!”

Cô còn đang phân vân không biết câu nói vừa rồi của anh có ý nghĩa gì, thì anh đột nhiên hôn lên môi cô, vật đàn ông của anh thẳng tiến vào cơ thể cô một lần nữa. Băng Vũ nhất thời chỉ cảm nhận được trước mắt cô là một mảng tối đen, giây phút anh tiến thẳng vào người cô, cô thấy như mình đã chết, trái tim ngừng đập, cả người cũng chết theo...

Trước đó không lâu chính cô còn thề rằng: “Tuyệt đối sẽ không có lần thứ hai...”, xem ra cô không phải ngây thơ, mà là ngu xuẩn...

Cô chìm vào cơn mê man, trước mắt còn vẫn còn mờ ảo hình ảnh vai anh có vài mảng màu đỏ.

Một chút ý chí cuối cùng trong cô vẫn miên man suy nghĩ: “Chảy nhiều máu như thế, nhất định sẽ rất đau, vết thương đau đớn như vậy mà vẫn còn nơi nào đau hơn nữa sao?”

Gặp được anh, những kiên trì tồn tại trong cô đều trở nên rệu rã.

5. Chương 09-10

Ngay khi tỉnh lại sau giấc ngủ, suy nghĩ đầu tiên xuất hiện trong đầu cô chính là phải giết chết anh, nhưng trên gối cạnh bên cô chỉ thấy một bộ quần áo bằng lụa mỏng màu hồng nhạt.

Cô xoa xoa cánh tay đau nhức, mặc bộ quần áo ấy rồi ra khỏi phòng ngủ.

Ánh nắng mặt trời nhẹ nhàng xuyên qua lớp kính cửa sổ trải dài trên sàn nhà bằng đá hoa cương màu trắng làm cho căn phòng sáng bừng lên, vô cùng sạch sẽ, không còn lưu lại bất kỳ một dấu vết nào của tội ác đêm qua.

Lâm Quân Dật đang đứng bên cửa sổ, bộ quần áo mặc ở nhà màu trắng khoác trên người anh bay nhẹ nhàng trong gió, nhẹ nhàng mà thanh nhã.

Về mặt anh thất thần nhìn ly sữa trong tay đang tỏa hơi nóng, những ngón tay thon dài trượt dọc theo thành cốc thủy tinh.

Cô còn chưa kịp mở miệng, anh dường như nhận thấy sự xuất hiện của cô, ánh mắt mờ sương lập tức chuyển hướng nhìn sang cô, trên mặt lộ ra một nụ cười thuần khiết.

Đó là nụ cười chỉ có thiên sứ mới có được...

Nếu không phải trên cổ tay cô còn dấu vết bị trói thâm tím và trên thân thể vẫn còn lưu lại vô số những dấu hôn thì cô nhất định nghĩ rằng những việc xảy ra đêm qua chỉ là một cơn ác mộng.

Ngay lúc này nếu anh hỏi cô: Tại sao cô lại ngủ ở nhà tôi?

Băng Vũ chắc chắn sẽ hoài nghi đầu óc mình đã có vấn đề rồi!

May thay, anh ta lại không nói như vậy, anh chậm rãi đi đến, đưa cốc sữa đang cầm trên tay đến trước mặt cô: “Uống sữa đi.”

Cách nói ấy không hề băng quơ mà là thật nhẹ nhàng quan tâm.

Băng Vũ hất văng cốc sữa, nhìn những giọt sữa trắng đục vung vẩy ra xung quanh, những tức giận cùng buồn bực trong lòng mới giảm đi một tí.

Cô gắt: “Đừng diễn trò với tôi!”

Anh thở dài, choàng tay qua vai cô, dùng lời lẽ không mấy tự nhiên như dỗ dành cô tình nhân bé bỏng đang hờn dỗi: “Em muốn thế nào?”

Cô gạt tay anh ra: “Sao đêm qua anh không hỏi tôi muốn thế nào đi?”

Môi anh hơi mấp máy như định nói điều gì lại mím chặt thành một đường thẳng tắp, ánh mắt di chuyển từ trên gương mặt cô nhìn xuống những mảnh thủy tinh vỡ vụn trên mặt đất.

“Những việc như thế căn bản có giải thích cũng không có tác dụng, giống như chiếc cốc thủy tinh này, vỡ nát chính là vỡ nát, cho dù em có cố gắng tái tạo như thế nào đi chăng nữa nó cũng không thể nguyên vẹn như ban đầu...”

Cô không thể không thừa nhận những việc đã xảy ra đêm qua quả thật không thể cứu vãn được!

Cô không đủ khả năng bắt anh phải chịu sự trừng phạt, càng không biết bắt anh phải bồi thường cho cô như thế nào, cho nên cô chỉ có thể im lặng.

Anh nhìn cô, ánh mắt so với vừa rồi càng sáng ngời hơn: “Tôi thừa nhận đêm qua tôi có hơi quá đáng, nhưng em dám khẳng định là em không có ý quyến rũ tôi sao?”

“Tôi không có...”

“À... Em không có.” Khóe miệng anh cong lên: “Em không có thường xuyên vụng trộm ngắm nhìn tôi, em không có quyến rũ tôi bằng nụ cười si mê, em không có tỏ ra mình thật sự yếu đuối ở trước mặt tôi, em không có đêm hôm khuya khoắt tự mình đi vào nhà của tôi... là em không có sao?”

Cô rất muốn phản bác lại những lời của anh ta, nhưng bây giờ cô có nói cái gì cũng chỉ là ‘già mồm cãi cổ’.

Anh ta nói không sai, cô là thư ký của anh, lại vào lúc nửa đêm ở trong nhà anh mà cởi bỏ quần áo...

Nếu nói là không có ý đồ quyến rũ anh chỉ sợ không có ai tin cô mà thôi.

Người ‘tao nhả’ như Lâm Quân Dật, có gia thế lại có học thức, đi nói với người ta là anh cường bức phụ nữ, liệu có ai tin được?

Anh coi thường cô trong khi cô lại quá xem trọng anh.

Anh dừng lại một chút rồi nói tiếp: “Kỳ thật ban đầu tôi đối với em hoàn toàn không có tư tưởng không an phận, tôi biết em đã có chồng, còn có con nhỏ, mà tôi cũng đã đính hôn. Tôi thật lòng không muốn dây dưa gì với em, cũng không muốn có quan hệ phức tạp gì với em... Tôi thuê em làm việc là xuất phát từ lòng thương hại, chỉ muốn cho em một công việc ổn định với hy vọng em không cần phải vì vấn đề cá nhân mà thường xuyên thay đổi chỗ làm, tôi chưa từng nghĩ đó là sự giao dịch giữa quyền và sắc.”

Cô trầm mặc nghe những lời anh ta nói, cô thừa nhận anh thực sự là một ông chủ hiếm thấy, anh đối xử với cô rất tốt.

“Về quyền rũ của em nhất thời kích thích cảm xúc của tôi, làm cho tôi mê loạn, nhưng tôi luôn luôn hết sức kiềm chế bản thân, bởi vì tôi không muốn dây dưa gì với em, càng không muốn hủy hoại cuộc sống gia đình em. Tôi muốn thuê em làm thư ký dài hạn cho tôi, cũng chỉ muốn cùng em duy trì một mối quan hệ thuần túy trong công việc. Nhưng là em hết lần này đến lần khác khảo nghiệm sự tự chủ của tôi, ánh mắt mê hoặc của em khiến tôi có ảo giác: em muốn cùng tôi tiến xa thêm một bước...”

“Ý của anh là tôi đã sai sao?”

Lâm Quân Dật đột nhiên ngẩng đầu, cánh tay run rẩy hạ xuống, bàn tay cuộn tròn thành nắm đấm, chỗ những khớp xương vang lên tiếng kêu răng rắc, cuối cùng những lời nói trong miệng thoát ra khỏi hai hàm răng như rít lên: “Điều Băng Vũ, em cảm thấy em đúng hay sai?”

Tuy rằng cô không biết cơn tức giận của anh từ đâu mà có nhưng Băng Vũ hoàn toàn có thể cảm nhận được cơn liệt hỏa bị dồn nén này.

Anh ta hít thở sâu rất nhiều lần, khôi phục lại ngữ khí bình thản: “Bỏ đi, đã xảy ra rồi... Bây giờ tranh cãi ai đúng ai sai còn có ý nghĩa gì? Tôi mệt mỏi lắm, em muốn như thế nào đều tùy em đi.”

Cô muốn như thế nào?

Băng Vũ không nghĩ ra những người phụ nữ khác nếu rơi vào tình huống như cô thì họ sẽ làm như thế nào, có thể là gào khóc đòi giết anh; kiện anh ra tòa; hoặc là bắt anh bồi thường một số tiền; đương nhiên, cũng có người sẽ bắt anh phải chịu trách nhiệm.

Còn cô, ngoại trừ bỏ đi, còn có thể làm gì được nữa...

Kỳ thật, thoát nhìn qua cô trông có vẻ kiên cường nhưng trên thực tế cô lại là một người phụ nữ yếu đuối. Một khi cô gặp phải sự việc không thể đối mặt, cô chỉ biết tìm cách trốn tránh không để bản thân suy nghĩ về những chuyện đã xảy ra.

Cô nhanh chóng đi về phía sofa, cầm lấy túi xách của mình hướng ra cửa.

Ngay lúc Băng Vũ mở cánh cửa, vết bầm trên tay cô lại đau nhói, cánh tay đã bị anh nắm kéo lại.

“Điều Băng Vũ, trước khi đi em cũng phải nói rõ ràng với tôi!”

“Tôi không có lời nào để nói với kẻ tâm thần như anh.”

“Em không có nhưng tôi có!” Anh đem tay cô nắm chặt trong lòng bàn tay mình, lồng ngực đập phồng rất nhiều lần mới cất giọng khàn khàn hỏi: “Tôi hỏi lại em một lần cuối cùng... Chấp nhận tôi được không? Sẽ không can thiệp vào cuộc sống riêng tư của nhau, cũng không cho bất kỳ ai biết?”

“Anh?!” Anh ta lại lên cơn điên, xem ra không phải chỉ có buổi tối anh ta mới phát bệnh, mà chỉ khi anh đối diện với cô, nhất định sẽ phát điên.

“Mỗi người đều có điểm giá trị máu chót của mình, tôi tin rằng em cũng có... Bất kể là điều kiện gì tôi đều có thể chấp nhận!”

Băng Vũ rút bàn tay bị anh siết đến phát đau trở về: “Anh cả đời cũng đừng mơ tưởng, tôi tuyệt đối sẽ không chà đạp bản thân mình mà làm tình nhân của anh!”

“Em sống một cuộc sống khoe khoang nhan sắc như vậy không phải là chà đạp chính mình sao? Hay là em cảm thấy ở trước mặt nhiều người đàn ông phô bày tướng mạo mỹ miều sẽ cảm thấy thành công hơn là chỉ ở trước một người chẳng?”

Cô hung hăng cho Lâm Quân Dật một bạt tai, vốn nghĩ được trông thấy gương mặt của anh ta bị sỉ nhục sẽ như thế nào, nào ngờ nước mắt của cô đang trực trào...

Giờ phút ấy, cô nghĩ mình phải kiêu ngạo mà ngẩng cao đầu, nhưng cô không làm được, lời nói của anh đã động đến miệng vết thương mỏng manh nhất trong lòng cô, khiến cả cõi lòng cô đều trở nên đau đớn.

Bốn năm qua, cô tự cho mình thanh cao, chưa bao giờ là đồ chơi trong mắt đàn ông, về điểm này cô rõ ràng hơn hẳn so với bất kỳ ai.

Mà cô đến tột cùng là vì cái gì?

Cô không cha không mẹ, không có nơi nương tựa, nhưng cô không chấp nhận bất kỳ một người đàn ông nào mà nguyện ý sống một cuộc sống kham khổ, hèn mọn.

Cô một mình chống đỡ nhiều vất vả như vậy chỉ vì người đàn ông mà cô không thể quên đã gây cho cô biết bao nhiêu đau đớn...

Cô vẫn là không có cách nào đối mặt với sự thật.

Cô biết rõ là không thể lẫn không nên hy vọng, nhưng vẫn lặng lẽ chờ đợi một ngày nào đó có thể Trần Lăng sẽ đột ngột xuất hiện, nắm lấy tay cô và hỏi: Em có bạn trai chưa?

Băng Vũ ngồi xổm trên sàn nhà, dùng đầu gối kẹp chặt hai bên mặt để che dấu những đau đớn của bản thân mình, cô cắn chặt môi ngăn không cho tiếng khóc bật ra...

Nhớ đến người đàn ông tên Trần Lăng, tim cô tan nát hết như bốn năm về trước.

Một đôi tay kéo cô ôm vào trong lòng thật là ấm áp.

Cô giương mắt nhìn lên nhưng không trông rõ vẻ mặt của anh, chỉ nghe được tim anh đang đập thật nặng nề.

“Hãy buông tha cho tôi, xem như tôi cầu xin anh!”

“Tôi đưa em về, từ nay về sau em muốn như thế nào thì sẽ như thế ấy, tôi sẽ không bao giờ miễn cưỡng em nữa...”

Về đến nhà, cô mở quyển lưu bút đã ố vàng, chữ viết cương nghị của Trần Lăng ở trong đó đã mờ đi rất nhiều, vậy mà nó vẫn xuyên thấu tâm hồn cô, làm cho tim cô đau đớn...

Tuổi thơ của Băng Vũ trải qua trong cô nhi viện.

Bởi vì không được ai bảo bọc, che chở, yêu thương cho nên hơn phân nửa những đứa bé ở đó đều có tính cố chấp và quái gở, tuy nhiên chỉ có cô là hay cười.

Điều đó là bởi vì khi cô lên chín tuổi đã được nhận nuôi, người nhận nuôi cô là một phụ nữ hơn bốn mươi tuổi, bà ấy không quá già nhưng lại hết sức tang thương.

Bà không thích nói chuyện nhưng lại thích nhìn bức ảnh ai đó mà lẩm bẩm suốt ngày.

Bà không thích cười nhưng lại thích nhìn bức ảnh ai đó mà cười đến ngây ngô.

Khi Băng Vũ mười bốn tuổi mới biết được, trong bức ảnh đó là người yêu của bà đã mất sau một tai nạn giao thông cách đây hai mươi năm.

Bà nhận nuôi cô chẳng qua là để an ủi cuộc sống cô đơn, tịch mịch.

Một cô gái mười bốn tuổi không thể hiểu được ý nghĩa của sự chờ đợi trong tuyệt vọng, nhưng đối với người vô cùng khát vọng thứ tình cảm ấy, thì sẽ cảm thấy rằng có nó thì bản thân mình có thể thoát được nỗi cô đơn.

Chính vào cái năm cô mười bốn tuổi ấy, cô đã gặp được một người...

Đó là một buổi tối, cô đang trên đường về nhà thì bắt gặp một đám nam sinh chạy ra từ trong một con hẻm nhỏ, bên trong con hẻm ấy vẫn còn có một nam sinh khác đang ôm vai trái vừa lồm cồm đứng dậy vừa cắn răng lau những vết máu trên mặt.

Cô nhận ra anh ta, nữ sinh trong trường cô không có một ai là không biết anh ta.

Anh ta tên gọi là Trần Lăng, tên của anh luôn nằm ở vị trí cao nhất trong bảng xếp hạng học tập hàng năm của trường, đã vậy tư thế của anh ấy khi chơi bóng rổ là cực kỳ phong độ, không có một trận đấu bóng quan trọng nào mà lại có thể vắng bóng anh...

Bằng Vũ nhớ rất rõ lần đầu tiên nhìn thấy anh ở trong trường học, đôi mắt anh ngời sáng dưới ánh nắng mặt trời chói chang, một đôi môi mỏng thật xứng với cái mũi thẳng tắp, khuôn mặt tinh tế, điển trai càng làm cho tim người khác đập liên hồi.

Thân người anh hơi gầy cùng với chiều cao một mét tám mươi có chút không cân xứng, nhưng đồng phục mặc trên người anh lại giống như một kiệt tác hoàn hảo của nhà thiết kế nổi tiếng.

...

Cô nhìn thấy Trần Lăng bị thương đang muốn đứng lên nhưng không đủ sức lại ngã ngổ trên mặt đất, trong lòng có chút không đành nên đi đến đỡ lấy anh ta.

“Anh có sao không?”

Anh ngẩng đầu nhìn cô, khẽ cắn môi không trả lời.

“Tại sao bọn họ lại đánh anh?”

“Không biết!” Lần này anh trả lời câu hỏi của cô nhưng lại không ngẩng đầu nhìn cô.

Bình thường thấy anh rất hay cười, sao tính tình anh lại khó chịu như vậy kìa.

“Tôi đưa anh đi bệnh viện nha?”

“Không...” Anh vừa đứng dậy.

“Rầm!!!” Lời chưa ra khỏi miệng đã lại ngã xuống.

Nhìn anh vì quá đau mà cắn môi đến mức chảy máu, cô thật thấy đau lòng nên bước đến đỡ anh dậy và đưa anh đến bệnh viện. Trong phòng chờ khám bệnh của bệnh viện, lúc cô định rời đi lại thấy lo lắng mà hỏi: “Đưa cho tôi số điện thoại nhà anh để tôi báo cho người nhà anh đến.”

Anh kinh ngạc nhìn cô như nhìn một cô bé ngốc nghếch.

Cô hỏi: “Sao vậy?”

Anh nhẹ giọng trả lời: “Không có gì!”

Không hiểu sao ánh mắt buồn bã của anh lúc này lại lưu lại trong trái tim cô.

Ngày hôm đó, cô cùng anh ngồi chờ ở phòng khám rất lâu, trong không khí tràn ngập mùi thuốc sát trùng thật là khó chịu.

Con gái ở lứa tuổi ‘thầm mến’ luôn rất ngây ngô và đáng yêu, thầm mến Trần Lăng là tình cảm của rất nhiều cô gái lứa tuổi đó, tình cảm ấy vừa có chút mong đợi ngọt ngào, lại vừa có chút vô vọng không thể với.

Tuổi mười lăm của cô đã trôi qua như vậy...

Mỗi ngày cô dậy từ rất sớm, chuẩn bị mọi thứ thật chu toàn đến đúng bảy giờ thì ra khỏi cửa. Bởi vì vào thời điểm đó, mỗi ngày, Trần Lăng đều đi đến trường vào đúng bảy giờ ba mươi, sau này cô mới biết đó là vì cô mỗi ngày đúng bảy giờ ba mươi sẽ xuất hiện ở cổng trường.

Ngày ngày cô đều đi đến lớp học của anh để tìm người bạn tên là Na Na cùng ăn cơm trưa, bắt quá ngay cả Na Na cũng biết cô tìm cô ấy đi ăn trưa chỉ là một cái cớ mà thôi.

Mỗi ngày, qua mười hai giờ một chút, cô sẽ ở trên lối vào khuôn viên trường để được thoáng gặp qua anh, mỗi lần như vậy tim cô đều đập rất nhanh.

Mỗi một lần ánh mắt vô tình giao nhau, cô đều thất thần rất lâu tự hỏi rằng liệu anh có còn nhớ ngày cô cùng anh ngồi chờ rất lâu trong phòng khám bệnh đầy mùi thuốc sát trùng hay không.

Nhưng cô lập tức phủ định ngay cái ý nghĩ trong đầu mình, bởi vì anh chưa bao giờ chủ động nhìn cô, cho dù ánh mắt của hai người có vô tình chạm nhau thì anh cũng sẽ nhanh chóng quay đi...

Cho nên, cô chưa bao giờ dám ảo tưởng, chỉ vụng trộm mang tình cảm này mà lưu vào một cuốn nhật ký để cho nó trở thành một đoạn ký ức ngọt ngào nhưng cũng đầy ưu tư mỗi khi nhớ lại...

Tình yêu thường bắt đầu từ những cuộc gặp gỡ bất ngờ đầy thú vị và không biết từ khi nào tình yêu ấy đã bắt đầu một cách rất tự nhiên.

Ngày hôm đó, tan học Băng Vũ tìm Na Na để cùng nhau đi về, khi vào lớp học của Na Na cô mới phát hiện chỉ có một mình Trần Lăng đang tập trung làm bài tập.

Tim của cô đập loạn nhịp, không khí xung quanh chợt ngưng đọng, cô cố gắng như thế nào cũng không thể khiến cho hơi thở bình thường trở lại.

Cô muốn quay ra thì quá muộn, vì anh đã ngẩng đầu lên nhìn cô.

Cô miễn cưỡng áp chế tinh thần vốn đang bị kích động, giả vờ như không có việc gì liền hỏi anh: “Bạn Dương Na về rồi sao?”

Bàn tay của cô đang nắm chặt đầu sau lưng không ngừng run lên, cô không có cách nào làm giảm bớt sức nóng trên gương mặt ửng hồng, sắp lâm vào tình trạng quẫn bách. Kết quả là càng không thể tin được phản ứng của anh lại còn khác thường hơn cô.

Anh đột nhiên đứng bật dậy, nói rất nhanh: “Cô ấy đã về rồi!”

Bởi vì anh vội vàng đứng lên nên đụng vào quyển sách trên bàn làm nó rơi xuống đất. Anh ngay lập tức cúi người xuống để nhặt quyển sách thì cánh tay lại va vào góc bàn, những đường nét trên gương mặt anh tuần đều nhăn lại và hiện rõ một chữ “đau”...

Trong khoảnh khắc đó, Băng Vũ không hiểu vì sao cũng cùng một lúc liền cảm nhận được sự đón trên cánh tay mình.

“Cám ơn!” Cô không thể bỏ đi cũng không dám mở miệng nói chuyện với anh.

Khi cô không thể tìm đề tài nào để trò chuyện đành xoay người định rời đi thì nghe thấy anh gọi tên cô.

“Diêu Băng Vũ!”

Đó là lần đầu tiên cô phát hiện thì ra tên của mình nghe hay như vậy, từng chữ thoát ra từ miệng anh thật là tự nhiên.

Anh tại sao lại biết tên của cô, chẳng lẽ anh cũng để ý đến cô sao!!!

“Tôi là Trần Lăng.”

Cô ngơ ngẩn... anh lẽ nào không biết tên của mình nổi bật nhất trong trường, ai ai cũng biết, anh còn phải tự giới thiệu sao?

Anh không biết tên mình đứng đầu trong bảng xếp hạng hàng năm của toàn trường nên luôn được mọi người chú ý sao?

Không chỉ toàn bộ nữ sinh trong trường đều biết anh là Trần Lăng mà ngay cả mấy dì trong căn tin cũng biết đến anh nữa là.

Anh thấy cô có vẻ không hiểu ý của anh thì có chút thất vọng, cúi đầu, ngón tay mân mê bìa quyển sách vừa được nhặt lên. “Anh nghĩ em vẫn còn nhớ chứ, chúng ta lúc nhỏ sống chung trong cô nhi viện... sau đó có người đến nhận nuôi em.”

“Anh sống ở cô nhi viện với em?”

Hóa ra anh là trẻ mồ côi, khó trách hôm đó ở bệnh viện anh lại nhìn cô bằng ánh mắt kinh ngạc như vậy.

Khó trách tính anh lại bướng bỉnh như vậy.

“Em nhớ ra anh rồi sao?” Anh nở một nụ cười xán lạn, so với ánh mặt trời bên ngoài cửa sổ còn có phần rực rỡ hơn.

Trần Lăng? Cô cố gắng lục lại trong trí nhớ từng cái tên của những bạn nhỏ ở cô nhi viện, ngoại trừ mang máng nhớ tới một anh trai béo tròn thì những bạn khác cô đều không có chút ấn tượng nào.

Cô ngơ ngẩn lắc đầu, rồi lại gật đầu liên tục, thật là ngốc quá đi, không nhớ ra cũng có thể giả vờ mà!

“Lúc trước chúng ta thường xuyên cùng nhau chơi đùa” Anh nhìn thấy vẻ mặt mơ hồ của cô, nét tươi cười trên mặt tan biến, cắn nhẹ môi dưới và nói: “Anh khi đó khá nhỏ con, chắc là em không chú ý đến anh rồi...”

“Có mà!” Cô cuống quýt khẳng định dù rằng một chút cô cũng không nhớ ra. Nhưng cô biết rằng những đứa trẻ không lớn lên trong vòng tay của cha mẹ rất dễ bị tổn thương, một chút chuyện nhỏ cũng có thể là cho anh cảm thấy bị tổn thương. “Em nhớ mà, anh đã thay đổi rất nhiều!”

“Đúng rồi!” Giọng của anh chợt vút lên giống như một bản nhạc đang đến hồi cao trào kích động cõi lòng cô: “Sau này, nếu rảnh cùng trở về đó chơi nha.”

“Được!”

Tại thời khắc đó, tâm hồn hai người họ như gần kề bên nhau, cô nhận ra đằng sau tấm lưng vững chãi kia tâm hồn anh cũng mỏng manh hết như cô, nụ cười ấm áp như ánh mặt trời của anh chỉ để che dấu một trái tim trong suốt như thủy tinh vô cùng dễ vỡ.

Cô đọc được những khát khao trong anh, cũng đồng thời nhìn thấu anh rất sợ bị tổn thương.

Mỗi đứa trẻ mồ côi đều là như vậy, mang hết thấy cảm xúc giấu ở trong lòng, bất luận là chuyện buồn như thế nào chỉ có thể để cho nó tự thôi rữa theo thời gian cũng không muốn cùng người khác chia sẻ.

Những đứa trẻ đó luôn khát khao có thể dựa vào một ai đó, nhưng cũng luôn lo lắng rằng chính mình phải trả giá cho những tình cảm đó mà người kia thì không hề để tâm đến...

Sau ngày hôm đó, quan hệ của cô và anh tiến triển rất tốt, khi ngẫu nhiên gặp mặt liền tươi cười chào nhau: “Hi!”

Mỗi ngày cô đều viết vào nhật ký của mình rất nhiều đoạn miêu tả về một từ chào thật nhẹ nhàng kia.

Một hôm, cô trên đường ngồi xe buýt về nhà thì nghe được sau lưng vang vang giọng nói như hét lên của một cô gái: “Nè! Mấy người nói mau, là mấy người đánh Trần Lăng phải không?”

“Đúng vậy, ai bảo nó kiêu quá làm chi, ngay cả đại ca tụi tao mà cũng không coi ra gì... Bộ học giỏi thì hơn người chắc, không dạy dỗ nó một tí nó lại tưởng mình ngon lắm...”

“Bớt nói nhảm đi, Trần Lăng chưa bao giờ gây chuyện với mấy người, tại sao mấy người đánh anh ấy?” Ngữ khí của cô nữ sinh tỏ vẻ rất bất bình.

“Mày đau lòng sao? Đau lòng cũng vô dụng thôi, người Trần Lăng thích không phải là mày.”

“Tôi đâu có nói tôi thích anh ấy... Mà câu vừa rồi là có ý gì hả?”

“Nói cho mày cũng được, để mày sớm bỏ cuộc đi, người Trần Lăng thích là Diêu Băng Vũ.”

“Nói vậy!”

“Tin hay không tùy mày! Nói cho mày biết một sự thật, Trần Lăng bị đánh là tại nó nhiều chuyện, không biết tự lượng sức mình, dám nói với đại ca của tao là phải tránh xa Diêu Băng Vũ ra...”

“...”

Những lời kế tiếp cô không nghe rõ nữa, Trần Lăng bị đánh là vì cô sao? Trong đầu cô bỗng hiện lên hình ảnh anh của ngày hôm đó với ánh mắt quật cường cùng câu trả lời: “Không biết!”

Vậy ra, hôm đó bọn họ đánh nhau trên con đường cô trở về nhà không phải là một sự trùng hợp mà là Trần Lăng đang giúp cô.

Như vậy, anh giúp cô là vì cô và anh quen biết khi còn nhỏ sao, hay là còn có nguyên nhân gì khác?

Bất luận là xuất phát từ nguyên nhân gì đi chăng nữa, cô nghĩ... ít nhất cô nên cảm ơn anh.

Lời tác giả: Sẽ bắt đầu ngược, mọi người chuẩn bị tốt tinh thần. Cẩn thận với những ai tâm hồn mỏng manh yếu đuối, trước tiên hãy mát xa và... mát xa... Đương nhiên, tôi thân là mẹ, sẽ không quá ngược đâu mà!

Không biết một người đàn ông nếu muốn ép buộc một người phụ nữ trở thành tình nhân của mình, thì anh ta sẽ dùng phương pháp gì?

Giờ tan học ngày hôm sau, cô bồi hồi ở hành lang gần một tiếng, trải qua vô số lần đấu tranh tư tưởng, cuối cùng cố lấy hết dũng khí bước vào phòng học của Trần Lăng. Trong phòng học không có ai, chỉ có Trần Lăng đang ngồi một chỗ chăm chú giải bài tập.

Anh không phát hiện cô bước vào, hàm răng trắng tinh đang cắn cắn chiếc bút máy, hàng mi dài khê rung động... Ánh nắng ngày hè chiếu vào da thịt nhẵn nhụi của anh, làm lòng cô như có ngọn thủy triều lên xuống.

Thất thần một lúc lâu, cô mới chợt nhớ ra mục đích đến đây của mình, ho khê vài tiếng, gọi: “Trần Lăng...”

Lạch cạch...

Bút máy đột nhiên rơi trên mặt bàn rồi lăn xuống đất, anh nhìn cô sững sờ qua gần một thế kỷ.

Hắn là những bài toán phức tạp vừa rồi vẫn chưa ra khỏi đầu anh - cô đã nghĩ thế.

Cô quần bách vờn tay ra, hai tay đem món quà vốn đã được bao bọc cẩn thận lúc này lại bị cô vò đến nhăn nhó đưa đến trước mặt anh: “Chuyện lần trước, cảm ơn anh!”

Nghe câu nói không đầu không đuôi của cô, khuôn mặt anh có chút phản ứng nhưng rồi lại biến thành mờ mịt...

Nhìn biểu tình mờ mịt của anh, cô mới thức tỉnh khỏi cơn mơ đáng buồn cười của mình, cảm thấy vô cùng xấu hổ.

Món quà trên tay cô rõ ràng là rất nhẹ nhưng sao lúc ấy lại thấy như nặng ngàn cân, cô đã định đem món quà cất trở lại, thì phát hiện anh bước tới đưa tay muốn nhận lấy.

Ngay thời điểm vô cùng xấu hổ ấy, chợt giọng một nam sinh ở cửa truyền đến: “Trần Lăng, ra chơi bóng đi.”

Cô giật mình, món quà rơi xuống đất.

Thanh âm loảng xoảng vang lên, theo tai truyền đến mọi ngõ ngách trong tận đáy lòng cô.

Đó là một trái tim bằng thủy tinh, cô vốn muốn tặng anh trái tim này, muốn anh sẽ nâng niu, quý trọng trái tim thủy tinh trong suốt thuần khiết ấy, kết quả lại là...

Nó còn dễ vỡ hơn cô nghĩ...

Nghe thấy tiếng cười không ngớt từ phía sau của vài nam sinh, cô uất ức, nước mắt trào ra nơi khoé mắt...

Lúc ấy cô chỉ có duy nhất một ý nghĩ là chạy khỏi nơi ấy nhanh lên, vĩnh viễn không gặp anh nữa...

Vừa mới xoay người, đã nghe thấy Trần Lăng lớn tiếng gọi tên cô: “Diêu Băng Vũ!”

Cô không tự chủ được mà dừng bước, ngoái đầu lại nhìn anh, mới phát hiện cánh tay anh vẫn như trước, bất lực chững hững giữa không trung.

Anh xấu hổ nhìn cô, nhìn bạn học cùng lớp xung quanh, cứng họng nửa ngày, mới cúi người nhặt hộp quà rơi trên mặt đất lên, nói một câu với vẻ đau khổ không liên quan gì:

“Cảm ơn!”

Tiếng cười càng thêm chói tai, vẻ mặt của mọi người trước mặt cô đều trở nên vụn vỡ, khung cảnh đẹp đẽ trong mơ của cô đã tan biến trong khoảnh khắc...

Sáng sớm hôm sau, cô nghĩ ra vạn lý do để xin phép nghỉ học. Kết quả không có cái nào khả thi, cuối cùng cũng đành cố gắng chai mặt lê bước đến trường.

Cô biết những chuyện buồn lê bán táo như vậy thường truyền đi rất nhanh, nhưng không ngờ lại nhanh đến vậy.

Cô vừa bước vào trường đã thấy có vài nữ sinh chỉ trỏ vào mình, nam sinh thì che miệng cười trộm khi đi ngang qua cô...

Cả ngày bên tai cô đều quanh quẩn đủ loại âm thanh cười nhạo chói tai, trước mắt là những cái nhìn đối chọi đầy khinh bỉ, cô thấy giống như lòng tự trọng của mình bị người ta chà đạp, hung hăng giẫm đạp lên...

Rất cuộc cũng sống sót qua một ngày. Vừa tan học, cô vội vàng dốc sức hướng về cổng trường mà chạy với tốc độ nhanh nhất, chỉ muốn thoát khỏi nơi ấy.

Đáng tiếc cô trốn chạy còn chưa đủ nhanh, vẫn nghe thấy phía sau hai nữ sinh đang lớn giọng: “Nữ sinh đó chính là người đã tỏ tình với Trần Lăng.”

“Đúng vậy, nghe nói Trần Lăng còn chưa thèm xem qua đã đem quà vứt luôn xuống đất.”

Lưng cô chợt lạnh toát, mồ hôi lạnh bắt đầu túa ra.

Cô chỉ muốn cảm ơn anh nên tặng quà cho anh, vậy là sai hay sao? Chỉ là lúc ấy cô quá vội vàng quá nên đã quên nói mà thôi!

Nghe thấy hai nữ sinh ngang nhiên cười nhạo mình, nước mắt muốn ứa ra, mơ hồ che mất tầm nhìn của cô.

Nếu mọi chuyện có thể quay lại một lần nữa, cô tình nguyện chỉ âm thầm thích anh, cũng sẽ không si tâm vọng tưởng.

Cô rơi nước mắt, bước nhanh xuyên qua đám người, muốn chạy thoát khỏi trường, thoát ra khỏi cuộc đời học sinh đời mơ mộng ấy, vĩnh viễn cũng không muốn quay lại nữa.

Vì tầm nhìn bị nước mắt làm cho nhoà đi, cô va vào ngực một ai đó.

Người cô vốn đã rất cao, nhưng cũng chỉ đến ngực người đó.

Cô lặng lẽ lau nước mắt, giương mắt lên nhìn đôi mắt sáng ngời đối diện.

Thời gian ngừng lại rồi sao? Vì cô cảm giác mọi thứ chung quanh mình đều ngưng đọng trong khoảnh khắc ấy, ngay cả tay anh đang ôm lấy bà vai cô cũng đông cứng.

Ồ, rõ ràng mày còn cử động được mà – cô tự nghĩ.

Cô nháy mắt mấy cái, xuyên qua tầm mắt mơ hồ nhìn anh.

“Em... không sao chứ?” Rất cuộc anh cũng mở miệng, ngón tay ấm áp lau đi nước mắt trên mặt cô.

Sau đó, cô phát hiện những cặp mắt hứng thú bừng bừng đang phóng về phía bọn họ, giống như đang chờ xem trò vui.

Để bản thân không trở thành nhân vật chính bị chê cười vào hôm sau, cô quyết định giữ khoảng cách với anh càng xa càng tốt.

“Không sao.” Cô thuận miệng trả lời một câu, đẩy anh ra đi nhanh về phía cổng trường.

“Điều Băng Vũ.”

Gọi lớn tiếng như vậy để làm gì cơ chứ?!

Cô có chút mê muội! Hôm nay dường như ánh mặt trời đặc biệt chói mắt!

Lúc ấy đang là giờ tan học, sân trường rất đông người, tiếng kêu của anh lại lớn như vậy, đoán chừng một nửa số người ở trên sân đều nghe được.

Cô bước từng bước cũng không dám ngừng lại, tiếp tục đi về phía trước.

“Cảm ơn món quà hôm qua em đã tặng anh, anh đã chọn lựa rất lâu cũng không biết nên tặng em quà gì được... Cho nên... Anh muốn đưa em đến một nơi, có thể được chứ?”

Cô nuốt nước miếng, miễn cưỡng quay đầu lại, nở nụ cười: “Không cần khách sáo!”

“Anh thật lòng mà. Ngày mai tan học, anh ở chỗ này chờ em.”

Haiz! Cô thăm rồi!? Anh có thù oán với cô chẳng?

Cô sẽ không hiểu lắm, cũng không có nghĩa các bạn cũng sẽ không tưởng rằng hai người đang hẹn hò!

Rốt cuộc cũng sống sót qua một ngày dài, ngày hôm ấy còn gian nan hơn so với ngày hôm trước...

Cô ngồi trước khung cửa sổ nhìn về cổng trường lớn màu đỏ thắm - cô sẽ không ngốc đến độ đứng trước cổng chờ cho tất cả mọi người trong trường chế giễu.

Chỉ có Trần Lăng là không thèm để ý đến ánh mắt của những người khác. Anh mặc một chiếc áo sơ mi trắng, quần jean màu xanh nhạt, đứng ngay tại nơi mọi người chú ý nhất, lẳng lặng chờ đợi.

Cô đứng cách cửa sổ nhìn anh, ánh mặt trời lưu lại một vệt màu vàng trên người anh, chỉ một khoảnh khắc nhưng dường như đã trở thành vĩnh hằng...

Sau này, hình ảnh đó vẫn thường hay xuất hiện trong những giấc mơ của cô, trở thành kỷ niệm mà suốt mười năm qua cô không thể nào lãng quên được.

Ngày đó, Trần Lăng đưa cô đến một quán cơm, cô chưa từng nếm qua món thịt bò nào ngon như vậy, rất thơm!

Dùng cơm xong, cô lấy hết dũng khí hỏi anh: “Vì sao anh lại đánh nhau với bọn người đó?”

Tay anh nắm chặt đôi đũa có chút run rẩy, trầm mặc trong chốc lát, anh nói: “Anh đưa em đến một nơi.”

Cô nhi viện ấy không khác biệt lắm so với trong kí ức mơ hồ của cô, lưới sắt rỉ sét, cầu bập bênh vang lên kéo kẹt, còn có cái ghế xoay gần như không thể di chuyển được...

Hai người ngồi ở hai bên sườn của chiếc cầu bập bênh, Trần Lăng kể cho cô nghe một câu chuyện cũ rất cảm động.

Vào một ngày mưa, một người mẹ chết trong bệnh viện bỏ lại một bé trai bảy tuổi, tấm khăn trải giường màu trắng phủ trên mặt mẹ cậu bé làm cậu bé hoảng sợ, dường như cậu đang nghe thấy giọng nói nghiêm khắc của mẹ mình vang vọng bên tai: “Con là một người đàn ông, đã là đàn ông thì bất cứ điều gì cũng phải dũng cảm đối mặt, cho dù là đối mặt với cái chết cũng không được lùi bước.”

Ngày hôm sau, có người đưa cậu bé đó đến một cô nhi viện, cậu nhìn những người xa lạ chung quanh, sợ đến mức cả người phát run nhưng lại không dám lùi bước về phía sau dù chỉ một bước. Khi đó, một nụ cười rất tươi hiện ra trước mắt cậu bé, khuôn mặt một bé gái như bánh bơ ngọt thơm lừng, làm cho cậu bé đang đói khát có một khát vọng muốn thử cắn một cái.

Một người phụ nữ lớn tuổi nói vài câu với cô bé ấy, và thế là cô bé cười bước về phía cậu, kiễng chân hôn nhẹ lên mặt cậu, tươi cười thật tự nhiên: “Anh ơi, đừng sợ!”

Cô bé đó lại nắm lấy tay cậu nói: “Chúng ta đi ăn cơm thôi.”

Tay cô bé đó rất nhỏ, thật mềm mại, cũng thật ấm áp, đó là điều kỳ diệu nhất trong suốt cuộc đời mà cậu bé được chạm vào.

* * * * *

Ngày qua ngày, một năm qua đi rồi lại một năm nữa, cậu bé vẫn bảo vệ che chở cho cô bé ấy một ngày lại thêm một ngày. Cậu vì cô bé học buổi tối một năm, cô cũng vì cậu học buổi sáng một năm. Bọn họ học cùng lớp, ngồi cùng bàn, cùng dắt tay nhau đi học lại dắt tay nhau ra về, cùng nhau ăn cơm, cùng nhau sáng tạo nên những điều mới mẻ...

Có một mùa xuân nọ, cậu bé nhìn thấy một người cha ôm đứa con đang ngủ say đi qua trước mặt mình, hai tay cậu nắm chặt lưới sắt bị rỉ sét, ngây ngốc nhìn theo bóng dáng bọn họ, cho đến khi không còn nhìn thấy được nữa.

Cô bé gái ngồi bên cạnh cậu, nhỏ giọng hỏi: “Anh ơi, anh đang nhớ ba à?”

“Không, một chút cũng không nhớ.”

“Em cũng không nhớ... Bởi vì cho tới bây giờ em vẫn chưa từng gặp được ba mẹ.”

Lúc đó, nếu như cô bé nói chuyện mà không có chút ướm át nào trong đáy mắt, có lẽ cậu sẽ tin rằng cô bé thật sự không nhớ.

Tựa như cậu tin tưởng chính mình chưa bao giờ nhớ đến ba!

Cô bé vừa cười vừa dùng ngón tay ẩm áp lau đi nước mắt trên mặt cậu bé: “Anh ơi, lớn lên anh muốn làm gì?”

“Đàn ông, mẹ anh muốn anh trở thành một người đàn ông đầu đội trời chân đạp đất.”

Cậu bé nhớ rất rõ, có một lần cậu nói cho mẹ nghe rằng lý tưởng của cậu là trở thành nhà khoa học, mẹ cậu nói: “Làm gì cũng không quan trọng, quan trọng nhất là phải trở thành một người đàn ông đầu đội trời chân đạp đất, đừng giống như ba con, yếu đuối vô năng.”

Cô bé suy nghĩ này giờ, bỗng nhiên nở nụ cười: “Bằng nhi phải trở thành một người phụ nữ.”

Thanh âm đó nghe thanh thoát như tiếng đàn, làm cho trái tim cậu bé chợt dao động... Cậu thật sự muốn đem cả thế giới này tặng cho cô, để đổi lấy cả cuộc đời cô đều cười vui như vậy...

Ngày cô bé được nhận nuôi, trời mưa như trút nước, cậu bé nắm lấy tay viện trưởng cầu xin đừng cho người ta mang cô bé đi!

Cô bé chạy đến trước mặt cậu, lau đi những giọt nước mắt hoà lẫn nước mưa trên mặt cậu: “Anh ơi, không được quên em!”

“Không đâu, anh sẽ không quên em đâu!” Cậu nắm chặt tay cô bé: “Anh sẽ không quên Bằng nhi!”

Có lẽ cậu bé đã quên rằng, một cô bé bảy tuổi tất cả rồi cũng sẽ quên đi rất nhiều chuyện!

Sau này, cậu bé được đưa vào thành phố học tại một trường sơ trung, ngẫu nhiên, cậu đã gặp lại cô tại sân trường...

Cô trở nên xinh đẹp, mái tóc dài đen huyền, tuy mặc đồng phục nhưng nhìn cô lại không hề giống như những người khác, bóng dáng của cô làm cho cậu bé suốt đời khó quên...

Mỗi ngày, cậu bé ấy đều chuyên cần học tập, chăm chỉ luyện tập chơi bóng rổ, cố gắng hết sức để bản thân trở nên ưu tú nhất, bởi vì cậu hy vọng sẽ có một ngày cô bé ấy sẽ chú ý tới mình...

Nghe xong câu chuyện xưa đó, nước mắt cô đã sớm rơi đầy mặt, bởi vì hai chữ “Anh ơi!” mà ký ức mơ hồ của cô đã trở nên rõ ràng hơn, cô chạy tới nắm lấy tay anh: “Anh, em không quên anh, chỉ là em không nhớ rõ tên của anh...”

“Không sao cả, anh sẽ không quên em, sẽ không để cho người khác xem thường em.”

Cô thiếu chút nữa thốt ra: “Vậy anh thích em sao?”

Tính cách e lệ của con gái làm cô không thể thốt ra lời, về nhà ngẫm nghĩ lại, cho dù anh nói thích thì thế nào.

Họ đều còn rất nhỏ, tình yêu ở tuổi 15 có thể có bao nhiêu chân thật chứ? Cho dù có bắt đầu, cho dù có ngọt ngào đi nữa, nhưng tương lai ai có thể nắm chắc trong tay?

Trần Lăng là người thông minh như vậy hẳn là đã sớm hiểu được đạo lý này, cho nên anh lựa chọn yên lặng.

Đến ngày ghi danh lên trung học, cô nhìn giấy đăng ký thất thần một lúc lâu, chỉ là một tờ giấy thôi nhưng lại chẳng khác một bức thư tuyệt tình, cắt đứt tia hy vọng cuối cùng của cô với Trần Lăng.

Cô đương nhiên muốn cùng Trần Lăng đăng ký vào cùng một trường trung học, nhưng anh nhất định là đã ghi danh ở trường Nhất trung (*), cho dù cô có đăng ký thì cũng vô dụng, căn bản là không đậu nổi, cô buộc lòng phải đăng ký vào trường Thập trung (**) rồi nộp trở lại.

(*) & (**): Trường TH đứng hàng thứ nhất và hàng thứ 10

Cô khờ quá, si tình quá, biết rõ mối tình này là không có khả năng, vậy mà vẫn ôm hy vọng, cố gắng vô ích. Hiện tại cũng nên chấm dứt mọi thứ rồi, có những sự việc nên chôn ở trong lòng thì tốt đẹp hơn.

Vào giờ tan học, cô thu dọn đồ đạc, Na Na đột nhiên rất hưng phấn chạy vọt vào lớp học, không để ý trong phòng có ít hay nhiều người, hét lên: “Băng Vũ, cậu có biết Trần Lăng đăng ký vào trường nào không?”

“Nhất trung!” Chưa kịp suy nghĩ cô đã trả lời ngay, hỏi vấn đề ngu ngốc như vậy, tên ngốc cũng biết trả lời.

“Không phải, là Thập trung... Tớ đã nhìn thấy bảng đăng ký của anh ấy, tương lai có thể chúng ta sẽ học chung một trường.”

Cô lại bắt đầu lú lẫn, Thập trung? Danh hiệu ngai vàng của toàn trường vẫn luôn thuộc về anh, vào Nhất trung đối với anh mà nói không cần tốn nhiều công sức, nhưng anh lại đăng ký vào Thập trung để làm gì?

Trời ơi! Hầu như mỗi ngày cô đều thấy Trần Lăng chán nản đi ra từ văn phòng thầy chủ nhiệm.

Ngày nào sau giờ tan học, cô cũng đều nhìn thấy anh ngồi lại cuối cùng trong lớp, một mình ngẩn người ra.

Cô mơ hồ cảm nhận được lý do anh đăng ký vào Thập trung, nhưng chưa bao giờ dám cố gắng tìm hiểu rõ nguyên do.

Có một ngày cô đi qua phòng học của bọn họ, trong căn phòng nghỉ trống trải, chỉ có một mình anh cô độc ngồi hút thuốc lá, một vòng sương khói tràn ngập bao quanh hai ngón tay, ánh mắt anh mờ mịt nhìn về phương xa, u buồn không nói nên lời.

Trái tim cô bị ánh mắt của anh thiêu rụi, ngay cả khăn trương cũng quên hết, trực tiếp đi vào phòng học của anh.

“Trần Lăng, anh làm sao vậy?”

Anh vừa nhìn thấy, lập tức vứt nửa điếu thuốc xuống đất, chân giẫm lên đầu thuốc đang cháy, cứ như là bị thầy giáo nhìn thấy, khuôn mặt nghiêm nghị đỏ lên lắp bắp nói: “Không... Không có gì!”

“Vì sao lại đăng ký vào Thập trung, với thành tích của anh nên thi vào Nhất trung chứ.” Đến bây giờ cô vẫn không hiểu được, lúc ấy làm thế nào mà cô có dũng khí lớn như vậy, có lẽ đó là lúc thật sự yêu một người, sẽ vì người ấy mà không màng đến tôn nghiêm của bản thân mình.

“Anh, anh vẫn còn kỳ thi lên đại học mà. Chỉ cần anh cố gắng, học trường trung học nào cũng như nhau cả thôi.”

“Vì sao lại phải đi một đường vòng lớn đến như vậy? Cho dù anh không cần giải thích cho bất cứ ai khác, nhưng chẳng lẽ anh cũng không cần phải có trách nhiệm với chính bản thân mình hay sao?”

“Bởi vì...” Anh nhìn cô không chớp mắt, hai tay nắm chặt, miệng vừa định nói nhưng rồi lại thôi.

Cuối cùng, anh hít một hơi thật sâu, lớn tiếng nói: “Điều Băng Vũ, em có biết không, thế giới này rất rộng lớn, hai người có thể gặp nhau trong biển người mờ mịt là chuyện không hề dễ dàng, gặp lại nhau càng khó khăn hơn, nếu bỏ lỡ, có thể sẽ là tiếc nuối cả đời..... Lựa chọn vào trường trung học nào, nếu so với việc gặp gỡ một người, cũng sẽ không quan trọng bằng.”

Cô nghe mà không hiểu anh đang nói gì, thành tích ngữ văn của họ đúng là có sự chênh lệch, nhưng năng lực lý giải của cô chẳng lẽ lại kém anh nhiều như vậy.

“Anh nói gì? Em không hiểu.”

Anh bước đến bên, đứng đối mặt với cô: “Anh muốn ở lại bên cạnh bảo vệ em.”

Lúc ấy đầu óc cô thấy trống rỗng... Khăn trương đến căng thẳng cả người, căng đến mức toàn thân cũng cảm thấy đau.

Trên người anh không có mùi mồ hôi, mà nhận thấy mùi thuốc lá hòa lẫn với mùi hương hoa nhài thoang thoảng.

Rất lâu rất lâu sau này, cô vẫn nhớ rõ mùi hương ấy.

Sáng hôm sau, khi bước vào phòng học, cô liền cảm nhận được có rất nhiều ánh mắt đăm đăm sát khí đang nhìn mình giống như nhìn thấy người mắc nghiệp chướng nặng nề vậy.

Cô bất an ngồi xuống, nhìn thấy trên bàn là quyển lưu bút của mình.

Mấy ngày trước cô đã đưa nó cho Na Na viết lại, cuối cùng thì cô bạn cũng viết xong!

Cô lòng đầy mong đợi mở ra xem, đang đoán cô bạn sẽ viết gì cho mình, liệu có phải là: “Mong chúng ta sẽ mãi mãi là bạn tốt của nhau!”?

Trang đầu tiên, nét chữ mạnh mẽ rất giống chữ của Trần Lăng, cô hoa mắt.

Chữ viết này là của ai? Thật sự rất đẹp.

.....

Diêu Băng Vũ,

Còn nhớ ngày đầu tiên anh đến cô nhi viện hay không? Em đã hôn lên mặt anh đó?

Có nhớ ngày em rời đi, trời mưa rất lớn không?

Có nhớ anh đã từng nói thế giới này rất rộng lớn, hai người có thể gặp nhau trong biển người mờ mịt là chuyện không hề dễ dàng, gặp lại nhau càng khó khăn hơn?

Có nhớ em đã hỏi anh vì sao lại nhất quyết thi vào Thập trung hay không?

Bây giờ để anh nói cho em biết nhé: Bởi vì anh không muốn bỏ lỡ em một lần nữa...

Kể từ lúc này, anh sẽ không buông tay em ra nữa...

Trần Lăng.

.....

Nhanh như chớp cô khép quyển sổ lại, khi ngược mặt lên thì thấy mọi ánh mắt của bạn học đều dừng lại trên mặt mình, xem ra đã có người đem lời nhắn trong này công bố cho mọi người biết rồi.

Trần Lăng đang nghĩ gì vậy? Dem những lời giống như là thư tình mà viết lên lưu bút của cô, còn ngang nhiên đặt trên bàn học của cô.

Cũng may là sắp tốt nghiệp rồi, bằng không chỉ sợ những ngày tháng sau này của cô đều phải ở trong văn phòng thầy chủ nhiệm...

Vào lúc tan học, cô liếc mắt một cái đã nhìn thấy Trần Lăng đang đứng tựa vào cổng trường, anh nhìn cô ngượng ngùng cười, ánh mặt trời chiếu vào mặt anh, làm cho đầu óc cô choáng váng.

Anh dùng âm thanh có độ lớn như radio của trường, nói: “Anh sẽ không bao giờ buông tay em lần nữa...”

Sau đó, anh đi đến bên cạnh cô, công khai nắm tay cô nghênh ngang đi ra khỏi trường.

Ngày đó, anh ở trong ký ức của cô vẽ mặt mang sắc thái sáng lạn, thế giới của cô như hoa tulip đang nở trong gió, như hoa lan tỏa ra hương thơm sau cơn mưa...

Năm đó cô 15 tuổi, còn anh 17 tuổi, họ vô cùng vui sướng, họ vô cùng hài lòng, họ chưa từng nói lời “Yêu!”, cũng chưa từng hẹn thề dài lâu.

Bởi vì, từ “yêu” đối với họ mà nói quá to tát.

Mãi mãi luôn ở trong ký ức của cô chính là hình ảnh cô ngồi ở phía sau xe đạp của anh, do dự đến vài ba lượt mới dám ôm thắt lưng anh, anh cúi đầu nhìn thấy tay cô, tốc độ xe bỗng nhiên nhanh hơn, tóc anh bay lên trong gió, sau lưng mồ hôi ướt đầm...

Cô ôm càng chặt, trong lòng ngọt ngào đến mức không thể ngọt hơn, đẹp đến không thể nào đẹp hơn nữa!

Đáng tiếc hạnh phúc thường rất ngắn ngủi, hai người ở bên nhau chỉ khoảng một tháng, lại không biết rằng ly biệt trùng trùng đang chờ đợi họ phía trước.

Sau khi kết thúc kỳ thi tuyển vào trung học, họ hẹn nhau đi leo núi, đi ngắm vườn hoa cải dầu ở Thương Mang.

Cô đã sắp xếp hoàn tất, lúc đang chuẩn bị ra cửa để xuất phát, thì mẹ cô ngất xỉu. Cô đưa bà đến bệnh viện, biết được chức năng thận của bà đã suy yếu, bà đã sớm biết mà vẫn giấu cô.

Hôm đó cô ở lại chăm sóc mẹ trên giường bệnh, nỗi đau khổ vì sinh ly tử biệt làm cho cô vô ý mà quên mất Trần Lăng đang đợi ở dưới lầu bao lâu rồi, không biết anh có giận hay không.

Chạng vạng hôm sau, mẹ cô tỉnh lại sau cơn hôn mê, cô lê đôi chân đã không còn cảm giác, cố gắng chống đỡ thân thể lung lay sắp ngã đến cô nhi viện tìm anh, Viện trưởng nói rằng: “Anh đã được người ta nhận nuôi, họ yêu cầu giữ bí mật. Dù cho cô cầu xin thế nào, viện trưởng cũng không chịu nói cho cô biết, về mặt của bà dường như mang theo một chuyện trọng đại cơ mật nào đó.

Cô ngất xỉu...

Sau khi tỉnh lại, cô đến nơi đã hẹn đợi anh rất lâu, nhưng anh cũng không xuất hiện.

Cô đến những nơi mà họ thường xuyên hò hẹn, cũng không tìm được anh.

Vì để chữa bệnh cho mẹ, cô đã vét hết tiền trong nhà để đóng viện phí, nhà ở cũng bán nốt, có lẽ tiền bạc lúc đó giống như dòng nước ào ạt chảy lúc vỡ đê, nhưng bệnh của mẹ cô thì chuyển biến ngày càng xấu!

Vào ngày khai giảng, cô lòng tràn đầy chờ mong chạy đến trường, nghĩ đến có thể gặp anh, nhưng anh đã không xuất hiện.

Anh tựa như không khí, biến mất trong thế giới của cô, chỉ vô hình tồn tại.

Nửa năm sau, mẹ cô – người thân duy nhất đã bỏ cô lại một mình, ra đi vĩnh viễn...

Đó là những ngày cô bất lực nhất, mỗi ngày cô đều ôm quyển lưu bút mà ngủ, nước mắt thấm đẫm làm chữ viết cũng nhoè đi hết, và ngày nào cô cũng mở nó ra xem đi xem lại.

Mỗi lần xem quyển lưu bút đó cô đều tự nói với bản thân mình: anh sẽ quay trở về, anh nhất định sẽ không buông tay cô.

Khi Liễu Dương trở về, cô đang ngồi rúc trên sofa ôm quyển lưu bút mà khóc như mưa.

“Băng Vũ, làm sao vậy?” Liễu Dương bị bộ dạng của cô làm cho sợ hãi, vội vàng đến bên cạnh ôm lấy cô, nhìn thấy những dấu vết xanh tím trên cổ tay cô, cùng với những dấu hôn lộ ra bên ngoài quần áo, ánh mắt Liễu Dương từ kinh ngạc biến thành xót thương.

“Dương...” Băng Vũ tựa đầu vào vai Liễu Dương, bờ vai tuy nhỏ gầy như vậy nhưng lại là nơi duy nhất cô có thể tựa vào.

“Là ai làm hả?”

“Sếp của tớ - là ông chủ hoàn mỹ của Uyên Uyên, anh ta vốn không phải là người, là tên điên, là tên biến thái... Tớ phải làm thế nào thì anh ta mới bị báo ứng, mới bị trừng phạt đây?” Cô liều mạng dùng nắm tay đâm vào đầu óc vô cùng hỗn loạn của mình lúc này: “Tớ rất hoảng loạn, tớ không nghĩ được gì cả!”

“Băng Vũ...” Liễu Dương nhẹ nhàng vỗ vỗ lưng cô, nước mắt nóng bỏng rơi trên vai cô: “Băng Vũ... Coi như là cơn ác mộng đi. Ác giả ác báo căn bản chỉ là ảo tưởng không thực tế mà thôi. Kiện anh ta, cuối cùng là tự rước lấy nhục mà thôi.”

Sao cô lại không biết chứ, trải qua nhiều năm như vậy, cô bây giờ đã không còn là một cô gái ngây thơ nữa, làm sao lại không biết xã hội coi trọng vật chất này ư ám ra sao.

Nhưng cô lại nhớ tới chuyện xảy ra đêm qua, cô che mặt cũng không dám đi nhớ lại nữa: “Tớ không cam tâm. Tớ không cam tâm khi phải quên đi như vậy.”

“Vì Tư Tư đi!”

Nhớ tới Tư Tư, bao nhiêu uất ức trong lòng cô đều vứt bỏ hết. Cô thật sự không thể làm lớn chuyện được, lỡ như quan toà xử thua kiện, Tư Tư chẳng phải sẽ có một người mẹ ‘đê tiện’ hay sao?

Con bé đã không có ba, cô không thể để cho Tư Tư lại có thêm một người mẹ bị người ta thoá mạ!

“Tớ đã biết nên làm thế nào rồi...”

“Việc đó? Định làm thế nào? Từ chức sao?”

Cô gật gật đầu: “Tớ không làm thư ký nữa, về sau cũng không bao giờ làm thư ký nữa!”

Trải qua bốn năm làm việc làm cho cô hiểu được cái quy tắc trò chơi quan trọng nhất, chính là tạm thời nhân nhượng vì lợi ích toàn cuộc. Ai nói là ngoài việc làm một thư ký cho giỏi thì cô không thể làm gì khác được nữa, không đúng. Sinh tồn là quan trọng nhất, và nhất định phải chăm sóc tốt Tư Tư, cho nên cô đành phải từ bỏ quan điểm của chính bản thân mình, cô không có lựa chọn nào khác, hiện tại cô phát hiện cô không thể tiếp tục như vậy được nữa!

Ngay cả ông chủ tốt như Lâm Quân Dật mà cũng không buông tha cho cô, thì người kế tiếp nữa sẽ thế nào đây...

Kế tiếp? Kế tiếp... Cô đã nghĩ từ kế tiếp đến cuối cùng sẽ là một người chính trực, ông chủ chân thành, nhìn chung thì thế giới này không phải là không có, chỉ là cô không thể gặp được.

Đã muốn đổi tới mười mấy lần, ngay cả ông chủ mà được Uyển Uyển nói như ‘thiên thần’ này cũng không thay đổi được ý niệm trong đầu cô trước đến nay, nếu bây giờ cô lại gửi gắm hy vọng cho lần kế tiếp thì chẳng phải là ngu muội, bị ai quá hay sao.

“Việc này? Vậy cậu muốn tìm việc gì?” Liễu Dương hỏi cô.

“Ngày mai tớ sẽ đến trung tâm môi giới việc làm, tìm việc nào tạm thời có thể làm ngay.”

“Băng Vũ, đừng làm khó dễ bản thân nữa, tìm người nào đó thích hợp mà kết hôn đi!” Thấy Băng Vũ không trả lời, Liễu Dương lại hỏi tiếp: “Cậu vẫn nghĩ tới anh ta à? Nếu như hai người thật sự gặp lại nhau, cậu sẽ làm thế nào?”

Nghĩ đến ư, cô đã nghĩ đến vô số lần, đối với vấn đề này cô thật không biết đáp án.

“Tớ không biết! Anh ta còn nhớ đến tớ hay sao? Vẫn còn yêu tớ sao?”

Liễu Dương bất đắc dĩ lắc đầu: “Tớ nghĩ anh ta nhất định sẽ không quên cậu, nhưng vẫn còn yêu hay không thì rất khó nói... Việc cậu làm ngày trước quả thật quá tuyệt tình.”

“Dương, tớ vẫn nhớ đến anh ấy, cho tới bây giờ tớ vẫn không nghĩ là sẽ nhớ anh ấy đến vậy, nếu hiện tại anh ấy vẫn còn yêu tớ, tớ sẽ quay lại với anh ấy mà không để ý tới người khác nữa...”

“Cậu ngốc! Lúc trước là ai lại ở trước mặt tớ khóc chết đi sống lại, nói tim đau đến mất cả tri giác.”

Cô không nói gì, khi đó cô chỉ biết là Trần Lăng ngoại trừ cô, trong lòng còn có một người con gái khác, cô đã khóc đến chết đi sống lại. Hiện tại, nếu như làm tình nhân của anh, có lẽ suốt ngày sẽ phải lấy nước mắt mà rửa mặt.

“Buông tay đi. Nếu thật sự đã yêu một người, thì sẽ không thể chia sẻ người đó với một người phụ nữ khác được... Mỗi khi nhìn thấy người ấy đứng bên người yêu danh chính ngôn thuận của anh ta mà bản thân mình chỉ có thể trốn ở một góc phòng lặng lẽ liếm láp miệng vết thương, cảm giác ấy đau khổ đến nhường nào.”

Cô biết những điều mà Liễu Dương nói là đúng, bởi chính mắt cô trông ấy bạn mình vượt qua những ngày tan nát cõi lòng. Nếu như tin vào lời thề của Trần Lăng, rồi lại nhìn anh cùng người con gái khác bước ra có đôi đi về có cặp, đợi đến khi đêm dài yên tĩnh mới lặng lẽ gọi điện thoại cho cô, nói ra những lời nhớ nhung, cô nhất định sẽ phát điên!

Thế giới này thứ gì cũng có thể chia sẻ, duy chỉ có trái tim không thể chia đôi.

Liễu Dương vỗ nhẹ vai cô an ủi, khuyên nhủ cô: “Đàn ông trên đời này đều giống nhau, chẳng có ngoại lệ nào cả. Giống như đi tìm việc làm, làm việc ở đâu cũng đều chịu uất ức như nhau... Ai bảo chúng ta lại làm cái nghề có vẻ mờ ám này chứ.”

Nhìn ánh mắt chứa đầy sự tuyệt vọng với tình yêu của Liễu Dương, cô lại nghĩ đến một Liễu Dương tinh thần phấn chấn, bông bột lúc còn đi học. Liễu Dương tin tưởng vững chắc rằng tình yêu có thể chiến thắng tất cả... Đáng tiếc, sự thật tàn khốc đã bóp chết tính cách hiền lành nhưng đầy ắp nhiệt tình của cô nàng.

Lúc mới ra trường, Liễu Dương tuổi trẻ chăm chỉ, lại thông minh sắc sảo, dễ dàng tìm được việc làm ở một xí nghiệp tư nhân, sếp của cô là một người đàn ông 32 tuổi vẫn còn độc thân, rất có nhân cách và hấp dẫn... Làm việc chung lâu ngày, cô không thể kiềm chế được mà sa vào lưới tình, mà sếp cũng có tình cảm với cô... Bọn họ âm thầm hẹn hò hơn một năm, anh ta chưa từng đề cập đến chuyện kết hôn, cô cũng không nghĩ sẽ tạo áp lực cho anh ta. Nhưng Liễu Dương làm thế nào cũng không nghĩ đến trong một lần tham gia tiệc rượu, anh ta đột nhiên tuyên bố tin mình đã đính hôn, còn dắt theo một vị “tiểu thư khuê các” vừa từ nước ngoài trở về. Khi đến đêm yên tĩnh, cô khóc hỏi anh ta vì sao, anh ta hồ hững trả lời: “Anh thực sự yêu em, nếu em đồng ý, chúng ta có thể tiếp tục duy trì mối quan hệ này, nhưng anh không thể cưới em... Bởi vì, nếu cưới em anh không có cách nào khác khiến người nhà của anh vui vẻ mà không gây âm ỉ, em cũng không có cách nào có thể khiến những phụ nhân của các nhân vật nổi tiếng tôn trọng. Càng không thể giúp ích cho sự phát triển sự nghiệp của anh...”

Sống trong mâu thuẫn, dằn vặt suốt ba tháng, Liễu Dương luôn sống tự lập bị đoạn tình cảm đó tra tấn gần như hồng mắt, cuối cùng cô cũng thông suốt. Vào ngày người đàn ông kia kết hôn, cô đã dùng sức mạnh của hai chữ ‘thâm tình’ đáng buồn cười kia mà chuyển sang nhà trọ khác...

Cũng vào ngày đó cô đã cắt đi mái tóc dài mình yêu quý nhất, cười nói: “Không phải anh ta bạc tình, là tớ đã tự đánh giá mình quá cao!”

Đúng vậy! Rất nhiều cô gái ngây ngốc tin tưởng tình yêu người đàn ông dành cho mình là mãi mãi, trên thực tế, lời hứa hẹn xa xôi của đàn ông so với thanh xuân của người con gái càng dễ dàng mất đi!

Tuổi trẻ không chờ đợi ai cả, nhan sắc tàn phai, thay vì trách cứ đàn ông bạc tình, chi bằng tự nghĩ lại thử xem sức hấp dẫn của mình có tồn tại vĩnh hằng, không bao giờ thay đổi?

6. Chương 11-12

Lời tác giả: Nữ chính thật đáng thương sao? Thật là tốt a!

Nếu đứng ở một góc độ khác mà nhìn vấn đề này, nếu dùng nam chính là nhân vật xưng tôi, tình yêu mà anh ta phải trải qua mới gọi là “chà đạp” sống không bằng chết!

Là bi kịch hay hài kịch tôi thực sự chưa quyết định được, nếu nam chính bất hạnh bị tôi ngược đãi cho đến chết, không biết có độc giả nào đau lòng không a...

* * * * *

Sau ngày hôm ấy Băng Vũ không đến công ty cũng không đưa đơn từ chức bởi vì cô không biết khi đối diện với khuôn mặt đó cô sẽ làm ra chuyện gì nữa.

Tạm thời cô làm một công việc bán thời gian do trung tâm môi giới việc làm giới thiệu, những lúc rảnh rỗi không phải làm việc, cô xem những mẫu quảng cáo được đăng tải trên báo, có một công ty gia đình đang tuyển dụng.

Hôm nay, cô lại bị một công ty nữa từ chối, cô ngồi ở trước cổng nhà trẻ nhìn lên bầu trời mênh mông chờ Tư Tư tan học. Vết bầm trên cổ tay đã nhạt đi rất nhiều, nếu không nhìn kỹ sẽ không thấy, cô không phải là một cô bé mười tuổi, ngây thơ đến mức một lần thất thân mà đau đớn khóc lóc đòi sống đòi chết. Nhưng không hiểu vì sao cơn ác mộng kia cứ đeo bám lấy tâm trí cô khiến cô không thể thoát ra, càng không thể quên được cái cảm giác nhục nhã, đau đớn mà anh gây ra cho cô. Cô ôm đầu, vò vò rối tung mái tóc dài, bức ép bản thân phải tưởng tượng ra điệu bộ vui mừng hoa tay múa chân của Tư Tư khi thấy cô đi đón bé, thì trong lòng cô mới cảm thấy dễ chịu hơn một chút, mới không còn quá khó chịu như vừa rồi.

“Diêu Băng Vũ?” Một âm thanh có vẻ thăm dò không chắc chắn từ bên cạnh truyền đến, cô theo hướng âm thanh đó mà ngẩng đầu lên, liền nhìn thấy một gương mặt đường như có chút quen thuộc, một người đàn ông mặt mũi thanh tú, đeo một cặp kính mắt có gọng màu bạc, đáng vẻ hơi thư sinh nhưng lại rất trầm ổn.

“Ngô Hàng? Đã lâu không gặp!” Anh ta so với trước kia trưởng thành hơn một chút, ngoài ra không có thay đổi gì nhiều.

“Em ở đây... chờ đón con sao?”

“Phải! Là con gái của em, còn anh?”

Anh huých huých sống mũi đẩy cặp kính, tươi cười nhìn cô dường như có chút mất mát: “Anh đi ngang qua... Thấy em, cho nên xuống xe chào hỏi.”

“À...”

“Đã lâu không gặp. Em sống thế nào?”

“Rất tốt.” Bằng Vũ tươi cười nói: “Anh chắc là bận rộn với công việc lắm hả?”

Ngô Hàng hiểu ra ý tứ của cô thì hơi xấu hổ đưa tay ra nói: “Đúng vậy! Chúng ta... gặp sau nhé!”

Cô lịch sự bắt tay anh và nói: “Hẹn gặp lại!”

Đột nhiên, bàn tay anh đang nắm tay cô chợt cứng lại vài giây, Ngô Hàng nhìn cô dò xét.

“Em và anh ta...”

“...” Cô xấu hổ rút tay về, nhìn ngón áp út trống không của mình, vội vàng thu bàn tay vào trong ống tay áo.

Cô đang không biết nói thế nào thì nghe thấy tiếng Tư Tư gọi thật to: “Mẹ!”

Sau đó, một thân thể nhỏ bé mềm mại lao vào vòng tay cô...

Vừa nhìn thấy đôi mắt ngây thơ to tròn của bé, cảm giác thỏa mãn làm cho bao nhiêu sầu não trong lòng Bằng Vũ đều nhanh chóng tan biến đến không còn một dấu vết, cô ôm lấy bé, mỉm cười hôn lên đôi má bầu bĩnh hồng hồng.

“Cô bé thật đáng yêu!” Ngô Hàng đưa tay nựng nịu khuôn mặt tròn tròn nhỏ nhắn của Tư Tư: “Hai mẹ con em muốn đi đâu, anh đưa hai người đi.”

“Không cần đâu, em muốn đưa Tư Tư đi ăn chút quà vặt ở gần đây thôi.”

“Hay quá, anh cũng chưa ăn tối, hay là cùng nhau đi ăn đi.”

Bằng Vũ vừa định nói không cần, anh lại tranh lời cô: “Bữa cơm này anh đợi rất nhiều năm rồi, bây giờ em vẫn không cho anh cơ hội sao?”

Cô xem Tư Tư có vẻ như rất chờ mong nên đành gật đầu.

Lúc còn học đại học, rất nhiều nam sinh theo đuổi cô, Ngô Hàng là một trong số đó và anh chính là người để lại cho cô ấn tượng sâu sắc nhất.

Cho tới bây giờ, Ngô Hàng chưa bao giờ nói anh yêu cô nhưng khi cô cần anh luôn luôn xuất hiện thật đúng lúc.

Cô nhớ như in, ngày hôm đó sau khi gọi điện thoại cho bạn gái của Trần Lăng xong, cô ngồi xồm xuồng ngay cửa buồng điện thoại mà khóc, Ngô Hàng vẫn lặng lẽ đứng bên cạnh cô.

Sau đó, cô đi lang thang không mục đích cho đến tận khuya, Ngô Hàng vẫn cứ lèo đèo theo cô, dù cô có đuổi mắng anh như thế nào anh cũng không nói một lời lảng lảng đi phía sau cô.

Mãi đến khi cô quay trở về đến cổng nhà trọ mà cô thuê cùng Trần Lăng, Ngô Hàng mới nói vài câu an ủi cô rồi lặng lẽ đi về.

Hôm nay, gặp lại Ngô Hàng, chuyện cũ tưởng chừng đã quên cứ lần lượt hiện lên trong đầu cô, cô mới giật mình nhận ra cho dù có cố gắng tránh thì những kỷ niệm ấy cũng chẳng thể phai mờ theo năm tháng.

* * * * *

Ngô Hàng đưa cô và Tư Tư đến một nhà hàng cơm Tây, chọn một gian có vẻ yên tĩnh, đó là một nơi riêng biệt khá tao nhã, anh còn gọi mấy món bánh ngọt mà trẻ con ưa thích.

Trò chuyện một lúc, Ngô Hàng đột nhiên hỏi: “Em ly hôn bao lâu rồi?”

Cô nắm hai bàn tay lại, nhìn về mặt chờ mong của Ngô Hàng mà nói cho có lệ: “Cũng khá lâu rồi, làm sao mà anh biết?”

“Anh sớm biết hai người sẽ chia tay, loại đàn ông như anh ta không có khả năng để cho phụ nữ dựa dẫm cả đời.”

Cô uống một ngụm nước đá, cố lấy vị ngọt của nước làm tan đi những chua xót trong miệng.

“Một mình em chăm sóc con nhất định là rất vất vả? Anh ta có trợ giúp gì không?”

“Cũng không có gì không tốt mà.”

Ngô Hàng đặt tay mình lên bàn tay cô: “Cho anh một cơ hội đi, anh nhất định sẽ chăm sóc tốt cho mẹ con em.”

Băng Vũ ngẩng đầu nhìn thẳng vào mắt anh, ánh mắt ấy so với vài năm trước đây có tự tin hơn chút, nhưng tình cảm chứa chan trong ấy vẫn vẹn nguyên như vậy.

Cô có thể làm như vậy sao? Tìm một người đàn ông tốt, dựa vào anh ta mà sống một cuộc sống bình yên.

Cô đang chần chừ, do dự thì ánh mắt cô chạm phải một tia nhìn sâu thẳm, lạnh băng cách đó không xa – là Lâm Quân Dật?!

Đôi môi anh ta để lộ ra một nụ cười chế nhạo, còn cánh tay thì được một cô gái xinh đẹp lồi lồi kéo kéo... Không biết là vì người phụ nữ kia quá xinh đẹp hay là thần thái anh ta rạng ngời mà vừa bước vào cửa đã áp đảo cả ánh sáng lóng lánh của những ngọn đèn.

Cô giật mình kinh ngạc đến nỗi quên cả hít thở, ngay cả tim cũng muốn ngừng đập.

Lâm Quân Dật vờ như không thấy cô, anh đi đến một vị trí khá xa và ngồi ở đó.

Cô cúi đầu nhìn bộ dạng ăn uống rất chăm chú của Tư Tư, giúp bé lau sạch kem bơ dính nơi khóe miệng, nhưng trong lồng ngực, tim của Băng Vũ đang không ngừng gia tăng nhịp đập. “Ngô Hàng, em sợ con của em không thể chấp nhận...”

“Em yên tâm, anh nhất định yêu thương bé còn hơn ba ruột!” Ngô Hàng cười cười sờ lên khuôn mặt nhỏ nhắn của Tư Tư, nhẹ nhàng nói: “Anh có thể cho bé một cuộc sống giống như bao đứa trẻ khác... Tuyệt đối sẽ không để cho bé phải một mình chịu đựng những khó khăn, gian khổ giống như em vậy.”

Cô càng cúi đầu thấp hơn, đối với một người mẹ thất bại như cô, câu nói này hẳn là có sức thuyết phục hơn bất cứ lời nào khác. Cô còn nhớ rất rõ, khi Tư Tư mới hơn một tháng tuổi, đột nhiên lại sốt cao liên tục, cô ngay cả một xu để đưa con đi bệnh viện cũng không có...

Băng Vũ bán đi 400cc máu cũng chỉ đủ tiền thanh toán viện phí cho con có ba ngày, rơi vào đường cùng, cô chỉ biết ôm bé đến tìm Liễu Dương nhờ cô ấy giúp đỡ, nghĩ lại ngày đó thật là đáng sợ.

“Em không nghĩ đến bản thân, cũng nên nghĩ cho đứa trẻ.” Lời nói của Ngô Hàng khiến cô bỏ đi ý nghĩ cự tuyệt anh, lấy anh đúng là có thể thoát ra khỏi những khó khăn mà cô đang vướng phải.

“Anh có thể cho em thời gian để suy nghĩ không?”

“Tất nhiên rồi!” Anh đưa ly nước vào tay cô, trên mặt đều là nét cười hưng phấn không thể che dấu.

Vài năm không gặp, Ngô Hàng thay đổi rất nhiều, lúc nói chuyện chậm rãi mà lưu loát, khôi hài lại không dài dòng, tự tin nhưng không kiêu ngạo. Cô và anh hàn huyên rất nhiều chuyện trong quá khứ, anh cũng kể về cuộc sống hiện tại, anh có một công việc và thu nhập rất ổn định, hai năm trước anh đã chia tay với bạn gái nên đời sống tình cảm rất cô đơn.

Nếu đàn ông trên đời này đều giống nhau, cô nên chọn một người thật lòng yêu thương Tư Tư, sẵn lòng quan tâm chăm sóc Tư Tư.

* * * * *

Tư Tư so với những đứa trẻ khác hiểu biết hơn rất nhiều, nhưng cũng không có nghĩa là bé biết người lớn giặt quần áo rất là vất vả.

Nước trái cây còn chưa uống được mấy ngụm, bé đã làm đổ đầy trên chiếc váy hoa xinh xắn.

Bé nhìn mẹ bằng đôi mắt to tròn ngân ngấn nước cùng vẻ mặt nhút nhát làm cho sự bất đắc dĩ thể hiện trên khuôn mặt cô lập tức tan thành mây khói. Haiz, bé con này tuổi còn nhỏ đã biết dùng khuôn mặt đáng yêu tranh thủ chiếm lấy sự đồng cảm của người lớn, không biết lớn lên sẽ hại nước hại dân đến cỡ nào đây.

Cô đành phải vì bé mà phục vụ thôi. Bé bé đi vào nhà vệ sinh, cẩn thận tẩy rửa từng chút một những vết bẩn trên chiếc váy hoa.

“Mẹ tìm chú cho Tư Tư sao?” Bé thì thầm hỏi.

“Tư Tư có thích chú không?”

Bé vươn đôi tay so với bờ còn mềm mại, trắng nõn trắng nà hơn ôm lấy cổ cô, vùi khuôn mặt nhỏ nhắn vào ngực cô, lẩm bẩm bằng giọng nói cực nhỏ nhưng cô vẫn nghe được.

“Ba...”

Cô là trẻ mồ côi, từ nhỏ đã mất đi cha mẹ. Cô hoàn toàn hiểu được cảm giác của một đứa bé khi nhớ đến cha mẹ lòng đau đớn như thế nào.

Bằng Vũ mỗi lần đến nhà trẻ đón bé đều trông thấy bé ngơ ngẩn nhìn những bạn học được ba đến đón, cô biết mỗi ngày bé đều tràn ngập trong cảm giác mong muốn có ba.

Mà cô thì chỉ có thể đánh lừa bé, nói rằng: “Ba sẽ nhanh về với con thôi.”

Bé là một đứa trẻ rất hiểu biết, rõ ràng đã biết mẹ lừa mình còn luôn tươi cười nói với cô: “Mẹ, con không cần ba, con không nhớ ba, con có mẹ là đủ rồi.”

Làm thế nào mà một bé gái bốn tuổi lại không cần một người cha? Là bé rất muốn có ba nhưng không dám mơ tưởng xa vời như vậy.

Cô cắn chặt môi, ôm cơ thể bé nhỏ mỏng manh của con vào trong lòng.

Ra khỏi nhà vệ sinh, cô suýt chút nữa đâm sầm vào một thân hình đột ngột xuất hiện, vừa thoáng trông thấy đôi giày da bóng loáng lẫn dáng người ấy qua bộ âu phục, tim của cô lập tức chùng xuống.

Định thần lại, cô muốn tránh đi nhưng lại bị anh giữ chặt trong cánh tay.

“Tránh ra!”

“Quả là một gia đình hạnh phúc ha...” Anh nói xong liền đưa tay nâng khuôn mặt thiên thần của Tư Tư lên: “Khuôn mặt này? Giống em như đúc!”

Cô muốn đẩy bàn tay bẩn thỉu của anh ta ra để tránh làm cho con gái bị kinh sợ.

Không nghĩ đến, con gái đáng yêu của mình lại không ý thức được hai mẹ con đang bị bắt nạt, bé còn chớp chớp đôi mắt to tròn trong suốt, long lanh như nước nhìn về phía anh cười rất ngọt ngào: “Chú!”

Giọng nói này thực sự trong trẻo đến mức ai nghe thấy cũng phải mềm nhũn cả người.

Lúc ấy cô quả thực muốn phát vào móng bé mấy cái, mới bốn tuổi đã biết ‘phóng điện’ với những người có bộ dạng điển trai rồi, sau này lớn lên phải làm sao đây.

Trong chùng một chớp mắt, Lâm Quân Dật nhìn Tư Tư bằng ánh mắt thất thần, đột ngột rút tay lại rồi lùi về sau một bước.

Thật buồn cười, anh ta lớn như vậy lại bị Tư Tư dọa cho hoảng hốt.

Cô bế Tư Tư bước ngang qua người anh, vừa đi được hai bước đã nghe thấy giọng nói lạnh lùng truyền đến: “Tôi thấy, chồng yêu của em còn chưa biết việc xảy ra mấy ngày hôm trước hả?”

Cô căn bản không thềm để ý đến anh đang nói gì cho nên cứ tiếp tục đi về phía trước.

Anh rất nhanh sải bước theo cô, thoáng một cái đã đi bên cạnh, nói nhỏ vào bên tai cô: “Điều Bằng Vũ! Tôi thực sự quá coi thường em! Nếu không phải tôi quá tốt thì em cũng đừng mong có được một ngày yên ổn.”

Anh ta thì có quan hệ gì với việc cô sống có yên ổn hay không? Hôm nay, anh ta trước khi ra khỏi cửa lại quên uống thuốc sao?

Nhìn bóng dáng anh ta biến mất, những lo lắng trong lòng cô lại bắt đầu dậy sóng.

* * * * *

Một vài ngày sau đó tâm trạng của cô đã tốt lên rất nhiều, cô chợt nhớ đến mình đã ký hợp đồng hai năm với công ty Quân Dật, còn có một số công việc do cô phụ trách còn chưa được bàn giao rõ ràng, cô biết là bắt buộc phải đến công ty hoàn tất hết những thủ tục phải làm khi nghỉ việc.

Buổi sáng cô dọn dẹp, vệ sinh nhà cửa xong, đầu giờ chiều cô đi đến công ty, Triệu Thi Ngữ vừa trông thấy cô, cực kỳ kinh ngạc, vội vàng hỏi: “Cô làm sao vậy? Nửa tháng không đến công ty mà cũng không thềm xin phép sao?”

“Hôm nay, tôi đến xin từ chức.” Cô liếc mắt nhìn vào bên trong cánh cửa kính trong suốt, thấy Lâm Quân Dật đang ngồi làm việc.

“Từ chức? ”

“Phải!”

Thi Ngữ bĩu môi tỏ vẻ khinh thường nhìn cô, ra vẻ sớm biết rằng cô sẽ bị vứt bỏ.

Cô lấy ra đơn từ chức đã chuẩn bị sẵn, gõ cửa phòng làm việc của Lâm Quân Dật hai cái rồi nhanh chóng đẩy cửa bước vào.

Bằng Vũ đặt đơn từ chức lên bàn làm việc của anh và lạnh lùng nói: “Tôi đến từ chức”

Tầm mắt anh vẫn dừng lại trên màn hình máy tính, nhìn rất chăm chú: “Lại đây!”

Cô hơi choáng, nhìn lướt qua khuôn mặt có vẻ tò mò của Triệu Thi Ngữ ở bên ngoài, cô đứng yên không hề di chuyển.

“Lại đây! Tôi cho em xem một thứ.” Anh nói lại một lần nữa.

Cô không hiểu anh đang muốn gì đành bước đến, hướng theo ánh mắt của anh mà nhìn vào.

Khi ánh mắt cô dừng lại trên màn hình máy tính cô sợ đến mức bất giác lui về phía sau mấy bước, phải dựa vào cạnh bàn mới có thể đứng vững được. Đó là một đoạn video mơ hồ nhưng hình ảnh vẫn rõ ràng. Mơ hồ là do độ phân giải của camera không được sắc nét lắm, nhưng lại rõ ràng vì đó là những hình ảnh đã sớm khắc sâu vào tâm trí cô cho dù cố gắng cũng không thể xóa được.

Anh ta vô cố lại trang bị cả máy quay trong nhà của mình, thật là dè tiện quá thể. Nhưng đáng buồn nhất là trong đoạn video ấy cô chẳng có chút phản kháng nào mà chỉ vô lực đón nhận anh ta.

“Anh, anh, anh...” Cô lắp bắp mãi từ anh mới nói ra được một câu: “Anh rốt cuộc muốn cái gì hả?”

“Em nói thử xem?” Anh lạnh lùng nhìn cô.

Anh ta mang cái thứ ấy ra để uy hiếp cô mà khi mở miệng vẫn có thể trầm tĩnh đến như vậy, xem ra anh ta so với tưởng tượng của cô còn đáng sợ hơn gấp trăm ngàn lần.

Cô đã xem thường anh ta, anh ta không phải là biến thái, là thâm hiểm, không phải, chính là biến thái thâm hiểm!

Nếu anh ta chỉ là một tên biến thái đơn thuần thì tốt rồi, nhưng anh ta đúng là một tên có suy nghĩ biến thái, anh ta biết làm như thế nào để một người phụ nữ phải khuất phục, so với tiền thì thủ đoạn này còn đáng sợ hơn vạn lần.

Cô cố gắng bình tĩnh hơn. Thấy Triệu Thi Ngữ không ngừng dùng ánh mắt dò xét để nhìn họ, Băng Vũ vội xoay người đưa lưng về phía cô ấy, nhỏ nhẹ nói với anh: “Lâm tổng, chúng ta nói chuyện được không?”

“Tốt thôi!”

Anh đóng đoạn video lại, khoanh tay trước ngực, dựa lưng vào ghế ngồi. Đôi mắt đen, sâu hun hút tràn đầy thâm thúy, đôi môi mỏng rất đẹp mím thành một đường thẳng tắp, nét mặt anh tuấn không biểu hiện chút cảm giác xấu xa, dễ tiện nào, cứ như những loại chuyện hạ lưu không bao giờ dính dáng đến anh ta.

“Tôi là một người phụ nữ rất bình thường, chỉ mong có một cuộc sống yên ổn... tôi còn có con gái...” Nhắc đến Tư Tư, tim của cô thắt lại, sống mũi cay cay.

Cô cầu xin anh, nếu không phải phòng làm việc của anh lấp toàn kính trong suốt thì cô đã quỳ xuống trước mặt anh mà van nài: “Tôi không biết bản thân mình có gì hấp dẫn anh, nhưng kỳ thật tôi là loại đàn bà không đáng để anh bận tâm.”

Ánh mắt anh nhìn sang nơi khác, lẳng lặng nghe cô nói.

“Tôi sẽ không làm tình nhân của anh, tôi không muốn con gái của mình vì mẹ mà không thể ngẩng cao đầu nhìn người khác... Xin anh hãy buông tha cho tôi, bên ngoài còn rất nhiều phụ nữ đẹp hơn tôi, sẵn sàng nguyện ý ở bên anh, anh sao cứ phải làm khó tôi?”

Anh ta lấy một điều thuốc, bật lửa, ánh sáng ngọn lửa cứ lập lòe lập lòe, mãi lâu sau điều thuốc mới được châm...

“Cái anh muốn không phải anh đã có được rồi sao? Thân thể tôi so với những người phụ nữ khác có gì khác biệt đâu...”

Anh im lặng thả một làn khói thuốc, giữa làn sương khói mờ ảo cô nhìn thấy đôi lông mày anh nhíu chặt lại, sắc mặt anh cũng tái đi một chút.

Sau khi một làn khói tan biến vào hư không, anh xoay người nhìn ra cửa sổ. “Tại sao lại là hấn ta... Tôi thua kém hấn ta ở điểm nào...”

Hấn ta? Cô suy nghĩ một lúc lâu mới biết người Lâm Quân Dật nói đến là Ngô Hàng, nhưng dường như lời nói của anh có ẩn ý sâu xa gì đó, cô có phần không hiểu lắm.

Thấy cô không trả lời, anh đứng phắt dậy, vọt đến trước mặt cô, hai tay anh bóp chặt lấy vai cô và gầm lên: “Trả lời tôi, tại sao?”

Ban đầu cô đúng là muốn khống chế cảm xúc của mình, cùng anh ta nói chuyện.

Xem ra cô sai rồi, đi nói chuyện đạo lý với một tên điên, đúng là nói nhảm mà thôi.

“Anh ta chí ít cũng là một người bình thường, sẽ không bao giờ làm ra những chuyện dễ tiện...”

Cô còn muốn mắng anh thêm vài câu, nhưng anh đã không cho cô có cơ hội nói tiếp mà lập tức kéo cô đi ra ngoài...

“Buông tôi ra!” Cô không muốn Triệu Thi Ngữ nhìn thấy cảnh này mà suy đoán lung tung nên kịch liệt phản ứng.

“Nếu em không muốn tôi đem đoạn video đó phát tán trên mạng, liền im miệng lại cho tôi!”

Lời nói tiếp theo lập tức nghẹn lại nơi yết hầu của cô, thân thể cô trong nháy mắt nhẹ như không khí, không còn chút sức lực nào, ngay cả tư duy và cảm giác cũng nhanh chóng tan biến mất.

Băng Vũ toát mồ hôi, nhưng toàn thân mình lạnh buốt như đóng băng.

Cô hoàn toàn rơi vào trạng thái ngây dại mặc cho anh lôi kéo lên xe.

Cho đến khi nhìn thấy chiếc xe đang lao thẳng về hướng nhà anh, cô mới giật mình bừng tỉnh, anh ta muốn...

Nhất thời hoảng hốt, cô lấy điện thoại của mình ra định cầu cứu, tuy nhiên anh không ngăn cản cô mà còn cười lạnh một tiếng: “Muốn cầu cứu? Em có tin tôi lập tức cho phát tán video kia lên mạng không? Cuối

cùng vì không đủ chứng cứ mà tôi quang minh chính đại bước ra khỏi tòa án, còn em, em sẽ bị mọi người coi là kẻ đào mỏ không thành liền biến mình thành một người đàn bà ngu xuẩn tự làm tự chịu!”

Đúng vậy! Trên đời này không có công bằng, chỉ có quyền lực mà thôi.

Cô làm vậy là tự rước nhục vào thân.

Cô gửi cho Liễu Dương một tin nhắn: tớ sẽ về trễ một chút.

Cô nhắm mắt lại ngăn không cho những giọt nước mắt sắp trào ra, mệt mỏi, mệt mỏi, cô đã quá mệt mỏi...

Băng Vũ rút cuộc vẫn trốn không thoát.

Thậm chí so với việc bán thân còn nhục nhã hơn, cô chỉ có thể chờ đến một ngày anh chán ghét cô thì cô mới có thể thoát ra.

* * * * *

Vừa mới bước vào cửa nhà, anh không nói một lời nào liền đẩy cô ngã lên sofa, xé rách quần áo của cô, từng mảnh quần áo vương vãi khắp nơi trên mặt đất, tiếng va chạm trực diện vang lên không ngừng...

“Đừng!” Băng Vũ dùng hết toàn lực đẩy anh ra, trong lúc kháng cự tay cô vướng con dao gọt trái cây trên bàn trà, bỗng rồi chìa mũi dao vào ngực anh: “Anh dám chạm vào tôi, tôi sẽ giết anh.”

“Vậy sao?” Anh coi như chẳng sao cả ngồi dậy, cúi đầu phục trên người vút sang bên cạnh, vừa cởi khuy áo sơ mi vừa nói: “Con gái em có nụ cười thật ngọt ngào, không biết khi không còn mẹ, cô bé có thể cười tươi như vậy nữa không?”

Nhắc đến Tư Tư, tinh thần cô trở nên hoảng hốt, con dao trong tay liền rơi xuống đất.

Anh như thế nào lại dễ dàng phát hiện ra nhược điểm của cô vậy chứ.

Đúng vậy, chuyện sỉ nhục này dù cho chịu nhục thêm một lần nữa thì vẫn tốt hơn là ngồi tù, vì Tư Tư việc gì cô cũng có thể nhẫn nhịn.

Anh ôm chặt eo cô, quay người đặt cô xuống sofa...

Đôi môi lạnh như băng bao phủ lên môi cô, cô vừa định tránh đi, thì một tay anh đã nâng gáy cô lên làm cho cô không thể quay mặt đi nơi khác, anh dùng lưỡi tách hai hàm răng của cô ra, đầu lưỡi dây dưa càn quét, hút hết đường khí trong miệng cô, cắn cắn đôi môi đang run lên của cô.

Lâm Quân Dật vừa hôn vừa xé bỏ nốt ít quần áo sớm đã rách nát còn sót lại trên người cô.

Lòng tự trọng của cô cũng như bộ quần áo rách nát trên người bị anh tàn phá đến không còn một mảnh, rồi lại giẫm đạp lên thật là thê thảm.

Làn da anh lạnh như băng dán chặt lên da thịt ấm áp, mịn màng của Băng Vũ, làm cho cô không thể tự chủ mà run rẩy, hai bàn tay nắm chặt lấy đệm sofa, cô nhắm chặt hai mắt mà chấp nhận...

Hai bàn tay thô bạo của anh đẩy bung chân cô ra...

Anh lập tức mạnh mẽ tiến vào cơ thể cô, lúc này cô mới ý thức được vấn đề mấu chốt của sự việc đang xảy ra.

Cô nắm chặt cánh tay anh, cố gắng thoát khỏi nụ hôn điên cuồng như tàn phá của anh: “Không... Đừng... Ít nhất anh nên mang bao cao su, lúc này không phải kỳ an toàn của tôi...”

Lâm Quân Dật lập tức dừng lại, hai đồng tử đen láy giảm đi vài phần dục vọng. Anh chần chừ trong giây lát, cô còn tưởng anh sẽ dừng lại nào ngờ anh dùng toàn bộ sức lực tiến thật sâu vào cơ thể cô không hề báo trước.

Bên dưới cơ thể, nơi nhạy cảm nhất của cô truyền đến từng đợt từng đợt đau đớn, nhưng cái đau đớn này không làm cho cô khiếp sợ bằng: “Lâm Quân Dật, anh điên rồi... dừng lại đi... cứ tiếp tục như vậy sẽ có thai. Anh mau dừng lại đi...”

“Nhà tôi không khó khăn những chuyện này... Em yên tâm đi, nếu có con, tôi sẽ chịu trách nhiệm nuôi dưỡng.”

“Anh đừng nằm mơ, tôi có chết cũng không sinh con cho đồ cầm thú như anh!”

Cô cũng có lúc thật là ngu ngốc mà, vào cái giây phút mình đang yếu thế lại đi chọc giận anh ta, cho nên cô vì sự ngu ngốc này mà phải trả giá, chịu đựng sự phẫn nộ lẫn thô bạo của anh ta.

Băng Vũ không biết là thời gian đã trôi qua bao lâu nữa, chỉ biết là anh ta thật thô bạo, làm cho bao nhiêu đau đớn quanh lấy cơ thể cô đồng thời đánh tan sự kiêu ngạo của cô...

Đôi môi đã bị cô cắn đến mức bật máu, mồ hôi từng giọt từng giọt rơi xuống mái tóc dài ẩm ướt...

Những va chạm đau đớn lại một lần nữa không ngừng nghỉ tra tấn từng sợi dây thần kinh mẫn cảm của cô. Cô biết là anh cố ý, cố ý đi thật sâu vào trong cô, làm cho cô sống không bằng chết.

Trong tình thế này, cô có kiên cường thế nào cũng không thể chống đỡ nổi, cô bỏ đi tôn nghiêm của mình, mở miệng cầu xin anh: “Đừng vậy mà... Anh nhẹ một chút, được không...”

Anh khiêu khích nhìn cô: “Ôm tôi!”

Băng Vũ có chút do dự, anh liền điên cuồng tiến vào, người cô thiếu chút nữa bị anh nghiền cho nát vụn. Nơi mẫn cảm nhất của cô như bị xé rách vô cùng đau đớn...

“Á!” Cô lập tức phản xạ thật nhanh chóng, ôm ghì lấy thắt lưng anh.

Lâm Quân Dật có vẻ hài lòng ôm cô vào trong ngực, nụ cười điên dại trên môi lan tràn đến tận đáy mắt...

* * * * *

Thời điểm tất cả đều qua đi, cô ngay cả hận cũng không đủ sức, thân thể mềm nhũn dựa vào vai anh...

Chất lỏng trắng đục hòa quyện với tơ máu đỏ hồng từ trong nơi sâu kín nhất của cô chảy tràn ra thay cô lên án sự tàn bạo của anh.

“Đau không?” Giọng anh tràn ngập sự áy náy.

Cô nhắm mắt lại, chẳng có tâm trạng nào mà nhìn vẻ mặt cố làm ra vẻ của anh ta.

“Em nghỉ một chút đi, tôi đi lấy ít đồ uống cho em.”

Thân thể cô thật không còn một chút sức lực nào.

Sau khi sinh Tư Tư cô đã bị thiếu máu. Từ trưa hôm nay, cô vẫn chưa ăn gì, lại bị anh mang cả tinh thần lẫn thể xác ra tra tấn, cô không sụp đổ thật cũng lạ.

Nước cam chua chua ngọt ngọt chảy vào trong miệng làm thần trí tê dại của cô dần dần tỉnh... Sau đó cô nhanh chóng chìm vào giấc ngủ nặng nề.

Không biết ngủ một mạch đến mấy giờ, một tiếng nhạc chói tai vang lên đánh thức cô.

Băng Vũ mơ màng mở mắt, phát hiện ra trên người đang được đắp một tấm chăn lông mềm mại, còn trong lòng cô thì đang ôm chiếc áo vest của Lâm Quân Dật, tiếng nhạc đúng là ở trong túi áo vest truyền ra.

Băng Vũ đưa tay vào túi áo lấy chiếc điện thoại ra, màn hình phát sáng hiện rõ cái tên: Nhĩ Tích.

Cơn buồn ngủ nhanh chóng bay biến hết khi Băng Vũ nhìn thấy cái tên này, một dòng máu nóng đột ngột chảy xuôi trong đầu óc đang mơ hồ của cô. Nếu như Lâm Quân Dật đã dùng sự biến thái tột độ để đối xử với cô, thì cô cũng không thể để anh ta ngang nhiên, tự cao tự đại mà sống như vậy được.

Băng Vũ ấn phím nghe, dùng giọng điệu dịu dàng nhất để tiếp chuyện người ở đầu dây bên kia: “Alo, xin hỏi ai vậy? Muốn tìm Quân Dật ư?”

Khi nghe được tiếng hít thở lúc nhanh lúc chậm truyền đến từ đầu dây bên kia, tinh thần Băng Vũ đột nhiên tốt hẳn lên, sự oán giận ở trong lòng cũng nguôi đi không ít.

Chẳng phải Lâm Quân Dật yêu cô ấy lắm sao? Để xem anh ta sẽ giải thích với cô ấy như thế nào?

“Tôi là vị hôn thê của anh ấy.”

Nghe được âm thanh rất vui mừng được phát ra từ đầu dây bên kia, Băng Vũ cố gắng gọi bằng chất giọng ngọt ngào nhất: “Quân Dật, anh có điện thoại này...”

Băng Vũ đoán có lẽ Lâm Quân Dật sẽ đi ra từ phòng làm việc hoặc phòng tắm, nhưng không ngờ anh lại từ phòng bếp bước ra, trên người vẫn còn nồng đậm hương vị của thức ăn.

Anh ta không phải là đang nấu cơm chứ! Cô còn nghĩ rằng anh ta chắc không biết hình dáng của loài cây sinh ra hạt gạo để nấu thành cơm như thế nào nữa kìa.

Lâm Quân Dật nhận điện thoại với vẻ mặt hoài nghi, nhìn đến cái tên đang hiển thị trên màn hình điện thoại, đôi lông mày anh khẽ nhíu lên mang theo một nét cười lạnh lùng ngồi xuống bên cạnh cô, đem cả người đang cuộn trong chăn của cô ôm vào lòng.

“Nhĩ Tích?” Anh dừng lại một chút, nhìn sâu vào mắt cô mà nói: “Có chuyện gì?”

Bởi vì khoảng cách của hai người thật sự gần nên cô hoàn toàn có thể nghe được tiếng nói phát ra từ chiếc điện thoại: “Quân Dật, người vừa nhận điện thoại là ai vậy??”

“Thư ký của tôi.”

“Anh đang ở công ty sao?”

Lâm Quân Dật xoa xoa gương mặt Băng Vũ rồi thản nhiên trả lời: “Đang ở nhà.”

Ở nhà!?

Liệu anh ta có biết bản thân đang nói gì hay không? Cho dù không thể giải thích được rõ ràng, cũng không nên dùng cách thẳng thắn như thế chứ.

“Vây... hai người...” Giọng nói bên trong điện thoại đột ngột nhỏ lại hoàn toàn không nghe thấy nữa.

Anh nắm chiếc cằm của cô, khẽ hôn lên môi cô: “Có cơ hội thì phải vui đùa thôi.”

Băng Vũ hất tay anh ra, hung hăng đá mạnh vào đùi anh, cô càng ngày càng không thể hiểu nổi anh, trong đầu anh ta ngoại trừ sự biến thái tình dục rồi cuộc còn có cái gì nữa hay không?

Đầu dây bên kia im lặng một hồi lâu sau đó mới phát ra âm thanh: “Quân Dật, chúng ta kết hôn đi.”

Ngay lập tức, đôi lông mày anh nhíu lại, ngón tay giữa thon dài xoa xoa huyết thái dương.

Điện thoại lại phát ra giọng nói rất nhỏ: “Nhiều năm vậy rồi, còn chưa đủ sao?”

“Không phải tôi đã đồng ý là cuối năm rồi sao?”

“Quân Dật, năm nào anh cũng nói như vậy... Anh hãy quên cô ta đi, cô ta không đáng để anh chờ đợi...”

“Cô ta ư? Cô ta là người nào kia chứ? Chẳng lẽ người Lâm Quân Dật quan tâm lại là một người phụ nữ khác sao? Băng Vũ không khỏi ngạc nhiên mà tự nói với chính mình.

Lâm Quân Dật thấy ánh mắt cô tỏ rõ vẻ bất ngờ, anh lập tức buông cô ra, đi đến ban công để tiếp tục cuộc điện thoại.

Băng Vũ không nghe được anh nói gì nữa, chỉ nhìn thấy anh không ngừng xoa huyết thái dương.

Một cơn gió đêm thổi qua, thổi loạn những sợi tóc mềm mại của anh, cũng đã thổi ra một bóng dáng đang chìm trong hương vị cô độc.

Xem ra anh ta cũng không thành công như cô nghĩ, và cũng không biến thái như cô tưởng tượng.

Sự bình tĩnh và điên cuồng trong anh có lẽ chính là do yêu và hận cùng hòa lẫn với nhau mà ra.

Bầu trời đêm đen tĩnh mịch thấp thoáng ánh sáng của những bóng đèn neon, một ngôi nhà ấm áp nhưng lại chứa một căn phòng trống vắng, lạnh lẽo. Băng Vũ cuối cùng cũng hiểu được sự vui buồn vô cớ của anh là vì sao.

Liệu anh có giống với ca khúc được phát trong xe ngày hôm đó, anh thực sự muốn buông tay, cũng không muốn oán trách người con gái đã thay lòng đổi dạ kia chẳng.

Nhưng anh vẫn không thể đem hết quần áo của người con gái đó vứt đi, vẫn luôn chờ đợi ở ngôi nhà trống trải này, mỗi đêm khuya hiu quạnh lặng lẽ chờ cô ấy quay về.

Nhiều năm như vậy trôi qua, cô gái mà anh chờ đợi vẫn mãi chưa trở về. Cho nên tất cả những nhớ nhung cùng dần vật anh chỉ có thể trút hết lên một người phụ nữ khác ...

Có lẽ do số cô bất hạnh, anh ta quyến luyến cô chẳng qua là do cô có cùng số đo với người con gái ấy.

* * * * *

Cúp điện thoại, anh vòng qua cô đi vào bếp, không lâu sau anh mang ra hai đĩa thịt bò lớn đặt trên bàn ăn, mặt chiếc bàn kia lại là mặt bàn thủy tinh trong suốt.

Cô từng nghĩ rằng loại người thích loại thủy tinh vô cùng đẹp đẽ này sẽ là loại người vô cùng tỉ mỉ, tinh tế, không ngờ rằng gần cô lại có một người.

Từ tủ áo, anh lấy ra một bộ quần áo ngủ rồi ngồi xuống bên cạnh cô, ngón tay vói vào từ khe hở của tấm chăn lông đang bó trên người cô, nhẹ nhàng vuốt ve những vết xanh xanh tím tím trên cơ thể cô.

Băng Vũ co rúm người lại, không phải do đau đớn, mà là vì sự dịu dàng của anh làm lòng cô kinh hãi.

“Đau không?” Anh kéo tấm chăn lông ra, lấy bộ áo ngủ khi nãy khoác vào người Băng Vũ.

“Anh là đang hỏi tôi sao?” Cô chủ động tự mặc áo ngủ vào, nhìn thẳng vào mắt anh bằng ánh mắt nghi hoặc khó hiểu, hỏi: “Hay là anh đang hỏi người phụ nữ trong ký ức của anh?”.

Tay anh buông lỏng, tấm chăn lông đang cầm trong tay rơi trên sofa.

Băng Vũ tiếp tục nói: “Cho dù quá khứ có tốt đẹp đến đâu, thì nó cũng đã trôi qua rồi, con người không thể sống mãi trong ký ức được.”

Anh chỉ vào món thịt bò đang đặt trên bàn nói: “Nhà tôi chỉ có thịt bò, không biết em có thích ăn món nướng không.

“Lâm Quân Dật, cho dù anh có muốn sống trong những hồi ức, thì anh cũng đừng kéo tôi vào đó cùng anh chứ, tôi vẫn còn có cuộc sống của riêng tôi...”

Anh làm ra vẻ không nghe thấy gì cả, đi đến tủ lạnh mở ra lấy ly nước trái cây đặt lên bàn rồi nói: “Ăn cơm xong tôi còn có chút việc phải làm, em có thể xem TV... nhưng nhớ rõ nhất định phải chờ tôi cùng ngủ.”

“Ồ diên.”

Lâm Quân Dật dường như không để ý đến Băng Vũ nữa, anh ngồi ngay ngắn bên cạnh bàn, cúi đầu cắt miếng thịt bò, sau khi cắt xong anh đẩy sang phía bàn đối diện, ngẩng đầu nói với cô: “Để nguội sẽ không ngon đâu.”

“Bệnh viện tâm thần gần nhất là ở đâu? Có dịch vụ trị bệnh tại nhà không?” Băng Vũ nhủ thầm.

Lúc này, tiếng điện thoại của Băng Vũ chợt reo, trong đêm yên tĩnh tiếng hát có phần sầu não vang lên: “Yêu thật sự cần đến dũng khí...”, cô vội vàng đưa tay vào túi tìm kiếm điện thoại.

Tiếng khóc của Tư Tư giống như tiếng sấm nổ vang trong tai cô: “Mẹ, mẹ không cần Tư Tư nữa sao?”

“Tư tư, đừng khóc, con làm sao vậy?” Trong lòng cô trào dâng một nỗi chua xót, ngồi xổm trên mặt đất, nước mắt chảy dài trên hai má.

“Mẹ ơi, sao mẹ không về nhà? Có phải mẹ không cần Tư Tư nữa không? Tư Tư nhớ mẹ lắm, mẹ ơi, khi nào mẹ mới về nhà với Tư Tư?”

Băng Vũ cắn vào mu bàn tay của mình, cố gắng hết sức kiềm chế không để con gái nghe thấy tiếng khóc của cô, cố giữ giọng nói bình tĩnh mà dỗ dành bé: “Mẹ bận đi công tác, Tư Tư ngoan, ngày mai mẹ về sẽ dẫn Tư Tư đi chơi...Tư Tư muốn ăn gì? Mẹ sẽ mua cho Tư Tư...”

“Tư Tư không muốn ăn, Tư Tư chỉ muốn mẹ thôi...”

Băng Vũ nhìn Lâm Quân Dật bằng ánh mắt van xin, anh thì đang cúi đầu ăn, ăn vô cùng chuyên tâm.

“Tư Tư ngoan nghe lời mẹ, con đi xem TV trước đi, mẹ sẽ trở về ngay lập tức...”

Buông điện thoại, Băng Vũ cố gắng nén cơn giận đến hỏi anh: “Anh Lâm, con gái của tôi đang chờ tôi ở nhà...”

Lâm Quân Dật không lên tiếng, mấy ngón tay cầm con dao và chiếc nĩa dần dần siết chặt lại.

“Anh có hiểu được cảm giác một đứa bé mong chờ mẹ là như thế nào không?”

Băng Vũ là một cô nhi, từ nhỏ đã mất đi cha mẹ, cô hoàn toàn hiểu được cảm giác khi một đứa bé mong chờ cha mẹ sẽ có tâm trạng cô đơn như thế nào.

Tư Tư đã không có cha, cô lại làm cho bé ngay cả có mẹ mà cũng phải đợi chờ như vậy.

Lâm Quân Dật vẫn không nói lời nào, tiếng dao nĩa ma sát với chiếc đĩa sứ phát ra âm thanh cực kì chói tai.

Cuối cùng Băng Vũ không thể nhịn được nữa, cô hung hăng hất đổ tất cả mọi thứ trên mặt bàn khiến chúng vỡ vụn trên mặt đất, trừng mắt nhìn anh quát to: “Lâm Quân Dật, anh cho rằng anh nhốt tôi trong nhà anh, thì tôi sẽ là của anh sao?”

Anh chợt ngừng đầu nhìn cô, trong mắt nổi lên một ngọn lửa dường như có thể đốt cháy tâm hồn người khác.

“Anh đừng có nằm mơ! Đừng khinh người quá đáng, đừng có bức tôi đi đến đường cùng, tôi và anh sẽ cùng ngọc nát đá tan(*).”

(*) Về nghĩa đen là ngọc quý và sỏi đá cùng tan nát, nghĩa bóng nói nôm na là cùng nhau xuống mồ, hay tự hủy hoại lẫn nhau. Dường như có hai câu cũng gần nghĩa là lưỡng bại câu thương và đồng quy vu tận

Anh cúi đầu rồi lẳng lặng nói: “Ngồi xuống ăn một chút đi rồi tôi sẽ đưa em về.”

Kể từ lúc bước vào nhà anh đêm nay đến giờ, đây là lần đầu tiên Băng Vũ mới nghe được câu nói duy nhất giống tiếng người của anh.

* * * * *

Dỗ dành Tư Tư ngủ xong, Băng Vũ cuộn mình nằm trên sofa dựa người vào Liễu Dương đang chăm chú xem TV.

Cô biết chắc chắn Liễu Dương đã thấy những vết thương trên người cô, cũng biết nhất định Liễu Dương có điều thắc mắc muốn cô giải đáp.

Xem xong tập phim Hàn Quốc vừa phát sóng, Liễu Dương cuối cùng cũng mở miệng: “Lại là anh ta à?”

Băng Vũ cười chua xót, gật gật đầu.

“Tớ đã hỏi qua Uyển Uyển, cô ấy nói sếp của cậu là một người đàn ông vĩ đại...? Cậu thích anh ta đúng không?”

Băng Vũ lắc đầu, trong đầu cô đột nhiên hiện lên bóng dáng đau thương hiu quạnh của anh ở ban công.

Vì sao thứ cô nhớ tới không phải là sự tra tấn, uy hiếp của anh dành cho cô, cũng không phải hành vi biến thái khiến cô hận đến nghiến răng nghiến lợi, mà lại là sự chờ đợi của anh.

“Cậu không thích hẳn thật ư?” Liễu Dương ngồi thẳng người lại, kéo cánh tay của Băng Vũ qua, trên làn da trắng như tuyết loang lổ những vết bầm tím đỏ xen kẽ: “Hắn làm cậu biến thành thế này cậu còn chịu đựng được sao?”

“Nếu tớ nói tớ bị ép buộc, cậu có tin không?”

“Điều Băng Vũ mà tớ biết sẽ không dễ khuất phục, tớ còn nhớ rõ buổi tối năm ấy khi cậu đến tìm tớ đã nói: Dù cậu và Tư Tư có đối chết cũng quyết không bán mình... Băng Vũ, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?”

Đúng vậy, nếu cô là người dễ dàng khuất phục thì cũng đã không khổ sở đơn độc đến bốn năm.

Năm đó cô không có một xu dính túi, ngay cả lúc bước vào đường cùng ôm Tư Tư chỉ mới một tuổi, cô cũng không nghĩ đến việc đầu hàng trước số phận, vậy thì hiện nay vì lý do gì lại khiến cô nhẫn nhịn chịu đựng đến thế.

Băng Vũ cũng không hiểu nổi bản thân mình, cô vốn không phải là loại phụ nữ yếu đuối cơ mà. Nhưng không hiểu sao thời điểm cô nhìn vào mắt anh, cô lại trở nên yếu đuối vô cùng, sợ hãi lùi bước, để mặc anh tùy ý chi phối, xếp đặt.

Bởi vì anh có ngoại hình giống với Trần Lăng sao? Nhưng cô hoàn toàn biết rõ anh không thể nào là Trần Lăng được rồi cơ mà, tính cách của hai người họ hoàn toàn khác nhau mà.

“Dương.” Băng Vũ ngồi thẳng dậy, mê man hỏi: “Tớ giống như hoàn toàn thay đổi rồi, trở nên vô cùng yếu đuối, đặc biệt ngu xuẩn nữa, khi đối mặt với hắn, tớ không có cách nào phản kháng được...”

Liễu Dương kinh ngạc, suy tư, bỗng nhiên chìa tay vào những vết bầm tím trên người Băng Vũ hỏi: “Khi cậu nhìn những vết thương này có cảm giác gì?”

“Không còn đau nữa... Hắn luôn như thế, nổi điên, biến thái.”

“Không có cảm giác ghê tởm hay buồn nôn sao?”

Băng Vũ nhìn lại những vết bầm xấu xí trên tay cô, đúng là không đẹp như ngày trước, nhưng cũng không đến nỗi gây buồn nôn.

Liễu Dương bỗng nhiên lại hỏi: “Tập phim Hàn Quốc lúc nãy có nội dung gì?”

“Có phải là nữ chính cho dù mất sắp bị mù, cũng vẫn muốn đứng ở xa xa nhìn người mình yêu lần cuối cùng không?”

Ánh mắt quái dị của Liễu Dương bỗng nhiên làm Băng Vũ giật mình mà tỉnh ngộ.

Là một người phụ nữ vừa bị cưỡng bức, nhẽ ra bây giờ cô đang ở trong toilet nôn mửa, chửi mắng không ngừng mới đúng... Vì sao cô lại có thể bình tĩnh đến mức ngồi xem hết tập phim Hàn quốc cùng Liễu Dương.

Lúc này đây cô thực sự lại rất bình tĩnh.

Đối với Lâm Quân Dật cô thật sự không có một chút cảm giác nào sao? Nếu là lão sếp trước đây, cho dù có say đến mức nào cũng sẽ cố giữ cho mình luôn tỉnh táo, bất kể có uống bao nhiêu rượu cô tuyệt đối cũng sẽ không ngã vào lòng bọn họ, có chết cũng sẽ kiên trì về nhà. Hơn nữa, cho dù lão sếp say mà chết ở trên đường cô cũng không tốt bụng đến giúp đỡ đưa ông ta về nhà.

Trước kia cô vẫn luôn luôn giữ nguyên tắc của mình, ngoại trừ những công việc vô cùng quan trọng, tuyệt đối cô sẽ không có bất kì sự tiếp xúc riêng tư nào với sếp.

Tại sao mỗi lần ở cùng Lâm Quân Dật cô lại xử sự theo cảm tính như thế? Không tự chủ được lại đi đồng tình với anh ta, còn quan tâm anh ta nữa chứ.

Gió đêm tràn vào qua khung cửa sổ bằng kính, trái tim Băng Vũ rung lên từng cơn phát lạnh: “Dương, nếu như tớ đối với năng lực của hắn là ngưỡng mộ, đối với quá khứ của hắn ta là tò mò, cho dù tớ lớn tiếng chửi mắng hắn ta là đồ điên, nhưng lại có thể dễ dàng tha thứ những thương tổn mà hắn gây ra cho tớ...”

“Cậu yêu hắn ta?” Liễu Dương nhìn thẳng vào mắt Băng Vũ nói: “Băng Vũ! Đối với những loại đàn ông bên ngoài cao quý, tỏ vẻ thượng lưu bên trong lại là loại người vô liêm sỉ, thói rửa mặt nát thì trăm ngàn lần cậu cũng đừng nên có một chút cảm tình chân thật nào cả, trò chơi của bọn họ chúng ta không thể theo được đâu.”

Tâm Băng Vũ hoảng loạn, cô vội vàng nói: “Không phải, anh ta có gương mặt giống Trần Lăng, tớ chỉ tìm kiếm bóng dáng của Trần Lăng trên người anh ta thôi, có lẽ do ảo giác nên tớ mới bắt tri bắt giác quan tâm anh ấy.”

“Nếu cậu đã nhớ đến nỗi phải tìm kiếm một bóng dáng giống như vậy thì tại sao không trực tiếp đi tìm Trần Lăng?”

“Có lẽ anh ấy đã kết hôn rồi, cũng có thể anh ấy cũng đã quên tớ rồi.”

Âm thanh của Liễu Dương đột nhiên cao lên: “Cậu không muốn ở bên cạnh Trần Lăng, như vậy mà cũng gọi là yêu sao?”

“Yêu một người không nhất định phải ở bên cạnh người đó...”

“Vậy cậu có muốn biết hiện nay Trần Lăng có hạnh phúc hay không?”

Liễu Dương trầm mặc trong chốc lát, từ túi xách lấy ra một tấm thư mời đưa cho Băng Vũ: “Đây là thư mời họp lớp sơ trung, Dương Na nhờ tớ chuyển cho cậu.”

“Họp lớp?”

“Tớ vốn không định đưa cho cậu, nhưng bây giờ... tớ thà để cậu cùng Trần Lăng có mối quan hệ không rõ ràng cũng không muốn cậu bị tổn thương bởi một gã lăng nhăng.”

Băng Vũ nhận lấy thư mời, ngón tay cô run rẩy đến mức dường như không đủ sức để mở phong bì ra nữa.

Họp lớp sơ trung? Trần Lăng cũng sẽ tới chứ? Gặp lại anh, cô sẽ nói gì?

Nếu có thể, cô sẽ chọn không nói gì cả, chỉ muốn ôm anh khóc thật lớn, khóc ra hết tất cả những ảm ức trong lòng, cầu xin anh lại bố thí cho cô một chút yêu thương nữa, lại dịu dàng che chở cho cô thêm một lần nữa...

Nhớ đến sự dịu dàng của anh, Băng Vũ không thể không nhớ đến những tháng ngày tươi đẹp đã qua, về lại một năm đầy ắp thăng trầm ấy.

* * * * *

Mẹ mất rồi, Băng Vũ không một xu dính túi, chỉ còn cách làm nhân viên bán hàng ở một cửa hàng trong một khách sạn cao cấp, cố gắng tự nuôi sống bản thân.

Ở đó cô quen biết Liễu Dương, sau đó hai người nhanh chóng trở thành bạn tốt.

Cả hai đều nghĩ không thể nào cả đời cứ sống mãi những ngày không có hy vọng như vậy được, cho nên cô và Liễu Dương hằng ngày cố gắng hết sức để làm việc đến nỗi toàn thân đau nhức, buổi tối còn kiên trì đến lớp bổ túc học chương trình cao trung.

Qua gần hai năm cố gắng, cô và Liễu Dương cuối cùng cũng đổ vào một trường dạy nghề tư nhân, học phí rất cao mà chuyên môn đào tạo của trường lại rất yếu kém, nhưng đó là trường học duy nhất mà hai người trúng tuyển và có thể theo học.

Cả hai đều chọn chuyên ngành thư ký, nghĩ đến bằng ngoại hình hiện tại của cả hai sẽ dễ dàng tìm được một công việc, nhưng đến khi thực sự làm việc mới biết được cái gì dễ dàng có được thì cũng dễ dàng mất đi.

Cuộc sống sinh viên của Băng Vũ không có nhiều màu sắc.

Có chăng là trong lớp học có rất nhiều ánh mắt nóng bỏng nhìn cô, còn nơi phòng ký túc xá có những cú điện thoại không biết từ đâu mà không ngừng tìm đến cô, đôi lúc đi trên đường cũng có rất nhiều bạn học lạ lẫm đến làm quen với cô.

Khi còn là sinh viên, ngoại hình của Băng Vũ không thể xem là quá đẹp, chiều cao một mét sáu mươi tám với làn da trắng mịn và dáng người với những đường cong khá rõ nét, mái tóc dài chấm lưng mềm mại chưa từng qua tạo kiểu, do không ăn uống đầy đủ và những áp lực trong cuộc sống gương mặt cô lúc nào cũng mang vẻ tái xanh, ánh mắt mang nét buồn bã, đôi môi đỏ mọng trong suốt có chút ửng ửng đỏ như có nét mỉm cười.

Liễu Dương đã từng miêu tả cô là: “Băng Vũ là đóa hoa sen đầy tội lỗi.”

Có lẽ đúng là như thế thật!

Hai năm sống đời sinh viên cứ thế mà trôi qua, Băng Vũ không có người yêu, ngoại trừ thời gian cô đi làm thêm, tất cả thời gian còn lại cô đều trải qua ở thư viện.

Có người nói cô ra vẻ thanh cao, có người nói cô muốn lấy chồng giàu có, thậm chí còn có người nói cô là tình nhân bí mật của các lão già giàu sụ.

Những lời đồn đãi quá đáng đôi lúc khiến Băng Vũ chết lặng, chỉ có bản thân cô mới hiểu cô đang chờ một người mà cô biết mình không thể ôm hy vọng... Một người con trai đã từng hứa hẹn sẽ nắm tay cô cùng nhau đi hết quãng đường đời.

Vào một ngày cuối tuần như bình thường, Băng Vũ định đi làm thêm thì điện thoại phòng ký túc xá vang lên.

Liều Dương nhận điện thoại: “Alo, Diêu Băng Vũ? Xin chờ một lát!”

Liều Dương không vui vẻ gì mà day day đôi mắt nhập nhèm buồn ngủ nói: “Lại có người tìm cậu này, mai mốt kính nhờ cậu tìm cách để những người này đừng gọi điện thoại vào buổi trưa nữa.”

Băng Vũ bất đắc dĩ nhận điện thoại: “Alo, xin hỏi ai vậy?”

Đầu dây bên kia không có tiếng trả lời chỉ có tiếng hít thở gấp gáp, tiếng thở này hình như là của một cậu con trai.

Chờ cho hơi thở dần dần ổn định, cậu ta mới do dự cất giọng hỏi: “Có phải là Diêu Băng Vũ không?”

Đó là thứ âm thanh quen thuộc êm ái, Băng Vũ kinh hãi, lòng bàn tay cầm điện thoại toát mồ hôi lạnh.

“Đúng vậy... Anh là...?” Tim Băng Vũ đập liên hồi, ép sát điện thoại vào lỗ tai của mình, lo sợ không nghe rõ giọng nói trong điện thoại.

“Anh là...Trần Lăng...”

Tuy rằng đã nhận ra giọng nói quen thuộc đó, nhưng khi nghe hai chữ Trần Lăng, Băng Vũ ngạc nhiên đến nỗi không thể khống chế được mình, cánh tay run rẩy dữ dội.

Thấy Băng Vũ không nói thêm lời nào, anh mới cất giọng hỏi: “Đã lâu không gặp, em có khỏe không?”

Mũi Băng Vũ cay cay, muốn kể hết với anh bao nhiêu niềm chua xót cùng sự nhớ nhung ở trong lòng, nhưng đến giờ khắc này cô lại không biết mình nên nói gì được nữa.

“Rất tốt, còn anh thì sao?” Cô hỏi lại.

“Cũng rất tốt, nghe nói mẹ em đã mất.”

“Uhm, bốn năm rồi.”

“Anh có gửi thư đến nhà em, em có nhận được không?”

“Em không nhận được, em chuyển nhà lâu rồi.”

“Anh nghe nói em không học tiếp lên cao trung phải không? Hiện tại em đang làm gì...?”

“Em học trường dạy nghề XX, còn anh thì sao?”

“Anh sống tốt lắm...”

Ngày hôm đó, anh đã hỏi cô rất nhiều những câu hỏi vô nghĩa, không đề cập đến tình cảm, lời nói qua lại cứ như gió thoảng, sau khi thổi qua ngoại trừ sự hỗn loạn thì không lưu giữ được bất cứ thứ gì.

Câu nói cuối cùng của anh là: “Anh không sao, hẹn... gặp lại...”

Chữ ‘gặp lại’ của anh kéo thật dài, dường như bản thân anh cũng nghi ngờ không biết cô và anh có khả năng gặp lại hay không.

Trong nháy mắt, Băng Vũ giống như người điên, nắm chặt điện thoại, như là cô đang nắm lấy tia hy vọng cuối cùng hỏi: “Anh có yêu em không?”

“...” Đầu dây bên kia im lặng.

“Trần Lăng, Trần Lăng! Em nhớ anh, anh có biết là em nhớ anh lắm không?”

Câu trả lời duy nhất của cô chỉ là tiếng “tút, tut...” phát ra từ điện thoại, không biết là anh có kịp nghe lời thổ lộ của cô không, hay là anh thật sự không muốn nghe cô thổ lộ, anh tuyệt tình như vậy dường như đã viết dấu chấm hết cho sự chờ đợi của cô.

Hôm đó, Băng Vũ đã khóc suốt một đêm...

7. Chương 13-14

Lời tác giả: Mọi người chắc hẳn cũng không thích quá khứ?

Cũng bình thường mà nhỉ, học sinh Trung học nói chuyện tình cảm đúng là rất ngây thơ.

Aiz! Không có cách nào khác, tình tiết cần phải có thôi.

* * * * *

Chạng vạng một chiều xuân, hương thơm của cỏ xanh thoảng qua, mơn man mái tóc dài của Băng Vũ, nhưng lại không thể làm cho trái tim Băng Vũ lay động.

Cô kéo Liễu Dương đi xuống dưới lầu ký túc xá, trông thấy một nam sinh quần áo rách rưới đang ngó nghiêng bốn bề dường như là tìm người, mà cũng giống như đang đợi người.

Nam sinh đó vừa trông thấy Băng Vũ liền nhìn chăm chăm vào cô như muốn đem hình ảnh cô chôn thật sâu trong đáy mắt.

Băng Vũ đã sớm quen với kiểu nhìn chăm chăm như vậy, nên cô vờ như không để ý đi lướt qua người anh, không thèm để tâm đến bộ dạng của anh, chỉ mơ hồ cảm thấy anh ta ăn mặc thật lôi thôi, đầu tóc có đến nửa tháng chưa gội qua, mồ hôi đầy trên khuôn mặt, còn quần áo thì những vết loang lổ lớn nhỏ đủ cả.

Băng Vũ ghét nhất là sự nhếch nhác, dơ bẩn.

“Diêu Băng Vũ” Giọng nói cô vừa nghe thấy giống hệt với giọng nói liên tục xuất hiện trong ảo giác của cô, khiến cô đứng im tại chỗ.

Anh liền bước đến kéo tay áo của cô: “Không nhận ra anh sao? Anh là Trần Lăng đây!”

“Trần Lăng...” cô ngập ngừng vén mớ tóc lòa xòa trước trán anh lên, cẩn thận nhìn rõ mặt anh.

“Em có bạn trai chưa?”

Giọt nước trong suốt nóng hổi trong mắt Băng Vũ suýt chút nữa tràn ra khi cô kiên định lắc đầu: “Em chưa có!”

Anh nở nụ cười, cho dù trên khuôn mặt anh một mảng vết bầm xanh, lại một mảng sưng vù trông như một chiếc mặt nạ xanh đỏ, nhưng nụ cười lộ lên thật sự vẫn quyến rũ đến mê người.

Anh nói: “Hai người có thể gặp lại nhau không hề dễ dàng...”

Băng Vũ nói: “Chúng ta không bao giờ xa nhau nữa, được không anh?”

Anh vẫn như trước không hề thay đổi, không để tâm gì đến ánh mắt của những người xung quanh, ôm chặt cô vào lòng và nói: “Không xa nữa, vĩnh viễn không rời xa nhau nữa! Anh yêu em!”

* * * * *

Hai người thuê một phòng nghỉ ảm thấp, trên sàn đầy những vết dơ bẩn, ga trải giường cũng chẳng sạch sẽ gì mà còn nhăn nhúm thật khó coi.

Băng Vũ nhú mày, cổ chịu đựng.

Ngồi lên giường, cô lấy trong túi ra một tuýp thuốc mỡ vừa mua, bôi một chút lên mặt anh, một chút ở dưới cằm, kéo dài đến vai anh rồi đến bên hông...

Phía bên dưới dường như vẫn còn những vết thương, cô đang nghĩ có nên tiếp tục bôi thuốc nữa hay không, Trần Lăng đột ngột xoay người lại ôm chặt lấy cô, âm thanh trong cổ run run gọi lên tên cô.

“Băng Vũ...”

Khát vọng của anh như có ma lực châm ngòi cho những cảm xúc dồn nén trong cô bùng cháy.

Cô đắm chìm trong cảm xúc đang bùng cháy choàng tay qua vai anh, nhắm mắt lại...

Đôi môi mềm mại ấm áp của anh dán lên môi cô, một dòng điện nhanh chóng lan khắp toàn thân cô, khiến cả người cô đều trở nên tê dại, khi lưỡi của anh liếm qua môi cô, cô nương theo đó mà hé mở đôi môi. Băng Vũ hoàn toàn mất đi tri giác, toàn thân tê liệt ngã trên chiếc giường nhỏ hẹp, hai cánh tay bất lực ôm ghì lấy vai anh, sóng tình trong cơ thể cứ từng đợt, từng đợt không ngừng dâng lên cuốn trôi chút lý trí còn sót lại của cô...

Gặp lại sau ly biệt, gần gũi nhau chính là cách khiến cho người ta có thể cảm nhận được sâu sắc nhất, rõ ràng nhất sự tồn tại của người kia. Họ hôn nhau bao lâu, cô cũng không nhớ nổi nữa, chỉ nhớ rất rõ khát vọng tràn ngập thân thể cùng những lời lẽ kích tình càng làm hai cơ thể quấn chặt vào nhau đầy đam mê như đóa hồng đen kiều diễm đang rung động.

Thời điểm đó, anh đặt cô ngồi trên đùi của anh, hai tay anh đặt ở hai bên hông cô, nếu đôi bàn tay ấy có hướng về phía trước mà di chuyển lên trên hoặc theo gấu váy và đi vào bên trong, cô nghĩ cô cũng sẽ không cự tuyệt anh.

Nhưng anh không làm vậy, tuy rằng mồ hôi trong lòng bàn tay anh vã ra ướt cả một mảng váy của cô nhưng hai bàn tay anh vẫn an phận mà đặt trên hông cô.

Một nụ hôn quyến luyến không rời qua đi, cô dựa vào lòng anh hỏi nhỏ: “Sao anh lại đến tìm em? Em nghĩ anh sẽ không tìm em nữa.”

“Anh đến... Chỉ vì một câu em nói: “Em nhớ anh.”

“Trần Lăng...”

Tiếng cô gọi tên anh liền biến mất trong miệng anh bằng một nụ hôn nồng cháy...

Trong phòng trọ nhỏ đơn sơ, bọn họ bộc bạch hết những yêu thương say đắm, những nhung nhớ đến đại khờ trong năm năm xa cách. Bây giờ anh và cô đã trưởng thành, không còn là những thiếu nam, thiếu nữ ngây thơ của ngày trước, yêu là mãi mãi không rời.

Cô dùng chút lý trí còn sót lại đẩy anh ra, vuốt ve những vết thương trên người anh và hỏi: “Ai đánh anh ra nông nỗi này? Có chuyện gì vậy?”

Anh khẽ cắn môi cúi đầu không nói, xem ra nhiều năm vậy rồi mà tính cách anh vẫn không thay đổi, vẫn là mang niềm vui cùng nụ cười hào phóng chia sẻ cho người khác, còn đau đớn cùng buồn phiền thì giữ lại cho riêng mình.

Có lẽ bóng ma tâm lý thời thơ ấu sẽ theo họ suốt đời này, không thể nào buông, không thể nào tan biến.

“Em nghe nói anh được nhận nuôi, là người nhận nuôi đánh anh ra nông nỗi này sao?”

Tay anh nắm chặt lấy ga giường, gật gật đầu.

Cô từng nghe nói, những bé trai được nhận nuôi thường gặp phải bạo lực gia đình, không thể ngờ được đó lại là sự thật.

“Vậy sau này anh định như thế nào?”

“Anh sẽ không về, không bao giờ quay về đó nữa... Băng Vũ, anh muốn ở bên em? Chúng ta cùng nhau sống cuộc sống của hai người, được không em?”

“Tất nhiên là được rồi!” Cô cười mãn nguyện, rúc vào trong lòng anh, đây là giấc mơ cô đã mơ từ rất lâu rồi.

Cuối cùng, cô đã tìm được bến đỗ của đời mình trong cái thế giới cô đơn, buồn tẻ này.

Cuối cùng, cô đã tìm được một người cùng cô đi tiếp con đường phía trước, mãi mãi không rời, mãi mãi có nhau.

Ngày hôm sau, cô và anh thuê một căn phòng rất nhỏ, vì anh không một xu dính túi, cô liền mang hết số tiền dành dụm bao lâu nay mua cho anh vài bộ quần áo, một số vật dụng cá nhân cần thiết và một ít thức ăn.

Anh bình thản nhận lấy tất cả không hề tính toán chi li như những người đàn ông khác nói một số câu vô nghĩa như không dùng tiền của phụ nữ.

Một tháng trôi qua, mỗi ngày cô đều sống cuộc sống tràn ngập hương vị ngọt ngào, ai nói tình yêu như cà phê, giữa hương thơm là vị đắng chát?

Tình yêu anh cho cô, chính là một ly sữa có hương đậm đà, có vị ngọt lành...

Cô và anh mỗi ngày ở trong một căn phòng không đến hai mươi mét vuông mà trò chuyện, đề tài hầu hết là những chuyện trên trời dưới đất nhưng chẳng bao giờ hết chuyện, cô không hỏi anh về cuộc sống của anh mấy năm qua, cô nhìn những vết thương trên người anh cũng có thể đoán ra anh hẳn là không bao giờ muốn nhớ lại những ngày kinh khủng đã qua ấy nữa. Nếu muốn nói thì anh sẽ tự nói với cô, còn không muốn thì cũng đành vậy, cô sao có thể làm khó anh được chứ.

Trần Lăng quả là người đàn ông tốt nhất trên đời này mà cô từng gặp, anh cẩn thận, chu đáo, lại nhẹ nhàng.

Bất kể cô muốn làm gì, chỉ cần cô lên tiếng, anh lập tức chiều theo ý cô ngay.

Anh chưa bao giờ giận cô, cho dù cô có tùy hứng như thế nào đi nữa thì anh cũng nhẹ nhàng dùng lời lẽ ôn hòa mà nói chuyện cùng cô, dường như anh lo lắng nói chuyện lớn tiếng sẽ dọa cho cô sợ...

Có mấy cô gái bóng gió ám chỉ với cô rằng anh biết lấy lòng phụ nữ như vậy phải chăng là anh có kinh nghiệm rất phong phú.

Cô rất kiên quyết mà nói cho bọn họ rõ: “Chỉ cần anh ấy yêu tôi, việc gì cũng không quan trọng.”

Sống cùng Trần Lăng không lâu, cô đã bị anh chiều đến hư, cứng đầu, tùy ý đến không thể tin được.

Nửa đêm ngủ không được, cô liền gọi điện thoại cho anh mặc kệ là mấy giờ, nghe thấy giọng anh ngái ngủ hỏi: “Ai vậy?”

Cô tỉnh ngịch cười nói: “Còn có thể là ai nữa nhỉ?”

“Băng Vũ, có chuyện gì sao?” Giọng ngái ngủ của anh lập tức biến mất, vội vàng hỏi han cô.

“Không có gì, chỉ là em nhớ anh, muốn nghe giọng nói của anh.”

“Ừ, vậy sáng mai anh đến tìm em.”

“Được... Nhưng bây giờ em rất muốn gặp anh.” Cô vốn chỉ muốn làm nũng với anh một chút, không nghĩ đến anh không chút do dự liền trả lời cô: “Vậy, em chờ anh, hai mươi phút nữa anh sẽ đến.”

Hai mươi phút sau, cô đẩy cửa sổ nhìn xuống thì thấy anh đã đứng ở dưới lầu.

Anh mặc áo khoác màu trắng, quần jean màu xanh, đứng dựa vào dãy lớp học đối diện nhìn cô mỉm cười.

Trong đêm tối, anh vẫn như ngày trước rất cuốn hút người khác. Không, so với lúc còn học sơ trung còn cuốn hút hơn rất nhiều.

Đường nét trên gương mặt ngày càng sắc cạnh, đôi mắt sâu chứa chan tình cảm làm cho cô mê đắm chìm trong mộng ảo.

Đó là một đêm đầu xuân có gió lành lạnh thổi qua nhưng chẳng thể làm lay động tình nồng của họ.

Đêm hôm đó, hai người đứng dưới ánh đèn đường vàng óng ngấm nhìn nhau, dùng ánh mắt nói với nhau những lời yêu thương vô tận.

Trong lòng cô vĩnh viễn khắc ghi những lời anh đã nói: “Anh đến... chỉ vì một câu nói của em: Em nhớ anh!”

* * * * *

Hôm sinh nhật của Trần Lăng, cô đi khắp các cửa hàng trong thành phố, mệt lả cả người chỉ để tìm mua một món quà thật thích hợp với anh, hơn nữa tiền dành dụm của Băng Vũ cũng không nhiều lắm, tiền tiện cũng chỉ đủ cho đến lúc tốt nghiệp mà thôi. Cho nên cô quyết định trao cho anh một món quà mà không cần dùng đến tiền, mà lại là món quà vô cùng quý giá.

Buổi tối, cô và anh thấp nền sinh nhật, cùng nhau cầu nguyện, hy vọng cả hai có thể yêu thương nhau cả đời. Dưới ánh nến vàng rực, hai người cùng uống rượu vang rẻ tiền, cùng nhau ăn bánh sinh nhật.

Rất nhanh đã đến mười một giờ, Trần Lăng nhìn đồng hồ như hạ quyết tâm rất lớn, nói: “Tối nay em đừng về ký túc xá được không?”

Cô đỏ mặt cúi đầu, hai bàn tay đan vào nhau.

“Em ngủ trên giường, còn anh sẽ nằm dưới đất.” Anh thấy cô ngần ngại vội giải thích.

“Không cần đâu...”

Lời vừa ra khỏi miệng, cô nghe thấy tiếng tim mình đập thật nhanh, cô có chút hối hận vì sao lại tỏ ra xúc động như vậy chứ.

Anh có vẻ hiểu lầm ý của cô, có chút thất vọng nên đứng lên nói: “Đi thôi, anh đưa em về!”

Cô khẽ cắn môi, giữ chặt tay anh: “Ý của em là trời khá lạnh, anh nằm dưới đất sẽ bị cảm.”

Cô chờ anh trả lời, từng sợi thần kinh căng ra như dây đàn, mỗi giây trôi qua dần đẩy lùi những xúc động, mà anh thì vẫn đứng như trời trồng không có chút phản ứng nào, không biết anh có hiểu được ý của cô hay không.

“Trần Lăng...” Cô vừa định tiến thêm một bước biểu đạt ý tứ của mình thì đột nhiên anh ôm chặt lấy cô, hôn lên đôi môi căng mọng của cô, lần này anh không giữ tác phong quân tử như trước nữa, tay anh từ bên trên lần vào bên trong chiếc váy ngắn bằng voan trắng tinh, từ trên vai cô lần lần đi xuống, rồi dừng lại ở nơi căng tròn đầy đặn mà mềm mại của cô, cô cảm nhận được tay anh chỉ dùng một lực rất nhẹ, lại vội vàng thu hồi lại chút lực ấy, lại như muốn vuốt ve, lại rút lui không dám. Một lát sau, thấy cô không có biểu hiện từ chối, anh bắt đầu vuốt ve không e dè kiêng nể gì nữa... Thân thể cô dính sát vào trên người anh, cô nghe được hơi thở như có như không rất rõ ràng và cả tiếng tim đang đập liên hồi dồn dập nơi anh...

Màn đêm thật đẹp, tiếng gió như đang kêu gào, cánh tay rắn chắc của anh nâng cơ thể đã sớm trở nên mềm nhũn của cô lên đặt xuống giường...

“Trần Lăng, anh sẽ cưới em chứ?” Khi anh cởi bỏ quần áo trên người cô, cô thấp giọng hỏi.

Anh nhìn sâu vào mắt Băng Vũ, trả lời: “Anh nhất định sẽ cưới em?”

Đêm hôm đó, anh giống như một đứa trẻ tham lam không bỏ qua một tấc da thịt nào trên người cô, lại giống như đang cầm trong tay một tinh thể vô cùng mỏng manh dễ vỡ, mỗi một va chạm đều là vô cùng cẩn thận...

Lần đầu tiên của người con gái, Băng Vũ vật vã trong đau đớn suốt một đêm có chút ý muốn thoái lui, anh luống cuống tay chân, cũng kiên trì mà chèn ép cô suốt một đêm, cuối cùng cả hai mệt mỏi rã rời, thật thỏa mãn ôm nhau mà ngủ.

Sáng hôm sau, cô trở dậy định đến trường, anh đã ôm lấy eo của cô, nhẹ nhàng đặt cô nằm dưới người anh. “Em đừng đi...”

“Em muốn đi học.”

“Không được đi.” Anh nói xong liền hôn lên môi cô không cho cô cơ hội trả lời, lại dùng da thịt của mình vây quanh lấy cơ thể nhỏ bé của cô, từng nhịp điệu kích tình cứ dồn dập trong những tiết tấu đầy đam mê...

Liên tục ba ngày tiếp theo, hai người không rời khỏi căn phòng nhỏ nửa bước, chính xác hơn là không hề rời khỏi giường, khi đói bụng anh nấu cháo dứt cho cô, lúc mệt mỏi cô gối đầu lên bờ vai ấm áp của anh mà ngủ.

Tỉnh dậy, cảm thấy nhàm chán cô liền viết lên lưng anh mấy chữ: “Trần Lăng, em yêu anh!”

Anh bị cô đánh thức, đôi mắt buồn ngủ mờ màng nhìn cô.

Băng Vũ cười hỏi: “Anh đoán xem em viết cái gì?”

“Đoán không ra!” Vẻ mặt anh tràn đầy ý cười, ngón tay nhẹ nhẹ viết lên ngực cô: “Băng Vũ, anh cũng yêu em!”

“Anh xấu quá đi!” Cô tươi cười, rúc đầu vào ngực anh.

Tay anh lặng lẽ vuốt ve ngực cô, lòng bàn tay nóng rực nhẹ nhẹ vờn quanh nụ hoa mềm mại chúm chím trên đôi bầu ngực căng tròn khiến cô toàn thân bủn rủn, không còn chút sức lực.

“Đàn ông không xấu, phụ nữ không yêu!” Anh nằm bên trên say sưa hôn đôi môi mềm mại của cô...

Môi lưỡi quấn quýt nhau, lời lẽ đẩy đưa, thân thể va chạm cọ xát, ‘đó cũng là ngôn ngữ trong tình yêu, một loại ngôn ngữ mang xúc cảm rất đặc biệt.’

Hai người vừa mới biết đến dự vọng, khó có thể tự kiềm chế mà trầm luân trong men say ái tình.

Cuộc sống ngọt ngào như vậy làm Băng Vũ thật sự tin rằng không ai có thể tách rời bọn họ, bởi vì cô không thể không có anh cho dù chỉ là một phút hay một giây, anh chính là sinh mệnh của cô, là toàn bộ cuộc sống của cô.

* * * * *

Kể từ ngày đó, cô cùng Trần Lăng ở cùng một chỗ, mỗi ngày trôi qua là mỗi ngày hạnh phúc với tình yêu vô tận...

Cô cuối cùng cũng hiểu được thế nào là gắn bó như keo như sơn, cô và anh ngay cả đến việc ăn cơm thậm chí cũng cùng ngồi bên nhau lưu luyến không rời...

“Băng Vũ? Em muốn một cuộc sống như thế nào? Nếu anh chỉ có thể cho em một cuộc sống đơn sơ, giản dị. Em có đồng ý không?”

Trong lòng cô tràn đầy hạnh, gật gật đầu: “Em chỉ cần được sống cùng anh là đủ lắm rồi, chờ khi chúng ta đủ tiền sẽ mua trả góp một căn hộ... Em thích có một căn hộ mới tràn ngập mùi thơm của sơn... Mỗi ngày em đều trở về nhà sớm hơn anh mà chờ anh về, cho dù anh có về muộn thế nào em cũng nhất định chờ, rồi chúng ta sẽ ôm nhau ngủ... được không anh?”

Ánh mắt anh rất đẹp, nhất là lúc trong ấy tỏa đầy ánh sáng rạng ngời, giống như hồ nước quang xạ ánh nắng mặt trời vậy đó.

“Được.” Anh ôm chặt Băng Vũ, hai má dán đầy những sợi tóc của cô: “Khi anh còn rất nhỏ, anh đã mơ có một gia đình, vất vả cỡ nào đi chăng nữa chỉ cần nhớ đến có một nơi thuộc về anh, có một người đang đợi anh về, với anh như vậy là quá đủ, anh không còn mong mỏi gì hơn nữa. Băng Vũ, anh nhất định sẽ cố gắng làm việc, nhất định sẽ mang đến cho em hạnh phúc... Em nhớ: cho dù anh trở về có muộn như thế nào đi nữa, em nhất định phải chờ anh...”

Thời điểm đó, cho dù cả thế giới này nói với cô rằng những lời thề non hẹn biển của đàn ông đều chỉ là giả dối không đáng tin, cô cũng sẽ không tin họ.

Băng Vũ tin anh yêu cô, toàn tâm toàn ý yêu cô.

Sau đó, cô mới phát hiện, cô sai rồi, cô đã sai lầm...

Ngày đó, sau khi nộp luận văn cô vội vàng vàng chạy về nhà, định dọa cho anh giật mình một phen.

Cô nhẹ nhàng mở cửa, rón ra rón rén đi vào trong phòng, thấy anh ngồi trên ghế tay tập tạ đơn, quay lưng về phía cô.

Cô chưa bao giờ nhìn thấy anh tập tạ nên vẫn nghĩ anh ít vận động.

Anh nói: “Xin lỗi, anh chỉ có thể nói thật sự xin lỗi.”

“...” Cô không nghe ra anh đang nói chuyện gì qua điện thoại nhưng giọng anh cực kỳ dịu dàng.

“Em đừng khóc, đừng vậy nữa, bên ngoài có rất nhiều người đàn ông tốt hơn anh. Đừng chờ anh nữa...”

“...”

“Phải, anh đã nói rồi, anh không có gạt em...”

“...”

“Anh biết, nhưng là... Em không thiếu một thứ gì, còn cô ấy, ngoài anh ra cô ấy không có gì hết.”

Thời khắc đó, một câu chuyện tình yêu đẹp như trong cổ tích bắt đầu sụp đổ, thì ra anh không giống cô, không phải anh chờ đợi để được gặp lại cô, anh đã có bạn gái, trong lòng anh đã từng có một người con gái khác, có lẽ cũng đã từng cùng người đó nói ra những lời thề thốt dễ nghe...

Giây phút đó, lời thề thốt của anh từng làm Băng Vũ cảm động thì giờ đây mọi thứ đều trở nên vô nghĩa.

Trần Lăng cùng cô thề thốt rồi trải qua ân ái, có lẽ anh cũng từng cùng người con gái kia mà thề thốt mà ái ân.

Anh ngắt điện thoại, ngơ ngác nhìn ra xa... Bỗng nhiên anh quay đầu lại, cô nhìn thấy trong mắt anh đầy vẻ kinh hoàng, bối rối.

Đó là vẻ mặt bị vạch trần lời nói dối, càng chứng minh suy đoán của cô là đúng.

“Băng Vũ...? Em về khi nào?”

“Em vừa về đến, anh ngồi chờ ra đó nên không biết em về.” Cô tươi cười giả vờ như không biết chuyện gì nhưng trong lòng thì rối loạn đến không rõ phương hướng nào nữa, càng không biết nên nói gì, làm gì lúc này: “À, em đi nấu cơm!”

Trong bếp, Băng Vũ liên tục xoa hai bàn tay, lòng bàn tay bị ma sát dần nóng lên, nhưng cô vẫn cảm thấy hai lòng bàn tay của mình lạnh như băng...

Cô nên cho anh cơ hội để giải thích không?

Băng Vũ đoán anh nhất định sẽ nói: “Băng Vũ, người anh thật sự yêu là em, khi đó anh nghĩ sẽ không tìm được em cho nên mới qua lại cùng cô ấy, khi anh biết được tin tức của em liền gọi điện thoại cho em, trong điện thoại anh nghe được em nói em nhớ anh, anh lập tức rời bỏ cô ấy chạy đi tìm em...”

Đã biết rõ đáp án như vậy, cô còn hỏi lại làm gì.

Không biết Trần Lăng đi vào bếp từ khi nào, vòng tay qua eo ôm lấy cô từ phía sau lưng. Anh ôm Băng Vũ thật chặt như muốn nói cho cô biết anh sẽ không buông tay.

“Trần Lăng, anh có yêu em không?”

“Yêu!” Anh không chút do dự nói: “Chỉ cần được sống cùng em, anh nguyện ý từ bỏ tất cả.”

Cô dựa vào ngực anh, lắng nghe tiếng tim anh đang đập những nhịp thật kiên định.

Cô cười nói: “Vậy là đủ rồi! Không cần biết sau này sẽ xảy ra chuyện gì, chỉ cần từ đây về sau anh toàn tâm toàn ý yêu em là đủ rồi...”

Cô không muốn nghe anh giải thích, càng không muốn nghe anh dùng giọng nói thật dịu dàng, rất mê người ấy mà kể lại chuyện tình yêu của anh cùng người con gái khác, cô cũng không muốn nghe những suy nghĩ của anh về người con gái đó... Bởi vì Băng Vũ vẫn muốn chung sống cùng anh, cô còn muốn sau khi tốt nghiệp sẽ cùng anh về một thị trấn nhỏ nào đó xây dựng một tổ ấm thật hạnh phúc.

Cô mỉm cười ngọt ngào hôn lên đôi môi đang muốn nói chuyện của anh, chỉ cần Trần Lăng yêu cô, tất cả mọi việc cô sẽ không so đo tính toán, sẽ không gây bất hòa với anh...

* * * * *

Tuy nhiên, cô cứ tưởng đoạn tình yêu tay ba này sẽ chấm dứt tại đây, ngược lại đây mới chỉ là sự bắt đầu.

Có một lần, Băng Vũ thấy vừa có cuộc gọi đến anh đã nhanh chóng tắt máy rồi lặng lẽ mang điện thoại đi sạc pin.

Có một lần, cô thấy anh bước ra khỏi toilet nhưng trong khóe mắt đỏ hoe còn lưu lại những giọt nước mắt.

Cô nhìn thấu sự do dự trong đáy mắt anh, còn có cả nỗi bàng hoàng và thất thố trong anh...

Tim của cô, giấc mơ của cô, cô rõ ràng là yêu anh say đắm nhưng khi anh lừa gạt, giấu diếm cô thì giấc mơ đó, trái tim đó đã tan thành từng mảnh vụn.

Rốt cuộc cũng đến một ngày mà Băng Vũ không thể chịu được nữa, thừa lúc Trần Lăng chuẩn bị ra ngoài đi làm, cô vụng trộm lấy di động trong túi của anh. Anh vừa ra khỏi cửa, Băng Vũ liền mở điện thoại lên, bên trong điện thoại chỉ có một dãy số, dãy số ấy có chút lạ, không phải là số điện thoại di động, cũng không giống số điện thoại cố định.

Cô gọi vào số điện thoại ấy, chuông vừa vang lên hai lần, cô vội vàng ngắt máy.

Điện thoại trong tay cô rất nhanh liền đổ chuông, cô sợ đến mức suýt chút nữa đánh rơi điện thoại xuống sàn nhà, nhìn thoáng qua màn hình, là số Băng Vũ vừa gọi khi nãy.

Cô hít thật sâu để ổn định hơi thở, nghe máy. Bên kia điện thoại truyền đến một giọng nữ rất dịu dàng: “Nếu anh đã gọi, tại sao còn ngắt máy?”

“Tôi là bạn gái của Trần Lăng.” Băng Vũ lên tiếng: “Cô là...”

Đối phương trầm mặc một hồi mới nói: “Tôi là vị hôn thê của Trần Lăng, chúng tôi đã đính hôn bốn năm rồi!”

Đầu cô muốn nổ tung ra, đây là điều cô sợ hãi nhất. Băng Vũ muốn nói cô ấy đừng qua lại làm phiền Trần Lăng nữa nhưng lúc này cô không thể cất nên lời, thì ra cô mới là người thứ ba đoạt đi vị hôn phu của người ta.

Nếu cô ấy lớn tiếng tranh cãi hay mắng Băng Vũ một chút thì lòng cô có thể sẽ cảm thấy dễ chịu hơn ít nhiều, nhưng giọng của cô ấy lại tràn ngập sự cầu khẩn chân thành: “Cô có thể rời xa anh ấy được không?”

“Tình yêu không thể nhường qua nhường lại, cho dù tôi có rời xa anh ấy đi chăng nữa thì chắc gì anh ấy đã trở lại bên cô?”

“Chỉ cần cô rời xa anh ấy, anh ấy nhất định sẽ trở lại bên tôi. Nếu cô yêu anh ấy thì đừng làm cho anh ấy khó xử.”

Cô vừa muốn đáp lời thì nghe thấy từ bên kia truyền đến một giọng nam vô cùng tao nhã: “Điện thoại của ai vậy?”

“Là một người bạn của con!” Cô ấy trả lời người đàn ông kia xong, liền nói với cô: “Xin lỗi, tôi phải đưa ba đi bệnh viện.”

Trước khi ngắt điện thoại, cô ấy nói thêm một câu như lưỡi dao sắc bén đâm thẳng vào tim Băng Vũ: “Yêu một người không phải là ích kỷ như cô vậy đâu... Cô nên nghĩ cho cảm xúc của Trần Lăng một chút!”

Trước mắt cô hiện lên hình ảnh Trần Lăng với ánh mắt đầy đau tranh mâu thuẫn giãy dụa, tim lại đau như cắt.

Băng Vũ cũng hiểu được mối tình tay ba này không dễ dàng chấm dứt như vậy, cô nên cho Trần Lăng một lựa chọn, giữa cô và cô ấy, nhất định Trần Lăng phải chọn một trong hai người.

Băng Vũ vô cùng sợ hãi, cô sợ anh sẽ chọn người con gái kia mà không chọn cô.

Băng Vũ đi lang thang không mục đích qua không biết bao nhiêu con phố, trong lòng đau đớn vì một câu nói của người con gái ấy, bốn năm, Trần Lăng đã ở bên người đó bốn năm...

Nguyên nhân nào làm cho Trần Lăng nhất quyết rời khỏi cô ấy chứ, là do cô sao?

Nếu đó là sự thật thì cô nên cảm thấy vui mừng, hay là nên khổ sở đây.

“Diêu Băng Vũ.” Sau lưng cô vang lên một giọng nam, cô quay đầu nhìn lại, thì ra là Ngô Hàng bên khoa quản trị, Ngô Hàng đã có một thời gian theo đuổi cô nhưng lại bị cô dùng lời lẽ dửng dưng mà từ chối anh.

“Thật là trùng hợp.”

“Em không sao chứ!”

“Em không sao!” Cô nói rồi lướt qua anh tiếp tục bước về phía trước.

Ngô Hàng cũng không nói gì thêm cứ lặng lẽ đi theo phía sau cô, cô đi nhanh, anh cũng nhanh bước, cô đi chậm, anh cũng chậm rãi mà theo sau.

Đi mãi trong vô định, đến khi trời tối rồi trăng lên cao, Băng Vũ mới trở về phòng trọ của cô và Trần Lăng.

Đứng trước hàng hiên lạnh lẽo, cô nói với Ngô Hàng: “Hôm nay, cảm ơn anh đã đưa em về nhà.”

“Diêu Băng Vũ.” Ngô Hàng giữ chặt cánh tay của cô và nói: “Đừng khóc, nhất là vì người đàn ông không xứng đáng.”

Cô nhìn vào gương mặt hiền hòa của Ngô Hàng, trong lòng lại bắt đầu lo lắng.

Băng Vũ cười với anh, người đàn ông này toàn tâm toàn ý yêu cô, mà cô lại cùng với người con gái khác đi tranh giành một người đàn ông không thật lòng với cô.

Nhưng, tình yêu là tình yêu, chỉ cần cô và Trần Lăng đều không buông tay thì không ai có thể bắt họ phải xa nhau.

Ngô Hàng thấy cô không nói lời nào lại có chút kích động, anh lay lay cánh tay cô: “Anh nghe Liễu Dương nói anh ta có người con gái khác, em vì loại đàn ông này mà đau lòng, có đáng hay không?”

“Chỉ cần anh ấy yêu em, thì bất cứ điều gì cũng đáng cả.”

“Nếu anh ta yêu em sẽ không thể không quý trọng những gì em đã phải trả giá vì anh ta... Em cần gì phải hành hạ bản thân, phải chia sẻ người mình yêu với người con gái khác.”

“Anh ấy sẽ hồi tâm chuyển ý.”

“Anh ta sẽ không làm được đâu. Anh ta hôm nay vì em mà rời xa cô gái kia, đến một ngày nào đó cũng sẽ vì một người con gái khác mà vứt bỏ em...”

Băng Vũ dùng sức gạt tay Ngô Hàng ra, quay đi tránh né những giọt nước mắt đang chảy tràn trên gò má.

Lời nói của Ngô Hàng làm vết thương trong lòng cô thêm rạn nứt, buộc cô phải đối mặt với sự thật mà cô không hề muốn đối mặt một chút nào.

.....

Đứng trước cửa nhà, cô hạ quyết tâm, yêu một người, cô thật sự không thể ích kỷ như vậy.

Càng không nên giữ lại một cái xác không hồn ở bên mình, nếu Trần Lăng thật lòng yêu người con gái kia thì cô nên dũng cảm buông tay.

Cô bước vào nhà, còn chưa nghĩ ra phải mở miệng như thế nào thì anh đã hỏi cô: “Em đi đâu vậy?”

Trần Lăng thật bình tĩnh mà hỏi cô, nghe qua không có chút nào là quan tâm.

“Một mình ra ngoài đi dạo.”

Anh thản nhiên cười khổ: “Anh ta là ai vậy?”

Cô thấy cửa sổ bên ban công đang mở, lập tức hiểu được ý của anh, cô vội vàng giải thích: “Em đi dạo trùng hợp gặp được anh ấy, tiện đường nên anh ấy đưa em về.”

Trần Lăng không nói gì, ánh mắt nhìn cô tràn ngập sự thất vọng.

Băng Vũ vốn đã mất lòng tin, càng thêm lo lắng, cô sợ anh sẽ phũ áo ra đi, quay lại với người con gái kia.

“Trần Lăng, anh phải tin tưởng em, em không có bất cứ quan hệ gì với anh ta hết!”

Anh mỉm cười, đi đến ôm lấy vai cô, lấy từ trong túi ra một cái hộp nhỏ thật tinh xảo.

Anh từ từ mở ra, một chiếc nhẫn kim cương tinh xảo hiện ra trước mắt cô.

Băng Vũ ngây dại nhìn chiếc nhẫn ấy, cô cứ tưởng đây là ảo giác của cô.

“Lấy anh nhé, được không?”

“Anh?”

Trong lúc Băng Vũ vẫn còn dờ ra ngây ngốc, anh nâng tay của cô lên, lấy chiếc nhẫn lạnh băng đeo vào ngón giữa của cô.

Thấy động tác của anh thật thuần thục, tim cô lạnh run, gấp ngón tay lại né tránh.

“Tại sao vậy?” Anh khàn giọng hỏi, trong mắt anh hằn lên những thương tổn.

“Em chỉ cảm thấy, không thể giữ lời hứa nên không dễ dàng ưng thuận.”

“Băng Vũ!” Anh ôm chặt cô vào lòng, dùng một lực khá mạnh giữ chặt cô trong cánh tay mình. “Anh yêu em! Dù có có bất cứ chuyện gì xảy ra, tình yêu anh dành cho em cũng sẽ không bao giờ thay đổi. Chỉ cần em yêu anh, không ai có thể khiến chúng ta rời xa nhau được cả!”

“Thật vậy sao?” Băng Vũ đưa ngón áp út đến trước mặt anh và nói: “Nếu anh thật lòng yêu em, hãy đeo nhẫn vào ngón tay này, em không cần anh hứa hẹn điều gì hết, em muốn làm bà Trần!”

“Được!” Trần Lăng không chút do dự lập tức đeo nhẫn vào ngón áp út trên bàn tay cô. “Chờ em tốt nghiệp xong, chúng ta lập tức kết hôn.”

Băng Vũ nở một nụ cười mãn nguyện, từ rất lâu rồi, cô không cười tươi như vậy.

Giữa Băng Vũ và người con gái kia, rốt cuộc anh đã chọn cô!

Băng Vũ cùng Trần Lăng trải qua một tháng sống bên nhau thật hạnh phúc, lãng mạn, họ triu mến gọi nhau là “ông xã”, “bà xã”, hai người dự định cùng nhau trở về quê sống một cuộc sống giản dị.

Trên môi Trần Lăng luôn nở nụ cười vô cùng sáng lạn, nụ cười ấy vĩnh viễn cũng không thể phai mờ trong tâm trí của cô.

* * * * *

Ngày Băng Vũ nhận bằng tốt nghiệp xong cô chạy ngay về nhà, trong lòng tràn ngập vui mừng cùng mơ mộng, khát khao về một cuộc sống mới.

Cô mở cửa phòng trọ, còn chưa kịp hỏi anh đã thu dọn đồ đạc xong chưa đã thấy anh ngồi xổm trên mặt đất, một tay ôm mặt nghẹn ngào vừa khóc vừa tuyệt vọng gào vào chiếc điện thoại: “Tại sao em không nói cho anh biết... Anh trở về, anh lập tức quay trở về... Anh xin em, em nhất định phải chờ anh! Em phải chờ anh...”

Đây là lần đầu tiên Băng Vũ trông thấy anh đau khổ đến tột cùng như vậy, từ lúc quen biết anh đến nay, bất kể là phải đối mặt với việc gì anh đều mỉm cười trong sáng như ánh mặt trời lan tỏa, giọng nói thì tuyệt đối dịu dàng, nhỏ nhẹ.

Làm cho anh khổ sở đến như vậy là người con gái kia hay là cô? Hay là cả ba người bọn cô.

Anh đi ngang qua cô mà không hề biết sự hiện diện của cô, thần trí anh đang mê man cô có thể tha thứ, thậm chí anh lừa gạt, đầu óc cô cũng không sao cả, nhưng hôm nay cô mới thực sự tường tận, anh cần

bản không yêu cô, người anh yêu thật lòng chính là cô gái kia, cô gái anh không thể dứt bỏ... Anh vội vàng trở về với Băng Vũ chỉ vì người con gái kia thứ gì cũng có, mà cô ngoại trừ anh ra chỉ có hai bàn tay trắng!

Chỉ vì một câu “em nhớ anh” của Băng Vũ mà anh rời bỏ cô gái mình yêu thương để quay về bên cô, chỉ vì sự chờ đợi của cô, chỉ vì sự si mê cố chấp không chịu dứt bỏ của cô, mà làm cho anh không thể nhẫn tâm mà ruồng bỏ những lời đã hứa hẹn với cô.

Sự việc này cứ tiếp tục như vậy chỉ là tra tấn cả ba người mà thôi. Bọn họ đều mệt mỏi, tình yêu tay ba, cả ba đều rất cực khổ, cũng phải chịu không ít những tổn thương.

Ngày hôm đó, Băng Vũ quyết định buông tay!

Băng Vũ quyết định chia tay Trần Lăng.

Chỉ có cô buông tay thì Trần Lăng mới có được tự do, mới có thể tự giải thoát cho mình, giờ này khắc này, Băng Vũ chỉ hy vọng những lời người con gái kia nói là sự thật: Băng Vũ rời xa anh, anh sẽ trở về bên cô ấy...

Lặng lẽ bỏ đi, Băng Vũ trở lại phòng ngủ. Vào phòng cô thấy một đồng hành lý hỗn độn, cô mới phát hiện ra thế gian này to lớn đến vậy nhưng không có bất kỳ nơi nào là nhà của mình. Thế giới rộng lớn có nhiều người đến thế đấy, nhưng không có một ai thực sự thuộc về cô.

Đêm khuya, Băng Vũ một thân một mình, đứng ở cửa nhà ga.

Cô lại nhớ đến lời nói của người con gái đó: “Yêu một người không nên ích kỷ như vậy, mà nên suy nghĩ đến cảm nhận của người đó.”

Người con gái đó chắc là vì lo lắng đến cảm nhận của Trần Lăng, vì vậy luôn vờ như không biết anh đang che dấu điều gì, cho nên khi rời bỏ cô ấy anh mới đau khổ đến vậy.

Cô bỏ tiền vào điện thoại công cộng gọi một cuộc điện thoại cuối cùng cho Trần Lăng, cô cố gắng hết sức mình làm cho âm thanh của bản thân trở nên cứng rắn, lạnh lùng mà nói: “Trần Lăng, chúng ta chia tay đi...”

Đầu dây điện thoại bên kia lập tức truyền đến một âm thanh vội vàng: “Băng Vũ, em đang ở đâu?”

“Em sẽ rời khỏi thành phố này ngay bây giờ, Trần Lăng, cảm ơn anh đã cho em thật nhiều kỷ niệm...”

“Cho dù em nhất định phải chia tay thì em cũng phải nói rõ ràng với anh, ít nhất thì em cũng phải cho anh biết lý do là gì?”

Cô cười thê lương, anh thật sự không hiểu sao? Đến bây giờ mà anh vẫn nghĩ là cô không biết chút gì hết sao? Thì ra cô gái kia chưa nói bất cứ thứ gì với anh ư.

Không biết cũng tốt, có lẽ làm cho anh hận cô, làm cho anh oán trách cô, còn hơn là làm cho anh nhớ nhung và hối tiếc.

Nếu đã là một tình yêu không thể nào cứu vãn được nữa, bây giờ điều duy nhất mà cô có thể làm cho anh là để anh yên lòng mà rời đi.

“Không có lý do gì cả, đơn giản là em thấy chúng ta không hợp nhau.” Cô bình tĩnh nói, lời nói vô cùng lạnh nhạt giống như bao đôi tình nhân khác ở giây phút chia tay.

Tiếng hít thở nặng nề của anh từ đầu dây bên kia truyền đến, Băng Vũ cứ nghĩ rằng anh sẽ tức giận, nghĩ rằng anh sẽ mắng cô, nhưng anh lại... hoàn toàn không có.

Anh nhỏ giọng cầu xin cô: “Băng Vũ, em trở về trước đã, rồi chúng ta nói chuyện lại với nhau được không em...? Em muốn anh làm gì, chỉ cần em nói ra, bất cứ thứ gì anh cũng sẽ làm cho em...”

Băng Vũ thật sự rất muốn chạy về, nói với anh rằng cô không muốn anh đi tìm cô gái đó, muốn anh đi cùng cô.

Cô cũng tin tưởng vào ý muốn cùng nhau giải quyết vấn đề của anh, cho đến bây giờ lúc nào anh cũng chiều theo ý cô. Nhưng mà giữ chặt anh ở bên cạnh mình thì làm được gì chứ? Anh sẽ không vui vẻ gì, anh vĩnh viễn cũng sẽ không có một cuộc sống hạnh phúc.

Nụ cười thì có thể giả vờ được, nhưng nước mắt là thứ không thể che giấu được!

“Anh không thể cho em cuộc sống mà em mong muốn!”

Băng Vũ dập điện thoại, ngồi xồm bên buồng điện thoại khóc thật to, khóc đến tê tim liệt phế...

“Trần Lăng, anh hãy đi đi, trở về bên cạnh cô gái của anh, hãy toàn tâm toàn ý mà yêu cô ấy... Trong cuộc tình này, với cả ba người chúng ta mà nói, đây ắt hẳn là kết thúc tốt nhất.”

Băng Vũ tùy tiện lên một chiếc xe lửa, cô cũng chẳng cần biết chiếc xe ấy sẽ đưa cô đi đâu, đến nơi nào.

Tất cả mọi thứ đã không còn quan trọng nữa, mất đi anh, cô đã mất đi toàn bộ thế giới...

* * * * *

Đêm khuya, Băng Vũ ngồi thẩn thờ nhìn thư mời màu đỏ tươi như máu, một lần lại một lần tự hỏi bản thân mình: “Mình có nên đi hay không? Nếu gặp lại Trần Lăng mình nên làm thế nào? Nếu anh đến cùng vợ anh thì cô phải làm sao?”

Đã hơn mười năm từ ngày tốt nghiệp sơ trung, vậy là chuyện tình của cô và Trần Lăng cũng đã qua quãng thời gian mười năm rồi sao?

Vì sao những ký ức đó vẫn không hề phai nhạt trong cô dù đã mười năm trôi qua rồi chứ?

Ngoài cửa sổ bầu trời dường như đã bắt đầu chuyển sang một màu xám tro mờ mịt, Băng Vũ vẫn chưa quyết định được có nên gặp lại Trần Lăng hay không, thì khi cô mở túi xách ra, định bỏ tấm thư mời quan trọng vào, cô bất ngờ phát hiện trong đó có hai lọ thuốc.

Cô lấy ra xem, đọc hướng dẫn sử dụng trên lọ mới biết được, một lọ là thuốc tránh thai, điều này đủ thấy Lâm Quân Dật chưa đến nỗi điên quá nặng, lọ còn lại là thuốc dùng bôi ngoài da, hình như là dùng để chữa trị vết bầm, giảm bớt đau đớn.

Cầm lọ thuốc bôi trên tay, không hiểu sao tâm can Băng Vũ đột nhiên khẽ co rút đau đớn, cô không tự chủ được mà nhớ đến dáng vẻ khi không nổi điên của anh, dáng vẻ chuyên chú của anh khi làm việc, dáng vẻ chân thành lẫn thâm tình khi anh nhắc đến bạn gái của anh và cả bộ dáng mê người khi anh ngửa đầu uống rượu thay cho cô...

Cô nghĩ, Lâm Quân Dật chắc chắn đã từng là một người đàn ông vô cùng chu đáo, là một người yêu không chỉ dịu dàng mà còn hết mực chung tình. Nhất định là anh đã từng yêu rất sâu đậm, mới có thể bị tổn thương sâu sắc đến thế.

Chờ cho đến khi cô bất an mở nắp lọ thuốc dùng bôi ngoài da thì bầu trời cũng đã đón ánh bình minh.

Băng Vũ uống thuốc, đi chuẩn bị bữa sáng cho Tư Tư và Liễu Dương thì cô mới phát hiện đầu cô choáng váng có chút mê muội, tay chân bủn rủn không chút sức lực nào.

Băng Vũ cố gắng chịu đựng để đưa Tư Tư đi nhà trẻ rồi đến công ty.

Cô không còn cách nào khác, hôm qua khi Lâm Quân Dật đưa cô về nhà, câu nói cuối cùng của anh là: “Ngày mai nhớ đi làm đúng giờ!”

Băng Vũ vừa bước vào công ty, một đôi mắt sắc bén hướng về phía cô.

Băng Vũ cúi đầu xem xét lại quần áo của mình, không có biểu hiện gì không ổn cả. Đi đến lối rẽ hành lang, cô cố tình quẹo vào, đứng dựa mình vào sát vách tường.

Hai cô nhân viên tiếp tân cho là cô đã vào trong liên thấp giọng bàn luận: “Chẳng phải thư ký Triệu nói cô ta có ý định quyền rũ sếp nên bị cho thôi việc rồi hay sao? Tại sao hôm nay còn đi làm?”

“Thư ký Triệu nói chuyện chưa bao giờ đúng sự thật, cô đừng nên tin cô ta...”

Đi vào văn phòng, tay chân Băng Vũ có chút cảm giác không thể điều khiển. Cô đứng trước bàn làm việc của Triệu Thi Ngữ, cố nén cơn choáng váng mà cất giọng hỏi: “Cô nói tôi quyến rũ Lâm Quân Dật là do cô thấy tận mắt hay là do chính miệng anh ta nói với cô?”

“Tôi không hiểu cô nói gì hết”. Triệu Thi Ngữ cố tình không chú ý đến lời nói của Băng Vũ.

Băng Vũ chỉ thẳng vào mặt Triệu Thi Ngữ: “Cô đừng nghĩ rằng bất kỳ người phụ nữ nào cũng giống như cô!”

Xuyên qua cửa sổ bằng kính, Băng Vũ thấy Lâm Quân Dật đang đi tới, cảnh vật trước mắt cô càng ngày càng trở nên mơ hồ, chao đảo càng lúc càng mãnh liệt...

Chân Băng Vũ mềm nhũn, đột nhiên một cánh tay rắn chắc nâng đỡ cơ thể cô.

Thật lâu sau mơ hồ mờ mịt mà tỉnh giấc cô như có cảm giác từ trên trời rơi xuống mặt đất, cô còn chưa kịp mở mắt ra, trên mu bàn tay truyền đến cảm giác hơi hơi đau, vừa muốn rút tay lại, đột nhiên có một đôi bàn tay ấm áp bắt lấy tay cô, nhẹ nhàng vuốt ve xoa dịu hết mọi đau đớn của cô.

.....

“Mợ Lâm.”

Băng Vũ mở to đôi mắt, đối diện cô là một phụ nữ tầm bốn mươi tuổi đang nhìn cô tươi cười, nụ cười thực sự rất thư thái, có nét giống như người mẹ thứ hai của cô.

Nhìn quanh căn phòng được bao phủ bởi một màu trắng trong trẻo lại lạnh lùng, Băng Vũ lập tức đoán được cô đang ở nơi nào nhưng cô lại không tài nào đoán ra được người phụ nữ này là ai.

Băng Vũ vừa định đưa tay xoa xoa cái đầu sắp nổ tung của cô thì phát hiện mu bàn tay của mình đang được truyền dịch.

“Mợ Lâm, mợ đã tỉnh? Cậu Lâm nói cậu ấy còn có công việc phải làm nên về lại công ty trước, dặn tôi khi nào mợ tỉnh thì gọi điện thoại cho cậu.”

Người phụ nữ kia có nụ cười thật là thân thiết chỉ là cách xưng hô của bà ta thì dễ làm người ta nổi giận.

“Mợ Lâm? Ai nói tôi là Lâm phu nhân?”

Bà ta cũng không vặn lại câu nói của Băng Vũ, chỉ có điều biểu hiện trên mặt bà rõ ràng là đang nói với cô: “Vợ chồng son cãi nhau thôi mà, thực sự là rất bình thường!”

“Cậu Lâm có nấu chút cháo loãng cho mợ, để tôi đi lấy cho mợ ăn...”

Băng Vũ lạnh lùng nói: “Không cần đâu, đem đồ hết đi.”

“A?” Bà ấy kinh ngạc vài giây rồi ngay lập tức lại nở nụ cười, bước đến chiếc ghế cạnh giường rồi ngồi xuống: “Mợ Lâm à, tôi nói thật lòng nhé, tôi đã sống hơn nửa đời người rồi nhưng tôi cũng chưa bao giờ thấy được người chồng nào tốt như cậu Lâm đây đâu. Tuổi trẻ tương lai đầy hứa hẹn thì không nói làm gì, chỉ nói đến sự quan tâm mà cậu ấy dành cho mợ thôi thì không phải người đàn ông nào cũng làm được đâu.”

“Chúng tôi... chuyện của chúng tôi thím thực sự không hiểu đâu.” Băng Vũ khách khí nói.

“Đúng là tôi thực sự không hiểu rõ hai người rất cục vì cái gì mà trở thành như vậy, nhưng mà công việc của tôi mỗi ngày chính là quét dọn sạch sẽ căn nhà này, một gia đình tốt đẹp đến vậy tội tình gì mà phải làm đến thế này chứ. Mợ à, để có được duyên phận trở thành vợ chồng ở kiếp này không biết phải tu đến mấy đời, hai người tại sao lại không biết cách mà trân trọng mối nhân duyên này chứ.”

Cuối cùng Băng Vũ cũng biết được người phụ nữ “nhiệt tình” này là ai, nhìn thấy trên gương mặt của bà ấy thể hiện rõ ràng rằng tôi cái gì cũng đều biết hết, Băng Vũ cũng không biết nên giải thích với bà ấy như thế nào, càng không thể nói thẳng ra là: “Tôi chỉ là tình nhân mà anh ta nuôi, chuyên đáp ứng những lúc anh ta cần hưởng thụ.”

“Mợ Lâm à, mợ có biết hay không, cậu thực sự rất dễ tâm đến mợ đấy, cậu ấy nói mợ rất thích sự thuận mỹ, quần áo của mợ dù không mặc tới nhưng hằng ngày đều phải chú ý bảo quản thật tốt. Cậu ấy còn nói mợ thích sạch sẽ, sàn nhà còn sót một chút bụi cũng không được, trên ga giường cũng không được phép có một vết bẩn nào cả, tất cả trái cây trong tủ lạnh đều là những loại tươi ngon nhất, đến ngay cả hoa hồng đặt bên cửa sổ hai ngày cũng sẽ được thay một lần...”

Băng Vũ không thể nói lời nào, cô dựa người vào đầu giường, đối với sự si tình của anh cô không thể không cảm động.

“Mấy tháng mợ vắng nhà, cậu chưa bao giờ mang người phụ nữ nào khác về nhà.” Bà ấy che miệng cười cười nói tiếp: “Tháng trước khi tôi thấy chiếc váy màu đen kia tôi đã hoảng sợ, còn tưởng rằng cậu chủ có người phụ nữ khác ở ngoài, nào ngờ cậu ấy nói: Đừng giặt bộ váy đó, cậu ấy thích mùi hương trên chiếc váy ấy, bảo tôi trực treo tại phòng làm việc của cậu ấy. Xem vẻ mặt cậu ấy lúc đó, tôi đoán rằng chắc chắn là mợ đã trở lại.”

“Anh ta nói như vậy thật sao?” Băng Vũ có điểm không thể tin, chỉ có điều nghĩ lại thì con người anh ta như thế kia thì cho dù có làm nhiều việc điên khùng hơn nữa thì cũng là chuyện bình thường thôi.

“Còn chưa hết đâu! Trong thời gian mợ không có ở đây, cậu thường không về nhà, chỉ cần cậu ấy về thì sáng sớm khi tôi tới quét dọn, ngoài ban công nhất định toàn là tàn thuốc...”

Băng Vũ âm thầm mà thở dài một hơi, sự oán hận của cô với anh không còn lại một chút nào nữa, một người đàn ông lại có thể tự tra tấn mình đến như vậy, thì sự điên cuồng kia cũng là điều có thể lý giải được.

Nghe bà ấy lải nhải liên miên lâu như vậy, Băng Vũ thật sự cảm thấy đói, cái dạ dày đáng thương của cô đang lên án sự quật cường của trái tim cô.

Haiz! nếu vết thương trong trái tim đã dày đặc, cô cũng không muốn lại làm khó thêm cái dạ dày đáng thương này nữa, Băng Vũ nói: “Tôi cảm thấy hơi đói, phiền thím mang cháo đến đây cho tôi có được không?”

“Mợ đừng khách khí với tôi. Àh...! Đúng rồi! Cậu vẫn thường gọi tôi là chị Lan, mợ cũng gọi tôi như vậy đi.”

“Chị Lan!” Băng Vũ cười nói, cô thực sự thích chị ấy, trên người của chị ấy có hương vị của một người mẹ, sự nhiệt tình lại làm cho trái tim người khác trào dâng một niềm ấm áp.

* * * * *

Trong thời gian chị Lan đi hâm lại cháo cho cô thì Liễu Dương gọi điện thoại đến nói: “Mẹ tớ nói nhớ Tư Tư, ngày mai vừa đúng là thứ sáu, cuối tuần rồi, mẹ tớ bảo chúng ta về nhà chơi”.

Thực lòng Băng Vũ rất muốn đi, nhưng mà Lâm Quân Dật đã đem cô đến đây rồi thì sẽ không để cô đi một cách dễ dàng đâu: “Cậu đi với Tư Tư đi, mấy hôm nay nó cũng đã nhắc đến “bà ngoại” rồi đấy”.

“Vậy được rồi.” Trước khi cúp điện thoại Liễu Dương còn dặn dò: “Băng Vũ... cố gắng chăm lo cho bản thân thật tốt đấy.”

Ý của Liễu Dương cô hiểu, cô cũng muốn chăm lo cho bản thân thật tốt, đáng tiếc là vận mệnh của cô luôn bấp bênh như vậy, không biết đến khi nào mới qua hết những ngày đau khổ mà sống một cuộc sống hạnh phúc đây.

Cũng may là cô vẫn còn có Liễu Dương, Liễu Dương dường như là ánh mặt trời duy nhất trong cuộc đời cô, cho dù cuộc sống có tối tăm đến như thế nào chỉ cần còn có Liễu Dương thì cô vẫn còn cảm thấy được niềm hy vọng.

Nghe thấy tiếng mở cửa, Băng Vũ vội vàng lau đi những giọt nước mắt trên mặt cô, khi đưa tay ra nhận lấy bát cháo tỏa ra hương vị thơm phức đó, thì cô mới phát hiện ra người mang cháo vào cho cô là Lâm Quân Dật.

Băng Vũ lập tức rút tay lại, dịch chuyển người lui về phía sau.

“Em đã cảm thấy khá hơn chút nào chưa?” Anh ngồi xuống bên cạnh cô, tay anh nhẹ nhàng giúp cô lau đi những giọt nước mắt còn đọng lại ở khóe mi.

“Uhm.”

Băng Vũ cúi đầu, không hiểu vì lý do gì cô lại không dám nhìn vào mặt anh.

Băng Vũ nghe được giọng nói trầm ổn của anh: “Chị Lan, chị về trước đi, ngày mai chị không cần tới đây.”

Băng Vũ nghe thấy giọng chị Lan lạnh lạnh trả lời: “Tôi biết rồi!”

Nghe thấy tiếng bước chân đi ra khỏi cửa của chị ấy, lòng Băng Vũ lại bắt đầu dấy lên sự hoảng sợ.

Phòng ngủ trống trải bỗng nhiên im lặng lạ thường, Băng Vũ dường như có thể nghe thấy rất rõ ràng tiếng hít thở không đều của cả cô và Lâm Quân Dật.

Trong tay anh lúc này là một cái bát bằng thủy tinh đẹp đẽ, anh nhẹ nhàng thổi vào, hơi nóng trong bát từ từ bay ra.

“Tôi có thể tự làm.”

“Để tôi làm.” Anh múc một thìa cháo trong bát thủy tinh trong suốt nhẹ nhàng nở nụ cười, rồi khẽ nếm một chút: “Đã lâu lắm rồi tôi không có nấu gì cả, hương vị có lẽ sẽ có chút kỳ lạ.”

Anh ta có thể nấu cháo ư? Nếu có cuộc thi để bình chọn “Người đàn ông hoàn hảo” cô đoán rằng anh sẽ xếp thứ hai, còn thứ nhất đương nhiên là Trần Lăng rồi.

Đút cho Băng Vũ được vài thìa cháo, anh nhẹ giọng hỏi cô: “Buổi tối hôm nay không về nhà có được không?”

Khi Lâm Quân Dật dùng lời nói nhỏ nhẹ dịu dàng thì cô thật sự cảm thấy anh ta rất giống với Trần Lăng, lời nói đó dường như có một sự mê hoặc làm cho người ta không thể nào kháng cự được.

Giương mắt nhìn lại, dường như cô nhìn thấy được sâu trong đáy mắt anh là sự chờ mong, khiến tâm hồn cô dao động mạnh mẽ, cô không biết sự chờ mong của anh là dành cho cô hay là dành cho người con gái trong ký ức của anh.

“Tôi có quyền lựa chọn sao?”

Ngữ khí của cô không hiểu sao lại trở thành như vậy? Nghe giọng điệu sao mà giống như một người phụ nữ đáng xấu hổ đang làm nũng đến thế cơ chứ, cô nhất định là ngốc nặng rồi.

“Tôi thật vui vì như em nghĩ vậy...”

Khi anh nói lời này, nụ cười trên gương mặt anh không phải là loại tà ác bình thường.

Hơn nữa Băng Vũ phát hiện gương mặt tươi cười của anh càng lúc càng gần, càng ngày càng rõ nét... Anh ta sao lại có thể làm như vậy chứ, bắt nạt một người bệnh vào lúc bàn tay người đó vẫn còn đang phải truyền dịch.

Nếu hôm nay anh lại đối xử với cô giống như ngày hôm qua, chỉ sợ rằng cô sẽ chết mất thôi.

Băng Vũ lùi thân mình về phía sau, thì cô mới phát hiện bản thân không còn đường nào có thể trốn được nữa rồi, cô đành phải ngậm ngùi nhắm mắt lại...

Môi anh nhẹ nhàng dừng lại trên môi cô, dịu dàng mà mềm mại, đây không phải là lần đầu tiên anh hôn cô, nhưng đây là lần đầu tiên cô phát hiện môi anh thật mềm mại và ấm áp... theo những cử động mềm nhẹ mút vào của anh cùng với sự cọ sát, môi cô dần dần xuất hiện từng cơn tê dại, khiến cho đầu óc cô có chút mê muội.

Băng Vũ bắt đầu cảm giác được tay anh đang từ ngoài chần mà lần vào đặt trên thắt lưng cô, cơ thể cô lập tức căng thẳng... Đúng lúc muốn đẩy anh ra thì chuông điện thoại di động của anh vang lên.

Anh lưu luyến không muốn rời khỏi môi cô, thu lại cánh tay đang đặt bên hông cô, anh lấy di động ra nhìn thoáng qua, vẻ mặt của anh trở nên nghiêm nghị, phân vân một chút anh mới bắt điện thoại.

“Ông nội!” Lâm Quân Dật thấp giọng bắt máy, rồi đứng lên, xoay người đi ra cửa.

Trong điện thoại truyền đến giọng nói uy nghiêm của một người lớn tuổi: “Tôi nghe nói gần đây anh có quan hệ rất thân mật với thư ký của mình?”

Chỉ có mỗi giọng nói truyền đến thôi đã khiến Bằng Vũ không rét mà run, có thể cảm nhận được ông của Lâm Quân Dật nhất định là một con người rất đáng sợ.

Tích cách của Lâm Quân Dật như vậy có lẽ được di truyền hơn phân nửa là từ ông ta.

Lâm Quân Dật mở cửa đi ra ngoài, Bằng Vũ không thể nghe rõ câu nói tiếp theo của ông ấy, chỉ thoáng nghe ngửi khí không được vui của Lâm Quân Dật: “Con tự biết chừng mực!”

Bằng Vũ rút cây kim truyền dịch trên tay cô, nhẹ nhàng đẩy cửa ra, vừa vặn nghe thấy tiếng nói từ đầu dây bên kia quát to: “Anh tự có chừng mực sao? Nếu anh thực sự tự biết chừng mực thì ngay bây giờ quay về kết hôn với Nhĩ Tích đi.”

“Chuyện kết hôn của con và Nhĩ Tích, con sẽ thương lượng lại với cô ấy.” Ngực khí của Lâm Quân Dật không kiêu ngạo cũng không nịnh nọt, nhưng khi nghe qua lại không giống như đang nói chuyện với trưởng bối.

“Anh đừng tưởng rằng tôi không biết anh đang suy nghĩ gì, Nhĩ Tích kiên nhẫn chờ đợi anh nhiều năm như vậy rồi, anh còn muốn nó chờ đến bao giờ nữa?”

“Ông à! Con thừa nhận Nhĩ Tích là một cô gái tốt, nhưng mà con...”

“Tôi nói cho anh biết, tôi đã lập di chúc, nếu anh không cưới Nhĩ Tích, một đồng anh cũng đừng mong có.” Trong lời nói của ông nội Lâm Quân Dật không chứa một đường sống nào cho anh, giống như hoàng đế đang ban thánh chỉ vậy.

“Anh nên lập tức phân định rõ quan hệ với cô thư ký đó đi.”

Giọng nói Lâm Quân Dật càng mạnh mẽ cứng rắn hơn: “Đây là chuyện riêng của con, con sẽ tự mình xử lý.”

“Ý anh là gì? Có phải anh muốn hành động giống như bố anh không? Lúc còn sống chỉ vì một người đàn bà đê tiện mà hủy hoại cuộc sống của chính mình?”

“Đê tiện?” Lâm Quân Dật hừ lạnh một tiếng rồi nói: “Vậy trong lòng ông tôi là cái gì? Một con rối để mặc cho ông tự ý xếp đặt sao?”

“Anh?!” Đầu dây bên kia truyền đến một trận ho khan kịch liệt: “Nếu mấy năm nay tôi không dắc lòng đào tạo anh thì anh có thể có được như ngày hôm nay ư?”

Tiếng cười của Lâm Quân Dật vang lên mang theo sự rét lạnh thấu xương, thấm đẫm trong tiếng cười kia là sự chua xót nồng đậm.

“Vì sao ông lại đào tạo tôi? Nếu tôi không phải là người duy nhất mang dòng máu của Lâm gia thì tôi đã sớm chết đói ở đầu đường xó chợ rồi, ông sẽ không thèm liếc nhìn dù chỉ một lần! Nếu không phải công việc kinh doanh của ông cần một người nối nghiệp, liệu ông có đi đào tạo đứa con riêng có thân phận thấp hèn như tôi không? Ở trong lòng ông, tôi còn không bằng Nhĩ Tích, một người không hề có huyết thống gì với ông.”

Trong phòng im lặng, đầu đó dày đặc tiếng thở dốc vang lên vô cùng rõ ràng.

Bằng Vũ phát hiện giọng điệu của hai người hoàn toàn giống nhau, là loại giọng điệu không chừa lại cho người khác một con đường sống, cách nói chuyện giống như khổng chế người khác, hai người cứng rắn như vậy mà có thể ở chung với nhau thì đúng là kỳ tích.

Qua một hồi lâu, Bằng Vũ mới nghe thấy giọng vị trưởng bối trả lời, âm thanh có chút run rẩy: “Anh dám nói chuyện với tôi bằng giọng điệu đó sao... Mặc kệ anh nghĩ như thế nào, tôi tuyệt đối cũng sẽ không để cho anh lại đi vào vết xe đổ của bố anh, ngày mai anh về Mĩ ngay cho tôi.”

“Tôi không về.”

“Anh đừng nghĩ là anh đủ lòng đủ cánh rồi thì tôi sẽ không làm gì được anh.”

“Tôi biết, nếu năm đó ông có thể ép chết ba mẹ tôi thì hiện tại ông cũng có thể ép chết được tôi... Nhưng mà, tôi vẫn phải nói cho ông biết, chỉ cần tôi còn sống ngày nào thì ngày đó tôi vẫn sẽ ở bên cạnh cô ấy.”

“Anh...” Đầu dây bên kia điện thoại truyền đến tiếng ho khan kịch liệt cùng với tiếng thở hổn hển không đều nhau.

Đôi lông mày của Lâm Quân Dật khẽ nhíu lại, dùng ngón tay thon dài ra sức xoa xoa trán, xem ra anh cũng không chịu nổi.

Tiếng ho từ đầu dây bên kia càng ngày càng dữ dội, dường như muốn đem cả lực phủ ngũ tạng nôn ra, Lâm Quân Dật cuối cùng cũng không chịu nổi nữa, đành xuống giọng nhượng bộ.

“Ông nội.” Giọng nói của anh thấp đi khá nhiều: “Con biết ông đau lòng cho Nhĩ Tích, không muốn nhìn cô ấy chịu một chút âm ức nào hết, con sẽ sắp xếp thời gian trở về nhà một chuyến, con sẽ từ từ nói chuyện với ông sau.”

“Được!”, âm thanh của ông nội anh cũng dịu đi một chút: “Đàn ông ở bên ngoài gặp dịp thì chơi đùa cũng không phải là chuyện gì quan trọng, con không quên được người con gái kia ông cũng có thể hiểu, nhưng con nhất định phải để tâm một chút đến cảm nhận Nhĩ Tích chứ, nó yêu con như vậy, con không nên tổn thương nó!”

“Con biết rồi! Sau này con sẽ không như vậy nữa!” Lâm Quân Dật nhìn cô, chỉ có thể nở một nụ cười bất đắc dĩ rồi cúp điện thoại.

Băng Vũ vẫn cứ nghĩ rằng cô hận anh đến tận xương tận tủy, nhưng hôm nay khi biết được cuộc sống của anh không như anh muốn, cô lại hoàn toàn không có cảm giác vui sướng, ngược lại cô còn cảm thấy khổ sở thay anh.

Lâm Quân Dật dựa nửa người trên ghế sofa, bắt đầu châm thuốc, anh tao nhã thả một vòng khói thuốc, trên người anh không có một chút thống khổ lẫn yếu đuối nào, thay vào đó là vẻ mặt như ngày đầu tiên cô mới gặp anh, đầy vẻ kiêu ngạo.

Trong làng khói mờ ảo, Băng Vũ bỗng nhiên hiểu được sự cô đơn và bất đắc dĩ của anh, anh yêu phải một người phụ nữ không yêu anh, anh bị buộc phải cưới một người phụ nữ mà anh không yêu, người thân duy nhất của anh lại là người bức chết cha mẹ anh... nhưng dù sao đi nữa người kia vẫn là ông nội của anh!

Nước và lửa thì không thể dung hòa, anh còn phải chịu sự tác động của mối quan hệ cốt nhục tình thâm, cho nên đến giờ mới tiến lùi đều khó.

“Tổng giám đốc...”

Anh không nhìn cô, khoe miệng anh khẽ động, nói: “Gọi như vậy không thấy xa cách sao?”

Băng Vũ luôn nghĩ cô là một người phụ nữ rất lý trí, có thể đem tình yêu và sự xúc động phân biệt rõ ràng, nhưng hôm nay khi nghe Lâm Quân Dật nói: “Chỉ cần còn sống ngày nào thì ngày đó vẫn sẽ ở bên cô ấy”... Trái tim của cô thật sự vì câu này mà rung động, không phải xúc động nhất thời mà là sự rung động đến từ con tim...

Nếu không phải trong tim hai người họ vẫn còn có khoảng cách, cô nghĩ cô có thể sẽ yêu anh.

Băng Vũ không tiếp tục làm phiền anh nữa, chỉ lẳng lặng mà ngồi bên cạnh anh.

Cô biết rằng mỗi người ai cũng có một đoạn ký ức mà chính bản thân mình cũng không muốn nhắc đến, cô chưa bao giờ thích thăm dò chuyện riêng tư của người khác, cho dù ngay cả lúc cô ở cạnh Trần Lăng cũng vậy, cô cũng chưa bao giờ buộc anh nói với cô chuyện mà anh không muốn nói.

8. Chương 15-16

Lâm Quân Dật thả vòng khói thuốc cuối cùng, nhưng vẻ buồn rầu trên gương mặt anh vẫn rõ mồn một không có chút dấu hiệu nào giảm đi.

“Có phải em cảm thấy lo lắng đàn ông mà ngay cả cuộc đời mình cũng phải để người khác quyết định thay như tôi đây thì không có tư cách đi quấy rầy cuộc sống của người khác không?”

Xem ra sức ép từ ông nội đã thức tỉnh anh ta rồi, Băng Vũ còn thành thật gật đầu: “Lâm tổng, nếu tôi là anh tôi sẽ lập tức quay về Mỹ kết hôn cùng vị hôn thê của mình, nhất mực quý trọng những gì đang có, đừng có lại dùng đau khổ của mình để ràng buộc người khác cũng vướng vào đó cùng mình nữa.”

Anh nắm chặt hai bàn tay đến mức các khớp ngón tay đều trắng bệch, sắc mặt đỏ lên, đôi môi hơi run run nói: “Tôi dùng đau khổ để ràng buộc em...? Nói như vậy là tôi đang quấy rầy cuộc sống hôn nhân hạnh phúc của em có phải không?”

Băng Vũ nhìn những vết thương trên cánh tay mình, nhớ đến những đau đớn của ngày hôm qua, ý thức khur khur giữ mình tỉnh dậy, cô không thể không nuốt lại chữ “phải” cãi lại anh đã ra đến miệng, để thân mình được yên thì thôi cô cứ nhường nhịn anh đi đã.

Điện thoại của Băng Vũ đổ chuông thật đúng lúc, ngay vào giây phút căng thẳng, nhanh chóng xóa tan bầu không khí cuộn cuộn những cơn sóng ngầm đang sắp sửa bùng lên.

Băng Vũ lấy điện thoại ra, trên màn hình hiển thị tên người gọi là Ngô Hàng, anh ta đúng là biết lựa chọn thời điểm, lại một lần nữa xuất hiện đúng tại thời khắc cô cần nhất.

“Alô!” Không muốn Lâm Quân Dật nghe được việc cô vẫn chưa kết hôn, Băng Vũ liền cầm điện thoại né ra một chút.

Giọng Ngô Hàng thật ổn định từ điện thoại truyền ra: “Anh là Ngô Hàng.”

“Em biết, có việc gì sao?”

“À, ngày đó không phải Tư Tư nói muốn đi công viên trò chơi sao? Cuối tuần này anh có thời gian rảnh, anh đưa hai mẹ con đi nhé?”

“Cuối tuần này sao?”

Cuối tuần này là sinh nhật Trần Lăng, hàng năm đến ngày này cô đều nhớ đến cái lần đầu tiên không thể quên ấy, năm nay có lẽ nên tìm một người đàn ông cùng cô trải qua ngày này, nhưng mà... Băng Vũ hiện tại là tình nhân của Lâm Quân Dật, cô không thể thoát khỏi anh, có phải không nên liên lụy thêm người khác nữa không...

Ngô Hàng thấy cô không nói lời nào, ngưng ngưng hỏi: “Không phải em định nói là cuối tuần cũng phải làm việc chứ?”

“Không đâu, cuối tuần sao lại phải đi làm? Vâng ạ... Tư Tư biết được nhất định sẽ vui lắm đây.”

Cô đang định muốn ngắt máy, Ngô Hàng lại hỏi: “Em nói chuyện không tiện sao?”

Bây giờ đúng là cô nói chuyện điện thoại không tiện một chút nào hết...

Băng Vũ len lén liếc nhìn Lâm Quân Dật một cái, anh đang lấy thiệp mời họp mặt bạn Trung học từ trong túi xách của cô ra xem, anh còn xem rất là chăm chú.

“Ừm... em đang ở công ty, còn có việc!”

Lâm Quân Dật ngẩng đầu nhìn về phía cô cười thật lạnh lùng!

“Em mấy giờ tan sở? Anh đến đón em.”

“Không cần đâu, em phải tăng ca đến khuya, không nói chuyện với anh được nữa, em còn khá nhiều việc phải làm cho xong...” Cô lập tức ngắt luôn điện thoại, thật sự lo lắng Ngô Hàng lại nói tiếp: “Trễ thế nào anh cũng đến đón em.”

Lâm Quân dật càng cười lạnh lùng hơn: “Xem ra đúng là tôi đang phá vỡ cuộc sống hạnh phúc của em rồi.”

Băng Vũ không để tâm tới mấy lời châm chọc khiêu khích của anh, cô giật lấy thiệp mời trong tay anh bỏ vào trong túi xách.

“Họp mặt bạn học Sơ Trung sao?” Băng Vũ còn nghĩ kẻ thông minh như anh khi đã xem qua thiệp mời còn không biết rõ hay sao mà còn cố hỏi những lời ngớ ngẩn đó nữa chứ!

Anh đã nhắc tới thôi thì cô nhân tiện mở lời xin anh luôn đi: “Lâm tổng, tôi muốn xin nghỉ một ngày đi tham gia họp mặt bạn học cũ.”

Đã nhiều năm Băng Vũ không trở về quê rồi, không biết bây giờ cây cải dầu có còn nở đầy hoa bên triền núi, không biết cô và Trần Lăng còn có cơ hội đi giữa cánh đồng hoa cải dầu bao quanh khắp các triền núi nữa hay không.

Lần này trở về, chỉ sợ là cảnh đã thay đổi, người vẫn còn đây, lời thề năm xưa cũng sớm tan rồi!

Lâm Quân Dật trầm tư một lát rồi nói: “Được!”

Băng Vũ vừa định tỏ vẻ vui mừng mà cảm ơn anh vì anh đã chấp nhận dễ dàng thế thì anh đã nói tiếp: “Cùng lắm lấy ngày nghỉ cuối tuần của em bù vào!”

“Anh?”

“Tôi cho rằng là một ông chủ, yêu cầu của tôi là vô cùng hợp lý.”

Lâm Quân Dật hoàn toàn không thêm để ý tới vẻ mặt hờn giận của cô, đứng lên chỉnh lại quần áo cho thẳng thớm rồi cười thật tao nhã: “Tôi còn có việc phải làm, em ngủ thêm một chút đi. Tối tôi đưa em ra ngoài dùng bữa.”

Anh vào phòng làm việc và đóng cửa lại!

Nếu có một ngày mà anh ta bình thường được, ắt hẳn cô sẽ phải nghi ngờ cả thế giới này đều loạn cả rồi!

* * * * *

Cửa phòng sách nhanh chóng đóng chặt như ngằm ám chỉ người không phận sự miễn vào.

Cô buồn chán đánh giá qua một lượt căn nhà của anh, phòng ốc khắp nơi đều tràn ngập hương vị gia đình, sạch sẽ, sáng ngời, ấm áp, thoải mái, còn có chút lãng mạn.

Đóa hồng trên bàn còn vương vài giọt nước, mà hương thơm cũng thật tươi mát như mang theo cả hơi thở của cuộc sống.

Băng Vũ còn nhớ rõ đêm hôm qua cô nhìn thấy vài cánh hoa hồng bị gió thổi tung rơi trên mặt bàn... Thì ra, Lâm Quân Dật cũng giống như cô, cả hai đều không thích nhìn thấy hoa hồng úa tàn.

Nhớ lại trước kia, cô cùng Trần Lăng đi ngang qua một cửa hàng bán hoa, anh chỉ vào những đóa hồng bên trong cửa sổ và nói với cô: “Nếu hoa hồng đại diện cho tình yêu, anh sẽ không bao giờ để cho em nhìn thấy nó úa tàn.”

Thật đáng tiếc, Trần Lăng lại để cho cô trở mắt mà nhìn tình yêu của họ úa tàn như thế nào...

Nếu Lâm Quân Dật bớt đi nụ cười lạnh lùng, nếu anh có thể nói chuyện nhỏ nhẹ hơn một chút, nếu anh có thể không biến thái đến vậy, nếu anh có gia thế bình thường một chút, Băng Vũ nhất định hoài nghi anh chính là Trần Lăng...

Đáng tiếc ngoại trừ những điểm giống nhau về khuôn mặt, dáng hình giữa họ, cô quả thật hoàn toàn không có cách nào liên hệ họ lại với nhau, gắn kết họ trở thành một...

Băng Vũ thà tin rằng ngày mai thế giới bị hủy diệt, cũng không thể tin Trần Lăng lại có thể làm cho cô người đầy thương tích như thế này...

Cố quên đi những ký ức xưa cũ hiện về, Băng Vũ chậm rãi đi về phía ban công, xuyên qua lớp kính cửa sổ cô nhìn xuống con phố đông đúc ở bên dưới, từng đôi tình nhân đang bước bên nhau, có đôi tay trong tay rất kiên định, có đôi níu kéo cánh tay nhau, cũng có đôi ôm vai nhau bước đi, trên mặt những đôi tình nhân ấy đều là những nụ cười ngọt ngào, hạnh phúc.

Băng Vũ tự hỏi bản thân mình, mỗi khi đứng trên ban công với những cánh hoa nhài trắng trong mỏng mảnh ướt đẫm sương đêm nhìn xuống cảnh phố phường như vậy, giữa căn phòng tẩm đẫm hương hoa nhài hơi cay cay thoang thoảng như vậy, không biết Lâm Quân Dật làm sao có thể suốt đêm không màng ngủ nghỉ đứng ở nơi này, làm sao có thể vượt qua những đêm dài tĩnh mịch ở nơi này, liệu hương hoa nhài ngọt

ngào nơi đây mà anh nghe được có còn là mùi hương của hoa nhài hay không, hay nó đã trở thành một mùi hương nào khác, hay nó còn có hương vị nào khác nữa?

Bên ngoài trời những ánh rạng của buổi chiều tàn cũng đã tắt hết, nhưng cửa phòng sách của anh vẫn im ỉm đóng.

Băng Vũ mở tủ lạnh ra, hy vọng tìm được chút thức ăn làm cho cô đỡ đói, không ngờ bên trong tủ chứa đầy thực phẩm, hoa quả và rau củ tươi ngon mơn mớn, bánh kem bơ sữa, đến cả nước hoa quả cũng có rất nhiều mùi vị khác nhau.

Phụ nữ rất thích ăn hoa quả, không phải đây là anh đã chuẩn bị cho cô đấy chứ?

Tim của Băng Vũ ngay khoảnh khắc đó bất chợt đập những nhịp hạnh phúc dịu dàng, những ý nghĩ lạ lẫm cũng tự nhiên xuất hiện trong đầu:

Nếu trong căn phòng này mà còn thoang thoảng hương vị nồng đậm của thức ăn được nấu trên bếp thì nhất định đây là một gia đình hạnh phúc mà cô hằng mơ ước!

May mắn thay trong phòng bếp nhà anh từ dụng cụ làm bếp đến gia vị dùng cho nấu nướng đều có đủ, cô bận rộn một lát đã nấu được một nồi cơm vừa chín tới, lại thêm hai món ăn khoái khẩu của cô.

Cô liền gấp một ít thức ăn đưa lên miệng nếm thử, mùi vị quả là thơm ngon...

Băng Vũ đang định nếm thử món còn lại, thì bất thành linh bị đôi tay một người ở sau lưng ôm lấy eo, một luồng hơi thở nóng rực lướt qua bên má.

Một thanh âm nhẹ nhàng vang lên bên tai Băng Vũ: “Thơm quá, đúng là rất thơm... Anh nghĩ cả đời cũng không được nghe lại hương vị này nữa.”

Hương hoa nhài nồng đậm trên người anh bỗng nhiên lại kích thích chút sóng tình nhỏ nhoi trong sâu thẳm trái tim Băng Vũ, giấc mơ bao nhiêu năm của cô cuối cùng cũng thành sự thật, cảnh tượng tốt đẹp như thế này có chút không thật, dù cảnh tượng này giống hệt kỳ vọng của cô nhưng người đàn ông bên cạnh cô, chia sẻ với cô khoảnh khắc này lại là một người khác.

Băng Vũ quả thật không còn chút sức lực nào để có thể nói những lời lạnh nhạt với anh được nữa, đành nhẹ nhàng nói: “Anh cũng đói bụng rồi phải không? Ăn một chút đi rồi hãy làm việc tiếp.”

Vòng tay Lâm Quân Dật trên eo cô càng siết chặt hơn, anh hôn nhẹ lên mấy sợi tóc lòa xòa bên tai cô, thì thầm nói: “Anh yêu em!”

Cô ngơ ngẩn cả người, đầu óc trống rỗng chẳng suy nghĩ được gì nữa!

Kiểu người tình như Lâm Quân Dật, không phải là không thể khiến người khác động lòng, chỉ là khiến cho họ không dám tiếp cận, khiến họ không dám tiếp nhận tình cảm đó của anh.

Cô không có dũng khí để thử, cũng không có tự tin để yêu thêm lần nữa...

Trần Lăng là nước, từng giọt từng giọt rơi xuống thấm đẫm lòng người, tình tế uyển chuyển mà dài lâu.

Nhưng cũng là vô tình nhất, một khi đã chảy đi, thì sẽ không lưu lại một chút nào nữa...

Lâm Quân Dật là lửa, lửa bùng bùng rực cháy, chưa đến gần đã có thể cảm nhận được xung quanh anh đều tỏa ra sức nóng mãnh liệt, nếu tiếp cận anh hẳn sẽ khiến chính mình toàn thân đầy thương tích mà thôi.

Nhưng, lửa cũng là loại trọng tình nhất, không ngại gì trả giá, chẳng sợ yêu đến chết đi sống lại.

Lâm Quân Dật sẽ không mang đi, cho dù có bị thiêu rụi thành đồng tro tàn anh vẫn muốn để lại...

Hai người trái ngược nhau như vậy đấy, đến cách yêu của cả hai cũng hoàn toàn khác biệt nhau, điểm giống nhau duy nhất chính là: Đều làm người khác tổn thương.

* * * * *

Hương vị thức ăn mới vài phút trước thôi còn thơm ngào ngạt cả gian phòng, vậy mà lúc này đây Băng Vũ cảm thấy thật nhạt nhẽo, hay nói đúng hơn là cô chẳng còn chút tâm trạng nào để ăn uống.

Bởi vì, Băng Vũ còn chưa thoát ra khỏi lời tỏ tình đầy thâm ý của anh.

Lời của anh như cảnh trong giấc mộng, vô tình đánh tan tia phòng tuyến cuối cùng trong lòng cô, cho dù cô biết rõ anh không phải nói với cô nhưng cô lại không thể hoàn toàn hững hờ với lời bày tỏ chân tình đến như vậy.

Cô xong rồi, nếu cô không rời xa anh, cô sẽ vĩnh viễn cũng không thể thoát ra được nữa đâu!

Anh ăn một ít rồi dùng khăn lau sạch khóe môi, hỏi: “Vẫn còn sớm, nhà anh có rất nhiều phim điện ảnh, em muốn xem phim nào?”

Phim điện ảnh mà đàn ông thích xem toàn là những phim về chiến tranh và bạo lực, sở thích đó rõ ràng trái ngược với phụ nữ mà.

Cô không chút kỳ vọng nói: “Anh chọn đi, đừng quá dấn máu là được rồi!”

“Em thích bộ phim nào nhất?”

Cô chưa kịp suy nghĩ thì lời đã thốt ra khỏi miệng: “Thật lòng yêu em.”

Đây là một bộ phim điện ảnh đã công chiếu rất lâu rồi, nhiều năm qua cũng không tái bản, có lẽ đã không còn ai nhớ đến nữa, cũng chỉ có cô vẫn như năm đó, cũng như đối với những thước phim ấy nhớ mãi không quên được.

Anh cúi đầu và từng miếng từng miếng cơm, tư thế cực kỳ tao nhã, nhưng không biết vì sao lại không gắp thêm một tí thức ăn nào...

Băng Vũ dọn dẹp sạch sẽ các thứ trong bếp, bước ra khỏi nhà bếp, đèn phòng khách đã được thay thế bởi ánh đèn tường màu vàng thắm.

Lâm Quân Dật ngồi trên sofa, vừa bấm điều khiển từ xa vừa nói với cô: “Lại đây ngồi.”

Khi Băng Vũ thấy trên màn hình ti vi là diễn viên điện ảnh xinh đẹp Trương Mạn Ngọc thì cô hoàn toàn bị dọa đến ngất cả người, thậm chí anh đang ôm lấy vai cô mà cô cũng không hay biết.

“Anh sao lại có bộ phim này?”

“Khi anh mua rạp chiếu phim gia đình, họ tặng kèm hai mươi lăm bộ phim điện ảnh kinh điển, trong đó có bộ phim này.”

Băng Vũ thu người ngồi trên góc sofa xem lại bộ phim đầy hoài niệm này, cô mới phát hiện thì ra cô đã sớm quên gần hết các tình tiết trong phim, duy nhất chỉ nhớ rõ một điều là tối hôm đó trong rạp chiếu phim Trần Lăng đã nắm tay cô, nắm mãi cho đến khi bộ phim kết thúc, thì trong lòng bàn tay của hai người đều là mồ hôi ướt đầm.

Băng Vũ lắc lắc đầu, mang bao nhiêu ký ức lắng xuống thật sâu trong lòng, tại sao khi cô ở cùng với Lâm Quân Dật thì những kỷ niệm đã bị chôn vùi cứ dễ dàng hiện lên trong tâm trí của cô.

Ánh đèn vàng sẫm lan tỏa làm cho Băng Vũ như lạc vào chuyện tình trong bộ phim điện ảnh, đồng thời cũng lạc mất trong không khí ấm áp chỉ có hai người.

Thật ra thì được một ông chủ thường được người ta nể trọng phát sinh dục vọng với mình thì cũng không có gì là đáng buồn, ít ra thì Lâm Quân Dật cũng là người được rất nhiều người đàn ông khác khâm phục, vẫn là khiến người ta sinh ra hy vọng nhiều hơn.

Nhìn Trương Học Hữu và Trương Mạn Ngọc hôn nhau đầy si mê trên màn ảnh, cô không tự chủ được mà nghiêng nghiêng liếc sang ngắm nhìn Lâm Quân Dật, bàn tay chống dưới cằm, khóe môi cong cong, đôi môi đẹp như vậy thật là giống... Làm cho cô nhớ đến đêm đầu tiên triền miên trong căn phòng cũ nát của khách sạn nhỏ kia.

“Em nhìn gì vậy?” Khóe môi anh càng cong hơn, tay liền nâng gáy của cô lên: “Em muốn thử không?”

Mặt Băng Vũ chợt nóng lên, vội vàng tránh né ánh mắt nóng bỏng của anh.

Cô cảm nhận được môi anh càng ngày càng gần sát môi cô, cô nhắm mắt lại.

Thử sao? Vậy cứ thử đi, Băng Vũ không tin cảm giác có thể giống như nụ hôn lần đầu tiên của cô.

Thử thì mới biết được, thật đúng là không giống cảm giác ấy!

Lâm Quân Dật hôn lên môi cô, nhưng hai bàn tay anh thì không yên phận một chút nào, những ngón tay trượt dài trên cơ thể cô, mỗi nơi ngón tay ấy lướt qua đều như ngòi châm cho hỏa dục.

“Đừng như vậy...” Băng Vũ co rúm người lui về phía sau, cô thật lo lắng nếu tay anh cứ tiếp tục di chuyển thì chính cô cũng mất đi phương hướng.

“Em muốn không?” Giọng anh đầy cảm dỗ khiến cho cả người Băng Vũ mềm nhũn, khát vọng ẩn sâu bên trong cơ thể dâng lên làm cho cô không kiểm soát được bản thân mình.

Cô ngẩng lên nhìn mặt anh, ngón tay khẽ chạm vào chân mày hình kiếm, trượt theo khuôn mặt của Lâm Quân Dật vòng đến đôi môi mỏng đầy kích thích đã nói lên hết những khát khao dục vọng trong người Băng Vũ.

Giờ khắc này, Băng Vũ rõ ràng biết anh là ai vậy mà vẫn cam tâm chấp nhận cùng anh rơi vào trầm luân tình ái. Cô biết rằng tình yêu chính là độc dược nhưng cuối cùng cô đã không thể cưỡng lại mà để chính cơn tim mình rơi vào sự cám dỗ ấy.

Mê hoặc Băng Vũ không chỉ là khuôn mặt này mà còn có một tâm hồn rực lửa đằng sau khuôn mặt ấy...

Thời điểm Lâm Quân Dật ôm Băng Vũ đi vào phòng ngủ, cô liền hỏi anh: “Chừng nào thì anh buông tha cho tôi?”

Anh cho cô một câu trả lời vô cùng chân thật nhưng đầy tàn nhẫn với cô: “Chờ khi anh cảm thấy chán.”

“Bình thường để chán ghét một người phụ nữ thì anh cần bao nhiêu thời gian?”

Lâm Quân Dật đặt cô lên giường, nâng cằm của cô lên, nhìn vào gương mặt cô mà đánh giá dung nhan vừa tinh tế vừa đoan trang của cô: “Với nhan sắc này của em hẳn là không lâu đâu... Vài chục năm thôi.”

“Anh?” Nghe lời nói ấy, Băng Vũ không biết chính mình nên khóc hay nên cười.

“Nếu muốn anh nhanh chóng chán ghét em thì thuận theo ý anh một chút. Có lẽ anh sẽ rất nhanh phát hiện ra rằng em cũng chẳng có gì khác biệt so với những người phụ nữ khác cả, như vậy anh sẽ vứt bỏ em sớm hơn một chút!”

Những lời của Lâm Quân Dật thực sự rất thẳng thắn. Cô đương nhiên hiểu được không người đàn ông cao ngạo nào lại có thể chấp nhận được sự cự tuyệt của một người phụ nữ, ngược lại phụ nữ càng đối với anh ta thuận tình đạt ý càng làm cho anh ta cảm thấy phiền chán.

“Giúp anh cởi quần áo.” Lâm Quân Dật ra lệnh.

Băng Vũ do dự một chút, ngồi xổm ở bên người anh, giúp anh cởi từng khuy từng khuy áo, thắt lưng, lại vì anh mà cởi bỏ hết quần áo trên người anh. Vừa thấy dục vọng dâng trào của anh, cô hoảng sợ vội vàng né tránh.

Lâm Quân Dật cười lớn tiếng nghe thật là vô sỉ: “Trong ngăn kéo có bao cao su, mang vào cho anh.”

Băng Vũ lắc đầu một cách kiên quyết, chuyện vô liêm sỉ như vậy cô sẽ không làm.

“Vậy quên đi, dù sao anh cũng ghét dùng cái thứ đó.”

“Hả?” Băng Vũ đẩy anh ra quỳ gối vươn người dọc theo mép giường hướng tay đến ngăn kéo trên đầu giường, mở ra... Bên trong có ít nhất hơn mười hộp bao cao su, đủ loại mùi vị hoa lá cỏ cây, màu sắc rực rỡ.

Anh không phải là muốn cùng cô dùng hết đồng kia đấy chứ? Có bao nhiêu cái đây hả trời?

Băng Vũ nhất định sẽ có một ngày chết ở trên giường của anh...

“Không cần phải lo lắng.” Anh ái muội nói ở bên tai cô: “Chỉ cần em thuận theo anh, anh cam đoan sẽ không thô bạo với em như những lần trước.”

“...” Anh ta sẽ nhẹ nhàng sao? Băng Vũ thật không dám nghĩ tới.

Lâm Quân Dật mở một hộp còn mới nguyên, lấy một cái đặt vào trong lòng bàn tay cô: “Mang vào cho anh.”

Băng Vũ run run đưa tay qua, không thể tránh né tầm nhìn đi khỏi cái nơi mịt mờ nào đó.

Thành thật mà nói, trước kia cô chưa bao giờ vì Trần Lăng mà làm những việc như thế này, cô thậm chí chỉ liếc nhìn qua cơ thể anh một chút cũng đã đỏ mặt tía tai, tim đập liên hồi.

Bây giờ, mặt đối mặt với Lâm Quân Dật, khi cô cầm vật đàn ông đầy ngạo nghễ của anh làm cho người cô dấy lên một cảm giác tội lỗi đang càn quét qua thể xác và tâm hồn mình. Tim Băng Vũ đập thành thịch, mồ hôi ướt đầm cả người, cảm nhận được dị vật trong tay cô càng ngày càng cứng rắn, thậm chí những mạch máu trên đó cũng nổi lên cuộn cuộn. Nhất là lại nghe thấy tiếng anh đang thở dốc.

“Anh yêu em!” Giọng nói đầy thâm tình của anh làm máu trong cơ thể Băng Vũ tăng dần nhiệt lượng một cách quay cuồng, cảm giác then thừng đã bị sự hưng phấn đặc thù thay thế...

Khó khăn lắm cô mới làm xong cái việc ‘ngăn ngừa hậu quả về sau’ ấy, cô lau mồ hôi đang nhễ nhại trên trán, lại nghe anh khàn khàn giọng mà nói: “Em cởi quần áo ra đi.”

Băng Vũ cúi đầu, vươn tay kéo chiếc dây kéo bên hông váy, chiếc váy nhanh chóng tụt xuống sàn nhà...

Ánh mắt sâu thẳm của Lâm Quân Dật trở nên mê hoặc và đầy mờ ám, cô run rẩy đưa tay ra sau lưng cởi bỏ móc khóa áo ngực, dây đeo áo trên vai trượt theo cánh tay mang cả chiếc áo nhỏ nhắn đồng loạt rơi xuống, anh tiến lại gần rồi nhanh chóng đặt cô nằm dưới cơ thể anh thật gọn gàng, anh thở hỗn hển kịch liệt hôn lên cơ thể non mềm mịn màng của cô...

Không phải là lần đầu tiên phát sinh quan hệ, nhưng Băng Vũ là lần đầu tiên biết được Lâm Quân Dật có kinh nghiệm khiêu khích phụ nữ còn phong phú hơn kinh nghiệm cương bức của anh. Anh chậm rãi kéo vớ chân và quần lót của cô, mảnh vải cuối cùng che đậy thân thể đã cùng đôi vớ trượt theo đôi chân thon dài đi xuống, đôi môi mỏng tinh tế lướt trên cặp chân trắng nõn nà, nhả nhụi, đầu lưỡi nóng bỏng của anh liếm mát từ dưới dần dần lên đùi rồi đi vào đùi trong non mềm, một đường hôn nồng nhiệt ướt át lưu lại nơi hạ thể Băng Vũ và điểm dừng là đóa hoa bí ẩn giữa hai chân đang được môi lưỡi anh từng chút từng chút khám phá...

Tim của Băng Vũ đau đớn đến tột cùng nhưng thân thể lại phản bội chính cô khi cô rơi vào cảm giác hưng phấn hư không. Khi đầu lưỡi của anh mãi mê liếm mát lên đóa hoa bí ẩn thì Băng Vũ rốt cuộc không thể kiềm chế được nữa, trong cơ thể cô từng đợt sóng nhiệt không ngừng bốc lên làm đầu óc tê dại, choáng váng, cái gì cô cũng không thể nghĩ được nữa.

Khiêu khích của Lâm Quân Dật làm lửa nóng và khát khao dục vọng trong người Băng Vũ đan xen vào nhau, miệng cô như thế nào lại phát những âm thanh rên rỉ đầy phóng túng, hai tay không tự chủ được mà với xuống nắm chặt lấy bờ vai của anh...

Anh cười thật thỏa mãn, kéo hai chân của cô tách rộng ra hết cỡ rồi ngang ngược, mạnh bạo mà xâm nhập vào.

Băng Vũ uốn cong người đón nhận anh, khoái cảm từ nơi kết hợp lan tràn ra khắp thân thể...

“Băng Vũ...! Em là của anh!”

“Ah!” Hai tay cô nắm chặt lấy chiếc gối dưới đầu, cắn môi dưới nhìn anh ở trên người cô hưởng thụ khoái lạc.

Là ai đã nói: Cuộc sống tựa như một bể trầm luân, khi bản thân không thể phản kháng thì tốt hơn hết là hưởng thụ thật tốt.

Rất có đạo lý.

Ít ra Lâm Quân Dật có một khuôn mặt quyến rũ đến mê người, và cả một thân hình rất hoàn mỹ.

Ít nhất khi anh hưởng thụ khoái cảm gương mặt cũng không toát lên vẻ dâm loạn, ngược lại đầy mắt lại hiện lên tình nồng, ý thắm, như thể anh đang cùng với người yêu hưởng thụ xúc cảm của tình và dục...

Lúc này đây, anh thật sự rất nhẹ nhàng, đã không còn đau đớn, những cọ xát va chạm giữa hai cơ thể càng tạo ra khoái cảm rất rõ ràng... Khoảnh khắc cảm giác kích tình tăng lên đến cực đại, một trận co rút nơi sâu nhất trong cơ thể làm cho Băng Vũ đắm mình trong dục vọng, hơi thở gấp gáp, cong người hùa theo nhất cử nhất động của anh.

Đêm yên tĩnh, khi lửa nhiệt cùng nụ hôn nồng nàn và những tiếng rên rỉ chấm dứt, cô mềm người nằm trong lòng anh, hỏi: “Thế nào? Bây giờ anh đã phát hiện tôi và những người phụ nữ khác chẳng có điểm nào là khác biệt chưa?”

Anh mỉm cười, gạt những sợi tóc vương trên trán cô sang một bên: “Thử một lần nữa mới biết được!”

“Á?” Băng Vũ nghĩ nên bỏ trốn nhưng thân thể không còn chút sức lực nên không thể cử động. “Thôi đi...”

Anh nựng nịu hai má của cô, cười thật xấu xa: “Anh thích nhìn vẻ mặt thỏa mãn của em...”

Cô thỏa mãn? Cô thản nhiên ở dưới người anh mà thỏa mãn sao?

Khi khoái cảm dâng trào đến cực hạn, lý trí của Băng Vũ thực sự bị ngọn lửa dục vọng thiêu rụi, chỉ nguyện được hủy diệt thành một làn sương khói, vĩnh viễn quấn quanh bên người anh mãi không rời...

Băng Vũ đón nhận anh không một chút cự tuyệt, cũng không nhớ rõ đã cùng anh kết hợp bao nhiêu lần.

Cuối cùng, cô và anh ôm nhau thở dốc, toàn thân không còn lấy một tia khí lực.

.....

“Ly hôn đi, anh muốn em chỉ thuộc về một mình anh thôi...” Giọng nói của anh lộ chút ngữ khí như cầu xin, dưới ánh sáng mờ nhạt của ngọn đèn, cô nhìn thấy trong khóe mắt anh như có lệ.

Băng Vũ gần như đã gật đầu, nhưng cuối cùng vẫn là lắc đầu, cô cũng muốn cho anh tất cả mà không phải trả giá cho bất cứ thứ gì, nhưng cô rất sợ một lần nữa nhận lại được lại là hai bàn tay trắng.

Lâm Quân Dật có chút tức giận: “Vì sao? Là em yêu hắn, hay là vẫn không muốn cùng anh chung sống?”

“Anh muốn tôi chỉ thuộc về anh, nhưng trong lòng anh, tôi có địa vị gì?” Cô cố hết sức làm cho mình cười thật bình thản: “Tôi cuối cùng cũng chỉ là tình nhân của anh, không phải người anh yêu nhất, cũng không phải là người có thể danh chính ngôn thuận đứng bên cạnh anh, kề cận anh, anh dựa vào đâu mà muốn tôi chung thủy với anh? Anh Lâm à... tôi chỉ là một trong vô số tình nhân của anh mà thôi!”

Lâm Quân Dật nhắm mắt lại, bình thản nói: “Trái tim của em không biết dùng tới để làm gì nữa!”

“Anh căn bản không yêu tôi, nếu nói yêu cũng chỉ là yêu cái thể xác này mà thôi. Một tình yêu như vậy liệu sẽ duy trì được bao lâu, nói không chừng ngày mai anh sẽ si mê một người phụ nữ khác, sau đó chán ghét tôi, vứt bỏ tôi...” Băng Vũ cười, cười đến khuôn mặt tê dại: “Dục chính là dục, anh không cần bắt ép nó trở thành yêu...”

Anh không nói thêm một lời nào nữa, theo hơi thở không đều phập phồng trong lồng ngực anh thì biết được chắc hẳn là anh không thể ngủ, cô cũng vậy, làm thế nào cả hai cũng đều không ngủ được.

Nếu là anh trực tiếp mắng cô không tim không phổi, cô sẽ dùng những lời lẽ hợp tình hợp lý mà phản bác anh, nhưng lời nói bình thản của anh và sự oán giận trong lặng thinh lại làm cho tim cô khó mà trấn tĩnh...

Ngày hôm sau khi tỉnh dậy, vị trí bên cạnh đã không còn bóng anh, cô xoa cái trán đau nhức đi ra khỏi phòng ngủ, mới phát hiện trên bàn đặt sẵn một ly nước trái cây mát lạnh, đá trong ly đã gần như tan hết chỉ còn lại một vài mảnh đá mỏng, đang trôi lơ lửng ở phía trên. Bên cạnh ly nước trái cây là một phần bánh kem bơ ngọt, sắc cam của bơ làm nổi bật mấy đóa hồng màu tím nhạt ở phía trên, đẹp đến nỗi khiến người ta không nỡ lòng ăn.

Đầu cô càng lúc càng đau, cô dùng tay ấn ấn trán đi vào toilet, đang muốn đánh răng, thì lại thấy ly thủy tinh đã được rót đầy nước, bàn chải đánh răng cũng đã được quét sẵn kem đang đặt ở trên ly.

Băng Vũ cầm lấy bàn chải đánh răng cùng ly nước lên, nước vẫn còn ấm?!

Ắt hẳn lúc nước mới được đổ ra nhất định là rất nóng, cũng nóng như dòng máu đang quay cuồng trong đầu cô lúc này vậy.

Ngẩng đầu nhìn chiếc tủ âm tường bằng kính, có nhiều loại mỹ phẩm được viết bằng tiếng Pháp đã được bày sẵn trong đó. Cô lại cúi đầu nhìn vào thùng rác, bên trong quả nhiên là vỏ hộp của một loạt mỹ phẩm này.

Không cần xem cô cũng có thể khẳng định là đồ hoàn toàn mới giống như mấy bộ quần áo kia.

Đúng là Lâm Quân Dật, một kẻ cẩn thận đến biến thái!

Băng Vũ chải sơ sơ lại mái tóc, đang định đến nhà Liễu Dương đón Tư Tư về, thì thấy cảnh tượng Lâm Quân Dật vội vàng quay về, vừa thu xếp đồ đạc vừa nói: “Anh phải đi Hải Nam để đàm phán về một khu đất.”

“Ừm! Tôi biết rồi!” Đúng ra cô nên cảm thấy thoải mái nhưng ở trong lòng cô lại dâng lên một tia mắt mát, giống như đang kêu lên: ‘Đừng đi.’

“Em phải đi cùng với anh.” Anh dùng giọng điệu không cho phép cô từ chối mà nói tiếp: “Không cần phải mang theo đồ đạc đâu, đến Hải Nam cần gì thì lại mua.”

“Cái gì?” Cô không chút do dự mà từ chối ngay: “Không đi! Con gái tôi không thể xa mẹ được đâu...”

Băng Vũ cứ nghĩ rằng anh sẽ tức giận, sẽ dùng mọi cách để uy hiếp cô, cô cũng đã nghĩ đến tất cả các khả năng sẽ xảy ra cùng với đối sách ứng phó chúng, nhưng anh lại ngừng hết các việc đang làm lại, ngồi xuống sofa bình tĩnh nói: “Đưa con bé đi cùng, anh có thể đưa hai mẹ con đến công viên trò chơi, rồi ra bãi biển, con bé nhất định sẽ rất thích.”

“Nhưng mà...”

“Công tác phí tuyệt đối sẽ làm cho em vừa lòng.” Nói xong anh lấy trong ví tiền ra một tấm thẻ tín dụng màu đen thiếp vàng đặt lên bàn trà trước mặt cô: “Nó là của em, chỉ cần ngân hàng Thụy Sĩ không phá sản, nó sẽ không mất đi hiệu lực.”

“Anh đừng tưởng có tiền là hay lắm!”

Cô tức giận cầm lấy tấm thẻ tín dụng định ném vào mặt Lâm Quân Dật, thì lại nghe thấy giọng anh vang lên, ẩn chứa ý cười: “Em có tin là tôi có rất nhiều cách khiến em không thể tham dự buổi họp lớp không?”

Anh có khi nào mà không nhằm thẳng vào yếu điểm của cô đâu cơ chứ! Có cho cô mượn mười cái đầu cũng đâu không lại anh ta.

Cô phát hiện, một thương nhân khôn khéo cũng chưa chắc lợi hại, lợi hại thực sự chính là loại người như anh ta: Biết rõ ràng bản thân mình muốn gì và cũng biết chính xác dùng cách gì để đạt được điều đó một cách hiệu quả và nhanh chóng nhất.

Băng Vũ buông tấm thẻ tín dụng xuống, thay vào đó là dùng chiếc đĩa đựng trái cây trên bàn hung hăng ném về phía anh.

“Anh đúng là người đàn ông biến thái nhất mà tôi đã từng gặp! À không, trên đời này ngoại trừ anh ra thì vốn không có kẻ biến thái nào khác nữa.”

Anh chụp được cái đĩa đựng trái cây mà cô ném tới, để lại vị trí cũ, nhìn cô đầy khiêu khích.

“Xem ra, em thật sự rất muốn đi họp lớp đúng không?”

“Liên quan gì anh chứ.”

“Không phải là em đang muốn đi gặp người yêu cũ chứ?”

Cô hít vào một hơi, lớn tiếng nói: “Được, tôi đi! Nhưng tôi phải đến nhà bạn đón con gái trước đã.”

* * * * *

Gọi điện thoại cho Liễu Dương xong, Lâm Quân Dật lái xe chở cô đến đón Tư Tư.

Cô vừa xuống xe đã thấy Tư Tư đang đứng ở bên đường vẫy tay gọi cô, trên khuôn mặt xinh xắn nở rộ nụ cười xán lạn.

“Mẹ! Mẹ ơi!”

“Tư Tư!” Cô chạy tới ôm con gái, hôn lên khuôn mặt nhỏ nhắn mềm mại: “Con ở nhà bà ngoại có ngoan không vậy?”

“Dạ có! Bà ngoại làm cho con rất là nhiều đồ ăn ngon đó mẹ.”

“Có nhớ mẹ không?” Thấy con gái ngộ nguây trong lòng mình, cô thật sự cảm thấy rất hạnh phúc.

Cuộc đời này không có nỗi khổ nào không thể vượt qua...

“Anh ta chính là sếp của cậu à?” Liễu Dương nhìn vào cửa kính của chiếc xe đối diện, có chút dăm chiêu.

Băng Vũ theo hướng Liễu Dương nhìn qua, xuyên qua lớp kính màu xám có thể mơ hồ nhìn thấy được anh, khuôn mặt góc cạnh tựa đao khắc thật hợp với cá tính của anh. “Phải, là anh ta!”

“Giống thật! Giờ thì tớ hiểu nguyên do vì sao cậu chịu bao nhiêu uất ức mà vẫn có thể nén giận rồi!”

“Hả? Cậu nói gì?”

“Cậu căn bản là không muốn rời khỏi anh ta.” Liễu Dương nhìn thẳng vào mắt Băng Vũ, thấy được trong lòng cô có chút hỗn loạn: “Cậu muốn tìm hình bóng của Trần Lăng ở trên người anh ta.”

Cô rất muốn phủ nhận, nhưng lại không có cách nào phủ nhận được điều đó.

Nếu là cá tính trước đây của cô, cô sẽ không dễ dàng khuất phục anh, còn đối với người đó...

Một lần lùi bước, chắc chắn lại tiếp tục lùi thêm bước nữa, không phải vì cô yếu đuối mà là vì cô đã sớm đánh mất chính mình, cũng không biết đã bắt đầu từ bao giờ...

Có lẽ là từ giây phút anh uống rượu thay cô, có lẽ là từ phút giây cô nghe anh kể về bạn gái của mình với chất giọng trầm ngập thâm tình, cũng có lẽ chính là ở cuộc phỏng vấn khi lần đầu tiên cô nhìn thấy khuôn mặt quá giống Trần Lăng của anh.

Cô đã bắt đầu lún sâu vào.

“Dương!” Cô nhìn Lâm Quân Dật qua cửa kính xe: “Thật bất hạnh, tớ lại yêu một người mà mình không nên yêu.”

“Anh ta có yêu cậu không?”

“Yêu hay không có gì khác nhau sao? Cuối năm nay, anh ấy sẽ kết hôn cùng vị hôn thê của mình.”

“Nếu đã không có kết quả thì đừng làm cho bản thân lún sâu như vậy, cuối cùng người bị tổn thương cũng chỉ có mình cậu mà thôi.”

Cô cũng muốn trốn tránh lắm chứ, nhưng vấn đề là cô đã sớm không còn đường để thoái lui nữa rồi.

Cô lắc đầu, nở một nụ cười phóng khoáng: “Dù sao tớ cũng đã sớm bị đàn ông làm cho thương tích đầy mình rồi, cũng không cần phải quan tâm xem anh ta sẽ lại cắt lên người tớ thêm mấy nhát dao nữa! Bye nhé, khi tớ về sẽ gọi cho cậu đầu tiên!”

Ôm Tư Tư lên xe, con bé vừa nhìn thấy Lâm Quân Dật liền tươi cười hết sức ngọt ngào: “Chú!”, giọng nói trong trẻo miễn bàn luận.

Anh lạnh lùng gật đầu, “Ừ!” một tiếng.

Dọc đường đi, cả thân hình nhỏ bé của Tư Tư đều dính chặt vào cô, kể cả hết tất cả sự nhớ nhung của bé dành cho mẹ, cô cũng dịu dàng dỗ dành bé: “Tư Tư ngoan lắm, mẹ cũng rất nhớ con.”

Cô lén nhìn sang Lâm Quân Dật, thấy sắc mặt anh càng ngày càng khó coi.

Khi đến một ngã tư nhộn nhịp, tấp nập, Tư Tư giương to đôi mắt tò mò nhìn sang bên đường. Lúc xe dừng đèn đỏ, Tư Tư ghé sát mặt vào cửa sổ, đôi mắt to tròn ngấn nước trông thật là tội nghiệp nhìn chăm chăm vào chú mèo Kitty đáng yêu đang được trưng bày trong tủ kính...

Băng Vũ nhìn thấy mà không đành lòng, vừa định nói với Lâm Quân Dật chờ cô một chút, thì anh đã bất ngờ dừng xe lại ven đường, mở cửa xe bước xuống.

Băng Vũ thấy anh bước vào cửa hàng đồ chơi, không bao lâu sau anh ôm một con mèo Kitty còn lớn hơn cả Tư Tư, quay lại đưa cho bé.

“Mẹ...” Tư Tư sợ hãi nhìn cô, thấy cô nhìn mình gật đầu, bé lập tức ôm lấy con mèo bông: “Cảm ơn chú!”

Thấy Tư Tư hồn nhiên tươi cười vui vẻ, ánh mắt lạnh như băng của Lâm Quân Dật dần dần biến thành cưng chiều: “Con gái em rất giống em, đều có đôi mắt lay động lòng người.”

“Thật không?”

Anh nhìn về phía trước, thở dài: “Cái gì cũng không cần nói, chỉ cần vào lúc ánh mắt bắt đầu toát ra vẻ khát vọng, sẽ làm cho người khác mong muốn có thể dâng hết cả thế giới chỉ để đổi lấy nụ cười của con bé.”

“A!” Lòng cô run lên, tại sao lời ngon tiếng ngọt từ miệng anh nói ra lại khác người thế không biết.

“Hơn nữa khi em nở nụ cười... làm cho bất kỳ kẻ nào khác dấu chỉ vừa trông thấy thôi đã có cảm giác bản thân mình không còn cô đơn nữa”

Anh nói anh thích nhìn thấy cô cười? Anh nói anh muốn đem cả thế giới này dâng cho cô?

Đã lâu rồi cô không có cảm giác này, từ lâu cô đã sớm quên mất đây chính là hương vị của tình yêu.

“Tư Tư, có đói bụng không?” Cô cúi đầu nói chuyện với Tư Tư, giả vờ như không hề để ý chút nào đến lời anh nói.

Tư Tư lắc đầu, im lặng nằm trong lòng cô.

Thật may con bé không phải là đứa trẻ thích nói chuyện, trước kia cô đã lo lắng rằng bé bị tự kỷ, nhưng bây giờ thật sự cảm ơn trời là bé không có cái tính lảm nhảm hay chuyện.

* * * * *

Bởi vì Tư Tư lần đầu tiên đi máy bay, những chấn động kịch liệt làm cho bé sợ hãi, suốt đường đi sắc mặt Tư Tư tái mét, đôi môi trắng bệch không có chút huyết sắc, chỉ có điều cô bé không khóc toáng lên, mà đôi mắt chỉ ầng ậc nước. Băng Vũ nhìn con tan nát cõi lòng, tay không ngừng vừa vuốt ve đầu an ủi bé vừa nói không sao hết. Lâm Quân Dật thấy bộ dạng của Tư Tư, đôi mày gần như nhũn lại thành một đường, đưa tay ôm lấy thân hình bé nhỏ của Tư Tư vào lòng, dùng đôi bàn tay to che chắn hai tai của bé lại...

Tư Tư nín lấy cổ áo vest của Lâm Quân Dật, mở to đôi mắt đang tràn ngập nước mắt trong vắt như những giọt mưa mà nhìn anh, hàng lông mi dài rung động theo mỗi một cái chớp mắt không khỏi làm cho người khác cảm thấy thương xót. Lâm Quân Dật thở dài một tiếng, lấy ngón tay lau nước mắt trên mặt bé, vô cùng dịu dàng dỗ dành bé: “Đừng sợ, chú sẽ bảo vệ con.”

Tư Tư gật gật đầu, mặt tựa vào ngực anh, suốt quãng đường đều cuộn mình trong lòng anh hưởng thụ sự ấm áp.

Lúc xuống máy bay, Tư Tư đã ngủ say, Lâm Quân Dật cũng không đánh thức mà ôm bé đi ra khỏi sân bay.

Mới vừa ra đến cửa sân bay, Âu Dương Y Phàm với một bộ đồ thể thao sẫm màu trên người đang bước tới, bên cạnh còn có một cô gái xinh đẹp thuần khiết dịu dàng đang dựa sát vào người anh ta.

Âu Dương Y Phàm thấy Tư Tư ở trong lòng của Lâm Quân Dật, kinh ngạc tháo mắt kính xuống, nhìn anh với vẻ không thể tin được: “Trăm ngàn lần đừng nói với em là anh có con gái riêng lớn tới chừng này rồi nha.”

Lâm Quân Dật trừng mắt liếc Âu Dương Y Phàm một cái: “Trước khi nói chuyện cậu nên động não một chút có được không?”

“Không phải con gái anh, vậy tại sao anh lại ôm con bé đi khắp nơi vậy?”

“Tôi thích!” Lâm Quân Dật không màng đến sự châm chọc của anh ta nữa, ôm Tư Tư lên xe. Để lại Âu Dương Y Phàm lòng đầy nghi ngờ liếc nhìn Băng Vũ một cái.

* * * * *

Âu Dương Y Phàm đưa bọn họ tới mấy phòng khách sạn đã được anh ta an bài rất tốt từ trước, khi thấy Lâm Quân Dật đưa hành lý của cô và anh vào chung một phòng thì anh ta hơi sững sốt, tựa nửa người vào cửa mà đánh giá cô bằng một cái nhìn đầy thâm ý.

Âu Dương Y Phàm đưa thẻ phòng khách sạn cho Lâm Quân Dật, hỏi: “Anh là thật lòng sao? Tôi cứ nghĩ là vì anh nhất thời giận Nhĩ Tích thôi chứ...”

Lâm Quân Dật đem Tư Tư mắt nhắm mắt mở nằm trong lòng mình đặt xuống giường khách sạn, rồi quay sang quàng tay qua vai Băng Vũ ôm cô vào lòng anh, hôn nhẹ lên trán cô...

Giống như dùng hành động để chứng minh mối quan hệ mờ ám của họ hoàn toàn là sự thật, không thể nghi ngờ gì.

“Đừng như vậy, con gái tôi đang nhìn đấy!” Cô quần bách đẩy anh ra, ôm lấy Tư Tư về mặt còn đang mơ hồ vì mới tỉnh ngủ, đi ra khỏi phòng.

Khi đi ngang qua bên cạnh Âu Dương Y Phàm, cô nghe thấy anh ta nói: “Cô Diêu à, tôi không nghĩ đến cô thật sự thủ đoạn như vậy!”

Cô dừng bước, nghiêng mặt nhìn anh ta cười cười, thần nhiên nói: “Anh Âu Dương ạ, anh đánh giá tôi quá cao rồi đấy. Nếu anh có thủ đoạn nào cao thâm hơn, phiền anh hãy chỉ dạy cho tôi một ít với, tôi đang muốn nhanh chóng thoát khỏi bàn tay của ngài Lâm đây một cách nhanh nhất đây.”

“Thật ư? Thật ra thì tôi cũng muốn tâm sự riêng tư với cô một chút”

Giọng điệu của anh ta rất nhẹ nhàng uyển chuyển, khoé miệng toát ra ý cười ẩn chứa vẻ không đứng đắn, nhưng Băng Vũ cũng không ghét anh ta. Cô thật sự cảm thấy anh ta hoàn toàn không giống những gã đàn ông đáng khinh, gian ác mà trước đây cô đã từng gặp, người này nhìn qua có vẻ ăn chơi nhưng lại không phải là loại hạ lưu!

Không giống như Lâm Quân Dật, bề ngoài ra vẻ chính trực ngay thẳng, nhưng con người bên trong lại đề tiện không ai sánh bằng.

Lúc ăn cơm, Lâm Quân Dật và Âu Dương Y Phàm luôn bàn chuyện công việc của họ, bàn luận về tình hình lên xuống của cổ phiếu, bàn xem làm thế nào trong một thời gian nữa chứng minh tiềm lực phát triển của một công ty với thị trường, bàn về tình hình kinh tế toàn cầu...

Nghe Lâm Quân Dật thần thái bay bổng nói chuyện về tình hình đang thay đổi của nền kinh tế lẫn chính trị thế giới, cô ngồi nhìn anh đến thất thần, vì anh mà tim cô đập nhanh hơn, các mạch máu như đang sôi trào.

Lời nói và suy nghĩ của phụ nữ có thể gạt người, nhưng ngôn ngữ cơ thể thì không... Cô không thể lại tiếp tục lừa mình dối người thêm được nữa, cô ngưỡng mộ tài năng của anh, cô đau lòng vì cảnh ngộ éo le bất đắc dĩ của anh, cô đã... thật lòng yêu anh mất rồi!

Sau đó bọn họ lại nói tới phụ nữ, Lâm Quân Dật hỏi Âu Dương Y Phàm: “Lần trước cậu nói có cuộc xem mắt quan trọng là thật hay giả vậy?”

“Là thật đấy. Là con gái bạn cũ của ba mẹ tôi, bối cảnh gia đình cũng không tệ lắm. Tôi đã gặp cô bé đó hai lần rồi, cũng khá vừa mắt.”

Lâm Quân Dật cười cười châm chọc: “Yêu cầu của cậu đúng thật là không cao, chỉ cần vừa mắt là được.”

“Có thể tìm được một người vừa mắt là ổn lắm rồi!” Âu Dương Y Phàm cố ý nhìn Băng Vũ, nói: “Nói thật, chơi đùa là chơi đùa, nếu thực sự muốn cưới về nhà, đương nhiên là phải chọn tiểu thư thanh nhã chốn khuê các rồi.”

Cô cúi đầu uống một ngụm nước chanh, vị chua ê ẩm xông thẳng vào trong miệng.

Cô biết rõ đây là quy tắc ngầm của những công tử nhà giàu lắm tiền dư của như bọn họ, bọn họ ở bên ngoài muốn chơi đùa đến mức nào cũng được, những mỹ nữ xinh đẹp yêu kiều cũng chỉ đủ khả năng làm họ mê đắm nhất thời mà thôi, cuối cùng người bọn họ muốn kết hôn đều là những tiểu thư khuê các xứng đôi với họ. Nói trắng ra, hoa đại dù có thơm đến thế nào đi nữa cũng chỉ là hoa đại, nếu nhất định phải chọn lựa để giữ trong nhà ngày ngày nhìn ngắm thì tất nhiên sẽ chọn loài hoa lan quý báu ý vị sâu xa kia rồi.

Cho nên cô thật sự hy vọng Lâm Quân Dật chán ghét mình nhanh một chút, thừa lúc cô còn chưa lún sâu vào, cho cô nhanh chóng thấy rõ bản chất con người bạc tình nơi anh, cho cô tỉnh táo lại mà đối diện với sự thật tàn khốc.

Lâm Quân Dật cố ý lảng sang chuyện khác, hỏi: “Không phải cậu nói ở bờ biển có một mảnh đất đang đấu thầu hay sao, tình hình thế nào rồi?”

“Cũng không tệ đâu, rất thích hợp để xây biệt thự.”

“Ừ! Vậy lát nữa ăn cơm xong đi xem thử, thị trường bất động sản ở nơi này rất có tương lai.”

Lâm Quân Dật nói đến việc kinh doanh bất động sản là lập tức nhiệt hứng sôi trào. Băng Vũ thật sự không hiểu nổi, anh đã có nhiều công ty thế rồi, sản nghiệp to lớn thế rồi mà sao cứ phải dốc công dốc sức vào cái công ty kinh doanh bất động sản nho nhỏ chả kiếm được mấy mấy đồng ấy như thế chứ.

Đàn ông khi nói chuyện chỉ nhắc đến sự nghiệp, còn hầu hết phụ nữ khi nói chuyện với nhau thì chủ đề chính luôn là mua sắm, thời trang, và hàng hiệu.

Ngồi đối diện với cô là mỹ nữ bị Âu Dương Y Phàm bỏ mặc này giờ, không chịu nổi buồn tẻ nên bắt đầu bắt chuyện với cô, đề tài thực sự rất nhàm chán, không phải hỏi cô dùng loại mỹ phẩm gì, thì cũng hỏi cô xem quần áo thường mặc là nhãn hiệu nào, bình thường hay dùng loại túi xách hiệu gì...

Cô thuận miệng trả lời...

Trò chuyện một lát, cô ta ghé sát vào Băng Vũ, nhỏ giọng hỏi: “Cô và anh ta qua lại đã bao lâu rồi?”

“Hơn ba tháng.”

“Anh ta nhất định là cho cô rất nhiều tiền.” Thấy tầm mắt cô ta đảo qua đảo lại trên người Lâm Quân Dật, lòng Băng Vũ có chút không vui, cô bất giác mà lớn tiếng nói: “Tiền lương cơ bản mỗi tháng là 4500 tệ, tiền thưởng ước chừng khoảng 2000.”

Âu Dương Y Phàm đang ngồi uống rượu, che miệng ho khù khụ một trận. Khó khăn lắm mới dừng được cơn ho lại, anh ta nhìn Lâm Quân Dật với vẻ không thể tin được: “Không thể nào?”

Lâm Quân Dật tao nhã đặt ly rượu xuống bàn, nhìn về phía cô gái đối diện: “Mỗi tháng Y Phàm cho cô bao nhiêu tiền?”

Cô gái kia thản nhiên cười ngọt ngào, không chút xấu hổ mà trả lời: “Chúng tôi chỉ mới quen nhau tối hôm qua, anh ấy cho tôi một tờ chi phiếu năm vạn. Anh ấy nói đi cùng với anh ấy một vòng ở Hải Nam...”

Lần này đến lượt Băng Vũ bị sặc nước.

Năm vạn! Không phải là gần bằng một năm tiền lương của cô hay sao?

Thì ra giá cả của một tình nhân trên thị trường lại cao đến như vậy ư?! Cô cười khổ, không phải là cười cô gái kia mà là cười chính mình, dù sao cô cũng đã để mặc cho Lâm Quân Dật muốn làm gì thì làm rồi, còn phải giả vờ thanh cao gì nữa chứ.

“Vậy sao?” Hàng mi của Lâm Quân Dật khẽ nhếch, trên mặt lộ ra vài phần hứng thú: “Giá cả quả thực là không hề thấp!”

Cô lạnh lùng quét mắt liếc về phía anh một cái: “Lâm tổng, ngài cứ yên tâm, tôi sẽ không yêu cầu ngài tăng lương đâu.”

Âu Dương Y Phàm nhìn ánh mắt của cô mà thoáng qua một nét thâm trầm, đó không phải là hứng thú mà là một nỗi lo lắng.

Cô biết anh ta vì Lâm Quân Dật mà lo lắng, bởi vì tình nhân mà không đòi hỏi tiền bạc ở người đàn ông thì chỉ có thể đòi hỏi tình cảm của người đàn ông đó mà thôi.

* * * * *

Dùng cơm xong đã chạng vạng chiều.

Âu Dương Y Phàm lái xe đưa cả nhóm ra bờ biển.

Bọn họ tỉ mỉ quan sát toàn cảnh chung quanh, nghiên cứu diện tích quy hoạch. Tư Tư phấn khích nhặt vỏ sò trên bãi cát, còn Băng Vũ ngồi trên bãi biển nhìn biển cả mênh mông vô tận.

Biển cả dẫu trăm ngàn năm chứa đựng những đau thương, nhưng vẫn chuyển động quá đổi lặng thầm

Gió biển thổi qua, khẽ lướt trên mái tóc của cô, thổi tung cả váy, mềm nhẹ như ngón tay của người yêu thương đang ve vuốt...

Trải qua trăm ngàn năm biển cả lại hóa nường dâu, nhưng nay biển chưa cạn, đá chưa mòn, đoạn tình yêu khiến cõi lòng tan nát kia cũng chẳng còn lại chút gì.

Cô vẫn còn nhớ rất rõ, bốn năm trước vào thời điểm nhớ anh đến phát điên. Mỗi ngày cô đều ngồi trên bãi đá ngoài biển, lắng nghe âm thanh của sóng biển vỗ vào bờ, vỗ vào những phiến đá ngầm.

Âm thanh ấy làm vỡ nát trái tim cô.

Sau đó cô không dám nhìn ngắm biển nữa, ngay cả trong ý nghĩ thôi mà cô cũng không dám.

Lúc này, lại đứng trước biển cả mênh mông, đối mặt với nơi có thể chứa cả đất trời rộng lớn này, trái tim cô lại trở nên yên bình đến thế.

“Băng Vũ!” Lâm Quân Dật ôm lấy cô, dịu dàng giúp cô vuốt lại mái tóc dài bị gió thổi bay: “Em thích nơi này sao?”

“Thích!”

Vàng dương đang dần chìm vào làn nước biển mênh mông vô bờ.

“Anh xây cho em một căn biệt thự ở đây có được không?”

“Làm nơi ở cho tình nhân vùng trộm của anh sao?”

“Không phải, tặng cho em ở.”

Cô cười lạnh: “À, thực sự là kim ốc tàng kiều(*)!”

(*) Kim ốc tàng kiều: Hiếu nô nà là xây nhà bằng vàng cất giấu người đẹp, điển tích có liên quan đến Hán Võ Đế

Anh nắm chặt vai của cô, buộc cô nhìn thẳng vào ánh mắt đầy thâm tình của mình: “Em hãy ly hôn với hắn ta đi. Em muốn gì anh cũng sẽ cho em hết.”

Trong gió biển mang theo sự thê lương, cô sầm nã mỉm cười: “Ngoại trừ cưới tôi!”

Anh hít một hơi thật sâu, nhìn cô với vẻ giễu cợt: “Em muốn lấy anh sao?”

“Tất nhiên là không rồi.” Cô đứng lên, không biết là do bờ cát mềm hay là do chân cô đang nhũn ra, mỗi bước chân đều có cảm giác như đang bước trên mây. Có lẽ là vì lòng kiêu hãnh, cũng có lẽ là không muốn anh dùng ánh mắt khinh bỉ như vậy nhìn mình, một sự kiêu ngạo từ trong xương cốt nổi lên, cô lớn tiếng nói với anh: “Cho dù tôi có yêu tiền, cũng sẽ không vì vậy mà lấy một người đã từng cưỡng bức tôi, một người đàn ông dùng thủ đoạn dâm ô hiếp tôi phục tùng anh ta... Lâm Quân Dật, anh nhớ cho kỹ, cả đời này thứ gì anh cũng có thể đoạt được, duy chỉ có tôi... Anh sẽ không bao giờ có được!”

Cô từng bước từng bước rời đi, Lâm Quân Dật vẫn đứng trên bãi biển nơi thủy triều đang vỗ bờ, gió biển thổi tung chiếc áo sơ mi trắng tinh của anh, sóng biển làm ướt hết ống quần của anh.

Tuyệt vọng, một từ ngữ không thể tìm được trong từ điển của một người đàn ông giỏi giang và thành đạt như anh, nhưng nay nó đang hiện lên rõ ràng trên gương mặt anh.

Anh đứng yên thật lâu, không rõ đang suy nghĩ điều gì.

9. Chương 17-18

Buổi tối, Lâm Quân Dật có cuộc hẹn xã giao, theo lẽ thường cô phải đi cùng anh, nhưng cô muốn ở lại chăm sóc Tư Tư.

Anh cũng không ép buộc cô phải đi cùng, trước khi đi chỉ nói một câu: “Thật không biết chồng em có phải là đàn ông hay không nữa, ngay cả vợ và con gái mình cũng không chăm sóc được.”

Cô hỏi lại: “Vậy sao anh không trở về nhà mà một lòng quan tâm, chăm sóc cho vị hôn thê của anh đi?”

Anh tức giận đóng sầm cửa rồi đi, mãi cũng chưa thấy trở về.

Tư Tư trước khi đi ngủ hỏi mẹ: “Mẹ, khi nào chú mới về?”

“Chú bận nhiều việc lắm, chắc phải đến khuya mới về, Tư Tư ngủ đi.”

Cô bé có chút thất vọng, nhắm mắt lại, cánh tay ngắn nhỏ bưng bình cổ hết sức ôm lấy con mèo bông thiệt to mà Lâm Quân Dật tặng...

“Tư Tư thực sự rất thích chú sao?”

Tư Tư mở to mắt, giọng đặc biệt thanh thoát: “Thích!”

“Vì sao?”

Bé chớp chớp mắt rồi mở to nhìn mẹ với vẻ mờ mịt không hiểu, có thể thấy được vấn đề cô hỏi quá thâm sâu. Ngay cả cô cũng không biết bản thân mình vì sao lại yêu anh ta, huống chi là đứa bé mới 4 tuổi. Cô vỗ về thân hình nhỏ bé: “Tư Tư ngoan, đừng có nói cho chú biết con không có ba nha, con biết chưa?”

“Vâng ạ!” Cô bé meo meo, không hỏi gì thêm nữa.

Khó khăn lắm mới dỗ được Tư Tư ngủ, Băng Vũ yên lặng ngồi trên sofa đến hơn 10 giờ, chuông cửa vang lên. Bởi vì sợ đánh thức Tư Tư, cô ngay cả dép cũng không mang, nhẹ chân vội vàng chạy ra mở cửa. Mở cửa ra, ngoài suy đoán lại thấy Âu Dương Y Phàm một mình đứng ở cửa.

“Ngài Lâm đâu?” Cô nhìn quanh hai bên hành lang, khó hiểu hỏi.

“Anh ấy có chút việc, tạm thời vẫn chưa về được.” Âu Dương Y Phàm cẩn thận hỏi: “Tôi muốn nói chuyện với cô một chút, có tiện không?”

Băng Vũ gật gật đầu, nghiêng người mời anh ta vào trong, rót hai ly nước đặt lên bàn.

“Tôi khuyên cô nên bỏ ý nghĩ sẽ kết hôn với Lâm Quân Dật đi, anh ấy sẽ không lấy cô đâu.”

“Àh!” Cô còn tưởng rằng anh ta sẽ nói điều gì đó mới lạ hơn chứ: “Anh yên tâm, tôi chưa từng có loại ý nghĩ đó trong đầu đâu.”

“Bất luận hiện tại anh ấy yêu cô nhiều đến đâu, thì cuối cùng người anh ấy cưới cũng sẽ là Nhĩ Tích.” Anh ta ngồi trên sofa đi thẳng vào vấn đề: “Bởi vì Nhĩ Tích là con người bạn cũ đã mất của ông nội Lâm, từ nhỏ đã được ông nội Lâm nuôi dưỡng, ông nội Lâm thương yêu cô ấy còn hơn cả Lâm Quân Dật... Nếu anh ấy không cưới Nhĩ Tích, sẽ mất quyền thừa kế tài sản.”

Hóa ra quan hệ của bọn họ không phải là anh em cùng huyết thống, mà là thanh mai trúc mã làm cho người ta phải ngưỡng mộ.

Cô cầm ly nước đá lạnh ngất lên uống một ngụm: “Tôi biết!”

“Biết rõ... Vậy mà còn đành lòng phản bội chồng mình, tự nguyện làm nhân tình của anh ấy ư.”

“Tôi không muốn. Nếu là anh thì anh sẽ làm sao nhỉ.”

Âu Dương Y Phàm nhìn cô, rồi nhìn xuống mấy ngón tay cô đang mân mê giữa ly nước, cười càng lúc càng gượng gạo.

Nước đá trong ly cũng dần dần tan ra, hơi nước lạnh toát bám đầy bên ngoài ly nước.

“Cô Diêu này, Quân Dật có nói với cô về chuyện của ba mẹ anh ấy không?”

Cô không rõ vì sao anh ta lại đột nhiên nhắc đến đề tài này, nhưng nhớ tới câu nói của Lâm Quân Dật: “Ông bức chết ba mẹ tôi.” Cô ngần không được tò mò hỏi: “Họ bị người khác hại chết sao?”

Âu Dương Y Phàm bắt đầu lắc đầu: “Quân Dật vẫn luôn nghĩ như vậy, kỳ thật có một số việc căn bản không thể phân rõ đúng hay sai, mỗi người một lập trường khác nhau, thì tất nhiên chuyện đúng hay sai, phải hay quấy cũng sẽ có cách nhìn nhận khác nhau thôi.”

“Có thể cho tôi biết đã xảy ra chuyện gì được không?”

Âu Dương Y Phàm kể cho Bằng Vũ nghe chuyện trước kia.

Kỳ thật, chuyện của ba mẹ Lâm Quân Dật đã là chuyện rất bình thường nhìn mãi quen mắt trong xã hội thượng lưu xưa giờ rồi. Mẹ Lâm Quân Dật 18 tuổi đã làm vũ nữ, bởi vì vẻ ngoài tuyệt mỹ nên từng có không ít nhân vật giàu có, nổi tiếng bao dưỡng bà. Sau này gặp được ba của Lâm Quân Dật, bị khí chất tao nhã của ông hấp dẫn, không thể tự kiềm chế mà đem lòng yêu ông, làm tình nhân của ông.

Đối với gia đình giàu sang quyền quý, chuyện này cũng không có gì to tát cả, Lâm Lạc Hoè đối với chuyện này cũng mắt nhắm mắt mở. Không ngờ rằng hai người họ lại có con, ba của Lâm Quân Dật muốn cưới bà, cho bà và đứa con một danh phận.

Lâm Lạc Hoè tuy ngoài mặt không có biểu hiện phản đối kịch liệt, chỉ nói chờ đến khi đứa bé chào đời, xác minh thân phận rồi mới quyết định. Nhưng ông đã âm thầm điều tra các mối quan hệ trước đây của bà rồi trao tài liệu điều tra được cho ba của Lâm Quân Dật, cấm khải ngàn vạn lần mà khuyên bảo:

“Hạng đàn bà như vậy có chỗ nào đáng để con yêu chứ? Con mê mẩn cô ta thì có thể hiểu được, nhưng lại muốn để cô ta quang minh chính đại bước vào cửa Lâm gia, thì sẽ bị người đời cười chê nhạo báng đến thế nào nữa... Nếu đứa bé thật sự là con của con, ba có thể thừa nhận, cứ ở bên ngoài cấp dưỡng loại đàn bà như thế này ba cũng không phản đối... Nếu cô ta thật lòng yêu con, sẽ không so đo tính toán chuyện danh phận mà làm gì cả...”

Về mặt khác, Lâm Lạc Hoè cũng tìm người khuyên bảo mẹ của Lâm Quân Dật, nói với bà: “Về đứa bé, Lâm gia có thể thừa nhận, nhưng cô tốt nhất nên biết chừng biết mực, nếu cô biết điều thì về sau có thể mẫu bằng tử quý (*), cả đời cơm áo chẳng phải lo. Nếu vẫn cố giữ ý định muốn gả vào Lâm gia, thì cả cô lẫn đứa bé đều sẽ không có được những ngày yên ổn đâu.”

(*) Mẹ sang nhờ con

Cứ như vậy, mẹ của Lâm Quân Dật lựa chọn nhẫn nhịn, bà không cần danh phận, vì để được ở cạnh người mình thương yêu, bà tình nguyện vì ba của Lâm Quân Dật mà làm tình nhân dãi dãi trong yên lặng.

Đáng tiếc dù bà đã nhẫn nhịn, đã cam chịu mà lùi bước nhưng vẫn không thể giữ vững được mối quan hệ của hai người họ.

Không biết vì nguyên nhân gì, một tháng trước khi Lâm Quân Dật được sinh ra, ba của Lâm Quân Dật không hề xuất đầu lộ diện thêm một lần nào nữa. Đúng vào ngày bà sinh Lâm Quân Dật, đúng ngay lúc bà cần có một người đàn ông kề cận bên mình nhất, nắm lấy tay động viên an ủi mình nhất, thì cay đắng thay bà lại nhận được một tấm thiệp hồng, cha của con mình đang cùng một người phụ nữ khác cử hành hôn lễ...

Tan nát cõi lòng, tinh thần mỗi một đến cực điểm, yếu đuối đến vô cùng, đau khổ suốt quãng thời gian qua khiến bà hoàn toàn nản lòng, thoái chí. Đêm đó bà ôm Lâm Quân Dật mang theo tình yêu tuyệt vọng lặng lẽ bỏ đi, từ đó về sau bất vô âm tín.

Mà cha của Lâm Quân Dật nào hay đâu biết, ông chấp nhận kết hôn với người phụ nữ khác cũng là chuyện bất đắc dĩ, ông vừa muốn làm đứa con hiếu thảo với cha mình, lại vừa không muốn phụ tình yêu thầm thiết của bà, ông đành phải chấp nhận sự an bài của ba mình, cưới một người phụ nữ môn đăng hộ đối.

Ông nghĩ bà thật lòng yêu mình thì sẽ không so đo danh phận, nhưng ông đã sai rồi – một người phụ nữ hèn mọn yêu một người đàn ông cao quý sẽ có cảm giác cực kỳ không an toàn, những lời thề non hẹn biển trong tình yêu gì đó đều chẳng đáng để tin tưởng, chỉ có danh phận là thứ duy nhất có thể tin cậy mà thôi.

Nhưng tiếc thay đó cũng là thứ duy nhất ông không thể cho bà.

Sau đó, ba của Lâm Quân Dật luôn đi tìm hai mẹ con họ, cũng bởi vì tâm trạng cảm thấy áy náy, tự trách, buồn bực không vui kéo dài mà ông bị ung thư dạ dày, trước ngày phẫu thuật một ngày, Lâm Lạc Hoè tìm được đứa bé đã bị thất lạc nhiều năm...

Gặp nhau trong phòng bệnh, ông vô cùng áy náy nhìn cốt nhục của mình: “Đừng gọi ta là ba, ta yếu đuối vô dụng, để con phải chịu nhiều khổ sở, ta không xứng đáng với từ ‘ba’ này... Con đến đây, có thể để ta nhìn thấy con trước khi chết, ta đã thật sự mãn nguyện rồi...”

Lúc y tá đưa ông vào phòng phẫu thuật, Lâm Quân Dật đột nhiên chạy đến kéo tay ông, quỳ xuống bên cạnh ông: “Ba, ba nhất định phải sống mà trở ra với con!”

Bởi vì tinh thần ông trở nên cực kì tốt, nên ca phẫu thuật rất thành công. Dạ dày bị cắt bỏ mất 2/3, sau đó hóa trị rồi điều dưỡng, sức khoẻ dần dần chuyển biến tốt. Lâm Quân cũng thông cảm cho sự bất đắc dĩ của ông, không trách cứ sai lầm của ông, đồng ý với ông ở lại Lâm gia.

Đáng tiếc chuyện đời dễ đổi thay, sống chết không thể đoán trước.

Vài năm sau, ba của Lâm Quân Dật bệnh cũ tái phát, ung thư từ dạ dày di căn sang xương, chỉ còn sống được ba tháng... Lúc ấy Lâm Quân Dật vì mâu thuẫn với Lâm Lạc Hoè mà bỏ nhà đi, đến khi biết được tin bệnh tình nguy kịch của ba mình, trở về cũng chỉ gặp được mặt ông lần cuối.

Trước giây phút lâm chung, ba anh đã nắm tay anh giao cho Lâm Lạc Hoè, hơn nữa còn nói: “Chăm sóc tốt cho ông nội, bất luận như thế nào, máu đang chảy trong người con cũng là huyết mạch của ông...”

* * * * *

Nghe xong đoạn chuyện cũ này, Băng Vũ không biết phải nói gì, đối với bi kịch tình yêu đau lòng của ba mẹ Lâm Quân Dật, cô càng thêm bội phục thủ đoạn cao minh của Lâm Lạc Hoè, khó trách có thể có được mọi thứ như hôm nay, thật sự là quá lợi hại!

“Cô Diêu, cô vốn là người thông minh, chắc sẽ không để bi kịch tái diễn lần nữa chứ?”

“Không đâu.” Thật ra để mọi chuyện trở thành bi kịch như vậy cũng không phải hoàn toàn do người khác, mà phần lớn là do tình cảm của họ không đủ kiên định, không đủ tin tưởng lẫn nhau, nói cách khác là họ chưa thật lòng yêu nhau, tình yêu ấy chưa đủ đậm sâu!

“Nếu cô ở bên cạnh Lâm Quân Dật vì tiền, tôi hy vọng cô nhanh chóng rời xa anh ấy, tiền... tôi thay anh ấy cho cô...”

“Khó trách những người phụ nữ đến bên anh đều là vì tiền.” Cô lạnh lùng nhìn Âu Dương Y Phàm: “Anh ngoại trừ tiền tài bên ngoài ra thì có gì đáng để phụ nữ ngưỡng mộ nữa chứ.”

Anh ta cười ra vẻ không chấp nhất: “Nếu Quân Dật không một xu dính túi, cô vẫn chấp nhận ở bên cạnh anh ấy sao?”

Nhớ tới hành vi tác oai tác quái của Lâm Quân Dật, Băng Vũ lắc đầu, nhìn Âu Dương Y Phàm bằng ánh mắt khinh miệt, bình tĩnh trả lời: “Cho dù anh ta có tiền tỷ, tôi cũng chẳng thỏa nguyện ở cạnh anh ta đâu. Đối với người không có đoạn phim bị anh ta nắm giữ trong tay thì làm sao hiểu được, tôi không thể không nghe theo sự sắp đặt của anh ta, không thể không làm tình nhân của anh ta... Anh Âu Dương ạ, nếu như anh thật sự muốn tôi rời anh ta ra, thì anh không cần phí vô mồm khuyên bảo đâu, giúp tôi đem đoạn phim kia cắt bỏ đi hoàn toàn là được.”

“Đoạn phim? Ý cô là Lâm Quân Dật uy hiếp cô?” Âu Dương Y Phàm kinh ngạc, lại nhìn Bằng Vũ từ đầu đến chân đánh giá vài lần: “Tuyệt đối không thể có khả năng này, Quân Dật không phải người như thế.”

“Không tin anh có thể hỏi anh ta. Anh ta có phải loại người như vậy hay không tôi không biết, tôi chỉ biết anh ta có tiền có thể muốn làm gì thì làm, phạm pháp cũng không là gì cả.”

“Cho nên cô hận anh ấy, ở bên cạnh để tra tấn anh ấy à?”

Bằng Vũ cười cười: “Nếu như anh đã nghĩ như vậy, tôi cũng không có cách nào khác.”

Âu Dương Y Phàm trầm tư một lúc, thấp giọng nói: “Nói như vậy, nếu tôi đem đoạn phim kia về đây thì cô sẽ rời xa Quân Dật đúng không?”

“Phải! Tôi sẽ lập tức rời xa anh ta, dù một phút tôi cũng chẳng muốn ở cạnh anh ta nữa là.”

“Được! Tôi sẽ đem đến.”

“Cảm ơn!” Cô cúi đầu nhìn viên đá đang tan ra trong nước, bỗng cảm thấy ngạc nhiên, Lâm Quân Dật là bạn thân của anh ta, vì sao anh ta lại giúp cô?

Trừ phi... có người bảo anh ta làm vậy. Nhớ tới giọng nói âm trầm của ông nội Lâm Quân Dật, cô không rét mà run cả người.

Ông ấy quả nhiên thật đáng sợ, biết mình không thể khống chế được Lâm Quân Dật, nên để người khác đến thuyết phục cô trước.

Âu Dương Y Phàm đi rồi, cô lặng lẽ đi đến bên cửa sổ, dựa vào tấm cửa kính sát đất nhìn ra phía ngoài.

Tấm màn cửa màu trắng khép hờ, trên khung cửa sổ treo một vòng hoa hồng rất đẹp lắc lư theo gió...

Thủy triều từ từ dâng lên rồi lại dần dần rút xuống, mang theo tiếng sóng biển khiến lòng người dao động...

Có người giúp cô thoát khỏi ‘bàn tay ma quái’ của Lâm Quân Dật, đáng lẽ cô nên vui mừng, nhưng sao cô thật sự không cười nổi, nhắm mắt lại trong đầu là từng ánh mắt, từng nụ cười của anh hiện lên rõ ràng hơn bao giờ hết.

Không biết từ khi nào, Lâm Quân Dật xuất hiện ở cửa, ánh mắt lạnh như băng của anh liếc thấy hai ly nước trên bàn, nước đá đã tan gần hết, vài giọt nước còn đọng trên thành ly thủy tinh bắt đầu chảy xuống bàn trà, ướt mở một mảnh.

“Ai tới vậy?” Khẩu khí của anh có phần giống như một ông chồng về bắt gian tại nhà vậy, trông rất buồn cười.

“Âu Dương Y Phàm.”

“Cậu ta tới đây làm gì?”

“Không có gì, tâm sự vu vơ thôi.”

“Tâm sự?” Anh lại lộ ra ý cười châm chọc: “Chẳng lẽ cậu ta tình nguyện ra một giá rất cao?”

Bằng Vũ nhẹ nhàng kéo tấm màn cửa lại, che khuất ánh sáng nhộn nhạo bên ngoài: “Trong mắt anh, tôi là gái bao treo giá sao?”

Anh không trả lời, bước tới ôm lấy thắt lưng cô, kéo khoá sau lưng váy, kéo chiếc váy trắng trên vai cô xuống...

“Tôi không phải là gái bao!”

“Tôi lại thật sự hy vọng em phải.” Anh bám vào vai cô, nhẹ giọng nói bên tai: “Tôi thật sự hy vọng có thể dùng tiền mua được em. Khi còn sống, tôi có thể có được em bất cứ lúc nào, đến khi không yêu em nữa, sẽ không chút lưu tình vứt bỏ em...”

Bằng Vũ nhắm mắt lại, đã biết rõ anh cố ý chọc giận mình, thế mà vẫn không kiềm nén được sự chua xót từ tận đáy lòng: “Anh phải huỷ hoại tất cả mọi thứ của tôi, đem sự tôn nghiêm của tôi giẫm nát dưới chân mới có thể thoả mãn dục vọng chinh phục của anh sao? Là ai đã phụ anh? Ai thua thiệt anh? Thì anh nên

đi tìm bọn họ! Anh cưỡng bức ép buộc một người phụ nữ không quyền không thể, trói gà không chặt như tôi đây thì có gì đặc biệt hơn người, có gì nổi trội hơn người cơ chứ?!”

Mười ngón tay của anh nắm chặt lấy vai cô, răng nghiến vào nhau ken két: “Lặp lại lần nữa!”

Bộ dạng của Lâm Quân Dật thật sự rất đáng sợ, nếu cô nghe lời lặp lại lần nữa, anh ta nhất định sẽ không chút do dự mà bóp chết cô ngay.

Cô thật sự không một chút lo sợ anh sẽ bóp chết mình, nhưng cô thật sự không thể nhìn nổi sự đau khổ nơi anh.

“Quên đi! Nếu như anh cảm thấy giày vò tôi làm cho anh thoải mái thì cứ tiếp tục đi. Dù sao tôi cũng bị đàn ông làm cho thương tổn đầy mình rồi, anh có bỏ khuyết thêm mấy dao nữa cũng chẳng sao.”

Anh hít sâu vài cái, đem cô ôm vào lòng, dịu dàng vuốt ve lưng cô: “Cho anh thời gian nửa năm, anh đồng ý với em sau nửa năm nữa sẽ về Mỹ kết hôn, sau này sẽ không làm phiền cuộc sống của em nữa.”

Cô khóc, ôm bờ vai của anh thấp giọng nức nở.

Nửa năm? Nửa năm thật dài, nhưng cũng thật ngắn...

Một tiếng vang nặng nề nổ ra trong đầu Băng Vũ bởi một tiếng kêu trong trẻo vang lên: “Mẹ!”, giống như băng lạnh đổ xuống đỉnh đầu cô.

“Mẹ!” Con mèo bông trong tay Tư Tư rơi xuống đất.

Băng Vũ cuống quýt nhặt quần áo rơi trên mặt đất mặc lại vào người, chạy tới ngồi xổm bên cạnh Tư Tư: “Tư Tư, sao con lại ra đây?”

“Con tỉnh dậy không thấy mẹ đâu... Mẹ, sao mẹ khóc vậy?” Bàn tay nhỏ bé đang run rẩy của Tư Tư chỉ về phía Lâm Quân Dật: “Chú bắt nạt mẹ sao?”

“Không có!” Cô vỗ vỗ tấm lưng vì hoảng sợ mà kịch liệt run rẩy của Tư Tư, ôm bé vào lòng: “Chú và mẹ trò chuyện với nhau thôi.”

Lời nói dối này của cô e rằng đến đứa trẻ ba tuổi cũng không tin được.

Sự sợ hãi trong mắt Tư Tư dịu đi một ít nhưng vẫn sợ sệt nhìn Lâm Quân Dật.

“Mẹ, vì sao mẹ lại khóc?” Tư Tư dùng bàn tay ấm áp nhỏ bé giúp cô lau nước mắt: “Mẹ nhớ ba sao?”

Băng Vũ ôm lấy Tư Tư chạy vào phòng ngủ, đem cơ thể nhỏ bé ấy ôm chặt vào lòng.

Ôm con gái trong lòng, bất luận có nhiều khó khăn cũng phải chống đỡ bước tiếp.

* * * * *

Đến nửa đêm, mỗi một âm thanh sóng biển va vào đá ngầm cọ rửa những bụi bặm tích tụ trên chúng cũng đều như cọ rửa sự kiên trì trong lòng Băng Vũ, mỗi một tiếng bước chân rất nhỏ ngoài phòng khách đều như giẫm đạp lên lý trí của cô.

Đến rạng sáng cô mới mơ mơ màng màng ngủ thiếp đi, đến gần giữa trưa mới tỉnh lại, mở mắt ra thì phát hiện Tư Tư không ở bên cạnh, nhất thời tỉnh ngủ hẳn, chưa kịp chỉnh lại quần áo đã chạy vội ra khỏi phòng.

Tư Tư đang ngồi trên sofa xem phim hoạt hình, cô chưa từng thấy con bé như thế bao giờ, yên lặng ôm con mèo bông tựa vào cánh tay của Lâm Quân Dật. Khi thì nghiêm mặt, đôi mắt to tròn nhìn anh không ngừng chớp chớp, khi thì cúi đầu kéo kéo chiếc nơ bướm trước ngực mình, biểu tình ầm Ức cứ như một cô vợ nhỏ bị bỏ rơi vậy.

Lâm Quân Dật ho nhẹ một tiếng, giả vờ như không nghe không thấy, chăm chú xem phim hoạt hình.

“Thật sự xin lỗi, con gái tôi còn nhỏ không hiểu chuyện.” Băng Vũ nhìn con gái ngoắc ngoắc tay: “Lại đây, đừng làm phiền chú.”

“Mẹ!” Tư Tư vừa nhìn thấy cô lập tức trèo xuống sofa, bỏ nhào vào lòng mẹ.

“Tư Tư đói bụng phải không?”

Bé gật gật đầu, chỉ chỉ vào bữa sáng trên bàn: “Chú nói chờ mẹ thức dậy rồi cùng nhau ăn.”

Cô ôm Tư Tư đặt lên ghế ngồi ở bàn ăn, lấy một cái bánh bơ ngọt đặt vào tay bé. Bé tay cầm bánh ngọt nhìn thoảng qua Lâm Quân Dật, có chút chần chừ.

“Ăn đi, đừng sợ!”

Bé lập tức há to mồm cắn, màu vàng của bơ dính trên khuôn mặt trắng nõn, thoát nhìn còn hấp dẫn hơn so với chiếc bánh bơ ngọt bé đang cầm nữa.

“Có một đứa con gái như vậy thật sự rất hạnh phúc phải không?” Lâm Quân Dật không biết đã đến bên cạnh họ từ lúc nào.

“Hạnh phúc!” Cô nhớ về lúc sinh Tư Tư đã trải qua nỗi đau gấp trăm lần so với thất tình, nhớ khi dùng mười đồng cuối cùng trong túi mua sữa bột cho con, nhớ những đêm không ngủ canh chừng khi con bệnh, nhớ đến tiếng nói đầu tiên con thốt ra lại là “Ba ba”, cô kiên định gật đầu: “Thật sự rất hạnh phúc! Đến khi anh có con, anh sẽ hiểu cái gì là cốt nhục tình thân. Vì con mình mà chuyện gì cũng có thể làm, chuyện gì cũng đều có thể buông tha.”

“Vậy ư? Vừa lúc hôm nay anh có thời gian, anh sẽ đưa hai mẹ con ra ngoài một chút, tiện thể ‘hưởng thụ’ một chút cái gọi là cốt nhục tình thân.”

Có người nói sự lãng mạn của đàn ông và nền tảng kinh tế của anh ta có liên quan trực tiếp với nhau, nhưng cô lại không nghĩ như vậy. Lãng mạn là dùng cả trái tim mình để cảm nhận những điều có thể làm người bên cạnh mình được hạnh phúc, ghi sâu nhớ kỹ và từ từ biến những điều đó thành sự thật.

Bên cạnh là biển nước xanh lam, phía trước là dãy núi trùng điệp, dưới hàng dừa xanh, bóng dáng tao nhã của Lâm Quân Dật ôm Tư Tư dạo bước lãng mạn như thơ, so với việc bao hết cả một nhà hàng chỉ cho một bữa tối, hoặc gửi tặng 999 đóa hồng rực rỡ thì hình ảnh này còn khiến lòng người rung động hơn vạn lần...

Ở Hải Nam vài ngày, rất nhiều cảnh tượng lãng mạn làm cho Băng Vũ thấy ngạc nhiên.

Lâm Quân Dật ngồi xổm chỉ Tư Tư dùng vỏ sò xếp thành hình trái tim, Tư Tư cười thích thú ngồi trên lưng Lâm Quân Dật, ôm chặt cổ anh, hai chân chà lên bộ tây âu đắt tiền của anh, cứ đòi nâng trái tim bằng vỏ sò trên nền cát lên bằng được...

Lâm Quân Dật cầm kem dứt cho Tư Tư, bởi vì thời tiết nóng bức, kem chảy nước theo thành vỏ kem chảy xuống dính đầy tay anh nhưng anh không hề động tay để lau đi, vẫn đợi cho Tư Tư ăn xong...

Còn có lúc anh ôm Tư Tư ngồi trên đu quay, Tư Tư thích thú chỉ vào bầu trời ngập ánh nắng chiều tuyệt đẹp: “Sao đám mây lại có màu hồng?”

“Bởi vì do ánh mặt trời chiếu vào...” Anh vuốt mái tóc mềm mại của Tư Tư, nhẹ nhàng nói: “Có một số thứ, trong khoảnh khắc trước lúc biến mất vĩnh viễn chính là giây phút đẹp đẽ và huy hoàng nhất... nếu đã bỏ lỡ mất ánh bình minh thì trăm ngàn lần cũng đừng bỏ lỡ luôn ánh nắng lúc hoàng hôn...”

Băng Vũ nhìn ánh hoàng hôn đỏ rực như lửa, một cảm giác xúc động tột cùng, muốn rúc đầu vào bờ vai anh, nói với anh rằng: “Tôi sẽ không phạm sai lầm nữa!”

Cô đã bỏ lỡ Trần Lăng, cô không muốn lại lần nữa bỏ lỡ cả Lâm Quân Dật. Bởi vì so với Trần Lăng thì Lâm Quân Dật yêu thương cô nhiều hơn. Sự chiều chuộng của Trần Lăng là lúc nào cũng gật đầu thuận theo. Còn Lâm Quân Dật là ân cần chăm sóc, anh sẽ lặng lẽ đỡ lấy cánh tay sắp rã rời của cô, đỡ Tư Tư từ đôi tay cô ôm vào lòng mình, khi cô vô thức nuốt nước bọt anh sẽ lấy nước mang đến cho cô uống. Sáng sớm anh luôn dậy sớm hơn cô nửa tiếng, chuẩn bị bữa sáng, giúp cô quét sạch kem đánh răng lên bàn chải; ban đêm anh đem vai mình để cô gối đầu, khiến cô có thể nghe được tiếng hít thở khi nặng khi nhẹ của anh khi ngủ.

Cô dù có ngu ngốc đến mức nào cũng cảm nhận được anh yêu mình, tiếc là tình yêu này liệu có thể duy trì được bao lâu, cô không dám xác định. Một người phụ nữ hèn mọn yêu một người đàn ông cao quý như vậy, ngoài danh phận ra thì không có gì đáng tin cậy cả.

Lâm Quân Dật nhìn Tư Tư đang ở trong lòng anh ngẩng nhìn ánh hoàng hôn: “Con bé hình như rất hay ỷ lại vào em.”

“Đúng vậy, con bé từ nhỏ đã thế.”

“Trẻ con quá ỷ lại vào mẹ mình, chứng tỏ trong lòng đứa trẻ đó rất rất không có cảm giác an toàn...” Anh lược bớt câu nói của mình: “... Thiếu tình thương của cha.”

Cô còn chưa theo kịp tư duy của anh, đột nhiên anh lại hỏi tiếp: “Chồng em bao lâu mới về nhà một lần?”

“Hả?!” Anh hỏi rất đường đột thế nên cô hoàn toàn không kịp phản ứng, cô mờ mịt nhìn anh, đoán không ra rốt cuộc là anh có ý gì, vẫn không dám trả lời.

“Giữa chúng ta phát sinh thứ quan hệ như này, diễn ra nhiều lần như vậy, hẳn ta không biết hay là không thêm để ý?”

“Anh ấy... quá bận rộn!”

“Anh cũng bề bộn nhiều việc vậy, nhưng nếu vợ anh về nhà với cơ thể toàn vết thương, tuyệt đối anh sẽ nhìn ra được.” Anh nắm lấy cằm cô, khẽ đẩy lên, ánh mắt sắc bén nhìn thấu đến tận trong tim cô: “Trừ phi hẳn ta rất ít khi về nhà.”

“Anh ấy...” Giờ phút này cô mới hiểu ra, lúc anh bình tĩnh so với khi nổi điên còn đáng sợ hơn nhiều. Tư duy của anh thật không giống như người thường.

Thấy cô vẫn không trả lời, anh lại hỏi: “Hôn nhân của em hình như không thật sự hạnh phúc?!”

“Ai nói, hôn nhân của tôi rất hạnh phúc, tôi rất yêu anh ấy, anh ấy cũng rất yêu tôi.”

“Hẳn ta yêu em sao?” Ngón trỏ của anh khẽ trượt trên mặt cô, khoé miệng mỉm cười lạnh lùng, mỗi lần thấy anh cười như vậy lòng cô cảm thấy rất bất an: “Là em đang dối gạt anh hay đang lừa gạt chính mình?”

Cô trầm mặc.

“Ly hôn đi, anh sẽ cưới em!”

Nhất định là cô đã nghe lầm, cô hỏi lại một lần nữa: “Anh nói gì?”

“Anh sẽ cưới em!”

Vòng đu quay chậm rãi xoay quanh giữa những tầng mây cao, trong lòng cô thấy rung động kịch liệt.

Ánh hoàng hôn chiếu rọi trên khuôn mặt anh toả ra đủ màu sắc tươi đẹp: “Không nói lời nào chính là ngầm đồng ý rồi.”

Một luồng nắng cuối cùng trong ngày xuyên qua đám mây chiếu rọi thẳng vào khuôn mặt cô, khiến cô không thể nào mở mắt ra được...

Cô lấy tay che mắt, tất cả mọi thứ trước mặt đều giống như cảnh tượng trong mơ, không có thật.

Anh có thể kết hôn với cô thật sao? Anh có vị hôn thê yêu nhau đã nhiều năm, có ông nội được mệnh danh là ‘Huyền thoại’, khoảng cách giữa họ có thể nào chỉ một câu cầu hôn xúc động lúc này mà có thể vượt qua được sao.

Nhưng ánh hoàng hôn rực rỡ như vậy, khung cảnh trong mơ tuyệt vời như vậy, cô không đành lòng phá vỡ nó đi...

Sau khi trở về sau bữa ăn tối, Âu Dương Y Phàm đến tìm Lâm Quân Dật, dường như hai người họ cố ý tránh Bằng Vũ, trực tiếp đi vào phòng khách nói chuyện.

Nói chuyện được một lát, Bằng Vũ nghe từ phòng khách truyền ra tiếng tranh chấp của hai người, cô nghe rõ Âu Dương Y Phàm cao giọng nói: “Anh điên rồi! Lâm Quân Dật, anh rốt cuộc có phải đàn ông không?”

Bằng Vũ không kèm được tò mò mà bước tới trước cửa, mơ hồ nghe thấy Lâm Quân Dật nói: “Chính vì tôi là đàn ông, cho nên tôi mới phải tự mình quyết định ai là người muốn chung...”

“Vì một người phụ nữ đã có gia đình, anh quyết định từ bỏ sự nghiệp, vứt bỏ vị hôn thê của mình... thậm chí ngay cả người thân, bạn bè cũng không quan trọng, không có ý nghĩa gì với anh sao?”

“Y Phàm, có những thứ mất đi có thể tìm lại được, nhưng có những thứ đã bỏ lỡ một lần suốt đời sẽ hối hận.”

“Anh có biết là anh rất ích kỷ không? Anh có bao giờ nghĩ tới Nhĩ Tích chưa? Cô ấy chờ anh lâu như vậy, anh lại đối xử với cô ấy như thế, anh đã từng nghĩ đến cảm nhận của cô ấy sẽ như thế nào không?”

“Nếu tôi không suy nghĩ đến cảm nhận của cô ấy, tôi đã sớm kết hôn với cô ấy rồi! Tôi không cưới cô ấy, chính là vì hy vọng cô ấy có thể tìm được một người đàn ông thực sự biết quý trọng cô ấy.”

Băng Vũ nghe thấy có tiếng đánh nhau, hình như Âu Dương Y Phàm đã đánh Lâm Quân Dật: “Cô ấy tìm thấy thì sao? Trong lòng Nhĩ Tích chỉ có anh!”

“Y Phàm?”

“Tôi nói cho anh biết, nếu anh không cưới Nhĩ Tích, không chỉ có ông nội đoạn tuyệt quan hệ với anh, tôi với anh coi như cũng không bạn bè gì nữa hết, tôi cũng chẳng dám có một người bạn vong ân bội nghĩa như anh đâu!”

Âu Dương Y Phàm tức giận đẩy cửa bước ra, trông anh ta thực sự rất giận dữ, ánh mắt Y Phàm nhìn cô giống như là muốn đem cô đi xử bắn. Có thể làm cho một người tốt tính như anh ta không kiềm chế được, có thể thấy lần này Lâm Quân Dật sai quá mức đi rồi.

Âu Dương Y Phàm đi rồi, Lâm Quân Dật mãi cũng chẳng thấy ra, Băng Vũ rót một ly nước mát đem vào phòng cho anh.

Thấy Băng Vũ đi vào, Lâm Quân Dật nghiêng mặt đi nơi khác, cố ý dấu đi một bên mặt sưng đỏ.

Mây đen dày đặc kéo đầy trời, trên mặt biển hải âu từng đàn vui đùa với làn sóng dữ.

Giữa đêm đen phiến muộn, càng thêm phần thê lương.

“Anh uống nước đi!” Băng Vũ bước qua, đưa tay đem ly nước đến trước mặt anh.

“Để tôi xem coi...” Lâm Quân Dật vung tay hất văng ly nước trong tay Băng Vũ. “Rốt cuộc em đã dùng phương pháp gì để thuyết phục Y Phàm lấy lại đoạn phim đó?”

“...” Băng Vũ nửa quỳ nửa ngồi trên sàn phòng khách nhặt từng mảnh nhỏ thủy tinh bị vỡ vụn, Lâm Quân Dật đi đến lôi cổ tay cô, ép cô đứng lên: “Cho dù chỉ một phút em cũng không muốn ở bên cạnh tôi? Có thật là em đã nói như vậy không?!”

“Đúng!” Nhìn tay anh đang nắm chặt cổ tay mình, Băng Vũ cố gắng làm cho giọng nói của mình hết sức bình tĩnh: “Anh buông tay đi, cứ dây dưa thế này chẳng có ai được thoải mái, được an lành mà sống cả. Y Phàm đánh anh một cú như vậy mà anh vẫn chưa tỉnh sao? Là đàn ông cầm lên được thì bỏ xuống được!”

Lâm Quân Dật buông tay cô ra, không nói thêm câu nào nữa.

Đàn ông bạc tình, phụ nữ bạc mệnh, đây là chân lý từ cổ chí kim, không dễ gì thay đổi.

Từ xưa đến nay, phụ nữ nhận được sự yêu thương chiều chuộng hết mực thì chẳng hiếm hoi, lạ lẫm gì, nhưng có thể làm cho đàn ông từ bỏ hết thấy mọi thứ vì mình thì được mấy người đâu.

Đàn ông thường hy sinh người mình yêu để đổi lấy quyền lợi trước mắt, như vậy đấy, nhưng nào có ai nói bọn họ là kẻ vong ân phụ nghĩa.

Đơn giản bởi vì bọn họ là đàn ông!

Từ Hải Nam quay về đã được năm ngày, tất cả đều trở lại với quỹ đạo của nó, anh là sếp, cô là thư ký, ngoại trừ công việc cả hai không ai nói với ai thêm lời nào.

Băng Vũ còn chỉnh sửa chi tiết lại tài liệu mà bộ phận kinh doanh đưa tới. Những tài liệu này không chỉ có thành tích tiêu thụ trong khoảng thời gian vừa rồi của công ty, mà còn có dự toán cho vài căn hộ sắp được bán ra, và còn có cả toàn bộ các tình huống phát sinh trong quá trình tiêu thụ suốt một tháng qua

nữa. Dự án bán các căn hộ chung cư cũng đã bắt đầu vào phiên giao dịch, bởi vì chung cư ở vị trí khá tốt, mức giá khởi đầu lại không cao, nên số lượng tiêu thụ rất tốt. Nhưng gần đây lại xuất hiện một tin tức bất lợi, chính phủ đang muốn xây một cây cầu vượt ở gần đó, hiện tại có rất nhiều người muốn trả nhà.

Sửa sang lại tài liệu khá ổn, Bằng Vũ đang định đưa vào cho Lâm Quân Dật thì đột nhiên có một giọng nữ hết sức nhẹ nhàng êm dịu vang lên bên tai.

“Xin hỏi, Lâm Quân Dật có ở đây không?” âm thanh nhẹ nhàng vừa dứt, thì đột nhiên một gương mặt với những đường nét cao quý hoàn mỹ, xinh đẹp mà tao nhã của một cô gái xuất hiện, gương mặt trái xoan kinh điển của mỹ nữ, đôi mắt đưa tình như ẩn chứa cả hồ thu, trên môi là nụ cười vô cùng thanh nhã. Khoác trên thân hình mỹ miều chuẩn mực là một chiếc váy dài màu xám cổ khoét chữ V càng tô đậm lên khí chất tao nhã như hoa lan của cô gái ấy. Mái tóc dài buông xõa qua bờ vai hơi mỏng manh gầy yếu, cũng làm tăng thêm vẻ dịu dàng của người phụ nữ.

Cô gái này là người phụ nữ đẹp nhất mà Bằng Vũ được thấy xưa giờ, vô cùng hài hòa hoàn mỹ. Đẹp vừa đủ, dịu dàng mà không hề kém, thanh tao nhưng không có nét kiêu ngạo. Không trang điểm quá đậm, cũng không mang nhiều trang sức sang trọng, duy nhất trên chiếc cổ mảnh khảnh trắng nõn của cô gái ấy là sợi dây chuyền kim cương được thiết kế độc đáo, đôi hoa tai tinh xảo tỏa ra ánh sáng lóng lánh vừa đủ, vừa vặn đủ để thể hiện hết thâm ý của hai chữ ‘thượng thức’. Nét hoàn mỹ trên con người của cô càng nhìn càng say mê. Một người con gái như vậy có thể so sánh với một cây hoa lan cao quý được nuôi trồng tỉ mỉ trong ngôi nhà kính.

Đồng thời với ánh mắt ‘chiêm ngưỡng’ của Bằng Vũ thì cô gái kia cũng dùng ánh mắt kín đáo quan sát cô.

“Xin hỏi cô đã có hẹn trước chưa ạ?” Bằng Vũ dùng chất giọng nghiêm trang lịch sự hỏi lại.

“Chưa, cô cứ nói cho anh ấy biết tôi là Lâm Nhĩ Tích.”

Lâm Nhĩ Tích? Tâm trạng ‘sững sờ hâm mộ’ lúc ban đầu của Bằng Vũ biến thành ‘sững sờ hoảng sợ’, điều khiến Bằng Vũ sợ hãi nhất là ở đôi mắt sáng của cô ta hoàn toàn không lộ ra chút cảm xúc nào.

Nếu cô ấy không phải là người quá giỏi che giấu thì chính là người quá mức lý trí, cả hai khả năng này đều cho thấy rằng chỉ cô ấy mới xứng đáng đứng bên cạnh Lâm Quân Dật, mới đúng là Lâm phu nhân một cách danh chính ngôn thuận.

Bằng Vũ đảo mắt nhìn về phía cửa kính, lúc này Lâm Quân Dật đã mở cửa đi ra, trên mặt lộ ra ý cười hờ hững: “Sao lại không cho anh cơ hội chuẩn bị một nghi thức đón tiếp long trọng một chút thế này?”

“Em không muốn làm lãng phí thời gian của anh.”

Lâm Quân Dật nghiêng người nhường đường cho Lâm Nhĩ Tích. “Em đừng móc méo anh, lợi nhuận một tháng của công ty anh cũng chưa bằng một bộ quần áo của em nữa là.”

Sau khi hai người họ vào trong, tầm mắt Bằng Vũ vẫn còn dừng lại trên xấp tài liệu, cô không dám đưa mắt nhìn sâu vào bên trong cửa kính tìm tòi thêm gì nữa.

Có lẽ bọn họ đang trình diễn tiết mục ‘gặp lại sau nhiều ngày xa cách’, ôm nhau thật chặt hoặc nhìn nhau thật say đắm không muốn phải chia xa thêm một lần nào nữa.

Bằng Vũ không dám tìm hiểu lại càng không dám suy nghĩ sâu xa. Đây là cảm giác khiến người uất nghẹn, mắt thấy anh ở bên một phụ nữ khác, trong lòng bị đè nén đã sắp không thể chịu nổi, thế mà ngoài mặt vẫn tỏ ra vẻ tươi cười thoải mái làm bộ như chẳng có vấn đề gì cả.

Thời gian đằng đẵng trôi qua, cuối cùng hai người họ cũng bước ra.

Lâm Quân Dật mới ra khỏi cửa thì bước đến chỗ Bằng Vũ, có vẻ xấu hổ đưa mắt liếc nhìn qua cô một chút rồi cầm xấp tài liệu đang đặt trên bàn cô lên, lững lờ nói: “Chút nữa em mang những tài liệu này để trên bàn tôi, rồi thông báo với bộ phận kinh doanh bằng cách nhanh nhất điều chỉnh giá một chút... giờ tôi có chút việc phải ra ngoài một lát, nếu có việc gì thì có thể gọi trực tiếp vào di động cho tôi.”

Cô đáp vô cùng cung kính: “Vâng ạ, tôi sẽ hết sức cố gắng để không làm phiền tổng giám đốc.”

Về mặt bất đắc dĩ của anh lại nhìn cô một lần nữa, sau đó nở nụ cười có chút miễn cưỡng.

Lâm Quân Dật đi rồi, ngực cô bắt đầu co rút đau đớn, càng ngày nỗi đau càng đậm. Cũng may là đủ mọi loại chuyện rắc rối khác thay phiên nhau lần lượt kéo tới, làm cho cô không có thời gian để tự hỏi bản thân: “Đôi tình nhân này đang dùng phương thức gì để an ủi nhau, bù đắp cho nhau suốt những tháng ngày dài đau khổ vì tương tự, nhớ nhưng vì xa cách?”

Sự nghiệp kinh doanh bất động sản không hề đơn giản như bề ngoài của nó, không phải cứ có năng lực, cứ cố gắng hết mình là có thể thành công, là có thể thuận buồm xuôi gió. Ở trong nước Lâm Quân Dật không có các mối quan hệ rộng rãi, không có nền tảng kinh tế hùng hậu thì việc thuận lợi phát triển, yên ổn làm ăn là thật sự rất khó khăn. Phòng kinh doanh bị khách hàng trách móc, sở công thương thì yêu cầu giao nộp khai báo đầy đủ các giấy tờ số liệu..., còn thêm việc các ban ngành liên quan của chính phủ không phê duyệt, không cấp dấu... Lúc này có rất nhiều công việc rắc rối đang chờ Lâm Quân Dật giải quyết. Vài lần Băng Vũ cầm điện thoại lên, muốn đem tình hình hiện tại báo cho anh... nhưng cô đang do dự, sợ nghe thấy thanh âm anh...

Sắp hết giờ làm việc thì Lâm Quân Dật mới vội vàng trở về, chỉ có một mình anh. Băng Vũ bước vào văn phòng để báo cáo công việc: “Tổng giám đốc, hiện nay có rất nhiều cơ quan ban ngành không chịu xét duyệt cho dự án của chúng ta, rất có khả năng các công trình phải ngưng thi công, bộ phận quan hệ xã hội đang chờ xin chỉ thị của anh. Gần đây có tin tức nói rằng chính phủ sẽ xây dựng một chiếc cầu vượt ở gần chung cư của chúng ta, có nhiều khách hàng nói rằng chúng ta có ý giấu diếm, yêu cầu trả nhà... còn có, chúng ta bàn giao công trình không đúng hạn...”

Trong trí nhớ của Băng Vũ, những lần gặp trước đây khi lâm vào tình cảnh như thế này nhất định là rất giận dữ, đem từng bộ phận, ban ngành ra lớn tiếng mắng chửi, sau đó không ngừng gọi điện thoại.

Nhưng Lâm Quân Dật thì không, anh hoàn toàn không giống với hình dung của Băng Vũ, anh kiên nhẫn nghe cô báo cáo hết tình hình, trên gương mặt từ đầu đến cuối vẫn giữ nguyên vẻ bình tĩnh, ngồi trước máy vi tính, im lặng suy nghĩ gì đó.

“Cô thông báo với bộ phận quan hệ xã hội, chi bao nhiêu tiền cũng không thành vấn đề, nhất định là phải khôi thông được các mối quan hệ, bắt tay làm thật nhanh chóng mọi việc... bảo phòng kinh doanh liệt kê danh sách những chủ sở hữu căn hộ không hài lòng rồi đưa tới cho tôi, thống kê toàn bộ các khoản chi phí dự phòng vượt mức và hỏi bộ phận tài vụ là trong ngân quỹ công ty còn lại bao nhiêu tiền.”

Rất nhanh sau đó, phòng kinh doanh đem những tư liệu cần thiết tới, cầm tài liệu trong tay, Băng Vũ bước vào văn phòng thì thấy Lâm Quân Dật đang chuyên tâm nghiên cứu xu hướng thị trường chứng khoán.

“Tổng giám đốc, đây là tư liệu khách hàng sở hữu căn hộ... Phòng tài vụ nói ngân hàng đã chuyển hai ngàn vạn cuối cùng vào tài khoản của công ty, chúng ta có thể hoàn trả tùy thời điểm.”

Anh giống như hoàn toàn như không nghe Băng Vũ vừa nói gì, ánh mắt anh vẫn tập trung nhìn chăm chú vào biểu đồ đường cong biến hóa trên màn hình vi tính.

Băng Vũ không rời khỏi văn phòng, cũng không quấy rầy anh, lặng lẽ nhìn gương mặt chăm chú của anh.

Nếu anh nghiên cứu thị trường cổ phiếu thì đương nhiên sẽ tính đến việc dùng công ty thế chấp rồi “đánh cược”, vấn đề này rất nguy hiểm, một khi anh thua công ty sẽ lâm vào cục diện bế tắc.

Anh cầm lấy điện thoại, rất nhanh bấm một dãy số: “Kiến Nghiệp, tớ là Quân Dật, cậu nhanh chóng giúp tớ mua hai ngàn vạn cổ phiếu XXXXX... tớ sẽ lập tức cho người chuyển tiền qua cho cậu...”

Đầu dây bên kia truyền đến âm thanh có chút do dự: “Cổ phiếu đó lên xuống thất thường, không rõ mục đích của nhà cái...”

“Chính vì thế cậu phải nhanh tay lên.”

“Cậu phải hiểu rõ, loại cổ phiếu này kiếm tiền nhanh nhưng độ nguy hiểm cũng rất cao, một khi cậu đặt sai nhà cái, sẽ rất khó bức ra...”

“Tớ biết...!”

Lâm Quân Dật buông điện thoại, viết một tờ chi phiếu đưa cho cô: “Đem đến đưa cho phòng tài vụ bảo lập tức chuyển tiền vào số tài khoản này... Báo với bên công trình cố gắng kéo dài tiến độ vài ngày rồi chúng

ta sẽ chi tiền trả sau. Còn nữa, báo cho phòng kinh doanh, từ giờ trở đi mỗi một căn hộ bán được sẽ được hưởng hoa hồng 10%... và bảo họ nói với khách hàng tin tức xây dựng cầu vượt căn bản là không có tính xác thực, nếu khách hàng không muốn mua nữa, thì nên làm một sổ thủ tục hơi lâu một chút, miễn có thể lui được thời gian hoàn trả tiền đặt cọc là được.

“Cần làm thủ tục gì?”

“Mặc kệ là thủ tục gì, chỉ cần có thể kéo dài thời gian là được!”

“Anh đem toàn bộ tiền mua cổ phiếu, vạn nhất...” Dưới góc độ là một thư ký, Băng Vũ hiểu là cô không nên hỏi anh bất cứ điều gì, nhưng cô thật lòng lo lắng cho anh.

“Em yên tâm, tôi có thể nắm chắc được tình hình hiện nay.”

Lâm Quân Dật xem biểu đồ, anh lấy từ túi ra chiếc chìa khóa: “Em về trước đón con gái em đi, tối nay chắc tôi sẽ về muộn.”

“Tổng giám đốc Lâm, buổi tối anh không ở cùng vị hôn thê sao?” Băng Vũ cố gắng nói với giọng điệu bình thản, đáng tiếc cô vẫn để lộ ra đậm chất ghen tuông.

“Tôi đã sắp xếp cho cô ấy nơi ở rất tốt rồi, tối nay cô ấy ở lại khách sạn.”

“Nếu vậy cô ấy có biết việc đêm nay anh sẽ ở cùng người phụ nữ khác không?” Cô mỉm cười chua xót dưới ánh mắt kinh ngạc của anh.

“Biết! Tôi đã nói rõ với cô ấy rồi...”

“Tôi thật sự rất thông cảm với vị hôn thê của anh, yêu phải một người đàn ông như anh là điều cay đắng nhất trong cuộc đời cô ấy.”

Lâm Nhĩ Tích chờ đợi một người đàn ông như vậy trong nhiều năm thế rồi, thật sự không đáng chút nào!

Nếu như vậy thì cô là gì? Đàn ông khắp thiên hạ luôn bạc tình như vậy đấy, đáng tiếc là vận mệnh cô lại như thế ‘an bài’ cho cô yêu phải loại đàn ông đáng buồn cười này.

Anh đứng lên giữ chặt tay cô khi cô đang muốn rời đi: “Băng Vũ, mọi việc anh đã sắp xếp đâu vào đó ổn thỏa hết rồi, chúng ta nên nói chuyện nghiêm túc đi.”

“Đúng là chúng ta nên nói chuyện nghiêm túc với nhau!” Băng Vũ thấy vẻ vội vàng của anh lại có chút để ý, cô cầm lấy chiếc chìa khóa trên bàn, nói tiếp: “Buổi tối tôi sẽ ở nhà chờ anh.”

* * * * *

Vừa mới bước ra khỏi cửa công ty, một chiếc Porche dừng ngay trước mặt Băng Vũ, cô nhận ra ngay đó là xe của Âu Dương Y Phàm, nhưng người bước xuống xe lại là Lâm Nhĩ Tích.

“Cô Diêu, chúng ta có thể nói chuyện một lát được không?” Lâm Nhĩ Tích mềm nhẹ khẽ cúi người xuống, thể hiện nét đoan trang dịu dàng của một tiểu thư khuê các. Đứng trước người có vẻ đẹp thanh nhã tựa hoa lan như Lâm Nhĩ Tích, Băng Vũ bỗng nhiên phát hiện cô thật kém cỏi, ngoại hình thực xấu xí đến không chịu nổi.

Nghĩ như thế cho nên Băng Vũ nhanh nhẹn khéo léo từ chối, tránh đối mặt với Lâm Nhĩ Tích: “Thực sự xin lỗi, tôi còn phải đến nhà trẻ để đón con gái tôi.”

“Tôi chỉ nói vài câu thôi, sẽ không làm trộm trễ thời gian của cô đâu.”

Ngữ điệu của Lâm Nhĩ Tích khẩn thiết như vậy, Băng Vũ không biết làm sao để cự tuyệt, nghĩ nghĩ một lát, cô đành gật đầu nhận lời.

Lâm Nhĩ Tích đưa cô đến một quán coffee yên tĩnh gần đó, nhân viên phục vụ vừa thấy Lâm Nhĩ Tích lập tức cung kính chào hỏi: “Hoan nghênh quý khách!”

“Bên trong có phòng riêng không?”

“Dạ có, xin mời quý khách vào trong.”

Ngồi đối diện nhau trong một căn phòng, Lâm Nhĩ Tích hỏi: “Cô muốn uống gì?”

“Café!”

“Cho chúng tôi hai ly café.” Nói xong, từ túi xách của mình, Lâm Nhĩ Tích rút ra một trăm đồng phí phục vụ đưa cho người nhân viên lúc này.

Nhân viên phục vụ nhận lấy tờ tiền, liên tục cúi đầu nói ‘cám ơn’. Đây đại khái là thói quen của những kẻ có tiền, có thể sử dụng tiền để mua sự tôn trọng từ người khác.

Nhân viên phục vụ nọ lui ra ngoài, Lâm Nhĩ Tích vươn bàn tay mảnh khảnh của cô đặt lên bàn tay Băng Vũ, dùng ánh mắt dịu dàng nhìn vào mắt Băng Vũ, trong ánh mắt ấy không có chút khinh miệt nào.

“Cô thực sự yêu Lâm Quân Dật sao?”

“Tôi...”

“Tôi thấy cô không phải là một người phụ nữ ham hư vinh, cô ở bên cạnh anh ấy nhất định là bởi vì cô yêu anh ấy đúng không?”

Băng Vũ nghĩ đến Lâm Nhĩ Tích sẽ khinh miệt hỏi cô: muốn bao nhiêu tiền?

Nghĩ đến cô ấy sẽ ‘cả vú lấp miệng em’(*) cảnh cáo cô: cô nghĩ Lâm Quân Dật sẽ cưới cô sao? Anh ấy chỉ là vui chơi qua đường mà thôi.

(*) Cả vú lấp miệng em: nhằm hàm chỉ một thói xấu của người đời là hay ỷ vào thế lực, sức mạnh để chèn ép, lấn át người kém mình về thế lực và địa vị trong cuộc sống.

Nhưng lúc này, từ giọng điệu đến lời nói của cô ấy lại không giống như cô tưởng tượng một chút nào, khiến cô không biết nên trả lời ra sao?

“Quân Dật là một người đàn ông tốt hiếm thấy, nhìn qua anh ấy rất lạnh lùng nhưng thật sự tâm tư anh ấy lại rất đơn thuần, đối với phụ nữ anh ấy luôn săn sóc rất chu đáo... cho nên, chỉ cần ở bên cạnh anh ấy một thời gian thì bất cứ người phụ nữ nào cũng không khống chế được mình mà đem lòng yêu mến anh ấy.”

“Cô Lâm ạ, tôi và tổng giám đốc Lâm hiện tại...” Băng Vũ không do dự nói thêm: “Không có gì hết.”

Lâm Nhĩ Tích nở một nụ cười khoan dung: “Yêu anh ấy thì có gì mà không dám thừa nhận? Lần đầu tiên tôi cùng anh ấy vào hoa viên ngắm cảnh, anh ấy khoác áo lên người tôi, rồi kể cho tôi nghe những chuyện cũ của bản thân anh ấy mà không bao giờ muốn cho người khác biết... lúc đó tôi đã yêu anh ấy. Yêu anh ấy thật lòng thì cái gì tôi cũng có thể trả giá, cái gì tôi cũng có thể chịu đựng... cho nên nếu có người khác yêu anh ấy tôi cũng không ngại.”

Đúng vậy! Lâm Nhĩ Tích là vị hôn thê của anh, cô ấy có thể yêu anh một cách quang minh chính đại. Nhưng Băng Vũ thì không được, cô chỉ là tình nhân, tình yêu của cô chỉ là thứ bụi bặm mãi mãi không thể được chiếu sáng dưới ánh mặt trời.

“Tôi tự biết thân phận của mình, vì vậy tôi không hy vọng hảo huyền điều gì hết.”

“Phụ nữ, khi thật lòng yêu một người đàn ông, đương nhiên là muốn cùng người ấy sống bên nhau mãi mãi, tôi có thể hiểu được.” Những lời Lâm Nhĩ Tích thốt ra đều rất chân thành, lời nói của cô ta đánh vào sâu tận đáy lòng Băng Vũ, đánh vào phần tâm lý yếu đuối nhất của Băng Vũ.

“Nhưng... cô nên biết là, bọn họ là dạng công tử nhà giàu, bên ngoài tùy tiện gặp được một người phụ nữ đó đơn giản chỉ là vui chơi qua đường, người phụ nữ họ lấy về nhà nhất định là người có thân phận và địa vị phù hợp với họ. Đây không phải là thành kiến, càng không phải là lợi thế, đơn giản vì gia cảnh tương tự nhau, trải qua cuộc sống giống nhau, trong lúc đối phương gặp hoạn nạn mới có thể giúp đỡ nhau, như thế họ mới có thể duy trì một mối quan hệ lâu dài...”

“Tôi hiểu...”

Nhân viên phục vụ gõ cửa, đem 2 tách café bước vào, nhìn qua vẻ mặt Băng Vũ và Lâm Nhĩ Tích rồi lập tức lui ra ngoài

Lâm Nhĩ Tích nhẹ nhàng cầm chiếc thìa bạc để vào tách café khuấy đều, đen trắng lẫn lộn không phân rõ ràng, mùi hương café lan tỏa trong không khí mang theo hương vị vừa đắng chát vừa ngọt ngào: “Cuối năm nay, tôi và Lâm Quân Dật sẽ kết hôn, chúng ta đều là phụ nữ, tôi sẽ không làm cô khó xử, nếu cô vẫn muốn làm tình nhân trong bóng tối của anh ấy, tôi có thể vờ như không biết.”

Băng Vũ khó hiểu nhìn Lâm Nhĩ Tích, cô ấy lại đáp trả Băng Vũ bằng một nụ cười thông thả: “Cho dù không có cô, anh ấy vẫn sẽ đi tìm một người phụ nữ khác, dự vọng của đàn ông cũng giống như tình yêu của người phụ nữ, đều là những thứ mà tự bản thân không điều khiển, tiết chế được, ‘thân bất do kỷ’ mà thôi.”

Từng câu từng chữ mang đậm âm sắc u buồn như lưỡi dao nhọn đâm thẳng vào lòng Băng Vũ, cô chột cười, nụ cười chế giễu chính mình, hay cho câu ‘thân bất do kỷ’!

“Cô Diêu này, tôi có một vài câu nói thật lòng, không biết có nên nói hay không?”

“Cô nói đi.”

“Quân Dật dù sao cũng là chồng chưa cưới của tôi, tôi là vợ chính thức của anh ấy, sự chịu đựng của tôi có thể đổi lấy sự tôn trọng và thương cảm của anh ấy. Cô có bao giờ nghĩ tới hay không? Cô phải làm sao khi không còn sắc đẹp của tuổi trẻ, mười năm sau thì sao? Nhan sắc già đi, tuổi thanh xuân đánh mất, anh ấy có tình nhân khác, tình cảm lúc đó của cô sẽ ra sao? Nếu anh ấy cả đêm không về, cô sẽ nghĩ anh ấy đi đâu? Đêm khuya gọi điện thoại anh ấy không bắt máy, cô sẽ nghĩ anh ấy đang làm gì? Khi trong điện thoại truyền tới giọng một cô gái có vẻ rất ngây thơ, nhưng anh ấy lại xác nhận đó là tình nhân của anh ấy.”

Ly café trên tay Băng Vũ trở nên run rẩy, chất lỏng màu đen trong ly sóng sánh bắn vào mu bàn tay cô.

Lâm Nhĩ Tích ngẩng đầu lên, nhìn Băng Vũ mỉm cười, nụ cười vẫn như cũ mang vẻ thanh khiết như nước: “Chịu không nổi đúng không? Quân Dật là loại đàn ông cuốn hút như vậy đấy, có thể hy vọng anh ấy sẽ mãi chung tình với một người được sao? Đừng ngạc nhiên, đừng choáng váng mà làm gì, tình sử phong lưu của các công tử giàu sang quyền quý đều như thế, chẳng hề thua kém các bậc đế vương cổ đại chút nào đâu... Tôi yêu Quân Dật, đối với điều này tôi có thể thông cảm, còn cô? Cô có thể không?”

“Tôi không thể...”, cô là tuýp phụ nữ hẹp hòi, yêu là vị kỷ, yêu là cố chấp.

Cô không thể cùng một phụ nữ khác chia sẻ người mình yêu, cô không thể chấp nhận người mình yêu phản bội mình...

“Tôi nghe nói, cô đã lập gia đình và có con rồi phải không?”, Lâm Nhĩ Tích nắm chặt tay Băng Vũ, tay cô ấy thật mềm, mềm như một áng mây vậy. “Tôi không có ý gì khác, chỉ muốn hỏi cô một chút, chồng cô có biết chuyện của cô và Quân Dật không? Anh ấy không để tâm sao?”

Tuy rằng cô hèn mọn, tuy rằng cô nhỏ bé, nhưng Băng Vũ cũng muốn giữ lại chút tôn nghiêm cuối cùng trước mặt Lâm Nhĩ Tích: “Chúng tôi đã chia tay năm năm rồi.”

“Năm năm rồi?” Thần sắc của Lâm Nhĩ Tích đột nhiên thay đổi, khẩn trương nhìn Băng Vũ.

“Tôi không làm được như cô, không thể yêu vĩ đại được như thế, khi phát hiện anh ấy có người phụ nữ khác, người phụ nữ đó đã nói chuyện với tôi qua điện thoại, cô ấy nói: ‘Cô ấy là vị hôn thê của anh ấy... Tôi đành chấp nhận bỏ cuộc’.”

Lâm Nhĩ Tích bất chợt buông tay Băng Vũ ra, trên môi vẫn là nụ cười, nhưng nét cười ấy đã gần như hết sức gượng gượng.

“Thực sự xin lỗi!”

“Người nên xin lỗi là tôi.” Băng Vũ đứng lên, nhìn Lâm Nhĩ Tích mỉm cười nói: “Lâm tiểu thư, là tôi phá hoại tình cảm của hai người, cô yên tâm đi, tôi tự biết nên làm thế nào!”

Băng Vũ rời khỏi quán café, ánh nắng chiều ở chân trời nhuộm đỏ những áng mây trắng...

Ánh tà dương thật đẹp, đây chính là hoàng hôn...

Thản nhiên quay đầu lại, nhìn vào cửa kính trong suốt, Băng Vũ thấy Lâm Nhĩ Tích đang nghiêm mặt ngồi trên bàn, từng ngón tay mảnh khảnh của cô đang vuốt ve mái tóc thẳng dài, màu tóc đen làm nổi bật bàn tay không chút huyết sắc của cô.

Hóa ra Lâm Nhĩ Tích cũng không bình tĩnh như vẻ ngoài!

* * * * *

Hoảng hốt đi đến trước cửa nhà trẻ, xa xa Băng Vũ đã thấy Tư Tư tay vịn vào song cửa sắt đã phần nào phai nhạt màu sơn, hai chân dính chặt vào nhau, đôi mắt mở to tròn ngập sự chờ mong đang nhìn xa xôi, ánh mắt sắp khóc của bé khiến cô vô cùng áy náy, khiến nỗi đau trong lòng cô càng như bị đẩy xuống vực sâu thăm thẳm.

Một bé gái bốn tuổi đáng lý ra phải được nằm trong lòng người mẹ làm nũng, nên được đôi môi người cha khe khẽ hôn lên mặt.

Mà cô thì đã làm được gì cho bé? Không thể cho bé một gia đình hạnh phúc, không thể cho bé một cuộc sống với tuổi thơ vô tư vô lự, thậm chí cô không thể cho bé được một đời sống vật chất đủ đầy...

Cô căn bản không xứng đáng làm một người mẹ, ích kỷ sinh Tư Tư ra, làm cho nó sống cùng cô trong một cuộc sống ghê tởm của thế giới sinh tồn này.

“Mẹ ơi...”, vừa nhìn thấy Băng Vũ, bé lao tới bên mẹ bằng tốc độ nhanh nhất.

Băng Vũ cúi đầu, những giọt nước mắt áy náy của cô rơi xuống từng giọt đọng trên nền đất đầy bụi.

Một đôi tay nhỏ bé mềm mại chạm lên mặt Băng Vũ, giúp cô lau đi những giọt nước mắt chảy dài trên má...

“Mẹ ơi, mẹ đừng khóc...”

Tim cô từng đợt từng đợt co rút đau đớn, nước mắt rưng rưng đem thân thể gầy yếu của Tư Tư ôm vào lòng, có một đứa con gái như vậy, cô làm sao có thể khóc, vì Tư Tư cô phải trở nên kiên cường đối mặt với mọi việc.

Băng Vũ nói bằng giọng điệu nhẹ nhàng dỗ dành Tư Tư: “Mẹ không có gì hết! Tư Tư ngoan...”

“Mẹ... Tư Tư nhớ chú... Tư Tư không cần ba, Tư Tư muốn chú...”

Trong giọng nói trong trẻo kia, chỉ có Băng Vũ nghe được trong thanh âm nhỏ nhẹ đó là nỗi sợ hãi, Tư Tư không cần ba... làm sao lại có đứa trẻ nào không cần ba cơ chứ. Trước đây mỗi đêm cô đều mơ thấy chính mình có ba, có mẹ.

Cô cố gắng hết khả năng bày ra một nụ cười thật tươi: “Được rồi, mẹ sẽ tìm chú cho Tư Tư!”

Con bé dùng cánh tay nhỏ bé ôm cổ Băng Vũ, non nớt gọi: “Mẹ...”

Có Tư Tư, cô không cho phép bản thân mình yếu đuối, không có tư cách để chạy theo một tình yêu xa xỉ, cái cô nên làm là tìm cho Tư Tư một người chú, một người có thể bảo vệ Tư Tư, có thể yêu thương chăm sóc Tư Tư.

“Tư Tư, ngày mai chú Ngô sẽ dẫn chúng ta đi công viên trò chơi, con muốn đi không?”

“Công viên trò chơi? Dạ muốn!”

Băng Vũ không dám nhìn vào đôi mắt xinh đẹp của Tư Tư, nhưng cô tin rằng trong đôi mắt to tròn ngập nước kia nhất định là sự phấn khởi cùng với chờ mong.

Lâm Quân Dật là giấc mộng đẹp nhưng không thực tế của cô, nay mộng đã tỉnh, tâm cũng chết, anh thì càng ngày càng xa xôi...

Sau khi về nhà, Băng Vũ nhờ Liễu Dương trông Tư Tư giùm cô, nói: “Tớ muốn nói chuyện với anh ấy một lần, kết thúc hoàn toàn!”

Liễu Dương nói: “Cậu đã quyết định?”

“Uhm! Quyết định rồi!”

Mở cửa đi ra, Tư Tư không nói lời nào, gương mặt nhỏ nhắn mơ hồ như muốn khóc, bàn tay nhỏ nhắn của bé nín nín vạt áo Băng Vũ.

Cô đưa tay xoa xoa mái tóc Tư Tư: “Tư Tư ngoan, sáng mai mẹ sẽ dẫn Tư Tư đi chơi.”

Tư Tư vẫn không buông tay.

“Mẹ hứa với Tư Tư, mẹ sẽ trở về ngay, được không?”

Tư Tư lập tức nở nụ cười, buông bàn tay nhỏ bé đang nín kéo vạt áo Băng Vũ...

10. Chương 19-20

Lời tác giả: Nam chính đáng thương của chúng ta, không có ai yêu, chẳng có ai thương! Hay là để tôi thương anh đi!

Rất nhiều, rất nhiều... Vì cái gì mà nữ chính không nhận ra được, tôi cho rằng: Cô không phải là không nhận ra mà là cô không muốn nhận ra thôi.

Mỗi lần gặp nam chính cô đều cố gắng tìm ra những điểm bất đồng giữa họ: tên không phải, xuất thân đối lập, tính cách hoàn toàn khác biệt, thái độ cũng rõ ràng không có chút nào tương đồng.

Những điểm khác biệt này làm cho cô yên tâm tin tưởng rằng anh không phải Trần Lăng. Bởi vì nếu đúng là Trần Lăng, cô không dám tưởng nhớ, thậm chí là nhìn từ xa cũng không dám.

Dù sao đi nữa đoạn tình cảm kia không phải chấm dứt theo phương thức bình thường.

Nếu tôi là nữ chính trong câu chuyện lúc xưa thì tôi sẽ nói những lời như vậy, có lẽ tâm lý của tôi có chút vấn đề, viết ra những lời không ai có thể chấp nhận.

Nhưng là không có cách nào khác, đã muốn kết thúc, thì sẽ bằng mọi cách lọc bỏ hết thấy những yếu tố quan trọng rõ ràng rành ra trước mắt.

* * * * *

Trời đã tối rồi, bữa tối mà Băng Vũ đã chuẩn bị cho Lâm Quân Dật đã hoàn toàn nguội lạnh mà anh vẫn chưa trở về.

Để giết thời gian, Băng Vũ mở ngăn tủ đựng CD của anh ra, muốn tìm phim ‘Thật lòng yêu em’ để xem lại lần nữa.

Trong ngăn tủ có rất nhiều đĩa phim, cô tìm rất lâu cũng chưa tìm được. Trong lúc vô ý lại phát hiện một cái đĩa VCD không có ghi tên, mặt trên có ghi vài ký hiệu bằng bút lông màu đen mà cô xem không hiểu. Đang định đặt lại chỗ cũ, bỗng nhiên cô lại nhớ đến những hình ảnh mơ hồ kia nhất thời cảm thấy rung mình. Như có trực giác, cô nhanh chóng lấy chiếc đĩa ra cho vào đầu DVD ấn nút play, rất nhanh trên màn hình đã hiện ra những hình ảnh như cô dự đoán. Bởi vì độ phân giải cao nên xem rõ hơn trên máy vi tính nhiều, rất kinh tởm, cô có thể nhìn thấy rõ bản thân đang hết sức chống cự lại anh ta, trên mặt lộ vẻ phẫn hận...

Khuôn mặt đỏ... Không khí xung quanh Băng Vũ trong khoảnh khắc như co rút lại, hoàn toàn bị cảm giác hít thở không thông vây kín. Người phụ nữ đó quả thực trông rất giống cô, nhưng không phải là cô!

Cô ngã ngồi trên sofa, mọi thứ trước mắt đều trở nên hỗn độn. Cô phải nên sớm nghĩ đến, anh ta cho dù có biến thái đến đâu cũng không thể nào trong tình huống đột phát như thế mà nghĩ đến việc dùng máy quay phim ghi lại, càng không có khả năng anh ta lại gắn máy quay trong chính phòng ngủ của mình, sao lại trùng hợp như thế được.

Nhưng cô vạn lần cũng không nghĩ đến, anh ta lại thiết kế một màn kịch tỉ mỉ như thật vậy để lừa gạt cô...

Sự thâm hiểm này của anh ta đúng là được chân truyền từ ông nội anh ta đây mà, vì để đạt mục đích mà không từ bất cứ thủ đoạn nào!

Giận anh ta? Hận anh ta? Đã có biết bao nhiêu chuyện xảy ra như vậy rồi, kỳ thật có làm những chuyện này cũng chẳng không còn ý nghĩa gì nữa, việc duy nhất có ý nghĩa bây giờ chính là: Đây là thời cơ tốt nhất để rời khỏi anh ta.

Nếu như anh đã không thể dùng sự uy hiếp để ràng buộc trái tim cô, thì cô cũng không muốn cho anh có hy vọng níu kéo gì thêm nữa.

Đoạn tuyệt hết tất cả, hoàn toàn triệt để, từ nay về sau thôi không trông mong nữa, cũng không bao giờ quan tâm đến nữa.

Khi Lâm Quân Dật trở về, cô đang ngồi ngẩn người đối diện với màn hình màu đen trên tường...

Anh vừa thấy bộ dạng thất hồn lạc phách của cô liền vội vàng đến bên cạnh hỏi han: “Làm sao vậy? Đã xảy ra chuyện gì?”

Cô ấn nút replay trên remote, trên màn hình lại diễn ra màn kịch ‘phản kích’ đó, sắc mặt Băng Vũ không chút thay đổi, chậm rãi nói: “Lâm Quân Dật, tôi đã xem thường anh rồi! Quay lại màn kịch phản kích như vậy, chắc là tổn của anh không ít tiền nhỉ?”

“Băng Vũ... Anh không phải cố ý lừa dối em, anh yêu em, tất cả mọi thứ anh làm đều là vì muốn em ở bên cạnh anh mà thôi.”

Cô hất cánh tay anh đang kéo lấy tay mình, đứng lên phần nộ trừng mắt nhìn anh: “Anh yêu tôi? Từ lúc quen biết nhau đến nay anh đã làm những gì với tôi nào, ép buộc, uy hiếp, bạo lực, lừa gạt, thương tổn... Đây là cái mà anh gọi là yêu hay sao?..”

Sắc mặt Lâm Quân Dật xanh mét, hai nắm tay nắm chặt lại: “Vì sao em chỉ nhớ rõ những thương tổn anh gây ra cho em mà lại không hề nhớ anh đã yêu em như thế nào? Em đáp lại như thế nào? Có biết mỗi lần nhìn em ngủ trong vòng tay mình, trong lòng anh thấy khổ sở đến thế nào không? Anh sợ rằng ngày hôm sau người ngủ bên cạnh em không phải là anh nữa...”

“Đó cũng là do anh tự chuốc lấy!”

Anh nghiêng chặt răng, gân xanh trên trán nổi lên.

“Đúng, là anh tự chuốc lấy, anh biết rõ em là hoa hồng có gai vẫn muốn đem đặt trong tim, dầu có những lúc bị đâm đến tim rỉ máu, vẫn luyến tiếc không muốn buông ra...”

Chịu đau khổ đau chỉ có một mình anh, chẳng qua cô không dám biểu lộ ra cho anh biết mà thôi.

Liễu Dương từng nói: “Nếu không muốn tổn thương người mình yêu, thì không nên lưu lại chút tình cảm nào cho người ấy, bởi vì do dự, chần chừ và những biểu hiện quan tâm lơ đãng, ngược lại đó mới là sự tra tấn đối với người đó!”

Đau một lần, sẽ vượt qua được những lần sau!

Cô vung một bạt tai thật mạnh vào mặt anh: “Lâm Quân Dật, anh thật là biến thái, anh thích tự tra tấn mình là chuyện của anh. Tôi chưa bao giờ muốn có khúc mắc gì với anh cả. Nếu anh là một người đàn ông thì xin anh đừng xuất hiện trước mặt tôi, suốt đời này tôi cũng không muốn thấy một kẻ điên loạn như anh nữa.”

Lâm Quân Dật giận dữ giơ tay lên nhưng rồi dừng lại giữa không trung, buông thõng xuống. “Tại sao tôi lại yêu phải loại đàn bà... căn bản là không xứng đáng!”

Cô đẩy anh ra, chạy thẳng ra khỏi nhà.

Lần này anh không ngăn cản cô nữa mà lặng yên như pho tượng nhìn cô rời đi, trong khoảnh khắc ngắn ngủi khi cánh cửa sắp đóng lại cô nhìn thấy anh vẫn đứng đó, tầm mắt dừng lại trên khuôn mặt cô.

Và... một chiếc hộp nhung đỏ hình trái tim trong lòng bàn tay anh rơi xuống...

* * * * *

Về đến nhà, cô mỗi mệt không chịu nổi mà nằm úp trên giường, rất muốn ngủ một giấc thật ngon lành, khi tỉnh dậy bắt đầu lại tất cả lần nữa. Nhưng mỗi khi cô nhắm mắt thì lại nhớ đến chiếc hộp màu đỏ kia từ lòng bàn tay anh rơi xuống đất.

Anh thật sự muốn kết hôn với cô sao? Vì sao mà anh lại kiên quyết đến thế.

Với những gì cô hiểu biết về Lâm Quân Dật, anh ta tuyệt đối không phải là loại đàn ông đem chuyện hôn nhân ra đùa giỡn, lại càng không phải người làm việc theo cảm xúc nhất thời mà bất chấp hậu quả, anh không nên vì một người phụ nữ đã có gia đình mà chịu sự sỉ nhục, vứt bỏ tôn nghiêm của mình... Rốt cuộc cô có chỗ nào hấp dẫn anh đến thế?

Suốt một đêm trằn trọc, cô đem từng ly từng tí những chuyện từ khi mới quen biết cho đến hôm nay ra ngắm nghĩ lại, vẫn không tìm ra câu trả lời.

Sáng sớm Ngô Hàng đã gọi điện đến nói sẽ chờ hai mẹ con ở dưới lầu lúc 8h.

Cô vội vàng sửa soạn cho Tư Tư, thấy con gái hai má ửng hồng như hoa đào, Băng Vũ không nhịn được hôn một cái lên khuôn mặt nhỏ nhắn mềm mại ấy. Nhiều năm qua, vì con mà chịu nhiều vất vả, vì con mà cố gắng kiên trì, cho dù có khó khăn hơn nữa cô cũng không thấy hối hận, bởi vì trên người con bé đang chảy dòng máu của người ấy ...

Chuẩn bị xong mọi thứ đã hơn 8h, cô cười chào tạm biệt Liễu Dương vội vã ôm Tư Tư xuống lầu.

Vừa ra đến cổng lớn khu nhà cô đã thấy Ngô Hàng đứng đối diện bên đường vẫy tay về phía họ. Hôm nay anh mặc một bộ đồ thể thao màu trắng, tóc chải ngược về phía sau gọn gàng không có lấy một sợi rối, ngay cả mắt kính cũng đổi cái mới...

Băng Vũ cười vẫy tay về phía Ngô Hàng, tầm mắt bỗng bị thu hút bởi một chiếc BMW màu đen sang trọng. Cửa kính xe hạ xuống một nửa, cánh tay Lâm Quân Dật gác lên thành cửa sổ xe. Đây là lần đầu tiên cô trông thấy bộ dạng lôi thôi của một Lâm Quân Dật luôn áo mũ chỉnh tề, mái tóc rối bù không chịu được, sắc mặt cũng rất kém, âu phục vẫn là bộ mặc ngày hôm qua, nhăn nhúm vô cùng, cổ áo như có như không, áo sơ mi mở ra ba nút, nhìn thấy cả những giọt mồ hôi trên nửa ngực lộ ra.

Anh hút vào một hơi thuốc lá... Tàn thuốc rơi vãi đầy trên mặt đất, ngay cả những cô nhân viên vệ sinh cũng đứng ở xa xa nhìn anh mà lắc đầu, đoán chừng nếu chiếc xe của anh không đủ sang trọng, chắc các cô ấy đã đến đây quở trách anh không có ý thức giữ vệ sinh công cộng rồi.

Cô cố ý phớt lờ sự xuất hiện của Lâm Quân Dật mà tim vẫn đập loạn nhịp, di chuyển tầm mắt về phía Ngô Hàng, bước nhanh qua đường lớn đi đến bên cạnh xe của Ngô Hàng.

Trước khi lên xe, cô không nhịn được lại nhìn thoáng qua Lâm Quân Dật, anh đang cười, nụ cười như tan đi trong gió.

Anh chậm rãi nâng cửa kính xe lên, phóng xe rời đi, để lại một cơn lạnh lẽo...

Cô nhìn theo hướng Lâm Quân Dật rời đi một lần cuối, có yêu, nhưng lại đa nghi, chung quy anh cũng không phải là người để cô có thể nương tựa cả đời...

Thu hồi tầm mắt, cô mới phát hiện Tư Tư ở trong lòng mình cũng đang nhìn về hướng Lâm Quân Dật rời đi, trên mặt lộ ra vẻ thất vọng.

Ngô Hàng vừa cười vừa nựng khuôn mặt Tư Tư, hỏi cô bé xem có muốn đến công viên trò chơi hay không.

Tư Tư cúi đầu xoắn xoắn chiếc nơ con bướm trên áo mình, không nói câu nào.

“Tư Tư, chú Ngô đang hỏi con đó, trả lời chú đi!”

Bé méu máo, ánh mắt lạc lõng vẫn nhìn về hướng chiếc xe của Lâm Quân Dật đã đi khỏi.

Lúc này, cô mới hiểu được thì ra bé thích Lâm Quân Dật, bé nói không cần ba chỉ muốn có chú là ý này.

“Ngô Hàng!” Cô do dự một chút, cảm thấy áy náy vô cùng: “Thật sự xin lỗi, hình như con gái em không muốn đi.”

“Đến đó rồi con bé sẽ vui vẻ thôi.”

Cô cũng nghĩ rằng trẻ con sẽ dễ dàng bị những điều mới lạ, thú vị hấp dẫn, sẽ mau chóng quên đi một số người, một số việc. Nhưng khi thấy Tư Tư ở ‘Thế giới Hải Dương’ lượn vò sò, ngồi chồm hổm trên mặt đất còn xếp vò sò theo hình trái tim, khi thấy bé ngửa đầu nhìn lên chiếc vòng đu quay to lớn, lại nhìn về những áng mây phía tây mà ngẩn người, cô mới biết mình đã sai, sự lãng mạn ngày ấy không chỉ khắc sâu trong trí nhớ cô, mà cũng đã lưu lại trong tâm trí của một đứa bé thiếu khuyết tình thương của người cha như Tư Tư mất rồi.

“Tư Tư?!” Cô cũng ngồi xổm xuống bên cạnh con gái.

Tư Tư xoay mặt đi nơi khác, không để ý đến cô.

“Làm sao vậy? Không thèm để ý đến mẹ nữa à?”

Cô bé chỉ chỉ vào hình xếp bằng vò sò xiêu xiêu vẹo vẹo: “Mẹ, mẹ có thích không?”

“Thích!”

Bé nghe xong lập tức nở nụ cười: “Chú nói cái này là muốn trao cho mẹ, mà mẹ lại không thích, con nói mẹ thích mà...”

Cô kéo tay con gái đỡ bé đứng lên: “Chúng ta đi cưới ngựa gỗ đi, chú Ngô đang chờ con đó.”

Tư Tư cố nhìn những vò sò trên mặt, tức giận đá loạn chúng lên, suốt một ngày không cũng mở miệng nói chuyện thêm một lần nào nữa.

Khi Ngô Hàng đưa hai mẹ con Băng Vũ trở về nhà, Băng Vũ nói: “Cảm ơn ý tốt của anh, nhưng em nghĩ Tư Tư không chấp nhận anh...”

“Hả? Đây? Em không phải mới chỉ vậy đã loại anh luôn như thế chứ?”

“Em muốn gặp Trần Lăng một lần nữa. Em nghĩ...”

Ngô Hàng ngắt lời cô: “Em vẫn còn hy vọng về hắn sao?”

“Nếu không gặp lại anh ấy lần nữa, em sẽ không có cách nào từ bỏ hy vọng.”

“...”

Một đoạn tình yêu đã mất đi, vốn không nên đi tìm dấu vết của người ấy nữa, nhưng cô không thể không chế được khát vọng của chính mình. Cho dù với Trần Lăng đã không còn quan hệ gì nữa nhưng cô vẫn muốn được đứng ở phía xa nhìn anh một lần, nhìn anh nở nụ cười như ánh mặt trời, ánh mắt lấp lánh như những vì sao. Để chắc rằng rằng anh thật sự hạnh phúc như cô mong muốn.

Nếu như anh thật sự hạnh phúc, cô sẽ nói với anh rằng cô được gả cho một người thật lòng yêu thương cô, cuộc sống rất hạnh phúc, cô còn muốn nói với anh rằng cô có một đứa con gái rất ngoan, rất biết nghe lời...

Nếu anh cũng như cô vẫn như vậy chờ đợi đối phương, cô sẽ nói cho anh biết: “Cô và Tư Tư thật sự rất cần anh, nhất là trong lúc này...”

* * * * *

Những cánh đồng hoa cải dầu mênh mông lướt qua, sắc hoa vàng nhẹ bay trong gió, nền trời xanh lam nhàn nhạt, những áng mây tựa như làn khói nhẹ lượn lờ lan tỏa...

Ngồi trên tàu hỏa chạy như bay, khoảng cách với Trần Lăng ngày càng gần, tâm trạng của cô cũng ngày càng hoảng loạn. Trước mắt cô lại xuất hiện hình ảnh người đàn ông với dáng vẻ u buồn, trong đêm dài yên tĩnh đứng tựa vào ban công cô đơn nhìn về phía xa, khuôn mặt rất rõ ràng, không hề mơ hồ, nhưng cô lại không nhận ra được khuôn mặt đó là thuộc về ai.

Người đó không phải là Trần Lăng, Trần Lăng không có ánh nhìn xuyên thấu sự đời thê lương như vậy, không có sự tao nhã toát lên bên trong vẻ trầm ổn như người đàn ông đó, cũng không có cái dáng vẻ cô độc và tuyệt vọng đến thế.

Lại càng không phải là Lâm Quân Dật cao ngạo, lạnh lùng kia. Không như Lâm Quân Dật trên khoé miệng luôn lộ vẻ lạnh lùng cùng với nụ cười đùa cợt, nói về bạn gái đầy tình cảm như vậy.

Người đó là ai, người trong lòng cô là ai?

Không câu trả lời.

Haiz! Đúng là tạo hoá trêu ngươi, có duyên gặp nhau, nhưng lại vô duyên hiểu nhau...

Lần này bạn học cũ tham dự họp mặt không nhiều lắm, bởi vì mọi người đã nhiều năm không gặp, không khí cũng có phần gượng gạo.

Trong lúc mọi người tự giới thiệu về tình hình gần đây của bản thân, thì cô lại không ngừng nhìn về phía cửa. Trong đại sảnh, những gương mặt quen thuộc ngày càng nhiều nhưng Trần Lăng vẫn không hề xuất hiện...

Cô chờ đợi, ngóng trông, mỗi khi ngoài cửa có người ra vào tim cô liền thấp thỏm không yên, đến khi nhìn thấy rõ ràng người đến rồi lại thất vọng nặng nề.

“Anh sẽ không đến sao? Mười năm mới có thể được gặp nhau một lần, vậy mà anh cũng không muốn đến hay sao? Không muốn nhìn em một lần sao?” Băng Vũ chua xót nghĩ trong lòng.

Đã sắp khai tiệc, anh còn chưa đến.

Rất nhiều bạn học đã ngà ngà say rồi, anh vẫn chưa đến.

Tiệc đã sắp tàn, anh vẫn không đến. Một tia hy vọng cuối cùng của cô cũng tan biến.

Dương Na ngồi bên cạnh nhận ra vẻ mặt thất vọng của Băng Vũ, thay cô hỏi mọi người: “Sao hôm nay Trần Lăng không đến?”

“Trần Lăng?”

“Đúng vậy? Vẫn chưa thấy cậu ấy?”

Có người hòa theo, có người thì tò mò, cũng có người đưa ánh mắt dò hỏi về phía cô: “Diêu Băng Vũ, cậu cũng không có tin tức gì của Trần Lăng sao?”

Băng Vũ mờ mịt lắc đầu, cúi đầu tiếp tục uống trà.

Mọi người anh một lời, tôi một câu, một nữ sinh bàn khác nghe thấy liền ngồi lại nói: “Trần Lăng? Vài năm trước tôi có gặp cậu ấy...”

Băng Vũ lập tức ngẩng đầu, mím môi nghe cô bạn nói tiếp: “Hình như cậu ấy ở Mỹ thì phải!”

Nước Mỹ? Trần Lăng đi Mỹ?

Trong đầu một tia sáng loé lên, cô còn chưa kịp bắt lấy đã tắt ngúm.

“Trần Lăng đi Mỹ sao? Khó trách lại không liên lạc được.” Có người lên tiếng, cô cũng không buồn để ý xem là ai đã nói nữa.

Cô bạn đột nhiên nhớ tới cái gì đó liền vội vàng hỏi Băng Vũ: “Diêu Băng Vũ, cậu chưa gặp Trần Lăng sao? Cậu ấy không liên lạc với cậu à?”

“Liên lạc với tôi?” Ngoài mặt cô giả vờ thật bình tĩnh, kỳ thật tim sắp sửa nhảy ra ngoài đến nơi.

“Đúng vậy, cậu ấy nói là đã mất liên lạc với cậu, còn hỏi tôi có biết cách nào liên hệ với cậu không.”

Rốt cuộc Băng Vũ cũng không giữ được bình tĩnh, kích động nắm lấy cổ tay cô bạn: “Cậu gặp được anh ấy khi nào?”

“Đã lâu rồi... Đại khái cũng khoảng năm năm rồi... Tôi nói không biết, cậu ấy nhờ tôi hỏi thăm rất nhiều người mới tìm được số điện thoại của cậu.”

Năm năm trước? Nước Mỹ, một loạt từ ngữ cô chưa bao giờ liên hệ nó với Trần Lăng, bây giờ lại mơ mơ hồ hồ nhớ lại, làm cô nhớ đến cuộc điện thoại của Trần Lăng ngày đó, rồi lại đột nhiên anh xuất hiện vào mùa xuân...

Anh đã từng nói: “Anh đến... Chỉ vì một câu em nói: ‘Em nhớ anh!’ ”

Anh cũng từng nói là được người ta nhận nuôi, nhưng anh chưa từng nói người nhận nuôi anh ở Mỹ, càng chưa từng nói anh ở Mỹ sống rất tốt...

Lâm Quân Dật!

Ba chữ này đột nhiên thiêu đốt trong đầu cô!

Một người từ nhỏ lớn lên ở cô nhi viện, thiếu ăn thiếu mặc khổ sở trăm bề; một người là con cháu nhà giàu học kinh tế mười năm ở Mỹ.

Một người thì bình thường không có gì nổi trội, ước mơ lớn nhất chính là một gia đình êm ấm; một người thì tài năng hơn người, thế giới này anh ta cũng không để vào mắt.

Một người dịu dàng lương thiện; một người là tâm địa thâm trầm.

Một người thì luôn tươi cười như mặt trời toả nắng; một người thì nụ cười như là thanh kiếm sắc nhọn.

Hai người hoàn toàn bất đồng như vậy, vì sao khi lớn lên lại giống nhau đến thế?

Cô đã từng nghi ngờ bọn họ là anh em, bởi vì quá trình trưởng thành mà khiến cá tính đối lập như vậy...

Cô cũng từng ảo tưởng bọn họ là cùng một người, chỉ là những chuyện xưa đã hằn sâu vào ký ức khiến cô không thể liên hệ họ lại làm một!

Suy nghĩ của cô sắp bị xáo trộn thành một mảnh hỗn độn... ‘Năm năm’, ‘nước Mỹ’ những từ ngữ này không ngừng xoay quanh trong đầu cô, nếu như bọn họ là cùng một người ...

Băng Vũ xâu chuỗi liên tiếp những vấn đề mù mờ không giải thích được lại với nhau, từ hít thở không thông dần dần hô hấp trở nên thông thuận hơn...

Lần đầu tiên gặp mặt, khi anh nghe được cô tự giới thiệu, anh đã cười châm chọc như thế!

Bệnh dạ dày nghiêm trọng như vậy mà cứ cách một tiếng lại muốn uống một tách café...

Những bộ quần áo trong tủ của anh, đoạn nhạc trên xe đó, bộ đồ ăn thủy tinh trong nhà, còn có bộ phim lần tiên họ đi xem cùng nhau...

Tất cả những chi tiết này cô còn chưa từng thật sự nghĩ tới, bây giờ nhớ tới... Hình như cô đã bỏ qua rất nhiều điều quan trọng.

Băng Vũ đột nhiên đứng bật dậy chạy về phía cửa, nghe thấy có người hỏi cô muốn đi đâu.

Cô vẫn không quay đầu lại.

Giờ phút này, cô không thể tự hỏi mình bất cứ điều gì nữa, trong đầu chỉ có duy nhất một ý niệm: cô muốn gặp anh...

Cảnh vật lướt qua ô cửa sổ tàu hỏa, bóng đêm dần bao phủ, trong đêm tối cây hoa cải dầu không còn nhìn rõ màu sắc nữa, nhưng mơ hồ vẫn có thể cảm nhận được đoá hoa đang khẽ lay động theo gió...

Những gì xảy ra trong mấy tháng qua thoáng qua trong đầu cô.

Nếu dùng một lý do giải thích cho những lời nói biến thái và hành động điên cuồng của Lâm Quân Dật, như vậy chỉ có một lý do, đó chính là hận! Từ yêu mà sinh hận!

Anh lần đầu tiên có biểu hiện khác thường là khi đưa cô trở về ngôi nhà mà anh không thường về, chính là vì câu nói đó: “Trần Lăng, em nhớ anh!”

Lời anh nói lúc anh lao vào phòng tắm một chút cũng không sai: Đêm hôm khuya khoắt cô ở trong nhà anh cởi quần áo, căn bản chính là muốn khảo nghiệm tính tự chủ của anh! Nếu anh nhìn mà như không thấy thì không phải là đàn ông...

Anh không từ thủ đoạn buộc cô trở thành tình nhân của mình, lại không chỉ một lần cường điệu việc sẽ vứt bỏ cô như thế nào, bởi vì anh luôn canh cánh trong lòng việc cô đã ruồng bỏ anh, nhưng vẫn một lòng yêu cô.

Hiếu nhau không phải là vô duyên... mà là quá trễ...

Đến hôm nay cô mới biết được anh yêu cô đến nhường nào, cho dù có hận cô hơn nữa cũng không cách nào chôn vùi khát vọng từ tận đáy lòng đối với cô.

Cô chỉ nhìn thấy anh bức bách mình, chưa bao giờ nghĩ đến chính bản thân mình từng bước một đã bức anh vào góc chết không còn đường thoái lui, đến cuối cùng làm cho anh không thể kháng cự, cho dù biết cô đã lập gia đình, vẫn cam tâm tình nguyện cùng cô làm đôi tình nhân 'yêu đương vụng trộm'... Vậy mà khi anh không có yêu cầu gì khác, chỉ hy vọng cùng cô tiếp tục giấc mộng dở dang ngày trước, cô đã làm gì?

Cô đã khiến anh nghĩ rằng mình đã lập gia đình, có con gái, cô đang có cuộc sống thật sự rất hạnh phúc, sớm đã đem mỗi tình khắc cốt ghi tâm với anh vứt đi không còn một chút gì ...

Sinh nhật của anh ngày hôm đó, từ trong tay anh rơi xuống... là nhẫn.

Trải qua sự dằn vặt lâu như vậy, anh đã lựa chọn tha thứ, quyết định kết hôn với cô, vậy mà cô...

Cô ngồi trên tàu hoả, bắt chặp những người xung quanh nhìn mình với ánh mắt khác thường, lau nước mắt đang không ngừng rơi, một lần lại một lần gọi vào điện thoại của anh.

Từ số điện thoại di động của anh vẫn là giọng nói nhẩn lại như cũ, điện thoại văn phòng thì không ai tiếp.

Tàu hoả vụt qua hàng cây hai bên đường, mang theo những ký ức lướt qua trước mắt cô...

Cô nhớ lại một ngày mùa hè lúc hoàng hôn, cô đứng ở cửa canteen chờ Trần Lăng đến.

Một đôi bàn tay ấm áp bịt đôi mắt cô, Băng Vũ nở nụ cười, không nghĩ anh như vậy mà lại thích trò chơi trẻ con này.

Xem thường người khác vậy à, cô cũng sẽ làm thế cho anh biết!

Cô ngọt ngào nói: “Liễu Dương, đừng làm loạn nữa, lần nào cậu cũng làm như vậy!”

Phản ứng của anh còn thú vị hơn so với cô dự đoán, mười ngón tay đông cứng như một cành cây khô, hơi thở phập phồng không ngừng.

Một lúc lâu sau, anh mới thả tay ra, đột ngột ôm chặt cơ thể cô: “Nhớ rõ anh, nhớ anh đối với em mà nói khó khăn đến vậy sao?”

Lòng cô ngập tràn hạnh phúc dựa vào người anh, nghe tim anh đang đập kịch liệt, cô nhìn anh nói: “Em nhớ rõ chứ, mãi mãi luôn nhớ rõ... Ngốc ạ, em chỉ trêu anh chút thôi, anh có hoá thành tro em cũng nhận ra anh.”

“Băng Vũ!” Giọng nói của anh có chút bất mãn, nhưng cũng không hề lớn giọng: “Những chuyện này từ nay không được đùa giỡn như vậy nữa, thật là làm tổn thương người khác.”

Nhớ đến những chuyện trước đây, tầm mắt cô bị nước mắt làm cho nhoà đi, cô thật chậm chạp, thật là khờ khạo, họ quen nhau từ khi còn rất nhỏ, nhưng mỗi lần gặp lại nhau, mỗi lần đều phải để anh tự giới thiệu...

Anh là Trần Lăng...

Anh là Trần Lăng...

Cô nghĩ mình đã khắc sâu anh vào trong tâm thức, anh có hoá thành tro cô cũng có thể nhận ra...

Nhưng là... cô căn bản không nhận ra anh, chính xác là dù chỉ một lần cũng không nhận ra!

Thật sự làm tổn thương người khác, thật sự quá tổn thương mà!

Nhạc chuông di động vang lên, ngay cả số điện thoại cô cũng chưa kịp nhìn qua, bằng tốc độ nhanh nhất mà nghe máy.

“Alô! Là...”

Trong điện thoại một giọng nói thật chậm rãi vang lên, đánh tan mọi hy vọng của cô: “Xin chào, là Diêu Bằng Vũ phải không, tôi là Âu Dương Y Phàm!”

“Anh Âu Dương, tôi muốn gặp... Lâm Quân Dật, anh có biết anh ấy đang ở đâu không?”

Từ đầu bên kia truyền đến một giọng nói có chút giận dữ: “Cô Diêu, đến lúc này không phải cô cũng nên buông tha cho anh ấy rồi hay sao?”

“Tôi...”

Anh ta ngắt lời cô, nói tiếp: “Rốt cuộc cô muốn thế nào mới vừa lòng đây? Làm cho anh ấy chống đối ông nội quyết liệt, huỷ bỏ hôn ước với Nhĩ Tích?”

“Tôi cũng vừa mới biết anh ấy là Trần Lăng.”

“Biết thì sao?” Anh ta phản ứng rất bình tĩnh, có thể thấy anh ta cũng biết chuyện cũ của cô và Lâm Quân Dật.

“Tôi...”

Anh ta lại ngắt lời cô: “Là muốn bù đắp lại, vẫn muốn níu kéo cái gì đó sao? Cô Diêu ạ, chuyện ngày trước của các người tôi vốn không nên hỏi, nhưng là bạn thân của Lâm Quân Dật, tôi muốn hỏi cô một câu: Năm đó khi Quân Dật biết ba mình bị bệnh ung thư, lúc ông được đẩy ra từ phòng phẫu thuật cô đang ở đâu?”

Tay cô gần như không giữ nổi điện thoại nữa, âm thanh thật lớn nổ vang ở bên tai...

Trong điện thoại vang lên âm thanh tràn ngập phẫn nộ nói cho cô biết: “Đang ở cùng với chồng hiện tại... ở dưới lầu quán quýt, đúng chứ?”

Điện thoại trong tay cô rơi xuống, va đập không chỉ là ngoài mặt, còn có cả linh hồn cô...

Ngày đó, cô chỉ để ý đến lời nói của cô gái kia, thậm chí lang thang bên ngoài bao lâu cũng không để ý, chưa bao giờ nghĩ đến nếu thấy cô mãi không về, Trần Lăng sẽ rất lo lắng cho cô, sẽ đi tìm cô.

Để Trần Lăng nhìn thấy cô cùng với Ngô Hàng trong sân trường, để anh đứng trên lầu trơ mắt nhìn hai người lôi kéo nhau, khóc lóc bỏ đi, lại nghe cô nói dối anh là một mình đi dạo một lát, làm sao anh lại vẫn cười được chứ!

Khi anh ở đại sảnh nhà hàng món Tây gặp cô và Ngô Hàng, nhìn thấy Ngô Hàng nắm lấy tay cô trên bàn, như thế nào mà anh vẫn cười được...

Anh lừa gạt cô, uy hiếp cô như vậy đã là rất lưu tình rồi. Người khiến anh thay đổi là cô, người phụ nữ không tìm không phổi bóp chết trái tim anh cũng là người khiến anh không thể nào quên được!

.....

Cô bỗng nhớ tới những chuyện quan trọng hơn.

Bệnh ung thư? Âu Dương Y Phàm đã từng nói tế bào ung thư của ba anh di căn sang xương, trùng khớp với khoảng thời gian Lâm Quân Dật bỏ nhà trốn đi...

Cô vội nhấc điện thoại lên, phát hiện Âu Dương Y Phàm dùng điện thoại của Lâm Quân Dật để gọi cho cô.

Không kịp tìm hiểu lý do, cô ấn phím gọi lại, nghe điện thoại vẫn là Âu Dương Y Phàm.

“Anh Âu Dương, anh để cho anh ấy nghe máy được không, tôi có chuyện muốn hỏi anh ấy.”

“Anh ấy sẽ không nghe đâu, tôi cũng hy vọng cô đừng gọi đến nữa...”

“Khoan đã, anh nói ba anh ấy bị bệnh ung thư phải không? Khi đó, anh ấy đang ở nước ngoài đúng không?”

Điện thoại lại vang lên giọng nói xả giận thật dài của Âu Dương Y Phàm: “Đúng vậy! Ba anh ấy sợ làm anh ấy khó xử nên không nói cho anh ấy biết, mãi cho đến lúc tính mạng bị đe dọa, mới gọi điện để anh ấy trở về... Cô có thể hiểu tâm trạng lúc đó của anh ấy hay không?”

“Tôi có thể...” Cô chính mắt nhìn thấy, anh ngồi xổm trên mặt đất, hai tay ôm mặt thấp giọng nghẹn ngào...

Cảnh tượng thường xuất hiện trong mơ lặp đi lặp lại này, mãi đến hôm nay cô mới hiểu hết trong đó là hồi hận cùng khó xử.

Anh năm đó bàng hoàng, bất lực, chìm trong mâu thuẫn, đấu tranh, không phải là vì hai cô gái mà là giữa tình thân và tình yêu.

Nếu như cô sớm biết anh ở Mỹ đã có một cuộc sống mới nhưng vì cô mà rời bỏ người cha luôn yêu thương anh, người ông luôn dốc lòng bồi dưỡng tài năng của anh, vị hôn thê với tình yêu thấm thiết dành cho anh, cô nhất định buộc anh trở về, bất luận dùng cách gì... Mọi chuyện của anh, cô chẳng biết một chút gì!

“Lúc anh ấy quyết định thẳng thắn nói ra tất cả mọi chuyện với cô, hy vọng cô có thể thông cảm cho anh ấy, chờ đến khi anh ấy quay lại. Cô lại bỏ đi không một lời giải thích nào.”

“Anh ấy đang ở đâu? Tôi muốn gặp anh ấy!” Bất luận thế nào, cô cũng phải gặp anh, nói với anh một câu: Em đã sai rồi!

“Quân Dật đang ở đâu à?!” Âu Dương Y Phàm hừ lạnh, ngữ khí thật lãnh đạm: “Vậy cô đã ở đâu khi anh ấy đến nơi cô ở ngoài cửa chờ? Suốt cả đêm như vậy, người vì anh ấy mà đau lòng là Nhĩ Tích, cô ở đâu? Khi anh ấy quỳ trước mặt ông nội đau khổ cầu xin, muốn gặp mặt ba mình, cùng quỳ với anh ấy là Nhĩ Tích, cô ở đâu? Khi người cha anh ấy yêu thương nhất qua đời, lúc anh ấy đau khổ nhất, an ủi anh ấy là Nhĩ Tích, cô ở đâu? Khi anh ấy nằm ở bệnh viện hôn mê bất tỉnh, chăm sóc anh ấy là Nhĩ Tích, cô ở đâu? Khi anh ấy sa sút tinh thần, suy kiệt không chịu nổi, cổ vũ anh ấy đối mặt với tất cả vẫn là Nhĩ Tích, cô đã ở đâu? Bây giờ bệnh dạ dày chuyển biến xấu, ở bệnh viện làm bạn với anh ấy cũng vẫn là Nhĩ Tích, cô đang ở đâu?”

Cô vốn trong lòng tràn đầy chờ mong lẫn sốt ruột nhưng lại bị lời nói của anh ta vùi lấp xuống tận vực sâu không đáy tối mịt tối mù. Gặp lại Lâm Quân Dật, làm sao cô còn có thể mở miệng nói câu: Em yêu anh!

“Bệnh dạ dày chuyển biến xấu... Anh ấy thế nào rồi?”

“Cô quan tâm sao? Không phải là không muốn ở bên cạnh anh ấy dù chỉ một phút hay sao? Bây giờ, tôi mong cô hãy buông tha cho Quân Dật! Cũng nhớ rõ, bản thân cô đã từng nói: Suốt đời không muốn gặp lại anh ấy nữa!

“Tôi...”

Điện thoại bị cúp, gọi lại thì đã tắt máy.

Đi qua vô số con đường, tìm kiếm khắp các bệnh viện, lướt qua các tiêu điểm trên báo chí, Băng Vũ cũng đã hỏi thăm hết lượt những đồng nghiệp có thể hỏi ở công ty nhưng vẫn không có tin tức gì của anh.

Người trên phố thưa thớt dần, bóng đêm đang dần bao phủ lên mọi nẻo đường.

Không ai nói cho cô biết bệnh tình của Lâm Quân Dật chuyển biến tốt xấu ra sao, cũng chẳng ai nói cho cô biết anh đang ở đâu, làm thế nào cô mới tìm được anh? Cô dường như nhìn thấy cảnh tượng vài năm trước đây Trần Lăng cũng đã từng chạy khắp các nẻo đường mà tìm cô, cô cảm nhận được sự bất lực của Trần Lăng khi không tìm được cô nên chỉ đành biết đợi chờ trong đêm tối, cô nghe thấy tiếng anh gọi cô thật to, thật nhiều lần: “Diêu Băng Vũ! Em trở về đi!”

Đây quả là báo ứng mà, là nhân quả mà, là làm cho cô thấu hiểu được cái cảm giác ở trong biển người mờ mịt này tìm kiếm một bóng hình sớm đã rời xa cô...

Âu Dương Y Phàm nói rất đúng, thời khắc Lâm Quân Dật cần cô nhất thì cô lại không ở bên cạnh anh; những lúc cô ở bên cạnh anh thì cô chỉ biết gây ra cho anh những tổn thương, cô chính là đóa hoa hồng trong lòng anh, nhưng là một đóa hồng đầy gai đâm vào tim anh rỉ máu.

Nhưng Băng Vũ yêu anh, chưa bao giờ thay đổi; và anh cũng chưa bao giờ ngừng yêu cô...

Lần này, hai người họ tuyệt đối sẽ không bỏ lỡ nhau lần nữa!

Màn đêm thật yên tĩnh, Băng Vũ quay về công ty, không tìm được anh, cô chỉ có thể quay lại nơi mà cô và anh suốt mấy tháng qua sớm chiều đều trông thấy nhau, trở về nơi mà cô chưa từng lưu tâm đến dù chỉ một phút một giây, hy vọng có thể tìm thấy một chút ấm áp dịu dàng.

Khi Băng Vũ đứng trước tòa nhà của công ty, cô không thể tin vào mắt mình, đây là ảo tưởng chăng. Cô xoa xoa hai mắt, rõ ràng là Lâm Quân Dật rồi, khuôn mặt anh tiêu tụy, hốc hác, đến cảm cũng nhợt nhạt rồi.

Lâm Quân Dật không trông thấy cô, bởi vì người anh đang dựa vào chiếc xe thể thao màu trắng sáng loáng mà ôm hôn Nhĩ Tích...

Đã bao nhiêu lần Băng Vũ tưởng tượng ra ngày cô và Trần Lăng gặp lại, bao nhiêu lần mơ thấy cảnh tượng tương phùng khiến lòng người không chịu nổi, nhưng ngàn vạn lần cô cũng không thể nào hình dung được thì ra cảnh thật so với trong những giấc mơ của cô tàn nhẫn hơn rất nhiều.

Mỗi lần Lâm Quân Dật hôn cô, cô đều nhắm mắt lại để cho cả tâm hồn mình chìm sâu và nỗi đam mê, bởi vì cô nghĩ rằng tình dục có thể chỉ là ham muốn nhất thời không khống chế được, nhưng khi môi chạm môi, hai đầu lưỡi quấn quýt nhau đó chính là lúc hai tâm hồn hòa quyện, hai trái tim hòa chung một nhịp đập...

Nụ hôn của anh làm cho khát vọng trong cô tan chảy, khiến cho mọi phương hướng trong cô đều mờ mịt...

Băng Vũ không muốn tiếp tục nhìn cảnh họ hôn nhau ngọt ngào ấy nữa, nhưng tầm mắt cô giống như bị một thứ vô hình nào đó giữ chặt, chẳng cách nào có thể dời đi dù chỉ một chút.

Cô rất muốn xoay người chạy đi, xem cảnh tượng trước mắt như một giấc mộng nực cười, nhưng người cô chỉ loạng choạng lùi về sau được vài bước rồi hai chân như bắt động không thể nào di chuyển được.

Cô muốn xông thẳng lên phía trước nói cho Lâm Quân Dật biết cô nhớ anh biết bao nhiêu, yêu anh sâu đậm đến nhường nào;

Ngược lại cô cũng muốn lặng lẽ rời đi để cho anh tiếp tục với hạnh phúc sắp bắt đầu này.

Nhưng, lựa chọn quả thật là thứ vô cùng khó khăn!

Nụ hôn ấy so với dự tính của cô quả là ngắn hơn rất nhiều khiến những dòng suy nghĩ đối chọi điên cuồng trong cô cũng nhanh chóng dừng lại.

“Dự công trình này hoàn thành, chúng ta trở về Mỹ...”

May mắn thay, Lâm Quân Dật không cần điều chỉnh hơi thở, dùng một thanh âm thật thông suốt, nhẹ nhàng mà nói ra câu ấy, nếu không cô chỉ sợ ngay cả sức để đứng vững cô cũng chẳng có.

Anh dừng lại chừng mười giây mới tiếp tục nói: “...Kết hôn.”

‘Kết hôn!’ Tai cô nghe thấy một chấn động thật mạnh, dường như thế giới đang sụp đổ ngay bên cạnh cô.

Nhìn thấy Lâm Nhĩ Tích đứng sát bên người anh, hai tay ôm lấy thắt lưng anh, im lặng gặt đầu, những xúc động trong cô vừa rồi hoàn toàn biến mất, cô ngây ngốc đứng như trời trồng.

Lâm Quân Dật vỗ vỗ lên vai Nhĩ Tích, dịu dàng hỏi: “Em thật sự không hối hận sao? Em luôn luôn thông cảm cho anh như vậy, chẳng lẽ em không thấy mình thiệt thòi sao?”

“Em không hối hận, em tin tưởng dù anh không yêu em cũng sẽ làm cho em hạnh phúc.”

“Nhĩ Tích... điều đó hoàn toàn khác nhau. Bây giờ em có thể dễ dàng chấp nhận, không có nghĩa là sau này cũng sẽ như vậy, sớm hay muộn cũng có một ngày em không thể chịu được một cuộc hôn nhân không có tình yêu và đam mê.”

“Tình yêu và đam mê có thể duy trì được bao lâu? Hôn nhân không thể chỉ dựa vào đam mê mà gấn bó cả đời, hôn nhân phải dựng xây trên sự thấu hiểu, cảm thông, chia sẻ lẫn nhau, làm bạn bên nhau đến trọn

đời, tình yêu nồng nàn cháy bỏng chỉ mang lại đau đớn mà thôi, chỉ có tình cảm phát sinh trong lúc khó khăn hoạn nạn mới vĩnh viễn không thay đổi.”

Giọng của Lâm Nhĩ Tích thật là tinh khiết như một dòng nước đủ sức cuốn trôi cõi lòng người khác.

Băng Vũ lùi từng bước từng bước, cô luôn làm anh tổn thương, nếu anh có thể nhỏ những cái gai trong tim ra thì tại sao cô còn tiếp tục tổn thương anh thêm nữa...

Lâm Quân Dật có chút ngượng ngùng né tránh ánh mắt dò xét của Nhĩ Tích, anh vừa mới dời mắt về hướng này liền bắt gặp Băng Vũ không kịp tìm nơi trốn đi.

Đôi mắt sâu hun hút của anh như chợt bất động, chợt lóe sáng, nhưng ánh sáng ấy lập tức mờ nhạt chỉ còn lại sự tĩnh lặng và cuối cùng cũng khôi phục lại nét cười cợt thường thấy.

“Cô Diêu đúng là quá quá có trách nhiệm với công việc nha, khuya thế này mà vẫn còn đến công ty nữa sao?”

“Àh... Tôi...” Băng Vũ nhất thời nghẹn lời, liếc nhìn một Lâm Nhĩ Tích vốn luôn điềm tĩnh như nước cơ thể đột nhiên cứng lại, cô mới tìm được chút lý trí đã bị kích động đến tan rã: “Tôi đến lấy ít đồ dùng của mình.”

Lâm Quân Dật nheo mắt nhìn đồng hồ, cười lạnh lùng và nói: “Khái niệm về thời gian của Diêu tiểu thư thật là chuẩn mực nhỉ.”

“Àh... Vâng. Cảm ơn!”

Anh chớp máy môi, dời ánh mắt lên người của Nhĩ Tích, vỗ vỗ vào vai cô, bình thản nói: “Không phải em nói là quay về khách sạn sao? Đi thôi.”

“Vâng.”

Chất giọng của Nhĩ Tích rất nhẹ nhàng, mềm mỏng đến nỗi tan chảy cả tim Băng Vũ.

Băng Vũ ngơ ngác nhìn anh bước lên xe, qua kính chiếu hậu gương mặt Lâm Quân Dật càng ngày càng xa, càng lúc càng mờ nhạt, cho đến khi mọi thứ phản chiếu lại trong chiếc gương ấy dường như chỉ còn là một chấm nhỏ, lồng ngực co rút, tim cũng co rút, đau đớn đến nỗi cô không thể đứng vững mà ngồi sụp xuống khóc thút thít...

“Em yêu anh, Trần Lăng. Em yêu anh, anh biết không?”

Những cơn gió đêm thật lạnh ôm lấy cơ thể run run của Băng Vũ, cô thà rằng vĩnh viễn mình không nghe được những lời thông báo vừa rồi của anh.

Cô không thể không thừa nhận, người phụ nữ của một Lâm Quân Dật thành đạt phải là Lâm Nhĩ Tích, cô ấy là người phụ nữ hiểu được thế nào là yêu và cũng là người yêu rất lý trí.

Nếu mấy năm nay, là Băng Vũ ở bên cạnh anh, chắc chắn anh vẫn là Trần Lăng của ngày nào, một người đàn ông rất đỗi bình thường luôn vì gia đình mà quanh năm bên ba kiềng sống.

Băng Vũ đứng lên, mỉm cười rồi nói với chính bản thân mình: Ngày trước khi buông tay anh ra, cô đã không hối hận, hôm nay cô cũng không hối tiếc bởi sai lầm này, vì yêu anh nên cô tình nguyện không để cho anh khó xử, để cho anh vững tâm lựa chọn hạnh phúc của chính mình!

Mặc dù vào thời điểm đó cô đã cười nhưng lệ trong khóe mắt vẫn không thể nào ngăn được.

* * * * *

Băng Vũ lặng lẽ đi vào văn phòng của Quân Dật, ngồi vào bàn của anh, cô có thể cảm nhận được hơi thở của anh vẫn quanh quẩn đâu đây.

Cửa sổ bằng kính ở trên tường vẫn trong suốt như vậy, nhìn theo hướng ấy quả là vừa vặn có thể trông thấy bàn làm việc của cô...

Để làm gì kia chứ? Tội tình gì phải như vậy?

Những ngày ấy Băng Vũ còn chưa nhận ra anh, nhưng anh lại nhớ cô rất rõ, đây phải chăng là ‘xa tận chân trời gần ngay trước mặt’, thật là buồn đến vô hạn! Khi anh nhìn cô, anh làm thế nào để vượt qua muôn vạn đau khổ dâng lên ở trong lòng...

Kéo ngăn tủ phía bên phải bàn làm việc ra.

Bên trong là sơ yếu lý lịch của Băng Vũ, ảnh chụp bên trên cô cười thật là xán lạn... Chặn trên tập sơ yếu lý lịch của cô là trái tim thủy tinh đã bị vỡ, dù được dán lại rất tỉ mỉ, kỹ càng nhưng rõ ràng là không thể dấu đi những vết nứt.

Cô đã làm vỡ trái tim ấy, tình cảm ấy, vậy mà anh vẫn quý trọng đến vậy, lại đặt nó ở một nơi mà anh vươn tay ra là có thể lấy được.

Nước mắt cô chảy dài trên má, rửa trôi đi những hối hận, rửa trôi luôn những cuồng dại đến tột cùng.

Băng Vũ còn nhớ rất rõ anh đã nói: “Những việc thế này căn bản có giải thích cũng không có tác dụng, giống như thủy tinh này, vỡ nát chính là vỡ nát, cho dù em có cố gắng tái tạo như thế nào đi chăng nữa nó cũng không thể nguyên vẹn như ban đầu...”

Lúc ấy, cô chỉ nghĩ là anh nói đến cái đêm cuồng loạn kia. Giờ này phút này, cô mới hiểu được điều anh nói chính là hành động làm anh tổn thương của cô, anh không hy vọng cô giải thích gì cả, cũng không hy vọng xa vời gì về việc cứu vãn tình cảm đã qua. Điều duy nhất mà anh hy vọng chính là cô có thể cư xử dịu dàng với anh một chút, được gần gũi dù chỉ một đêm.

Nếu là vài năm trước anh yêu cô say đắm như vậy thì cô hoàn toàn có thể giải thích được, nhưng đã qua nhiều năm bị giày vò đón đau đến thế mà tình yêu anh dành cho cô vẫn không vơi đi một chút nào, thật là quá khổ tâm rồi!

Băng Vũ vẫn nghĩ lời thề năm xưa đã gần như phai nhạt rồi, chỉ có mình cô là khờ dại mà chưa quên đi, hôm nay bỗng nhiên quay đầu lại thì mới phát hiện rằng anh luôn đứng phía sau cô mà đợi cô quay đầu nhìn lại!

Điều duy nhất Băng Vũ có thể làm cho anh chính là ra khỏi phòng làm việc của anh, thu dọn vài vật dụng của mình và rời khỏi nơi này.

Hết như cô đã nói trước đây, vĩnh viễn cũng đừng gặp lại.

Ngoài ý muốn, tiếng mở cửa bất ngờ đột nhiên vang lên khiến cho cô sợ run, đồ vật đang cầm trong tay rơi ngay trên mặt đất.

Một bàn tay quen thuộc nhặt ống đựng bút lên, cẩn thận mà đặt lên bàn làm việc của cô, Băng Vũ tại sao lại chưa bao giờ để ý đến bàn tay của anh kia chứ, đây rõ ràng là tay của Trần Lăng mà.

“Lâm...” từ tổng đã nằm lại nơi cổ của Băng Vũ không thoát ra miệng được, rõ ràng cô đã có quyết định rồi mà, nhưng sao khi đối mặt với anh thì cô lại không thể thốt ra bất cứ lời nào?!

Anh không nói gì, xoay người đẩy cửa bước vào văn phòng.

Khoảng một phút sau, anh quay ra, trong tay cầm chìa khóa xe ô tô: “Tôi đưa em về. Sau này nếu muốn như thế này thì đừng đi đâu một mình.”

Lòng Băng Vũ nóng như lửa đốt, rất muốn hỏi anh một câu: ‘Anh quay lại công ty là vì em sao?’

Càng muốn hơn thốt ra một câu khác: ‘Trần Lăng, em nhớ anh, em yêu anh!’

Tiếc rằng mới nửa giờ trước người đàn ông này vừa quyết định kết hôn với vị hôn thê của mình, câu ‘em yêu anh’ của Băng Vũ nếu thốt ra lúc này ắt hẳn sẽ đẩy anh vào tình thế ‘tiền thoái lưỡng nan’ thôi.

Băng Vũ đã biết rõ hai người họ đã không thể cứu vãn được nữa rồi, nếu cô còn làm cái việc tự tổn thương mình và tổn thương anh như vậy cũng có giá trị gì nữa đâu.

“Không cần đâu, em tự đón taxi!” Dọn xong vài món linh tinh, cô cố dấu đi tâm tình của mình mà lẳng lặng đi ra cửa.

“Em bỏ đi như vậy sao?” Anh không những không ngẩng đầu lên nhìn cô mà còn cười đến vô cùng miễn cưỡng: “Không có gì muốn nói với tôi sao?”

“Thật xin lỗi.” Đây có lẽ là câu duy nhất mà cô đủ tư cách nói với anh. “Vâng, có, chúc mừng anh!”

“Vừa rồi tại sao em lại khóc...” Anh bước đến đứng chặn trước mặt cô, tiếng đóng cửa đình tai nhức óc làm cô giật mình buông tay, các thứ trên tay rơi đầy xuống sàn.

Đây là tình yêu, không có lý trí nào có thể hiểu rõ kích động trong khoảnh khắc kia.

Động tâm có nghĩa là không thể tìm được sự lý giải nào cho hợp lý.

Băng Vũ không còn chút sức lực nào, chỉ có thể cố gắng duy trì nụ cười trước mặt anh, giả vờ như không có việc gì mà xoa dịu người đi.

Anh nắm lấy cánh tay Băng Vũ, kéo cô đến trước mặt mà gào thật to: “Tại sao lại ngồi xuống đất mà khóc kiểu uất ức như vậy? Tôi tệ bạc em sao? Tôi phụ bạc em sao? Sao lại chạy đến trước mặt tôi bày ra cái bộ dạng uất ức như vậy chứ?”

“Thật xin lỗi, em sai rồi! Em không nghĩ anh lại trông thấy...”

Thân thể anh chợt cứng đờ, ngực anh phập phồng kịch liệt: “Điều Băng Vũ, mọi thứ tôi đều có thể nhìn thấu, vậy mà tại sao tôi dùng đến hai mươi năm vẫn không thể nhìn thấu trái tim em...”

“Em cũng đâu nhìn thấu được anh.” Băng Vũ cắn chặt môi không để cho tiếng khóc của mình bật ra: “Anh Lâm, anh muốn như thế nào đây? Anh vừa mới quyết định cưới cô ấy mà!”

Ánh mắt Lâm Quân Dật rực lửa, dường như ngọn lửa ấy muốn thiêu rụi cô, ngón tay anh xiết chặt cánh cửa như cắm sâu vào...

“Nếu... Tôi nói cho em biết tôi là Trần Lăng, là cái người mà cách đây vài năm từng bị em vứt bỏ... Nếu tôi nói: mấy năm nay không có lúc nào là tôi không nhớ tới em, chúng ta liệu có thể tiếp tục không?”

Cô cắn môi, sợ mình sẽ thốt ra ba chữ ‘em yêu anh’, một khi đã nói ra những lời này rồi thì cô không thể rời bỏ anh một lần nữa.

Thấy vẻ mặt bình tĩnh của Băng Vũ, bàn tay đang bám chặt vào cánh cửa của Quân Dật dần dần buông ra, ánh mắt từ khát vọng chuyển thành giận dữ: “Biết rồi ư? Hoá ra em đã sớm biết tôi là ai rồi ư?”

“Trần Lăng, em xin lỗi...” Nhìn anh cười thật chua xót, lòng cô đau đến mất hết cả tri giác. Cô chưa bao giờ muốn tổn thương anh nhưng lại làm cho anh thương tích đầy mình như thế này.

Lâm Quân Dật bỏ tay Băng Vũ ra: “Tôi tại sao lại vì một người phụ nữ vô tình như em mà bỏ đi cả chút tự trọng cuối cùng của mình?”

“Thật xin lỗi!” Băng Vũ cuối cùng không thể khống chế tình cảm như đê vỡ của mình lúc này, chạy đến, dùng hết sức lực của mình ôm ghì lấy anh: “Trần Lăng... Em thừa nhận là em đã phụ lòng anh, là em nợ anh! Anh muốn em phải bù đắp cho anh như thế nào bây giờ?”

“Vậy dùng cả đời của em mà bù đắp lại cho anh!” Anh ôm chặt lấy cô, hai tay anh nâng mặt cô lên, hung hăng mà hôn xuống. Đam mê một khi đã được châm ngòi thì sẽ thiêu hủy mọi thứ, anh tham lam mãnh liệt, cô thuận ý hòa theo sự kích thích của anh, liền chạm đến khát vọng của nhau mà bao lâu nay đã bị chôn vùi.

Nụ hôn của Lâm Quân Dật mê hoặc cô, làm cho não bộ cô không thể khống chế hành động của chính mình, tất cả hành động của cô đều là vô ý mà tự phát.

Tay của Băng Vũ không hiểu tại sao lại vươn lên ôm lấy cổ anh, rồi cô ngẩng mặt lên thật sát với mặt anh và nói: “Trần Lăng, em nhớ anh.”

Cô cảm nhận được cơ thể anh nhất thời trở nên cứng đờ, ngực anh phập phồng kịch liệt...

Băng Vũ nhớ anh đã từng nói: Trên người anh còn có một vết thương đau đến cùng cực làm cho tim cô chợt co thắt lại.

Cô cởi bỏ mấy khuy áo sơ mi của anh, cúi đầu hôn lên lồng ngực đang phập phồng, nơi chứa đựng trái tim đang đập loạn nhịp của anh.

“Nơi này... Còn đau không anh?”

“Băng Vũ...”

Thanh âm khàn khàn, run rẩy nơi cổ họng anh phát ra làm cho tim Băng Vũ rối loạn, nếu không phải tim cô đang được anh giữ chặt chắc nó đã bay ra khỏi lồng ngực cô rồi.

Cô cụp mi xuống, không dám nhìn thẳng vào đôi mắt đen sâu thẳm đang rực cháy lửa dục vọng phía trên, đành phải nhìn xuống khuôn ngực phập phồng kia.

Hơi thở hỗn loạn thổi bay tóc trên trán Băng Vũ, cô cảm nhận được hơi thở nóng rực ấy càng ngày càng gần bên cô: “Em đừng nói đây không phải là em đang quyến rũ anh?”

“Gi chứ?” Băng Vũ ngơ ngẩn ngẩng mặt lên vừa vịn chạm vào đôi môi mềm mại của anh.

Nhiều năm xa cách trong nỗi tương tư khổ sở, hôn môi căn bản không thể thỏa mãn được khát vọng trong lòng hai người, tay anh dần dần di chuyển đến sau lưng cô, khéo léo mở dây kéo chiếc váy cô đang mặc trên người, môi của anh lướt theo làn da thịt non mềm đang dần lộ ra từng chút một, lần lần đi xuống dưới... Chiếc váy rơi xuống, cô dựa lưng vào vách tường lạnh như băng làm cho lửa nhiệt trong thân thể cô giảm xuống được một chút, thân thể nhẹ tênh của Băng Vũ cuối cùng cũng tìm được cái gì để dựa vào...

“Trần Lăng...”

Anh hiểu được tiếng cô vừa gọi tên anh, nương theo ánh mắt mê man, cuồng loạn của cô mà áp sát thân thể cường tráng của anh vào cô, như vậy hai trái tim liền gần sát bên nhau không có một chút khoảng cách nào.

Sự va chạm của da thịt làm cô nhớ lại làn da anh trong trí nhớ của cô không chỉ là bóng loáng trơn tru mà còn co giãn, hơn thế nữa làn da ấy còn nóng bỏng như lửa cháy.

Thời khắc này, Băng Vũ mới hiểu được vì sao Trần Lăng là nước còn Lâm Quân Dật lại là lửa, sự yên tĩnh và bình thản của anh trải qua bao nhiêu năm đợi chờ đều đã bị thiêu đốt, tình yêu lâu dài và quá sâu đậm biến thành hận càng trở nên hùng hực nhiệt khí, khi hai trái tim hòa cùng một nhịp cộng với da thịt cọ xát, linh hồn cô cũng như được hòa hợp với linh hồn của anh, mặc kệ cuộc đời như nước xuôi dòng cứ thế chảy mãi.

Ngoài cửa sổ, ánh sao trời sáng như ngọc, một ngôi sao băng chợt vút qua, ánh sáng như rơi xuống...

Băng Vũ thỏa mãn nhắm chặt hai mắt, ngay cả tình yêu bây giờ có như ánh sao kia rực sáng rồi vụt tắt cô cũng cảm thấy đáng giá!

Anh kéo xuống mảnh vải cuối cùng còn sót lại trên người Băng Vũ xuống, môi anh cọ xát trên vành tai cô, thì thầm: “Em có biết ánh mắt của em dụ dỗ người khác đến thế nào không? Mỗi lần trông thấy em qua cửa sổ, anh đều muốn kéo em vào trong...”

“Vậy sao? Bình thường anh tỏ ra rất hồ hững mà.”

“Anh giả vờ không nổi, mỗi lần đối mặt với em mọi lý trí trong anh đều sụp đổ... Anh còn không thể tin rằng ngay cả việc cưỡng hiếp không bằng cảm thú như vậy mà anh cũng có thể làm được.”

“Anh hối hận sao?”

“Hối hận, vô cùng hối hận!” Băng Vũ nhắm mắt lại không nhìn thấy vẻ mặt của anh, chỉ nghe anh cười rất khê: “Nếu biết được cảm giác chiếm đoạt em lại thỏa mãn đến tột cùng như vậy, anh nên ra tay sớm một chút!”

Nhớ lại ngày hôm đó, anh tràn đầy thỏa mãn mà thở dốc, mặt cô càng nóng lên, nếu ngày đó cô biết anh là Trần Lăng thì cô đã không phản kháng làm gì.

Sớm biết là anh, cô đâu cần phải mâu thuẫn như vậy!

Nghe được tiếng động sột soạt của quần áo rơi xuống sàn, Băng Vũ nhắm chặt đôi mắt, toàn thân căng cứng chờ đợi anh tiến vào.

Nhưng anh không vội vàng như vậy, không chỉ bàn tay anh đặt lên nơi nhạy cảm nhất giữa hai chân cô sờ soạng, mà môi lưỡi anh cũng bắt đầu liếm mát lên nơi kín đáo tập trung nhiều dây thần kinh mẫn cảm nhất trong người cô, loại cảm giác sung sướng này dường như không thật. Băng Vũ không nhận được đánh mở mắt ra nhìn, trước người cô là khuôn mặt của Lâm Quân Dật với những đường nét góc cạnh thật rõ ràng, cương nghị, đôi môi mỏng bằng bạc có chút lạnh lùng, đôi mắt đen sâu hun hút phẳng phất vẻ thâm trầm mênh mông vô bờ bến...

Anh đúng là người đàn ông mà Băng Vũ chờ đợi bao nhiêu năm nay sao, nhìn thế nào cũng không giống lắm.

“Là anh thật sao? Em đến bây giờ vẫn không thể tin đây là sự thật!”

Khóe môi anh cong lên, cười thật quyến rũ: “Hai người có thể gặp nhau không hề dễ dàng! Anh đã trải qua biết bao nhiêu đêm không ngủ mà chờ đợi, chờ đợi mãi mới chờ được ngày hôm nay...”

Là anh! Băng Vũ nhìn anh, ngoan ngoãn gục đầu lên vai anh để anh tùy ý tiến sâu vào trong cơ thể cô, cũng như anh, cô cảm nhận sự kích thích hoàn toàn khác biệt khi không phải dùng bao cao su, sự kích thích ấy mang lại cho cả anh và cô sự hưng phấn đến tột cùng thật khó cưỡng lại.

Anh dường như lại không mang theo thứ nên mang rồi.

Thói quen này đến khi nào mới có thể sửa đây?

Haiz! Không mang theo thì không dùng thôi, dù sao cô cũng đã có một bé gái giống mình như đúc, cũng nên sinh thêm một bé trai giống hệt anh đi.

Ánh trăng tuyệt đẹp cũng không sánh bằng thân thể đầy khiêu gợi của người phụ nữ.

Ánh sao đêm lấp lánh cũng không bằng ánh mắt gợi tình.

Đêm hôm ấy, tại văn phòng công ty, tình yêu chôn vùi bao năm như từng con sóng cuộn cuộn cuộn dâng trào...

* * * * *

Khi Băng Vũ thức dậy thì mặt trời đã lên cao, ánh nắng chiếu rọi lan tỏa khắp nơi, Băng Vũ vươn cánh tay nhưng nhúc nhúc sờ sờ sang bên cạnh, anh không có ở đây. Xem ra anh ở bệnh viện tĩnh dưỡng sức khỏe phục hồi rất tốt, thuốc bổ truyền vào người anh hẳn là một lượng rất lớn đây, cả đêm hôm qua anh không ngủ thể mà sáng nay còn có thể rời đi sớm như vậy.

Băng Vũ mặc quần áo, vừa sửa sơ sơ lại mái tóc rối bù thật khó coi vừa nhớ lại bộ dạng điên cuồng sau bao đau khổ bởi chia lìa của anh đêm qua, ngọt ngào lại trôi lên trong lòng cô.

Băng Vũ nhìn qua di động đã hơn mười hai giờ trưa, vừa đúng giờ nghỉ trưa ở công ty, có lẽ mọi người đều ở nhà ăn rồi, không biết anh đang làm gì?

Cô đẩy cửa phòng nghỉ, lặng lẽ nhìn thoáng qua, thấy Lâm Quân Dật đang ngồi ở bàn làm việc xem tài liệu, vừa trông thấy anh trong lòng cô dâng lên một niềm hạnh phúc thật khó tả.

Cô bước ra, nũng nịu nói với anh: “Em đói rồi.”

Anh ngẩng đầu nhìn cô, mỉm cười có chút không được tự nhiên: “Chờ một chút, anh xong rồi đây.”

“Vâng!”

Lâm Quân Dật lại nhìn về phía sau lưng cô, thản nhiên hỏi: “Còn việc gì nữa không?”

Cô nghe phía sau có tiếng trả lời: “Áh... Không ạ.”

Nghe được giọng nói này, trong đầu Băng Vũ âm lên một tiếng, cô quay đầu nhìn lại sofa phía sau, là Trưởng phòng kinh doanh cùng với Triệu Thi Ngữ vừa được điều đến bộ phận quan hệ xã hội đang chăm chú nhìn

vào tài liệu, về mặt hai người họ không có gì thay đổi khiến cô hoài nghi rằng họ đã nhẫn nhịn đến rút gân luôn mất rồi.

Cô quay đầu trừng mắt liếc Lâm Quân Dật một cái, anh nhìn cô cười cười, nụ cười của anh vô cùng ái muội.

Lâm Quân Dật chết tiệt kia, anh làm việc không có khái niệm về thời gian sao, anh không đói bụng là việc của anh còn người khác vẫn phải ăn cơm mà.

Anh dường như nghe được tiếng nói kháng nghị trong lòng cô, lập tức húng hắng nói: “Cứ như vậy đi, chiều nay mang bằng báo giá đến cho tôi, ngày mai điều chỉnh lại toàn bộ giá cả. Đến phòng tài vụ nhận ba trăm nghìn, sau khi chi các khoản ở công trình, còn lại trả cho các chủ căn hộ muốn trả nhà.”

Hai người ấy lập tức đứng dậy và rời đi, Triệu Thi Ngữ khi đi đến cửa còn quay lại liếc cô một cái, cười lạnh lùng rồi mới ra khỏi phòng.

Đúng là thảm rồi, căn cứ vào tốc độ lan truyền kinh người của các lời đồn đãi từ trước đến nay thì không cần chờ đến ngày mai đâu, tin tức này nội trong hôm nay thôi chắc chắn ai ai cũng biết.

Băng Vũ bắt măn lườm kẻ chủ mưu chuyện này: “Anh họp sao không đến phòng họp hả?”

Lâm Quân Dật bước đến bên cô, giúp cô vén mấy lọn tóc, cố nén ý cười mà nói: “Nếu anh đến phòng họp, em thức dậy mà không thấy anh thì làm sao bây giờ?”

Cô liếc anh: “Nhìn biểu hiện của anh cứ như việc nuôi tình nhân đáng để tự hào lắm vậy á.”

“Có đáng tự hào hay không, phải xem người cùng anh lên giường là ai mới biết được.” Anh vuốt ve khuôn mặt cô, ý cười trên khóe môi kéo dài đến tận đáy mắt.

“Em còn chưa ăn cơm, anh đừng nói mấy lời ghê tởm khiến em buồn nôn được không? Em xuống dưới chờ anh.”

Băng Vũ xoay người đi, trong lòng tràn ngập sự ngọt ngào, cuối cùng cũng không kiềm được nụ cười.

Biết rõ lời đường mật của đàn ông chính là thuốc độc, Băng Vũ còn vui vẻ mà tin tưởng.

* * * * *

Lâm Quân Dật đưa cô đến một nhà hàng tây rất yên tĩnh, ánh đèn ấm áp lan tỏa khắp nơi, hai người chìm trong giai điệu du dương cùng nhau uống rượu vang, cùng nhau thưởng thức bữa cơm đầu tiên sau khi gặp lại

Rượu vang xoay tròn trong ly thủy tinh loáng qua màu đỏ tuyệt đẹp trên thành cốc, hương vị nồng đậm chảy qua đầu lưỡi lan tỏa đến tận đáy lòng một cảm giác say sưa thật đặc biệt...

Khóe miệng anh lộ ra một nụ cười mê người như trước đây, lặng lẽ nhìn Băng Vũ bằng ánh mắt thật thỏa mãn.

Năm năm không gặp, anh thay đổi rất nhiều, ngay cả cách ăn uống cũng chịu ảnh hưởng của tầng lớp quý tộc trong xã hội thượng lưu.

Đã không còn tìm thấy bóng dáng của cậu thiếu niên năm xưa sống cùng Băng Vũ trong căn nhà nhỏ tồi tàn nữa rồi.

Thời gian đã khiến mọi thứ đều thay đổi, anh và cô dường như không thể trở về như ngày trước.

“Em không thích ăn món Tây sao?” Anh thấy Băng Vũ không động đến miếng bít tết trong đĩa liền hỏi cô: “Em muốn đổi sang một nhà hàng món Trung không?”

“Không phải.” Băng Vũ tìm đại một đề tài khác để nói: “Em đang suy nghĩ tại sao anh lại phải hoàn lại tiền cho khách muốn trả nhà, làm như vậy công ty sẽ rơi vào tình trạng bế tắc.”

Anh dời tầm mắt nhìn ra xa xa, sâu kín nói: “Cái khách hàng mua không phải là những món hàng linh tinh mà chính là ngôi nhà, có lẽ họ sẽ sống ở đó cả đời... Số tiền đó đối với anh chỉ là vài con số nhưng đối với người mua mà nói đó có thể là khoản tích góp cả đời mới có được.”

Thì ra suy nghĩ của anh không hẳn là đầu tư sinh lợi, lao tâm lao lực với mấy căn hộ như vậy là vì mơ ước lúc trước của hai người bạn cô.

Ước mơ kia đã sớm bị Băng Vũ từ bỏ nhưng nó vẫn tồn tại trong lòng anh từng phút từng giây.

“Anh muốn mang đến cho khách hàng một cuộc sống thật thoải mái, hưởng thụ một môi trường sống tốt nhất, để cho họ có cảm giác về một ngôi nhà đích thực đúng không?”

“Anh muốn họ mỗi ngày đều nhớ về nhà của mình, đó là một loại hạnh phúc.”

“Phải chăng có hạnh phúc và thoải mái thôi còn chưa đủ.”

“Đúng vậy, còn phải có người cùng chia sẻ!” Anh bỏ dao nĩa xuống, nhìn Băng Vũ chờ đợi cô trả lời: “Em đồng ý không?”

Ngực Băng Vũ chợt nóng lên, cúi đầu ăn mấy miếng bít tết, cô thật lo lắng nếu chỉ cần liếc nhìn ánh mắt nóng rực của anh thêm một lần nữa thôi thì cô ngay lập tức tiến đến ôm chầm lấy anh.

Cô đương nhiên là đồng ý rồi – nếu hôm qua anh không cùng với Lâm Nhĩ Tích nói đến chuyện kết hôn.

“Đã có người luôn luôn ở bên cạnh anh chia sẻ những thành công với anh rồi mà.”

Nghe được mấy lời này của Băng Vũ, giọng của anh nhẹ đi rất nhiều: “Em cảm thấy anh thành công sao? Không thể làm cho người mình yêu tươi cười, những thứ anh có được đều là thất bại mà thôi.”

Miếng bít tết bỗng nhiên trở nên thơm ngon lạ thường, ánh đèn vốn đã ấm áp lại càng dịu dàng, mềm mại hơn.

Cho dù anh đã thay đổi rất nhiều, nhưng có một cảm giác vẫn không hề thay đổi, đó chính là tình yêu!

Băng Vũ kiên định ngẩng đầu, đang định nói với anh: Em đồng ý ở bên cạnh anh mãi mãi.

Bài hát ‘Buông tay’ quen thuộc vang lên từ chiếc di động của Lâm Quân Dật, anh nhìn màn hình điện thoại lại do dự nhìn cô.

Băng Vũ thấy anh muốn từ chối cuộc gọi, cô lập tức hiểu được là ai đang gọi đến: “Em không sao đâu, anh nhận cuộc gọi đi, nếu không cô ấy sẽ rất lo lắng.”

Anh chần chờ một chút rồi nhận cuộc gọi đến.

Bởi vì cô ngồi đối diện với anh, nên cô không thể nghe được tiếng nói phát ra từ điện thoại, mà chỉ nghe được lời xin lỗi của anh: “Thật xin lỗi... Anh đang có chút việc, tạm thời không thể đi được.”

“...”

“Được rồi.”

“...”

“Ba mươi phút nữa anh đến.”

Nghe những lời anh nói, Băng Vũ không thể một lần nữa xem nhẹ nụ hôn đã khiến lòng cô chua xót mà cô đã chứng kiến ngày hôm qua, người phụ nữ đã yên lặng trả giá rất nhiều để đứng bên cạnh anh, chờ đợi rất lâu để được đoàn tụ trong hạnh phúc, cô mới nhớ ra anh chính là Lâm Quân Dật, một người đàn ông không thể nắm trong tay vận mệnh của chính mình.

Nếu muốn anh danh chính ngôn thuận mà cưới cô không phải là không có khả năng, nếu bây giờ cô nói cho anh biết cô chưa lập gia đình, cô và anh còn có một bé gái, chắc hẳn anh sẽ bắt chấp mà từ bỏ tất cả để ở bên cô. Nhưng nếu làm như vậy anh phải trả giá những gì đây?

Lâm Quân Dật ngắt điện thoại, hỏi cô: “Em đang nghĩ gì vậy?”

“Không có gì.” Cô đưa một miếng thịt bò vào miệng, chậm rãi nhai từng miếng từng miếng: “Anh đi đi, đừng để cô ấy phải chờ.”

“Băng Vũ, chúng ta...”

Cô cố nuốt miếng thịt bò trong miệng, cười ra vẻ thật vô tư: “Không phải anh nói sẽ cùng cô ấy kết hôn sao? Nếu anh đã hứa thì đừng nên đổi ý.”

Anh không nói thêm một lời nào để giữ cô lại, nếu anh nói thêm bất kỳ một lời nào nữa thì cô có lẽ dỡ bỏ lớp ngụy trang trên gương mặt mình xuống...

Nếu Băng Vũ có thể nói một câu cô yêu anh, anh có thể ở lại sao? Cô không làm vậy, cô chỉ cười và nói với anh: “Anh đi trước đi, em vẫn chưa no, ăn xong phần bít tết này em sẽ đi sau.”

Anh kéo khăn ăn, đẩy ghế chậm rãi đứng lên, rồi chậm rãi rời khỏi nhà hàng...

Mọi động tác của anh đều rất chậm như đang chờ đợi cô lên tiếng giữ anh lại.

Băng Vũ ăn hết thức ăn của mình, lại ăn nốt phần bít tết của anh nhưng vẫn cảm thấy trong người thật trống trải, như thế nào cũng không thể thỏa mãn. Băng Vũ lấy nốt phần bánh mì của anh mà nhét vào miệng mới nhận ra rằng miếng bánh mì khô xốp trong miệng cô giống như những đau thương trong lòng cô lúc này thật không thể nuốt trôi đi được.

Cô lau đi hai hàng nước mắt đang chảy tràn trên gương mặt, tựa vào bàn mới đủ sức để đứng lên, thì ra bao dung và vị tha thật khó mà thực hiện.

Phải bám vào cánh cửa mới bước được ra khỏi nhà hàng, Băng Vũ cúi đầu nhỏ miếng bánh mì trong miệng ra.

Cô nghĩ nếu cô buông tay không dùng tình yêu của cô níu kéo anh thì anh có thể bước đi dễ dàng hơn một chút.

Cô không nghĩ tới việc trước mắt cô đã không còn lối thoát nào...

Băng Vũ nhắm mắt lại, dựa vào vách tường nhớ lại chuyện trong quá khứ, từng chuyện từng chuyện, một chút sức lực cuối cùng trong cơ thể cũng đã cạn kiệt đến nỗi không khóc được thành tiếng.

“Anh tưởng em có thể giả bộ kiên cường lâu hơn một chút.” Một giọng nói bình thản nhưng ngữ điệu đầy chế nhạo ấy lại kích động tình cảm trong cô.

11. Chương 21-22

Băng Vũ giương mắt nhìn lên, Lâm Quân Dật đang đứng trước mặt cô.

Cô chớp mắt vài cái nhìn rõ lại, đúng là anh đang đứng trước mặt cô.

“Anh không đi sao?”

“Em nghĩ rằng anh đưa em đến đây rồi bỏ em lại một mình hay sao?” Anh bước đến gần cô hơn, lấy tay nâng mặt cô lên, khiến cô không thể nào tránh được ánh mắt triền miên của anh: “Em không định nói gì với anh hả?”

“Cô ấy rất xứng với anh, so với em thì cô ấy thực sự hợp với anh hơn.”

“Anh yêu em!”

“A!” Băng Vũ cúi đầu không dám nói thêm lời nào nữa.

“Em vẫn yêu anh như trước đây phải không? Đêm qua, không phải là ảo giác của anh phải không?”

Băng Vũ vốn định dùng im lặng để phản bác lại câu hỏi của anh, nhưng nhất thời lại nhớ đến người đứng trước mặt cô chính là Trần Lăng, cô lập tức không thể kiềm chế mà lén nhìn khuôn mặt mê người của anh...

Càng nhìn càng thấy đẹp!

“Anh thật vừa lòng với câu trả lời của em!”

“A...” Băng Vũ nhất thời sao lại quên anh cũng chính là Lâm Quân Dật, một người đàn ông có tư duy logic vô cùng mạnh mẽ trong mọi tình huống kia chứ.

“Anh mặc kệ trước đây em vì cái gì mà rời xa anh, lần này em thử rời xa anh một lần nữa xem, để xem anh có dám bóp chết em hay không!”

Băng Vũ có thể làm gì bây giờ, theo đạo lý mà nói cô nên chọn cho mình con đường vô tư mà rời xa anh, chúc phúc cho anh với người khác.

Năm xưa, Băng Vũ đã chọn lựa như vậy, kết quả đổi lấy chính là sự hối hận.

Quên đi, tùy anh vậy.

“Được, em về công ty chờ anh... Em không bỏ đi nữa, cho dù anh có kết hôn với cô ấy, em cũng sẽ ở lại bên cạnh anh.”

Có anh, đoạn tình yêu này của cô đã trọn vẹn rồi, Băng Vũ không cần thêm điều gì nữa.

Là tội, là nghiệt, sa đoạ tất cả chỉ vì một câu của anh: Hai người có thể gặp lại nhau, thật là quá khó khăn!

Quay lại công ty, Băng Vũ đến bộ phận tài vụ để kết toán các khoản mục, mấy bà tám ở đó đang bàn luận đến ‘long trời lở đất’ về quan hệ của cô và Lâm Quân Dật.

“Điều Băng Vũ quả thật có bản lĩnh.”

“Hứ! Sếp tổng chỉ chơi bởi thôi, có thể cưới cô ta sao?”

“Tôi đã nói từ trước là cô ta có ý đồ với Lâm tổng rồi mà! Mấy người còn không tin đi!”

“Cô ta chẳng phải đã có chồng rồi sao, loại đàn bà lăng lơ như cô ta sớm muộn gì cũng bị báo ứng thôi...”

“...”

Băng Vũ sớm đã chuẩn bị tinh thần đối mặt với tin đồn này, nhưng từng câu từng chữ ấy như từng trận bom âm ỉ vang dội vào tai cô đau buốt.

Thế giới này chính là như vậy đó, chẳng ai buồn tìm hiểu xem chuyện xưa cũ thực hư ra sao, chỉ dùng sức tưởng tượng của chính họ rồi biến thành đủ chuyện xấu xa để mà bêu rếu.

Aiz! Cho dù họ không bêu rếu thì tình yêu của cô cũng có cao thượng gì đâu, chẳng phải cuối cùng cô cũng là một ả nhân tình đó thôi.

Băng Vũ cố lấy hết can đảm gõ cửa nhằm gián đoạn câu chuyện đầy thị phi của họ. “Xin hỏi trưởng phòng Dương có ở đây không? Lâm tổng có ký một vài chi phiếu, tôi đến đây để đổi thành tiền mặt.”

Mọi người ngay lập tức giả vờ tỏ ra bận rộn.

Trưởng phòng Dương không hỏi lời nào, nhìn qua những con số liền đưa tiền mặt cho cô, khi tiền đưa vào tay cô cũng là lúc ánh mắt khinh bỉ của anh ta đạt đến cùng cực.

“Cảm ơn!” Băng Vũ vờ như không có việc gì, bước ra khỏi phòng Tài vụ, cô biết rất rõ bọn họ sẽ xem việc vừa rồi như một bằng chứng sống mà càng bàn luận kịch liệt hơn, cô cũng chỉ có thể làm như vậy.

Là chính cô lựa chọn con đường này, cho dù hôm nay cô trốn tránh được thì sau này cũng không thể trốn tránh mãi những lời đồn nhảm như vừa rồi.

Chưa đến 15h thì Lâm Quân Dật đã trở lại công ty, tâm trí rối bời của Băng Vũ liền yên ổn rất nhanh chóng nhưng nhất thời cô lại không biết nói gì với anh.

Cô đứng lên nhìn anh mỉm cười, khách sáo nói: “Lâm tổng!”

Lâm Quân Dật đi đến bên cô: “Em có mệt không?”

Bao nhiêu buồn rầu trong lòng cô lập tức tiêu tan hết chỉ vì một câu hỏi của anh ‘Em có mệt không?’ rất đáng giá!

“Em không mệt!”

“Anh còn có chút việc cần giải quyết!” Lâm Quân Dật ghé sát mặt vào tai cô thì thầm: “Chờ anh...”

Xuyên qua cánh cửa sổ bằng kính, Băng Vũ thấy anh nhìn chăm chăm vào màn hình máy tính đầy suy tư, thật là ngẫu nhiên tầm mắt của cô và anh chạm vào nhau qua lớp kính trong suốt, trên gương mặt anh khắc họa thật rõ nét sự thỏa mãn còn trong ánh mắt thì tràn đầy hạnh phúc.

Băng Vũ cúi đầu, tiếp tục làm việc, bao nhiêu hạnh phúc trong lòng đều dâng tràn đến mức không thể chịu nổi...

Như vậy là quá đủ rồi!

* * * * *

Không lâu sau, Lâm Quân Dật tay cầm áo khoác bước ra khỏi phòng: “Anh đưa em đi đón Tư Tư.”

Băng Vũ nhìn đồng hồ, chỉ mới 3h30’: “Sao sớm vậy?”

“Đã rất muộn rồi!”

Tác phong này quả thật không giống với hình tượng cuồng công việc của anh một chút nào.

Đi đến nhà trẻ, đứng ở trước lớp của Tư Tư liền trông thấy bé đang cùng các bạn nhỏ gấp giấy, một bé trai xinh xắn đứng cạnh bên đang cố sức kéo một cái đế cao su, thật là bận rộn và vui vẻ.

Bé vừa trông thấy Băng Vũ, trên gương mặt xinh tươi liền nở một nụ cười xán lạn.

“Mẹ! Mẹ!” Khi bé nhìn thấy Lâm Quân Dật đang đứng phía sau cô, lại nở một nụ cười cũng không kém phần xán lạn so với nụ cười trước đó, vẻ mặt như thể hận không thể lao ngay vào lòng anh vậy: “Chú!”

Băng Vũ vừa định bước đến bế bé, Lâm Quân Dật liền tranh bước lên trước, ôm lấy Tư Tư, nhẹ nhàng hôn lên gương mặt bé.

Tư Tư cười thật tươi, hai mắt cũng biến thành hai đường cong nhỏ nhắn, ôm lấy cổ anh, hôn thật mạnh lên gương mặt anh!

Đây có lẽ là ‘thiên tính phụ nữ’. (*)

(*) Ở đây ý chỉ Tư Tư thích Lâm Quân Dật, nên vừa nhìn thấy anh là nhào tới ôm hôn. Nói ngắn gọn thì: thấy trai đẹp là sáng mắt.

Ngoài cửa sổ, bầu trời xanh không gợn một chút mây, những làn gió nhẹ nhàng lay động mấy nhánh liễu mềm mại, như đang an ủi cảnh lá gầy yếu ấy.

Lâm Quân Dật ôm chặt thân thể bé nhỏ của Tư Tư vào lòng, tạo nên một bức tranh tuyệt đẹp như khiến người khác rơi lệ!

Trước tình huống này, Băng Vũ thật phân vân, không biết có nên nói cho anh biết sự thật hay không, nếu anh biết được Tư Tư chính là con gái của mình, anh sẽ phản ứng ra sao? Có phải cũng giống như cha của anh năm xưa hay không, một mực kiên trì cho con bé một danh phận?

Cô đang do dự chợt nghe anh nói: “Hôm nay ở bệnh viện anh gặp một bé gái tầm tuổi Tư Tư.”

“Vậy sao?”

Lâm Quân Dật bế Tư Tư đi đến bên cô, ánh mắt anh sắc bén như cắt vào da thịt cô: “Cô bé ấy luôn đem hai từ ‘mẹ’... và ‘ba’ gắn chặt trên cửa miệng.”

Băng Vũ chợt dạ, dường như cô hiểu được ý tứ của anh. Khi cô vẫn chưa nghĩ ra được phải nói như thế nào, thì anh đã vươn tay phải ra nắm lấy tay của cô, mười ngón tay đan vào nhau, một dòng nhiệt nồng ấm theo tay anh truyền sang đầu ngón tay cô rồi lan tỏa đến tận đáy lòng của cô.

Lâm Quân Dật buông tay cô ra, vuốt ve gương mặt nhỏ nhắn tròn tròn của Tư Tư: “Nói cho chú biết, Tư Tư có ba không?”

“Ba...” Tư Tư meo máo, vẻ mặt đầy nét ầm ức cúi gầm xuống.

Lâm Quân Dật không hỏi thêm nữa, anh thản nhiên liếc Băng Vũ một cái, liền ôm Tư Tư đi lướt qua cô.

Cô dời tầm mắt ra ngoài cửa sổ, một rừng cây xanh ngắt đang vào mùa hạ chặn ngang tầm mắt cô, cô không thể nhìn thấy đường chân trời, chỉ thấy mấy áng mây hồng nho nhỏ bay ngang qua bầu trời...

Một bên là người thân của anh, bạn bè của anh, sự nghiệp của anh; một bên là người anh yêu và đứa con nhỏ, bên nào với anh sẽ quan trọng hơn? Anh sẽ lựa chọn như thế nào, quả thật cô không biết...

Ngồi trên xe, anh mang Tư Tư đặt vào lòng cô, châm một điếu thuốc, mắt hướng ra đường phố rộng lớn phía trước, nói: “Em muốn tự mình nói ra sự thật, hay để ngày mai anh mang con bé đi xét nghiệm DNA.”

“DNA...”

“Chiều nay, anh đã tra qua hộ tịch của em... Chưa kết hôn, có con gái là Diêu Tư Tư, đã bốn tuổi...”

Băng Vũ không dám nhìn biểu hiện trên gương mặt anh, cô đoán chừng ánh mắt anh cơ hồ muốn mang cô ra băm thành trăm mảnh.

“Anh thật ngu ngốc, anh tại sao không nghĩ đến là em chưa kết hôn.” Lâm Quân Dật điều chỉnh lại hơi thở tiếp tục nói: “Anh nghĩ đến Tư Tư thiếu khuyết tình thương của ba, lại nghĩ đến chồng em đối với em không tốt, tại sao anh lại không nghĩ đến con bé là con của anh chứ...? Vì sao đã mang thai con của anh còn muốn rời xa anh?”

Câu nói cuối cùng của Lâm Quân Dật gần như gầm lên khiến Tư Tư sợ hãi nhìn cô: “Mẹ, mẹ...”

Lâm Quân Dật đưa tay hết sức nhẹ nhàng vuốt vuốt khuôn mặt nhỏ nhắn phiếm hồng của Tư Tư: “Tư Tư ngoan.”

Nếu không phải chính tai cô nghe được, cô cũng không thể tin anh có thể thốt ra mấy lời với ngữ điệu khiến người ta buồn nôn như vậy.

Anh khởi động xe, buông ra một câu lạnh lùng: “Rảnh rồi, anh sẽ từ từ tính rõ chuyện này với em!”

* * * * *

Ăn xong bữa tối, Băng Vũ bế Tư Tư đặt lên giường, rồi nằm xuống bên cạnh bé, nhẹ nhàng vỗ vỗ vai bé, hát cho bé nghe bài đồng dao mà bé thích nhất.

Lâm Quân Dật ngồi ở một bên giường nhìn hai mẹ con, trong đôi mắt phản chiếu ánh sáng nhàn nhạt của ngọn đèn thoảng có chút mờ lung.

Tư Tư rúc vào lòng Băng Vũ, hỏi nhỏ: “Mẹ, chú đang giận sao?”

Băng Vũ ngẩng đầu nhìn Lâm Quân Dật đang ngồi bên hai mẹ con, cười nói: “Không có, chú...”

“Sao chú lại giận chứ?” Anh ngồi gần hơn một chút, vuốt ve đầu bé: “Từ giờ Tư Tư đừng gọi là ‘chú’ nữa, con gọi ‘ba’ có được không?”

Từng đợt sóng lo lắng cứ trào dâng trong lòng cô, cô huých anh, nói nhỏ: “Này, ai nói con bé là con anh chứ?”

“Không phải em định chờ anh nghiêm hình bức cung mới chịu thừa nhận đấy chứ?”

“Anh...” Băng Vũ còn chưa kịp nói vài lời châm chọc anh, chợt nghe Tư Tư khe khẽ nói: “Không được, dì Dương nói không thể nhắc ba trước mặt mẹ, mẹ sẽ ôm quyển sổ cũ mà khóc...”

Liều Dương! Sao cô ấy sao lại dạy con bé như vậy chứ.

“Dì Dương còn nói gì nữa không?” Anh hỏi.

“Dì Dương nói ba sẽ không về nữa, ba không cần mẹ, cho nên Tư Tư không thể cần ông ấy... Sau này sẽ có chú khác chăm sóc hai mẹ con.”

Lâm Quân Dật bất mãn trừng mắt nhìn cô: “Phụ nữ có thể nói những lời vô trách nhiệm như vậy sao?”

Lời của Liều Dương quả thật có chút vô trách nhiệm, cô ấy sao lại có thể đem mấy bi kịch tình yêu trong tiểu thuyết Quỳnh Dao mà tàn phá tâm hồn mỏng manh của con gái cô thế này chứ. Băng Vũ dự định khi

Tư Tư lớn hơn một chút sẽ nói cho bé biết: Ba bé yêu một phụ nữ khác, cô đã cao thượng chúc phúc cho họ.

Tư Tư vừa nói xong thì khuôn mặt nhỏ nhắn liền nhăn nhó, ánh mắt bắt đầu phiếm hồng, rúc vào trong lòng Băng Vũ không dám nói nữa.

“Mẹ... con muốn ba.”

Tim Băng Vũ nhói lên, cô cắn răng cố ngăn nước mắt tràn ra: “Tư Tư đừng khóc... Dì Dương đùa con thôi, ba không phải không cần chúng ta, là mẹ không đúng, mẹ hiểu lầm ba con, làm cho ba con bị tổn thương...” Dứt lời, rốt cuộc Băng Vũ cũng không kiềm được nước mắt, buông Tư Tư ra lao vào lòng anh, tham lam thu người rúc vào trong lồng ngực ấm áp của anh: “Em sai rồi, là em tùy hứng làm anh đau lòng, em cũng không chăm sóc con thật tốt, làm cho con bé chịu nhiều ảm ức như vậy... Em sai rồi, anh tha thứ cho em được không?”

Anh ôm lấy Băng Vũ, tay nhẹ nhàng vỗ lên vai cô an ủi.

.....

Đỗ Tư Tư ngủ xong, cô và anh cùng nhau ra khỏi phòng ngủ, anh ngồi xuống ghế sofa trong phòng khách.

“Việc nghiêm trọng như vậy vì sao lại giấu anh? Nếu anh không phát hiện ra, em còn định giấu anh đến khi nào?” Anh ngưng một lát, giọng nói mang theo âm mũi đặc sệt: “Mấy năm nay rốt cuộc em phải chịu bao nhiêu đau khổ, vì sao lại không nói cho anh biết, em không nên tự mình chịu đựng như vậy... Đừng có làm tim anh sau khi đau thắt đi rồi lại còn cảm thấy áy náy hơn nữa thế này chứ?”

“Em không muốn anh khó xử, càng không muốn anh mất đi những thứ anh đang có.”

“Như vậy em định chờ anh cưới Nhĩ Tích, thừa kế tài sản, sau đó có một cuộc sống có vẻ như yên ổn với người khác, rồi em mới nói với anh là em cao thượng mà chúc phúc cho anh... Có phải em muốn nhìn xem anh lúc đó có bị em làm cho tức đến hộc máu hay không phải không?”

Băng Vũ nghĩ chỉ có phụ nữ mới không nói đạo lý, thì ra đàn ông như anh lúc nói móc người khác cũng sắc bén khôn lường.

Anh ở Mỹ nhiều năm như vậy không nói tiếng Anh sao?

Sao mà trình độ tiếng Trung của anh một chút cũng không hề kém đi thế này?

“Chúng ta không phải đang rất tốt hay sao?” Băng Vũ ngồi sát bên anh, dựa đầu vào vai anh: “Em yêu anh, em không cần danh phận... Nếu có thể, em muốn làm thư ký cho anh cả đời, làm một người phụ nữ thấu hiểu anh nhất!”

“Băng Vũ? Em đang nói lời thật lòng sao? Em có phải có thâm thù đại hận gì với anh hay không mà lại nghĩ ra một cách tra tấn anh sống không bằng chết như vậy chứ?”

“Em nghe nói hai người yêu nhau chính là oan gia từ kiếp trước, kiếp này vì báo thù mà dùng tình yêu tra tấn lẫn nhau.”

Anh cười khổ.

Băng Vũ cùng anh yêu đương mười mấy năm, tựa hồ như vì tra tấn nhau mà yêu nhau.

Khi anh yêu cô nhiều như vậy, cô lại dùng một câu nói “không thích hợp” liền cắt đứt tình cảm với anh, vài năm qua đi, cô lại tự nhiên xen vào thế giới của anh, làm thư ký cho anh, để anh mỗi ngày trong thấy cô, nhớ đến cô, có khổ cũng không thể nói bằng lời, có yêu cũng không thể giải bày.

Bây giờ anh muốn kết hôn với người con gái khác, Băng Vũ lại nói với anh là cô yêu anh, còn nói với anh rằng những năm gần đây cô vẫn luôn chờ đợi anh, ngậm đắng nuốt cay mà nuôi con của hai người.

Băng Vũ và anh cuối cùng là thâm cừu đại hận gì đây!

Nếu là có ý định trả thù thì không sắp xếp mọi việc tỉ mỉ đến như vậy.

“Có một việc mà nhiều năm qua anh vẫn không hiểu, khi chia tay anh vì sao em lại kiên quyết đến vậy?” Anh cười cười tự giễu, nói: “Ở nhà hàng Tây hôm trước anh nhìn thấy em cùng Ngô Hàng, anh nghĩ em phản bội anh, yêu thương người khác, lúc ấy anh chỉ hận không thể giết em... Bây giờ nghĩ lại, dường như nguyên nhân không đơn giản như vậy.”

“Lâm Nhĩ Tích chưa bao giờ nói nguyên nhân với anh sao?” Đối với người như Lâm Quân Dật, căn bản cô không cần phải giải thích nhiều thì anh cũng rất nhanh tự nhiên mà hiểu ra.

Ánh mắt anh ngưng trệ rất lâu, rồi từ từ trở nên sâu hun hút, nhìn không thấy đáy.

Sắc mặt anh ngày càng u ám, so với sắc trời xám ngoét ở bên ngoài còn có phần u ám hơn.

“Từng... có một lần em gọi điện thoại cho Lâm Nhĩ Tích, cô ấy nói: Cô ấy là vị hôn thê của anh. Chỉ cần em rời xa anh, anh sẽ trở về bên cô ấy... Cô ấy còn nói: Nếu em thật lòng yêu anh thì không nên để cho anh khó xử.”

Lâm Quân Dật cắn chặt hai hàm răng, ánh mắt anh lạnh đến nỗi làm cho trái tim người khác cũng phải đóng băng.

Bỗng nhiên, anh đứng lên, không nói lời nào hướng ra cửa mà đi.

“Anh đi đâu?” Băng Vũ đuổi theo giữ chặt anh lại. “Điều đã qua rồi, anh hãy xem như là chuyện cũ của nhiều năm trước đi...”

“Chuyện cũ? Cô ta lừa anh suốt năm năm trời, đây gọi là chuyện cũ sao?”

“Có lẽ cô ấy không nghĩ đến em chỉ vì một câu nói của cô ấy mà rời khỏi anh.”

“Cô ta nếu không biết trước kết quả sẽ không nói ra như vậy!” Anh dường như không muốn bỏ qua chuyện ấy, nhìn cô: “Băng Vũ? Em không hiểu cô ta đâu, bụng dạ cô ta thâm sâu không lường được!”

“Cho dù năm xưa cô ấy có ý này đi chăng nữa, cũng là bởi vì cô ấy yêu anh... Anh đi tìm cô ấy thì sao? Có thể đòi lại được gì à?”

Bây giờ đây, có anh ở bên cô là đủ rồi, những việc khác không còn quan trọng nữa.

“Em và Tư Tư chịu nhiều thiệt thòi như vậy, dễ dàng quên đi như vậy sao?”

“Quên đi, một người phụ nữ vì bản thân mình mà tranh giành tình cảm, cho dù sai cũng có thể tha thứ... Bây giờ, em chỉ cần anh ở lại bên em và Tư Tư, một bước cũng không rời.”

“Trần Lăng...”

Mỗi lần cô gọi cái tên này, trong lòng vẫn kích động như xưa, vĩnh viễn không muốn rời xa...

Anh quay lại, ôm chặt Băng Vũ, nói: “Được! Anh không đi nữa!”

Đêm ấy, dưới ánh trăng mờ mờ, Tư Tư gối đầu lên cánh tay của Lâm Quân Dật mà ngủ rất ngon lành.

Có thể ngắm nhìn hai cha con bên nhau như vậy, cũng chính là một hạnh phúc.

“Sao em chưa ngủ?” Anh dùng tay kia lau đi nước mắt trên khóe mi của Băng Vũ.

Cô hỏi ngược lại anh: “Sao anh cũng không ngủ? Anh đang nghĩ gì vậy?”

Trong bóng đêm, cô nghe được tiếng thở dài của anh: “Nghĩ xem mấy năm nay, em làm thế nào mà trải qua được.”

“Em sống khá tốt, Tư Tư rất hiểu chuyện, con bé cũng rất đáng yêu.”

“Tốt đến mức thay đổi mười sáu nơi làm việc trong năm năm?”

Cô không biết nói lời nào để tiếp tục chống đỡ, không biết giả vờ ngủ có thể lừa anh được hay không.

Im lặng một lúc.

Giọng anh thật nhỏ, run run: “Thật xin lỗi... Khi đó lòng anh phiền loạn, cho nên không để ý đến tâm trạng của em, nếu anh cẩn thận một chút thì mọi việc sẽ không diễn biến đến nông nỗi này.”

“Vậy thì nó sẽ diễn biến như thế nào đây? Anh có thể không quay về Mỹ sao?”

Con người khi phải đối mặt với việc không thể vẫn hồi sẽ luôn đặt ra giả thuyết, kỳ thật có đưa ra hàng vạn giả thuyết thì việc phải xảy ra cũng đã xảy ra rồi.

“Lâm Nhĩ Tích nói quả không sai, nếu thật lòng yêu anh thì không nên để anh khó xử. Lúc đó, giữa em và tình thân bất kể là anh chọn bên nào đều để lại trong anh một sự nuối tiếc. Em dùng bốn năm chờ đợi để đổi lấy ngày hôm nay, đây là kết cục tốt nhất.”

Không thể phủ nhận: Lâm Quân Dật của ngày hôm nay mới thật sự là người đàn ông chân chính, so với Trần Lăng thì càng ra dáng một người đàn ông hơn.

Băng Vũ dựa sát vào người anh, nhiệt độ hai cơ thể sưởi ấm cho nhau trong bóng đêm thật ấm áp, tình yêu như vậy không thể nói thành lời.

Anh không nói thêm lời nào, quay mặt về hướng khác, Băng Vũ cố gắng nhìn nét mặt anh nhưng đáng tiếc màn đêm đã che đi gương mặt ấy.

Trải qua một đêm vô cùng ấm đạm.

May thay, ngày mai bình minh cũng sẽ lộ dạng.

* * * * *

Sáng sớm Băng Vũ bị một trận tiếng cười đánh thức, cô đi đến cửa thì trông thấy Lâm Quân Dật đang dứt cho Tư Tư ăn cái gì đó.

Áo sơ mi trắng của anh biến thành một chiếc áo vô cùng sắc sỡ, trước ngực áo là màu đỏ của nước trái cây, cổ tay dính một mảng kem bơ màu vàng, đoán chừng chiếc áo này có thể đem vứt bỏ là vừa rồi.

Tư Tư kéo chiếc váy cô mới mua cho bé, rơm rớm nước mắt nói với anh: “Bẩn rồi!”

Mà anh thì cực kỳ vui vẻ, chẳng thêm để ý gì vẫn dứt bánh kem bơ cho bé. “Không sao, một tí nữa ba mua váy mới cho Tư Tư.”

Aiz! Tâm lý của anh có thể bình thường một chút hay không, sao lại cực đoan như vậy chứ.

Nhìn thấy ly tách chén đĩa bày ngổn ngang trên bàn ăn, Băng Vũ hoài nghi không lẽ hai cha con ăn hết thức ăn trong tủ lạnh luôn sao.

Vậy mà anh còn vỗ vỗ lên lưng Tư Tư và hỏi: “Con muốn ăn trái cây không?”

Tư Tư còn cố chấp mà gật đầu.

Băng Vũ thật muốn nhặt quả táo trên bàn mà ném vào đầu cho anh tỉnh lại đi.

Anh chưa từng nuôi con gái, vậy thì không cần phải sử dụng đầu óc một chút sao?

Cô vội vàng bước đến, giật lấy chùm nho trong tay anh: “Anh muốn cho con bé no chết à?”

Anh nhẹ nhàng hỏi Tư Tư: “Cực cưng no rồi hả?”

Tư Tư nhìn chùm nho căng mọng ngon lành mà vô cùng kiên định lắc đầu.

Băng Vũ đành để họ ăn cho xong.

“Con bé nói muốn lên mặt trăng, không phải là anh sẽ đi mua cả phi thuyền vũ trụ cho con bé luôn chứ?”

“Nếu như điều kiện an toàn không có vấn đề gì, anh cũng có thể lo liệu được.” Anh cúi đầu còn ra vẻ rất thật lòng mà hỏi Tư Tư: “Cực cưng muốn lên mặt trăng chơi không?”

Nhân lúc Tư Tư còn chưa kịp gật đầu, cô đẩy đẩy anh, nói: “Anh nên đi làm đi, công ty còn rất nhiều việc chờ anh, em đưa Tư Tư đi nhà trẻ.”

Tư Tư vừa nghe phải đi nhà trẻ, mặt liền phụng phịu, cụp mi mắt xuống nghịch mấy ngón tay nhỏ nhắn của mình, rồi len lén liếc nhìn Lâm Quân Dật đang ngồi bên cạnh.

Lâm Quân Dật vừa thấy biểu hiện trên gương mặt Tư Tư lập tức lấy lập trường một người cha chính nghĩa mà tuyên bố: “Tư Tư nói con bé không muốn đi nhà trẻ, anh đã gọi điện thoại cho chị Lan rồi, chị ấy sẽ sang trông con bé ngay bây giờ.”

“Chị Lan?”

Anh ‘hiếu thuận’ với con gái đúng là đã đạt đến cảnh giới thượng thừa rồi.

Anh bước qua, đi thay một chiếc áo sơ mi khác và mặc vào một bộ âu phục.

Ra đến cửa còn hôn Băng Vũ và nói: “Anh đến công ty trước. Em không được bỏ bê công việc, nếu không anh sẽ trừ lương của em.”

“Dạ biết, thưa ông chủ!”

“Ba ơi, tạm biệt!”

Tư Tư cười rất ngây thơ, nụ cười của anh so với Tư Tư còn ngây thơ hơn nữa: “Ba về sẽ mua váy mới cho cục cưng nha!”

Tiếng anh đóng cửa vang lên, dao động trong không gian rất lâu mới lắng xuống...

Băng Vũ chợt nhớ đến một việc, Tư Tư bắt đầu gọi anh là ba từ khi nào vậy?

Bé có hiểu được ý nghĩa của từ ‘ba’ hay không?

Đối với bé mà nói, hai từ ‘chú’ và ‘ba’ đều chỉ là một cách gọi mà thôi, còn đối với Băng Vũ... đó là một từ chứa đựng đau khổ lẫn hạnh phúc!

Chị Lan nhìn thấy Băng Vũ và Tư Tư thì cười rạng rỡ đến mức hai mắt híp lại thành một đường thẳng, giống như một bà mẹ vui sướng khi thấy gia đình hạnh phúc mỹ mãn của con mình.

Băng Vũ chưa bao giờ được gặp cha mẹ ruột của cô, nhưng cô tin chắc rằng giờ phút này khi thấy cô hạnh phúc họ cũng sẽ cười tươi mãn nguyện.

Mẹ nuôi ở thiên đường đã gặp được chồng bà ấy, giờ khắc này đây có lẽ họ cũng đang chúc phúc cho cô.

Từng yêu, từng hận, từng oán... cảm giác gì cũng từng trải quá.

Một cuộc tình mang đến những nỗi đau, đến hôm nay mọi chuyện đã không thể quay đầu lại.

Băng Vũ có thể hoài nghi bất kỳ ai nhưng cô không thể hoài nghi tình yêu của anh một lần nữa, hoài nghi sự chung tình của anh một lần nữa...

Bất kể mọi chuyện như thế nào, cô và anh vẫn còn tương lai, vẫn có thời gian để yêu nhau một lần nữa!

* * * * *

Vệ sinh cá nhân xong, Băng Vũ nhanh chóng đi đến công ty của Liễu Dương để nói cho cô biết tin tức đáng giật mình này, Băng Vũ đương nhiên sẽ không dùng phương thức thông báo qua điện thoại, bởi vì cô không muốn bỏ qua dáng vẻ của Liễu Dương khi nghe được tin này.

Bước đi trên đường, bầu trời màu xanh lam, mây thì thuần trắng, mặt trời đỏ như lửa.

Dòng người lướt qua Băng Vũ ai cũng có nét mặt tươi cười, ngay cả thanh âm huyền ảo trên đường phố đông đúc phồn hoa cũng trở thành một bản hòa âm tuyệt vời với Băng Vũ.

Khi Băng Vũ xuất hiện ở văn phòng của Liễu Dương, câu đầu tiên mà Liễu Dương hỏi cô là: “Cậu lại bỏ việc à?”

“Đâu có, từ giờ tớ chẳng sợ thất nghiệp nữa rồi, tớ vừa ký tên vào một hợp đồng lao động vô thời hạn.” Vừa nói khoe miệng Băng Vũ không tự chủ được mà cong lên, hạnh phúc lúc này với cô quá vẹn toàn, cứ như dòng nước chảy không thể ngăn được sắp trào ra.

“Cậu cười khùng bỏ quá đi, cậu biết không vậy?”

“Thật không?” Băng Vũ không tự giác được mà sờ sờ mặt mình.

“Băng Vũ... ngoại trừ lần đầu tiên Trần Lăng đến trường học tìm cậu, tớ chưa bao giờ thấy cậu cười hạnh phúc như thế...” Liễu Dương nghiêm mặt hỏi cô: “Có phải cậu đã gặp lại Trần Lăng không?”

“Dương, tớ gặp Trần Lăng rồi, anh ấy vẫn yêu tớ như trước.”

“Cậu đừng nói với tớ, cậu định làm lại từ đầu với anh ta nha.”

Băng Vũ ngồi xuống bên cạnh Liễu Dương, tay với lấy tách trà của cô bạn, mùi hương trà xanh quen thuộc thoang thoảng bay ra.

“Tớ muốn ở bên cạnh anh ấy.”

Liễu Dương giật lấy tách trà trên tay Băng Vũ, khẩn trương nói: “Anh ta đã kết hôn chưa?”

“Chưa đâu! Anh ấy vẫn yêu tớ như trước... Mà không! So với trước kia, bây giờ anh ấy còn yêu tớ hơn!”

“Thật à!” Liễu Dương không buồn để ý đến ánh mắt của những người khác trong văn phòng, vui mừng ôm lấy Băng Vũ: “Định khi nào làm Trần phu nhân đây? Tớ muốn làm phù dâu!”

“Bọn tớ ở bên nhau vui vẻ là đã mãn nguyện rồi, kết hôn thì tớ không vội...” Giọng điệu của Băng Vũ có chút lo lắng mơ hồ.

Liễu Dương cứng người buột miệng ra, nhìn cô thật lâu... cuối cùng lại vỗ vỗ mặt Băng Vũ: “Thôi thì mặc kệ mọi chuyện đi, hiện tại hạnh phúc là được rồi!”

Băng Vũ gật gật đầu. Mặc kệ thế nào, quan trọng là hiện nay cô hạnh phúc, như thế là đủ rồi!

“Buổi tối cậu có thời gian không?” Băng Vũ hỏi.

“Có!”

“Cho cậu gặp một người.”

Liễu Dương không ngừng xua tay: “Tớ mà gặp Trần Lăng á, không khéo nguy hiểm đến tính mạng mất. Ngày trước anh ấy nài nỉ cầu xin tớ, tớ cũng không nói cho anh ấy biết cậu đi đâu. Hôm nay nếu anh ấy biết tớ và cậu ở cùng với nhau, nhất định sẽ băm tớ trăm ngàn nhát mất.”

“Không phải, người này là sếp của tớ...”

“A...?” Biểu hiện của Liễu Dương so với tưởng tượng của Băng Vũ còn khoa trương hơn, đoán chừng suốt cả buổi chiều nay cô nàng cũng chẳng đoán được Băng Vũ rốt cuộc muốn nói gì đâu.

“Tớ còn phải làm việc, có gì thì buổi chiều điện thoại cho tớ.”

Băng Vũ phát tay cười: “Bye...!!!”

* * * * *

Băng Vũ đến công ty thì đã giữa trưa, bước vào thang máy, cô gặp Uyển Uyển đã lâu không thấy và một nữ đồng nghiệp nữa nhưng trông mặt không quen lắm.

“Xin chào!” Băng Vũ nhiệt tình chào hỏi.

“Băng Vũ!” Uyển Uyển nhìn đồng hồ, khó hiểu hỏi: “Đã đến giờ nghỉ trưa rồi, đừng nói giờ cậu mới đi làm nhé?”

“Không... Không phải. Tớ vừa mới ra ngoài gặp đối tác bàn công việc.” Còn muốn cùng Uyển Uyển nói vài câu, nhưng cô đồng nghiệp đi cùng thang máy đang có dáng vẻ của một vật thể có thể hấp thu mọi nhiệt

lượng rất lớn, không cần phải nói lời nào cả cũng đã làm cho Băng Vũ không rét mà run, khiến cho tâm tình đang rất tốt của cô đều bay biến, không thể nói thêm gì nữa.

Sớm biết mọi chuyện thế này, ngày đó khi bước ra khỏi phòng nghỉ của Lâm Quân Dật cô nên quan sát kỹ lưỡng mới đúng.

Chỉ một lần thiếu sót mà muôn đời hối hận. Thật là đáng nhá.

Thang máy đi đến tầng mười sáu, ‘vật thể hấp nhiệt’ kia cuối cùng cũng chịu bước ra, Băng Vũ thở một hơi nhẹ nhõm, nhìn Uyển Uyển cười nói: “Máy điều hòa... hơi lạnh thì phải.”

Uyển Uyển hiểu ý Băng Vũ liền cười, lưỡng lự một chút mới mở miệng hỏi cô: “Băng Vũ, ở công ty hiện nay đang rộ tin đồn cậu và tổng giám đốc đang có quan hệ yêu đương, cậu có biết không?”

“Àh... Tớ có nghe loáng thoáng.”

“Tớ biết cậu không phải là người như vậy, cậu đừng để tâm lời người khác nói...”

Uyển Uyển chưa nói hết câu, thang máy đã đến tầng 17.

Cửa thang máy mở ra, ngay trước cửa thang máy là cảnh tuần nam mỹ nữ, vẻ đẹp của họ khiến cho những nét sáng bóng nơi đại sảnh phía sau như bị lu mờ đi mất. Nhưng khi Băng Vũ nhìn rõ họ là ai, tâm tình cô lập tức chìm vào đáy bể.

Lâm Quân Dật đang đứng trước cửa thang máy, tay anh đang không ngừng ấn nút, vẻ nóng vội hiếm thấy xen lẫn nét lạnh lùng thường ngày, vẻ mặt cao ngạo khiến người ta muốn cách xa cả ngàn dặm nhưng đồng thời cũng tỏa ra lực hấp dẫn chết người.

Xa xa, có vài đồng nghiệp đang lộ vẻ phân vân không biết là nên đi thang máy hay là đi thang bộ.

Mà ngay lúc này, bên cạnh anh là một cô gái xinh đẹp tuyệt trần, cô bận một bộ váy trắng hoa lệ, gương mặt xinh đẹp hiếm có, khí chất cao quý... Đáng tiếc, bên cạnh cô gái tao nhã như vậy mà anh lại phối hợp bằng một bộ mặt hết sức ẩn nhẫn cùng với sự bất mãn thấy rõ.

Lâm Quân Dật nhìn Băng Vũ, sau đó nghiêng đầu nhìn Lâm Nhĩ Tích... Anh nhất thời quên bước vào thang máy.

Uyển Uyển lặng lẽ đẩy đẩy Băng Vũ, nhắc nhở cô: “Đến rồi.”

Băng Vũ nhìn gương mặt đang lộ vẻ nghi ngờ của Uyển Uyển, sau đó nhìn ra cửa thang máy thì thấy gương mặt các đồng nghiệp khác đang lộ rõ vẻ hứng thú, mắt Băng Vũ dừng lại trên vẻ mặt kinh ngạc của Lâm Nhĩ Tích... Lúc này cô thật hy vọng cửa thang máy đóng lại đi cho rồi.

Cổ trăn định lại đầu óc, Băng Vũ quay sang nhìn Uyển Uyển cười: “Đúng rồi, đi thôi.”

Cô và Uyển Uyển cùng bước ra khỏi thang máy, vừa nghiêng người bước qua Lâm Quân Dật thì tay cô bị anh nắm kéo lại.

“Em không thấy anh sao?” Cổ tay cô bị xiết chặt đau đớn, lúc này cô mới phát hiện trong mắt anh đang bùng lên ngọn lửa của sự phẫn nộ, Băng Vũ thề, lần này cô tuyệt đối không hề trêu chọc anh.

Cục diện như thế này thì phải làm sao? Gian nan không lo né chẳng lẽ còn đòi một cái ôm nhiệt tình?

Trước mặt chính là vị hôn thê danh chánh ngôn thuận của anh, nếu cô nói: “Em rất nhớ anh!” Cô lập tức sẽ bị chết đuối trong biển nước bọt mất.

“Thực sự xin lỗi!” Dù gì đây cũng là công ty, anh cũng là tổng giám đốc, có tức giận gì thì cũng phải về nhà rồi tính. Băng Vũ cố gắng nhịn xuống, không nhìn Lâm Nhĩ Tích đang đứng phía sau anh, cười cười nói: “Tổng giám đốc Lâm, tôi không chú ý!”

Anh sững sờ một chút, sau đó lập tức nở nụ cười, đây là lần đầu tiên Băng Vũ phát hiện khi cười Lâm Quân Dật để lộ hàm răng trắng đều thẳng tắp, bởi vì từ trước đến nay anh chưa từng cười khoa trương đến vậy: “Giờ là mấy giờ rồi mà em mới đi làm? Em nghĩ là anh sẽ không làm gì được em sao?”

Hiện tại, không cần nhìn Băng Vũ cũng biết được phản ứng của Uyển Uyển lúc này.

“Tôi... trên đường kẹt xe!”

“Điện thoại cũng không nghe, anh còn nghĩ em lại chạy mất với gã nào khác nữa rồi chứ.” Lâm Quân Dật không hề để ý đến sự phản kháng của Băng Vũ, đẩy cô trở vào thang máy.

“Anh làm gì vậy?”

Anh bước vào theo, nói: “Anh chờ em sáng giờ, mười hai giờ rồi, đi thôi.”

“Đi đâu?”

Anh trừng mắt nhìn cô, như cô là một đứa ngốc, sau đó lớn tiếng nhấn từng chữ: “Đăng... ký... kết... hôn!”

Ngay lập tức nhiệt độ đại sảnh như tăng lên thêm mười độ, lưng Băng Vũ nóng toát mồ hôi, ánh mắt của những người chung quanh như muốn ăn tươi nuốt sống cô.

“Kết hôn?” Băng Vũ khiếp sợ nhìn Lâm Nhĩ Tích đứng bên cạnh anh, nhìn lại vẻ mặt nghiêm túc của anh, cô nuốt nước bọt, run giọng hỏi:

“Với ai?”

“?!”

Không đợi Băng Vũ thức tỉnh khỏi sự mê man mờ mịt, Lâm Quân Dật lập tức nhấn nút thang máy.

“Quân Dật!” Lâm Nhĩ Tích với đôi mắt mông lung đắm lệ ngược nhìn thẳng vào Lâm Quân Dật, dáng vẻ cô ta lúc này giống như một người phụ nữ cực kỳ nén nhịn, nhân nhượng vì lợi ích toàn cục vậy.

Cửa thang máy từ từ khép lại, Lâm Nhĩ Tích khẩn thiết nhìn anh: “Anh biết anh đang làm gì không? Anh không thể vì chính bản thân mình mà chừa đường lui sao?”

Khi cửa thang máy hoàn toàn khép lại, anh mạnh mẽ ôm Băng Vũ vào lồng ngực, chặt đến mức khiến cô khó thở.

Băng Vũ liếc thấy phía trên thang máy có camera, cô đổi lòng mà đẩy người anh ra.

Tính cách anh có chút chuyên quyền độc đoán, nhưng không đến mức trước mặt mọi người đẩy bản thân vào tình cảnh vô tình vô nghĩa, trừ phi anh đang muốn thông báo cho toàn công ty biết, anh không phải đang chơi đùa, mà là thật lòng đối với cô.

“Kết hôn... là anh tùy tiện buông lời đấy chứ?”

Từ túi áo vest, anh lấy ra một chiếc hộp tinh xảo, anh mở chiếc hộp ra, bên trong là chiếc nhẫn năm năm trước cô đã nhờ Liễu Dương trả lại cho anh.

“Anh...”

Không đợi Băng Vũ nói, anh đã nắm lấy bàn tay của cô, ngay ở ngón áp út anh đeo chiếc nhẫn vào. Anh đang dùng hành động để nói cho cô biết anh thật lòng đến mức nào.

“Có phải đã xảy ra chuyện gì không?”

“Không có việc gì hết!” Anh nói như không có chuyện gì.

Băng Vũ đã biết rõ câu trả lời, lúc này dù cho trời long đất lở đi chăng nữa anh cũng sẽ nói với cô: “Không có việc gì!”

Nhưng cô tin rằng, có thể làm anh đưa ra quyết định kết hôn đột ngột như vậy, chắc chắn là đã có chuyện gì đó xảy ra.

* * * * *

Nơi đăng ký kết hôn, trên mặt mỗi người phụ nữ đều thể hiện vẻ hạnh phúc, duy nhất chỉ có cô đang lôi kéo tay áo của anh, vẻ mặt lo lắng hỏi: “Ông nội anh có biết chuyện chúng ta kết hôn không?”

“Không liên quan đến ông ấy.”

“Anh có muốn suy nghĩ lại một chút nữa không?”

Anh đưa tay đến trước mặt cô: “Chứng minh nhân dân!”

Xem ra anh không cần suy nghĩ nữa! Từ túi xách Băng Vũ lấy ra giấy chứng minh nhân dân đưa cho anh.

Nhân viên làm thủ tục đăng ký nhìn hộ chiếu của anh, xong lại giương mắt nhìn anh: “Có giấy chứng nhận độc thân không?”

“Giấy chứng nhận độc thân?” Giọng nói khó tin của Lâm Quân Dật không ngừng vang vọng trong đại sảnh: “Nếu tôi đã kết hôn rồi thì đến đây làm gì?”

Nhân viên công chứng nghiêm nghị ngẩng đầu, vẻ mặt lộ rõ ý nói: ‘Anh vừa nói gì?’

Lâm Quân Dật nhìn những giấy chứng minh trong tay người khác, anh nghiêng rằng nghiêng lợi xiết chặt hộ chiếu đang ở trong tay mình, thật lâu sau mới áp chế được cơn nóng giận hỏi: “Ngoại trừ giấy chứng nhận độc thân, tôi còn cần mang theo giấy tờ gì nữa không?”

Nhân viên công chứng nói một chuỗi dài các giấy tờ cần đại sứ quán Mỹ phê duyệt, tóm lại chỉ có hai từ để diễn tả: ‘Phức tạp!’

Vừa nghe xong thì biết ngay là không thể hoàn thành thủ tục kết hôn ngay được.

Lâm Quân Dật vuốt vuốt lại hộ chiếu bỏ vào trong túi áo: “Anh phải đi đến đại sứ quán một chuyến, em muốn đi cùng anh hay là ở đây chờ anh?”

Băng Vũ suy nghĩ rồi nói: “Em sẽ tìm một chỗ gần đây ngồi chờ anh vậy.”

Anh dẫn cô đến một quán café, giúp cô gọi café, thanh toán xong hết anh mới rời đi.

Lúc anh đi, anh nhẹ nhàng hôn lên trán cô nói: “Anh sẽ trở về nhanh thôi.”

Café đã trở nên ngộp ngất, Băng Vũ chờ đến lúc trời đã sắp về chiều mà Quân Dật còn chưa quay lại.

Điện thoại của Băng Vũ đột nhiên vang lên, trên màn hình hiện lên một dãy số lạ.

Băng Vũ bắt máy.

“Cô Diêu, tôi là Âu Dương Y Phàm.”

Trong ấn tượng của Băng Vũ, đàn ông hảnh không nhiều chuyện như vậy chứ, hơn nữa loại đàn ông như anh ta...

“Anh Âu Dương tìm tôi có việc gì không?”

“Chúng ta có thể gặp nhau một lát không?”

“Ah... Vừa hay tôi đang ở quán café sân vườn Thủy Nhược, nếu anh tiện thì lại đây luôn đi?”

“Một mình cô à?”

“Đúng vậy! Lâm Quân Dật vì bận việc phải đi đến đại sứ quán rồi”

“Tôi biết rồi. Cô chờ tôi, hai mươi phút nữa tôi sẽ đến.”

Điện thoại cúp không quá hai mươi phút, Băng Vũ đã thấy Âu Dương Y Phàm với vẻ mặt tươi cười mê người có mặt tại quán, anh ta vẫn gần gũi như trước, chỉ có điều mất đi nét thông dong vốn có.

“Anh Âu Dương đây chắc là bận rộn nhiều việc lắm phải không?”

Anh ta nhận ra vẻ châm chọc của Băng Vũ, trên mặt cũng mơ hồ lộ ra vẻ bất đắc dĩ: “Cô có biết hôm nay xảy ra chuyện gì không?”

Băng Vũ lắc đầu, đây cũng chính là điều cô muốn hỏi.

“Quân Dật vừa mua cổ phiếu, hôm nay bắt đầu phiên giao dịch. Chưa tới một giờ mà cổ phiếu đó không ngừng rớt giá.”

“Tại sao lại như vậy?” Chiếc muống cà phê trong tay Băng Vũ rơi xuống, Lâm Quân Dật chẳng phải rất tự tin vào khả năng của bản thân sao? Làm sao anh ấy lại có thể nhìn nhận sai được?

Công ty hiện nay một phân tiền cũng không còn, tiền vay ngân hàng vẫn còn chưa trả, tình hình hiện nay mà nói có nghĩa là công trình sắp bị bắt phải ngừng thi công, rất nhanh thôi công ty anh sẽ phải tuyên bố phá sản, những tâm huyết và ước mơ mà anh đổ ra bấy lâu nay cũng sẽ tiêu tan như bong bóng xà phòng. Hơn nữa không biết những tài sản hiện nay của anh nếu bán đi có đủ tiền hoàn trả ngân hàng hay không nữa.

Băng Vũ hy vọng những điều này chỉ là ngẫu nhiên thôi.

“Chiều ngày hôm qua, Quân Dật đã đưa ra đề nghị hủy hôn ước, anh ấy đã nói với ông nội là: một đồng tài sản thừa kế anh ấy cũng không cần, dù thế nào thì anh ấy cũng vẫn sẽ kết với với cô.”

Đây rõ ràng là cuộc chiến giữa hai ông cháu mà, Lâm Lạc Hòe muốn anh chỉ còn hai bàn tay trắng, khi bước đến đường cùng rồi coi có phải quay về cầu xin ông ấy không. Còn Lâm Quân Dật thì dùng phương thức kết hôn để nói với ông mình: cho dù bước đến đường cùng thì anh cũng sẽ cưới cô.

Lâm Quân Dật luôn làm việc rất quyết đoán, lạnh lùng, cô đương nhiên hiểu rõ.

Nhưng mà đoạn tuyệt quan hệ với người thân duy nhất của mình, anh có thể làm được sao?

“Cô cứ nghĩ tôi nhiều chuyện đi cũng được, nhưng tôi thật sự không nghĩ rằng cô lại có thể làm cho hai người bọn họ quyết từ nhau. Như vậy cô mới cam tâm à?”

Băng Vũ ngồi thẳng lưng, điều chỉnh nhịp thở: “Tôi không hề ép Quân Dật làm như vậy, đó là quyết định của cá nhân anh ấy.”

“Cô nghĩ rằng đây là kết quả mà anh ấy muốn sao? Một ông lão bảy mươi tuổi chỉ còn duy nhất một người thân là anh ấy, trên người Quân Dật vẫn còn chảy cùng dòng máu với ông ấy. Cô có hiểu cái gì là cốt nhục tình thân không, đó là thứ vĩnh viễn không bao giờ gạt bỏ được... Nếu hôm nay Quân Dật không còn sự lựa chọn nào khác, tôi tin rằng anh ấy tuyệt đối sẽ không đưa ra quyết định đoạn tuyệt quan hệ với ông nội như thế.”

“Anh nghĩ rằng anh ấy sẽ nghe lời tôi nói sao, anh cũng biết tính tình của anh ấy rồi đó, căn bản là tôi không thể điều khiển anh ấy được.”

“Cô Diệu có phải đang khiêm tốn quá không? Theo tôi được biết chỉ cần một câu nói của cô thì dù là gì anh ấy cũng làm theo, không tin cô cứ thử xem.”

“Cám ơn anh đã quá khen, nhưng tôi sẽ không bao giờ rời xa anh ấy, bất luận như thế nào cũng không.”

Băng Vũ thốt ra với vẻ quả quyết cự tuyệt, cuối cùng Âu Dương Y Phàm cũng không thể tiếp tục duy trì vẻ phong độ nhã nhặn được nữa, anh ta thu hồi vẻ tươi cười: “Rốt cuộc cô muốn thế nào?”

“Tôi muốn thế nào à?” Băng Vũ nói: “Anh Âu Dương à, những vấn đề hôm trước anh hỏi, hôm nay tôi sẽ trả lời anh.”

“...”

“Khi Quân Dật tìm tôi, chờ đợi tôi, người đau lòng vì anh ấy là Lâm Nhĩ Tích, còn tôi đang ở một góc kín đáo chảy nước mắt chúc phúc cho anh ấy, chỉ mong anh ấy được hạnh phúc.

Khi anh ấy quỳ trên nền đất đau khổ cầu xin, người quỳ cùng với anh ấy là Lâm Nhĩ Tích. Còn tôi lúc đó đang ở bệnh viện do dự không biết có nên giữ lại đứa bé trong bụng hay không, bởi vì nó không có cha...

Khi Quân Dật đau khổ, tuyệt vọng, mất mát... người bên cạnh anh ấy là Lâm Nhĩ Tích.

Vậy còn tôi, khi tôi quần quai đau đớn vì khó sinh ở bệnh viện, khi con gái tôi cất lên tiếng gọi đầu tiên lại là ‘ba ba’, khi tôi nhận biết bao nhiêu ánh mắt lạnh lùng, kỳ thị tàn nhẫn của người đời, khi tôi vì sinh tồn đã dẹp bỏ hết lòng tự tôn của mình... Những lúc đó, ai ở bên cạnh tôi?

Tôi cũng chỉ là một người phụ nữ, thấy những đôi tình nhân đang sánh bước bên nhau ngọt ngào thân mật, vợ chồng ân ái yêu nhau, tôi cũng ao ước có được bờ vai của một người đàn ông để tôi dựa dẫm, vậy thì vì cái gì mà tôi phải một mình nuôi lớn con bé? Vì tôi yêu Quân Dật!

Tôi chấp nhận những lời bàn tán, hiểu lầm, nhục mạ là vì cái gì? Là vì mong anh ấy có thể hạnh phúc vẹn toàn bên cạnh người phụ nữ mà anh ấy chọn!”

Đôi khi không phải cô kiên cường, chỉ là cô không dám đối mặt với sự đau khổ của mình.

Hơn một ngàn đêm, cô không dám nhớ lại những ngày tháng hạnh phúc ngọt ngào đã qua trong cuộc đời mình, không ngừng tự nhủ với bản thân ‘mọi thứ đã là dĩ vãng’.

Hơn một ngàn buổi sáng thức giấc, cô cũng không dám nhớ tới những chuyện đã xảy ra ngày trước, chỉ có thể nói với bản thân vẫn còn có ngày mai.

Còn sống, là bởi cô không có quyền lựa chọn cái chết.

Kiên cường, là sự nếm trải tổn thương sâu sắc mới có thể có được.

Băng Vũ cắn răng không để những giọt nước mắt chảy ra, cô hít sâu nhiều lần, ép bản thân không được nhớ lại quá khứ tan nát cõi lòng đã qua đi.

“Hôm nay, nếu Lâm Quân Dật vẫn day dứt, khó xử như năm năm trước, tôi cũng vẫn sẽ như thế, không chút do dự buông tha cho anh ấy, yên lặng rời khỏi anh ấy... Nhưng, chỉ cần anh ấy yêu tôi, chưa từng thay đổi, tôi tuyệt đối sẽ không rời khỏi anh ấy! Dù anh ấy chỉ còn lại hai bàn tay trắng, tôi cũng sẽ ở bên cạnh anh ấy, không ai có thể chia cách hai chúng tôi!”

Bởi vì Băng Vũ quá mức kích động, nên cô không hề chú ý rằng nét mặt Âu Dương Y Phàm đang có vẻ mặt hoảng hốt, đến khi cô nghe được thanh âm khàn khàn từ phía sau vang lên...

“Anh yêu em, chưa từng thay đổi!”

Lúc đó, cô mới giật mình, ý thức được phía sau đã có người đứng yên thật lâu nghe cô nói.

Giọng nói cảm động, hơi thở quen thuộc...

Băng Vũ xoay người, ánh mắt nhìn nhau, tâm linh va chạm, chỉ cần cả đời có thể nhìn nhau như thế, dù là đau khổ bao nhiêu, cô cũng chấp nhận.

Thứ cô muốn chỉ đơn giản như vậy thôi.

Đối mặt với anh, tâm hồn yếu đuối của cô không thể che giấu, nước mắt cô tuôn rơi từng giọt, từng giọt.

Trả giá nhiều như vậy, chỉ để nghe được một câu nói: “Anh yêu em!”

Là ai nói: Tuổi trẻ chỉ nghĩ là bản thân đã đủ trưởng thành, nghĩ rằng tình cảm kia có thể kiên trì, bền chặt đến trọn đời.

Là ai nói: Đến hôm nay, khi tất cả những lời thề non hẹn biển đều trở thành lừa gạt, cô mới hiểu: mười bảy tuổi còn rất non nớt!

Cô yêu anh, từ khi cô mười lăm tuổi đến khi cô hai mươi lăm tuổi.

Anh yêu cô, từ khi anh bảy tuổi đến năm anh hai mươi bảy tuổi...

Anh xắn tay áo vest, kéo tay áo sơ mi xuống nhẹ nhàng lau nước mắt cho cô, dùng giọng nói dịu dàng như đang dỗ dành Tư Tư nói với cô: “Em khóc trông rất uất ức! Y Phàm ăn hiếp em sao?”

“Sao anh trở lại nhanh vậy?” Vừa nghe được giọng nói của anh, Băng Vũ lấy lại sự kiên cường, giống như cô đang thừa nhận lời anh nói.

Cô dụi dụi nước mắt vào tay áo của anh, hít hít mũi hỏi: “Các người đang thông đồng để thử tôi phải không?”

“Lúc này Y Phàm vừa điện thoại cho anh hỏi anh đang ở đâu, có đang ở cùng với em không? Anh đoán chắc là Y Phàm sẽ tìm em.” Anh ôm bả vai của cô, nhìn về phía Âu Dương Y Phàm đang ngồi đối diện: “Trong ấn tượng của tôi, cậu không phải là người thích xen vào chuyện của người khác.”

“Về sau chuyện tình cảm của anh và Nhĩ Tích, em sẽ không can thiệp nữa!”

Lâm Quân Dật cười nhẹ, dùng giọng điệu trêu chọc hỏi: “Chẳng phải cậu đang can thiệp đó sao?”

Âu Dương Y Phàm cúi đầu không nói gì.

Lâm Quân Dật vẫn giữ vẻ tươi cười ở khóe miệng, tay đang ôm bả vai cô nói lỏng một chút.

Sau đó, anh chậm rãi thu hồi cánh tay đang đặt lên vai cô, hít thật sâu một hơi thuốc, mỗi một hơi thở đều thả ra một làn khói nồng đậm.

Lâm Quân Dật và Âu Dương Y Phàm bình tĩnh đối diện nhau, không khí trở nên trầm lặng nhưng lại có sóng ngầm mãnh liệt.

Một lát sau, Âu Dương Y Phàm thâm trầm liếc nhìn Băng Vũ một cái, đánh vỡ bầu không khí yên lặng: “Thật sự không thể cho nhau một lối thoát sao?”

Lâm Quân Dật thả ra một làn khói thuốc, xoa xoa trán, chậm rãi nói: “Tôi cứ nghĩ, đối với bất kì phụ nữ nào cậu cũng không thật lòng và không có bất cứ người phụ nữ nào có thể làm cho cậu bận tâm chứ.”

“Nếu như anh đối xử với cô ấy tốt một chút, em có thể sẽ như vậy.”

Cuối cùng Băng Vũ cũng hiểu được nguyên nhân khiến Âu Dương Y Phàm hết lần này đến lần khác xen vào chuyện giữa cô và Quân Dật. Bất gặp biểu hiện có vẻ lảng tránh nơi Y Phàm, Băng Vũ bắt đầu tán thưởng anh ta, tán thưởng cho tình yêu không chút tính toán của anh ta!

Yêu phải vị hôn thê của bạn thân, biết rõ là không thể, càng không nên, cho nên Y Phàm đem tình cảm của bản thân chôn dấu tận đáy lòng, dốc hết sức lực để người anh ta yêu có được hạnh phúc.

Một người đàn ông tốt như vậy nếu Lâm Nhĩ Tích bỏ lỡ, nhất định sẽ hối hận cả đời.

“Thực sự xin lỗi...” Lâm Quân Dật áy náy nói: “Bên cạnh cậu chưa bao giờ thiếu phụ nữ, tôi nghĩ đối với cô ấy cậu cũng chỉ là nhất thời si mê thôi.”

“Nhất thời cũng thế mà cả đời cũng vậy, em mãi mãi cũng không phải là người cô ấy cần... Em chỉ muốn giúp đỡ cô ấy hết mình để cô ấy đến được với người cô ấy lựa chọn, nhưng cuối cùng anh vẫn chọn người phụ nữ khác.”

“Cậu nên sớm nói cho tôi biết.”

Âu Dương Y Phàm cúi đầu uống một ngụm café, nở nụ cười chua xót: “Nếu vậy anh sẽ càng không cho cô ấy cơ hội.”

Một lát sau, Âu Dương Y Phàm ngẩng đầu nhìn Băng Vũ, trong mắt anh ta hiện lên sự lý giải cùng với thông cảm: “Tôi cứ nghĩ Quân Dật không hiểu tình yêu là gì, không biết quý trọng Nhĩ Tích, nhưng hôm nay tôi mới biết được... bởi vì có người đáng để anh ấy quý trọng hơn Nhĩ Tích, thật lòng yêu anh ấy hơn Nhĩ Tích... Nếu tôi là anh ấy, tôi cũng sẽ lựa chọn như vậy.”

Lâm Quân Dật nói: “Lời nói này của cậu có rất nhiều phương thức lý giải!”

“Theo anh thì nên lý giải như thế nào?”

“Mặc kệ lý giải như thế nào, tôi lại cho rằng Nhĩ Tích không đáng để cậu yêu, cô ấy không như cậu nghĩ đâu.”

“Đó là vì anh không hiểu cô ấy, thực sự cô ấy không kiên cường như vẻ ngoài, Nhĩ Tích vì anh mà không thể không nhẫn nhịn, cô ấy hy vọng có thể là một người phụ nữ hoàn mỹ đứng bên cạnh anh, mà anh thì chưa một lần nhìn thấy sự hoàn mỹ đó của cô ấy!”

“Cậu sai rồi! Có một loại phụ nữ, dù hàng ngày dùng sự giả dối để lừa cậu, cậu đều cảm thấy đó là sự chân thành. Có một loại phụ nữ, cho dù mỗi lời cô ấy nói cậu đều biết rõ ràng là sự thật nhưng cậu vẫn cảm thấy cô ấy giả dối.”

Lý luận tình yêu của Lâm Quân Dật đã đạt tới cảnh giới nhất định rồi, Băng Vũ cố gắng phân tích nhưng vẫn không thể nào hiểu được. Thấy Âu Dương Y Phàm cũng có biểu hiện kỳ lạ, cô đoán rằng anh ta nhất định cũng không hiểu được.

Nói thật, hai loại phụ nữ mà Lâm Quân Dật vừa nói thì loại nào cũng đáng sợ.

Băng Vũ rất không tình nguyện thừa nhận một loại trong đó là cô, nhưng ngẫm nghĩ kĩ lại, khi ở bên cạnh anh cô nói dối cũng không phải là ít.

Là ai đã nói tình yêu nhất định phải có nền tảng là sự tin tưởng, tình cảm mà Quân Dật giành cho cô chính là dấu đã trải qua biết bao nhiêu lời dối trá của cô mà vẫn kiên định, một lòng chưa bao giờ thay đổi.

Băng Vũ nhẹ nhàng kéo ống tay áo của Lâm Quân Dật, ghé vào tai anh nói nhỏ nhẹ: “Sự lừa dối đối với anh mà nói không là gì cả sao?”

Anh dập tắt nửa điếu thuốc lá còn lại, ý vị uyên thâm trả lời: “Có vài thứ, so với sự giả dối còn đáng sợ hơn.”

Tiếp theo, anh xoa người gọi nhân viên phục vụ: “Thêm một ly café nữa.”

Băng Vũ vội vàng ngăn cản nói: “Dạ dày của anh không tốt, anh không nên uống café, đổi lại sữa đi.”

Chữ ‘được’ của Lâm Quân Dật vừa dứt, ngay lập tức Âu Dương Y Phàm giật mình nhìn anh hỏi: “Là ai nói đàn ông trước mặt nhiều người uống sữa là sự sỉ nhục?”

“Ai nói?” Lâm Quân Dật còn ra vẻ rất vô tội hỏi lại.

“Không nhớ rõ! Hai người ngồi đây đi, tôi còn có chút việc.” Sau khi đứng dậy, Âu Dương Y Phàm cúi đầu nhìn Băng Vũ và Quân Dật một lần nữa, nhả nhặn nói: “Đã rất nhiều lần em nghĩ mãi mà không thông, vì nguyên nhân gì mà Nhĩ Tích không thể chạm vào trái tim anh được, hôm nay em đã hiểu. Quân Dật, đúng là tình yêu thì nên như vậy.”

12. Chương 23-24

Âu Dương Y Phàm đi rồi, bóng dáng lúc anh ta rời đi nhìn ra có chút cô đơn, bây giờ Băng Vũ mới phát hiện con người anh ta cũng không phải là loại công tử đào hoa phong lưu phóng khoáng lưu tình khắp nơi như trong mắt người khác. Bề ngoài anh ta mang một vẻ phong lưu, nhưng bên trong lại có một trái tim với tình cảm chân thành tha thiết.

Lâm Nhĩ Tích thật sự không xứng đáng với Âu Dương Y Phàm, ông trời nên để cho anh gặp được một người con gái tốt hơn!

Băng Vũ nhận lấy ly sữa vẫn còn đang tỏa ra một làn hơi nóng từ nhân viên phục vụ, cô đặt ly sữa trước mặt anh: “Ông nội của anh đoạn tuyệt quan hệ với anh à?”

“Không phải... là anh đoạn tuyệt quan hệ với ông ấy.” Giọng nói của anh bình tĩnh nhưng lại cực kỳ kiên quyết, nghe qua dường như anh không hề quan tâm một chút nào, tựa như mọi thứ với anh đều chẳng là gì cả.

“Thật ra anh không nên đem sự việc làm căng đến vậy, đối với em có danh phận hay không cũng không quan trọng!”

“Đều chiều theo ý em!”

Đến lúc này mà anh vẫn còn tâm tư để dỗ cô.

Băng Vũ cười tròng mắt với anh: “Em đang nói chuyện nghiêm túc với anh đó.”

“Uhm! Nghiêm túc... Đại sứ quán nói có một vài tư liệu cần kiểm tra thêm, nên phải chờ vài ngày nữa.”

“Đã chờ được nhiều năm như vậy rồi, cũng không cần gấp rút quá làm gì, chờ thêm mấy ngày nữa thì đã sao.”

Băng Vũ chuyên tâm quấy cà phê, cô nhìn dòng cà phê đen trong tách gợn sóng, một vòng rồi lại một vòng bất luận có khuấy đảo đến thế nào cuối cùng cũng vẫn quay vòng quanh một điểm trung tâm, cũng sâu thẳm tựa như đôi mắt anh vậy.

“Anh và ông nội không thể nào ngồi xuống từ từ bình tĩnh mà nói chuyện sao?”

“Anh và ông hoàn toàn không có cách nào nói chuyện được với nhau. Ông vốn nghĩ rằng anh ở lại Lâm gia hết lần này đến lần khác nhân nhượng ông chỉ vì muốn có được tài sản của ông. Trong mắt ông chỉ có tiền tài, quyền thế, ông nghĩ là chỉ cần có những thứ ấy thì có thể nắm được tất cả mọi thứ ở trong tay!”

“Vậy anh ở lại Lâm gia, hết lần này đến lần khác nhượng bộ ông là vì cái gì?”

Mi mắt Lâm Quân Dật rũ xuống, anh không trả lời.

“Bởi vì đến cuối cùng thì ông vẫn là người thân duy nhất của anh, là ông nội của anh, có đúng không?”

Anh vẫn trầm mặc như trước.

Tính cách anh và cô hoàn toàn khác nhau, anh có thể sẽ giấu đi tất cả mọi việc với cô, nhưng sẽ không bao giờ nói dối cô.

Nếu anh đã không muốn cô biết chuyện gì, thì có đánh chết anh cũng không hé miệng, chứ không bao giờ giống như cô, mở to mắt mà nói dối anh hết lần này đến lần khác.

Cho nên sự trầm mặc của anh vào lúc này, chính là câu trả lời.

Âu Dương Y Phàm nói rất đúng, có những thứ không làm cách nào mà xóa bỏ hết được, cốt nhục tình thân là thứ không thể hờ hững, sự lựa chọn này đối với anh là quá khó khăn!

“Anh thực sự cho rằng ông nội không cần anh sao? Nếu anh không phải là người thân còn lại duy nhất của ông, thì anh có chết đói ở đầu đường xó chợ ông cũng sẽ không để ý đến anh sao? Nếu không phải là vì ông cần một người nối nghiệp thay ông giải quyết mọi việc, thì ông cũng sẽ không đào tạo anh sao?”

“Băng Vũ! Em suy nghĩ nhiều quá rồi.”

“Anh là vì cố ý chọc giận ông nên mới nói như vậy đúng không? Mà anh cũng biết chắc chắn rằng ông nhất định sẽ tức giận, cho nên anh mới nói như vậy.”

Lâm Quân Dật sững sờ một chút, sau đó anh nhanh chóng lấy lại tinh thần, rồi nắm chặt tay Băng Vũ.

“Được rồi, nếu em đã nhất định phải biết, anh sẽ nói cho em nghe: Lúc ba anh qua đời, đã đem tay anh đặt vào lòng bàn tay ông... ông nội không nói gì, chỉ là không ngừng ho khò khè, ho đến mức bàn tay đang cầm tay anh không ngừng run rẩy, nhưng đến cuối cùng ông cũng không buông bàn tay anh ra.”

Anh hít một hơi thật sâu, ngừng lại một lát rồi tiếp tục nói: “Những năm gần đây, anh rất ít khi về nhà, đôi lúc trở về, ông cũng không bao giờ chủ động nói chuyện với anh, có khi một tháng anh và ông cũng không nói với nhau được câu nào, gặp mặt ngay cả chào hỏi cũng không có, có khi anh và ông chưa kịp nói hết hai câu thì đã bắt đầu khắc khẩu... Nhưng mà, dù anh có về muộn như thế nào, thì đèn trong thư phòng ông vẫn luôn luôn sáng, khi anh vào nhà thì đèn mới tắt. Anh thực sự rất thích thứ ánh sáng ấm áp, nó cũng giống như ánh mặt trời soi rọi bóng tối trong lòng anh, chiếu sáng cuộc sống vô nghĩa, mịt mờ của anh. Cho nên anh vẫn thường ngồi ở ngoài cửa nhà, để nhìn ngọn đèn ấy, đến bình minh mới thôi...”

“Anh biết rõ là ông đang đợi anh?”

“Anh biết, đối với ông, ngay cả chỉ liếc mắt qua một cái thôi cũng khiến anh có cảm giác vô cùng mỗi một... Nếu không vì ngọn đèn đó, anh đã sớm đoạn tuyệt quan hệ với ông rồi, căn bản sẽ không chờ cho đến ngày hôm nay đâu.”

Băng Vũ đã hiểu được mọi chuyện, hai người họ thật sự không phải oán hận nhau, mà đơn giản chỉ là không thể dung hòa, bản tính lạnh lùng, quả quyết giống nhau đã khiến cho hai người họ đối chọi gay gắt ngay cả khi ở cùng nhau dưới một mái nhà.

Ở trong mắt của hai người họ, không có đúng sai, chỉ có thắng thua!

Nhưng sâu thẳm trong nội tâm họ vẫn luôn quan tâm đến nhau. Đặc biệt là Lâm Quân Dật, anh luôn rất quan tâm đến suy nghĩ của người khác, cho nên mặc dù cá tính của anh vô cùng mạnh mẽ, quả quyết, nhưng cũng có một số mặt anh vẫn rất yếu đuối, nhất là trong thế giới tình cảm.

Băng Vũ uống một hớp lớn cà phê, một hương vị đắng chát tràn ngập miệng cô, lúc này, cô mới chợt nhớ mình đã quên cho đường.

Lâm Quân Dật cười cười, lấy ly cà phê trong tay cô ra, sau đó lại đặt ly sữa vào tay cô: “Băng Vũ? Em đừng suy nghĩ nhiều nữa, có một số việc cần thời gian để thay đổi, cũng có một số người cũng cần có thời gian để thông suốt... Một ngày nào đó, ông cũng sẽ nhận ra sự sai lầm của mình!”

“Nếu ông vĩnh viễn vẫn không nhận ra sự sai lầm của bản thân ông thì sao?”

Anh tựa lưng vào ghế ngồi: “Dù sao thì anh vẫn đúng.”

Đang muốn nói tiếp, điện thoại của Băng Vũ đột nhiên lại vang lên, không hiểu vì sao lúc này khi nghe được tiếng chuông điện thoại lòng cô lại thấy phiền chán, càng ngày cô càng oán hận công nghệ thông tin vì sao lại nhanh chóng phát triển đến thế. Khi cô nhìn đến cái tên đang hiện trên màn hình, vào lúc này cô đã hoàn toàn hiểu được tình huống vào cái đêm kia tại sao Lâm Quân Dật phải đem điện thoại ra ngoài ban công để nói chuyện. Giờ phút này Băng Vũ vô cùng vô cùng muốn đem chiếc điện thoại vất đi càng xa càng tốt, đáng tiếc...

Băng Vũ giương mắt xấu hổ nhìn anh, hiện tại, cô không biết nên nhận hay từ chối cuộc gọi đến này nữa.

Dường như nhận ra sự khác thường của cô, anh giật lấy chiếc điện thoại trên tay cô, dùng ánh mắt lạnh lùng nhìn cái tên hiển thị trên màn hình, sau đó chuyển sang nhìn cô, nhìn chằm chằm vào mặt cô thật lâu, anh mới đưa điện thoại lại cho cô, lặng lẽ cúi đầu tập trung uống cà phê.

Băng Vũ dùng hết khí lực ấn vào phím nhận cuộc gọi, cô cảm giác như mình vừa ấn vào cái nút kích thuốc phát nổ, chờ đợi thế giới bị hủy diệt.

“Em đã từ buổi họp lớp về rồi à?” Giọng nói của Ngô Hàng truyền ra trong điện thoại có mang theo sự chờ mong.

“Vâng.”

Ngô Hàng dừng lại một chút rồi tiếp tục hỏi: “Em đã gặp anh ta sao?”

“Vâng.”

Băng Vũ giương mắt nhìn Lâm Quân Dật bên cạnh, lúc này anh đang uống cà phê, những ngón tay đẹp như điêu khắc đang nhẹ nhàng nâng tách cà phê lên, đưa đến môi, quả thật hai từ ‘tao nhã’ hoàn toàn không thể miêu tả được sự mê hoặc lòng người của động tác ấy. Anh trầm tĩnh như thế, nhưng lại không cho người khác cảm giác lạnh nhạt, mà giống như anh đang ẩn giấu một loại khí thế sắc bén, khiến cho trái tim người khác cảm thấy lạnh giá.

Ngô Hàng hỏi: “Em vẫn... muốn ở bên cạnh anh ta sao? Tại sao em lại không thể cho anh một cơ hội!”

“Em thật sự xin lỗi anh, Tư Tư cần là một người cha thật sự.”

Băng Vũ nghĩ, cô nên từ chối một cách khéo léo để giữ lại một chút tự trọng cho Ngô Hàng, nhưng khi cô thấy Lâm Quân Dật đột nhiên ngẩng đầu, đáy mắt anh đang chứa đựng sự phẫn nộ như muốn phát nổ ngay lập tức, cô mới nhận ra rằng mình đã nói sai, nhưng bây giờ muốn rút lại lời thì cũng không thể được nữa rồi.

Nghe được từ đầu dây bên kia truyền đến một thanh âm suy sụp: “Vậy được rồi, lần này anh hy vọng em sẽ không chọn sai một lần nữa...”

Băng Vũ không dám nói thêm điều gì nữa, cô nói lời tạm biệt, rồi nhanh chóng dập điện thoại.

Vừa định giải thích với Lâm Quân Dật, thì đột nhiên cô nghe giọng anh trầm tư hỏi: “Bởi vì Tư Tư cần một người cha thật sự ư? Lần sau, lúc em nói những lời này có thể đừng nói trước mặt anh không?”

Giọng anh tuy không quá lớn, nhưng cũng đủ để mọi người xung quanh nghe được.

Băng Vũ nhỏ giọng giải thích: “Ý em không phải như vậy...”

Anh nhìn lướt qua những người khách đang ở gần họ trong quán cà phê, cố gắng đè thấp giọng, nhưng sự tức giận của anh vẫn chưa thuyên giảm: “Anh không cần biết là em có ý gì, anh chỉ muốn biết em và hắn ta là quan hệ gì!”

Tim của Băng Vũ nhanh chóng bị nỗi đau khổ chèn ép, toàn bộ thế giới giống như là vừa từ trong cơn ác mộng mà bừng tỉnh vô cùng hỗn loạn.

Tại một quán cà phê thơ mộng thế này, Băng Vũ không tìm được lời nào để giải thích với anh, cô lại càng không có tâm trí nào để mà tranh luận với anh, cô đứng dậy bước vội ra cửa.

Vừa mới chạy ra khỏi quán cà phê, anh lại đột nhiên ôm chặt cô từ phía sau, không hề kiêng dè mà ôm ngang người cô, rồi đẩy cô vào hàng ghế sau xe anh, sau đó anh cũng ngồi vào cùng cô.

Băng Vũ bị anh khóa chặt giữa hai cánh tay khiến cô không thể cử động, cô tức giận đưa tay ra đánh mạnh vào vai và ngực anh: “Em đã sinh con cho anh, em đã chờ đợi anh, em nghĩ rằng anh có thể hiểu được tấm lòng của em, nhưng căn bản là anh không hiểu gì hết! Ở trong mắt của anh, em chỉ là một người phụ nữ tìm một người đàn ông để kết hôn thôi sao!”

“Anh sai rồi! Anh không nên nói như vậy...? Mỗi lần em gọi điện thoại cho anh ta trước mặt anh là lại khiến anh tức giận đến phát điên, nhưng anh lại không có quyền gì mà ngăn cản, anh chỉ có thể chịu đựng...” Giọng nói của anh như giọt mưa rơi xuống từ thiên không, từng giọt mơ mơ hồ hồ không xác định được.

Ngọn lửa phẫn nộ của cô bị lời nói của anh dập tắt nhanh chóng, cánh tay đang giơ lên ở không trung của cô sau khi dừng lại một khắc, rồi mạnh mẽ ôm lấy thắt lưng anh.

“Băng Vũ!” Anh ôm cô, hơi thở anh hỗn loạn: “Anh muốn cưới em?! Anh muốn tất cả mọi người đều biết, em là của anh”

“Anh có biết không? Đã yêu anh rồi, em hoàn toàn không có cách nào đi yêu thêm một người nào khác nữa...”

Trời đang độ cuối xuân bước dần sang đầu hạ, cảnh liễu rủ đang phấp phới bay trong gió, những bãi cỏ xanh xanh thơm ngát, hương vị tươi mát đó làm cô không khỏi nhớ đến những ngày tháng hạnh phúc ngắn ngủi đã qua kia.

Cô và anh ôm chặt lấy nhau, lúc này đây, hai người sẽ mãi mãi không chia lìa.

* * * * *

Vì chưa đến giờ hẹn với Liễu Dương, Băng Vũ và Lâm Quân Dật vào một cửa hàng thời trang trẻ em mua quần áo cho Tư Tư.

Vào cửa hàng thời trang trẻ em, Lâm Quân Dật không hề nói một câu nào, dường như đang cẩn thận nghiên cứu từng loại quần áo, cuối cùng anh đứng trước một bộ quần áo trẻ con đáng yêu, ngây ngốc nhìn thật lâu, ngón tay dài nhỏ của anh mơn trớn trên những viên đá có màu sắc sắc sỡ được đính bên ngoài chiếc áo, từng viên thủy tinh sáng lấp lánh tựa như từng giọt từng giọt nước mắt đang rơi xuống không ngừng ...

Khi tính tiền, anh theo thói quen rút ra trong ví chiếc thẻ tín dụng màu vàng, nhưng sau đó anh lại thanh toán bằng tiền mặt.

“Ngân hàng sẽ không đóng băng tài khoản của anh nhanh đến thế chứ?” Băng Vũ khó hiểu hỏi anh.

“Hiệu suất làm việc của ngân hàng tất nhiên không nhanh đến vậy, nhưng ông nội luôn luôn hành động rất nhanh chóng và quyết đoán, tuyệt đối sẽ không cho anh một cơ hội để trở mình.”

Đúng vậy, với Lâm Quân Dật mà nói, nếu các tài khoản của anh còn có khả năng thanh khoản, chắc chắn rằng anh hoàn toàn sẽ có cách để bắt đầu lại một lần nữa.

Hai người đứng thật là quá hiểu nhau.

Băng Vũ không khỏi than vãn một chút: “Rõ ràng là người thân, tội gì phải trở thành biết người biết ta....”

Anh cười lạnh: “Anh và ông cũng không hiểu nhau lắm đâu, ông không hiểu suy nghĩ của anh, anh căn bản cũng không thể đoán được ông đang suy nghĩ gì cả.”

Băng Vũ kéo cánh tay anh, nhìn anh nở nụ cười ngọt ngào: “Chúng ta đánh cuộc thử xem Liễu Dương có nhận ra anh không nhé, em cược với anh, cậu ấy nhất định không nhận ra anh....”

Khi đến công ty Liễu Dương, thì cô ấy đã đứng đợi từ trước.

Băng Vũ xuống xe nhìn Liễu Dương rồi vẫy tay, cô ấy cũng cười rồi vẫy tay lại với Băng Vũ, tay vẫy được một chút liền dừng lại giữa không trung.”

Băng Vũ quay đầu thì thấy Lâm Quân Dật đã mở cửa xe bước xuống.

“Dương, đây là sếp của tớ, Lâm Quân Dật.”

“Sếp? Cậu... cậu... nói người này...” Biểu hiện trên gương mặt của Liễu Dương thật giống với màn quay chậm trên TV, không tin, trầm tư, hoài nghi, mờ mịt... những biến chuyển vô cùng chậm rãi.

“Uhm!” Băng Vũ gật đầu thật mạnh, Lâm Quân Dật thì không nói gì, chỉ thản nhiên mỉm cười.

Liễu Dương cẩn thận nhìn Băng Vũ và Lâm Quân Dật, giật mình tỉnh ngộ: “Có phải là Trần Lăng không?”

“Đã lâu không gặp.” Anh và Liễu Dương bắt tay nhau, đồng thời anh nhìn Băng Vũ bĩu môi một cách khinh bỉ: “Anh nên nói với em như thế nào đây?”

Liễu Dương cũng nhìn cô bằng ánh mắt khinh bỉ: “Cái này mà cậu gọi là chỉ có vẻ ngoài giống nhau ư? Mắt cậu không bị gì đấy chứ?”

“Đó là vì cậu không nhìn thấy lúc anh ấy biến thái thôi.” Băng Vũ nhỏ giọng nói thầm.

Liễu Dương hơi hơi sững sốt, dường như nhớ đến điều gì đó, nụ cười trên mặt tắt hẳn: “Nghe nói anh đã đính hôn nhiều năm rồi, vị hôn thê của anh có khỏe không?”

Băng Vũ biết Liễu Dương bất bình thay cô, Băng Vũ khẽ kéo tay Liễu Dương, không muốn cô bạn nói thêm gì nữa.

Người ngu ngốc cũng biết Liễu Dương đang nóng giận, Lâm Quân Dật nhẹ giọng đằng hắng, thái độ vô cùng lịch sự mở cửa xe tạo tư thế mời.

“Lên xe rồi nói sau.”

“Không cần, tôi còn có việc.”

Băng Vũ cuống quýt giữ chặt tay Liễu Dương: “Dương, cậu đừng như vậy....”

“Loại đàn ông như vậy xứng đáng để cậu hy sinh bản thân ư? Cậu đã quên lúc trước vì sao lại rời xa anh ta à?”

“Tớ không quên... là tớ hiểu lầm anh ấy, người anh ấy yêu là tớ.” Băng Vũ giơ ngón tay áp út đã được đeo nhẫn lên trước mặt Liễu Dương: “Bọn tớ vừa mới từ chỗ đăng ký kết hôn về, sau này có thời gian, tớ sẽ từ từ giải thích với cậu.”

Trở về ngôi nhà của cô và Liễu Dương, trong nhà ấm áp, bốn người cùng nhau ăn cơm, trò chuyện về cuộc sống, nói về chuyện xưa, Băng Vũ kể cho anh nghe những chuyện vui vẻ khi cô sống cùng với Liễu Dương, anh chăm chú lắng nghe, so với lúc họp còn chuyên tâm hơn, đôi lúc còn tỏ ra vẻ ngưỡng mộ. Mỗi khi nói đến Tư Tư, anh đều cúi đầu nhìn con bé, khiến Băng Vũ không thể nào nhìn rõ vẻ mặt của anh...

* * * * *

Có thể trở thành một thần thoại trong giới đầu tư, quả nhiên phong cách làm việc của Lâm Lạc Hòe cũng mạnh mẽ và quả quyết hơn hẳn người thường.

Sáng sớm hôm sau, Băng Vũ và Lâm Quân Dật vừa đến công ty, khác với hình ảnh ngăn nắp ngày thường, hôm nay, văn phòng trở nên hỗn loạn. Những chủ thầu chẳng những vì những khoản nợ của công trình mà đòi đình công, mà còn giật dây cho các công nhân đến công ty đòi lương. Những nhà cung cấp vật liệu xây dựng trước đó thỏa thuận sau khi hoàn thành công trình mới nhận tiền vật liệu thì nay cũng thất hứa. Lâm Quân Dật ở phòng họp nói chuyện với bọn họ suốt một ngày, thái độ của bọn họ cực kỳ kiên quyết, dù Lâm Quân Dật có đưa ra phương án giải quyết tốt như thế nào, bọn họ nhất định yêu cầu phải thanh toán bằng tiền mặt, không bàn bạc thêm nữa, điều này có thể thấy rằng có sự tác động từ phía khác.

Ngày thứ ba, một tòa soạn đã cho phát hành một bài báo với tiêu đề công ty gặp vấn đề trong việc điều động vốn, sắp phá sản. Sau khi tin tức được đưa ra, ngay lập tức bộ phận kinh doanh trở nên hỗn loạn, có rất nhiều khách hàng yêu cầu trả nhà, cũng yêu cầu hoàn trả lại số tiền đã đặt cọc trước đó ngay lập tức, nếu không họ sẽ kiện lên tòa án. Lâm Quân Dật tìm mọi cách để xoay vòng vốn, nhưng đáng tiếc không ngân hàng nào chấp nhận cho công ty vay vốn, giám đốc Trương còn gọi điện thoại đến, nhờ Băng Vũ nhắn với Lâm Quân Dật là gần đây tổ chuyên án đang âm thầm điều tra lão ta, hình như là do khoản tiền đã cho công ty vay lúc trước.

Lâm Quân Dật mỗi ngày đều phải đối phó với hàng loạt các tình huống đột ngột phát sinh, dường như cuộc sống của anh không một ngày bình yên, chỉ trong một thời gian ngắn, sắc mặt của anh trở nên rất kém, thân mình gầy hốc đi.

Buổi tối, Băng Vũ dỗ Tư Tư ngủ, sau đó cô đến thư phòng nhìn anh, thì thấy anh đang uống thuốc: “Anh đau dạ dày à? Em đưa anh đến bệnh viện nha.”

“Anh không sao.”

“Nhưng mà...”

“Bệnh của anh, anh hiểu. Gần đây do áp lực quá lớn, nên anh không ăn được gì cả, uống thuốc rồi sẽ không sao.”

“Ngày mai em đưa anh đến bệnh viện kiểm tra, nếu không em sẽ rất lo lắng...”

Anh kéo mạnh tay cô, cô loạng choạng ngã vào lòng anh, vẫn chưa kịp định thần, thì môi anh đã áp lên môi cô.

Ban đầu, anh hôn rất dịu dàng, đem bao nhiêu sự sầu lo của cô vứt bỏ, dần dần nụ hôn càng kịch liệt hơn, trong lòng Băng Vũ trở nên nhộn nhạo như bông hoa đang vương vãi thành những cánh nhỏ vụn.

Lúc này, thời gian như ngừng trôi, tất cả mọi chuyện đều không còn quan trọng...

Nụ hôn chấm dứt, anh dùng thanh âm mơ màng hỏi cô: “Có phải em thấy anh vô dụng lắm phải không? Chỉ trong một thời gian ngắn đã bị ông làm cho không còn đường để đi!”

“Không! Em tin anh rằng anh có thể giải quyết tốt mọi chuyện.”

“Em thấy anh có thể đấu được với ông nội không?”

Băng Vũ nhẹ nhàng hôn lên tóc anh, mặt anh: “Cùng lắm thì đóng cửa công ty, làm lại một lần nữa. Ông nội cũng đã từng thất bại, sau đó mới thành lập nên Đông Sơn, anh cũng có thể như vậy!”

“Được!? ngày mai em đến công ty, yêu cầu cổ vấn pháp luật phác thảo cho anh một bản kế hoạch cơ cấu lại công ty.”

“Cơ cấu?”

“Anh muốn chuyển đổi cơ cấu công ty thành hình thức đầu tư cổ phần, sau đó đưa ra thị trường kêu gọi nhà đầu tư.”

“Vâng! Em hiểu rồi.”

“Anh sẽ không chấp nhận thua cuộc!” Anh nhìn cô, ánh mắt tự tin của anh phát sáng: “Anh nhất định phải cho ông nội biết, ông đã sai rồi.”

“Không cần biết anh quyết định như thế nào, em đều ủng hộ anh!” Cô ôm anh, đây là điều duy nhất cô có thể làm cho anh: “Gần đây anh quá mệt mỏi, hay là chúng ta giành ra một chút thời gian đi ra ngoài thư giãn đi.”

“Cuối tuần chúng ta đi biển, em thấy thế nào? Anh nhớ em nói em thích biển, rất muốn cùng anh ngồi trên bãi biển nghe tiếng sóng vỗ vào bờ đá ngầm.”

“Anh còn nhớ sao?”

“Anh chưa từng quên những mong muốn của em, về sau anh sẽ thực hiện tất cả vì em.”

“Em yêu anh!” Băng Vũ nghĩ, năm tháng sẽ trôi qua, từng lời thề hẹn son sắc sẽ đi vào quên lãng. Nhưng cô không thể tưởng tượng rằng, những lời nói vụn vặt bên gối hằng đêm, anh lại khắc sâu vào lòng như thế, hướng chỉ là một lời thề suốt cả cuộc đời!

* * * * *

Cuối tuần, khi cả nhà ba người của Băng Vũ còn chưa ăn xong điểm tâm thì chị Lan đã đến. Anh nhờ chị ấy chăm sóc Tư Tư, vì muốn đưa cô đi biển. Băng Vũ còn chưa khép được miệng vì ngạc nhiên thì anh đã khoái trá vẩy tay với Tư Tư, kéo cô xuống lầu.

Nhìn thấy nụ cười ngọt ngào của Tư Tư, Băng Vũ lập tức hiểu được, anh đã thừa lúc cô không chú ý, ký hiệp định song phương gì đó với Tư Tư rồi. Lần sau, cô nên nhắc nhở con bé, ba của nó là một người có tâm địa rất sâu, nhất định đừng mắc mưu bị lừa một lần nữa mới được.

Bước xuống lầu, cô và anh phải chờ thật lâu, thì mới thấy bóng dáng chiếc xe thể thao Porche của Âu Dương Y Phàm, cậu ta chạy với tốc độ khá nhanh, sau đó dừng lại trước mặt Băng Vũ và Lâm Quân Dật.

“Đây là lần đầu tiên cậu đến muộn.” Lâm Quân Dật với lấy vật gì đó trên xe, sau đó nhìn thoáng qua người con gái đang ngồi ở ghế bên cạnh Âu Dương Y Phàm, thuận miệng nói: “Chưa hề thấy, mới quen à?”

Âu Dương Y Phàm cũng thuận miệng trả lời: “Nhặt được trên đường.”

Băng Vũ tò mò nhìn cô gái ‘nhặt được’ kia, dường như cô nàng hoàn toàn không để ý đến cuộc nói chuyện của hai gã đàn ông. Cô ấy có đôi mắt to, khi cô ấy chớp mắt lại lộ vẻ ngây thơ đáng yêu.

Hiện tại, trông vẻ ngoài cô ấy khá kỳ quái, mái tóc dài có vài loạn tóc xoăn, cùng với bộ váy màu vàng, phía dưới chiếc váy dường như bị rách, đôi chân trắng như tuyết của cô ấy có dính chút bụi đất. Thoạt nhìn, trông cô ấy khá lồi thối, nhưng nhìn kỹ mới phát hiện, tóc của cô ấy như vừa được xõa ra, váy thì như bị xé rách một nửa, có vẻ như đây là một bộ lễ phục đắt tiền, đôi giày cao gót tao nhã được cô ấy để sang một bên, nhìn qua cảnh này... trông lại không hề tao nhã tí nào.

Âu Dương Y Phàm bày ra bộ mặt bất đắc dĩ chỉ tay về phía cô gái giới thiệu: “Cô ấy tên Quan Tiểu Úc... Còn đây là bạn thân của tôi – Lâm Quân Dật.” Sau đó Âu Dương Y Phàm lại chỉ tay về phía Băng Vũ: “Còn đây là bà xã của anh ấy.”

Cô gái nở nụ cười ngọt ngào, lúc cười đôi mắt mở to sáng ngời, khiến người đối diện cũng phải cười theo.

“Chào mọi người. Vừa rồi, bố và mẹ của tôi buộc tôi đi xem mắt, vất vả lắm mới có cơ hội trốn thoát, trước cửa khách sạn trùng hợp gặp được Ivan, thuận tiện nên tôi lên xe anh ấy đến đây.”

“Xem mắt?” Lâm Quân Dật nhìn thoáng qua Âu Dương Y Phàm với ánh mắt tò mò, sau đó, anh mở cửa xe, giúp Băng Vũ ngồi vào.

Anh nói chuyện với cô gái phía trước: “Cô xem mắt với ai?”

Cô gái ấn ấn vào hai chân mày, ai oán nói: “Một công tử đào hoa có tiếng, mẹ tôi tặng bốc gã đó đến tận trời, nói cái gì tuổi trẻ tài cao. Hừ! Gã ta dựa vào gia đình giàu có, hằng ngày ôm phụ nữ lái xe đến công ty làm, tên là gì nhỉ... hình như là Âu Dương...” Cô gái dùng lực vỗ vỗ vào vai Âu Dương Y Phàm đang lái xe bên cạnh: “Anh nói cái gã đó tên gì nhỉ?”

“Âu Dương Y Phàm.”

“Đúng, tên thật khó nhớ.”

Dọc theo đường đi Băng Vũ không nói câu nào, cô chỉ cố gắng nén cười nghe cô gái tên Quan Tiểu Úc thao thao bất tuyệt nói về gã Âu Dương Y Phàm, cô không ngờ rằng Âu Dương Y Phàm có khả năng chịu đựng tốt đến vậy, cứ như đang nghe một chuyện gì thú vị lắm lắm, vẫn chuyên tâm lắng nghe, có khi còn xen vào vài câu.

Quan Tiểu Úc nói: “Bạn cùng phòng Lãng Lãng của tôi nói, bạn gái của gã đó có dùng CPU Core 2 Duo thống kê cũng không đủ.”

“CPU Core 2 Duo?” Âu Dương Y Phàm buồn bực hỏi: “Không phải 64 bit chứ?”

Lâm Quân Dật còn sợ Âu Dương Y Phàm chưa đủ bực, thêm vào một câu: “Tôi đã thử dùng CPU Core 2 Duo để tính toán số liệu Mellon rồi, nhanh lắm!”

Âu Dương Y Phàm trừng mắt nhìn Lâm Quân Dật trong kính chiếu hậu, anh cúi đầu nhìn Băng Vũ cười cười, không nói thêm gì nữa.

“Dùng tiền để mua tấm bằng MBA, liên nghĩ mình tài hoa hơn người... Trùng hợp thắng cổ phiếu, liên nghĩ mình là thiên tài đầu tư... Gặp toàn loại phụ nữ thích hư vinh ham tiền của, lại tự cho rằng bản thân quyến rũ đến mức khiến người khác không thể kháng cự, loại bỏ đi tôi đã gặp, nhưng chưa từng gặp qua loại bỏ đi mà tự cho mình là đúng như vậy...”

“Trên thế giới này có loại đàn ông như vậy sao?”

“Đúng vậy! Nhân loại đã tiến hóa lâu như vậy, đầu óc anh ta sao vẫn chưa tiến hoá nhỉ?” Cô nàng vô cùng ảo não vò loạn tóc trên đầu, hừm hừm vài cái trong cổ họng rồi nói tiếp: “Ngay cả sói cũng còn hiểu được không tiến hóa là chết, vậy mà sao tư tưởng của anh ta vẫn còn dừng lại ở xã hội nguyên thủy thế nhỉ?!”

Âu Dương Y Phàm đưa cho cô gái một chai nước khoáng: “Nói như vậy, loại người như anh ta còn sống là sự đau khổ của nhân loại rồi.”

“Khó tránh khỏi sẽ có một vài người nguyên thủy chưa tiến hóa hoàn toàn, chỉ biết suy nghĩ bằng nửa người dưới, nhưng may là những người như vậy thật sự là rất hiếm.”

“A, cô học chuyên ngành gì vậy?”

“Quản trị kinh doanh.”

“Tôi còn nghĩ cô học sinh lí học chứ.”

“Anh có biết điều làm tôi không thể nào chấp nhận ở anh ta là gì không...?” Cô gái nuốt nước bọt, cảm phần nói: “Tôi nghe nói anh ta quen một lúc rất nhiều cô. Có một lần, ba người bạn gái của anh ta cùng gặp nhau trong một bữa tiệc, trong đó có một người hỏi anh ta: tại sao anh có thể làm như vậy? Vậy mà anh ta đồng ý nói: ‘Em không giữ được lòng của anh, thì đừng trách anh trắng hoa chứ.’ Anh xem thử xem... Anh ta căn bản không phải là trắng hoa, mà là không thật lòng!”

“Có chuyện này nữa sao? Sao tôi chưa bao giờ nghe nói? Cô làm sao biết được?”

“Lãng Lãng nói.”

“Lãng Lãng...” Âu Dương Y Phàm nhắc lại với một chút suy nghĩ sâu xa.

....

Băng Vũ cuối cùng hiểu được nguyên bản sự trắng hoa của Âu Dương Y Phàm, thì ra anh ta là một người đàn ông dễ dàng gây nên những tình cảm thương nhớ lãng mạn cho phụ nữ.

Dường như hai người ngồi trước đã mắng đủ, Âu Dương Y Phàm quay đầu nhìn Băng Vũ và Lâm Quân Dật: “Quân Dật, trước tiên để em vay vốn giúp anh được không?”

Quân Quân Dật ngồi thẳng lưng, nhìn ra ngoài cửa sổ, bình tĩnh nói: “Nếu cậu vì chuyện cổ phiếu mà cảm thấy áy náy thì không cần!”

“Anh... biết rồi à?”

“Lúc tôi mua cổ phiếu cũng chưa từng bàn bạc với cậu. Kiến Nghiệp nói, cậu ấy đã từng đề cập chuyện tôi mua cổ phiếu với cậu, ngoài ra không hề nói với bất kỳ ai.”

“Thực sự xin lỗi.”

“Không cần, ông ấy muốn tôi chỉ còn hai bàn tay trắng, đương nhiên sẽ có vô số phương pháp thâm tóm công ty của tôi.”

“Em có thể giúp gì cho anh?”

Lâm Quân Dật nhìn cảnh tượng thoáng qua như gió ngoài cửa xe, trầm tư thật lâu, bỗng nhiên nói: “Hiện nay, cổ phiếu tôi mua cũng đã giảm chỉ số đến mức thấp nhất từ trước đến nay, cậu có hứng thú với việc thu mua công ty kia không?”

“Em nghe nói công ty đó là của một gia đình làm ăn lỗ vốn, mấy hôm trước cổ phiếu có tăng nhưng bị nhà cái khống chế lại.”

“Chính vì thế, mượn xác công ty đó để đưa ra thị trường là tốt nhất...”

“Ý của anh là gì?”

“Đó là một cách đầu tư kiếm lời rất ổn, cậu có hứng thú không?”

Đối với vấn đề đầu tư Băng Vũ không hiểu nhiều lắm, anh và Âu Dương Y Phàm bàn luận rất hăng say, cô chỉ lẳng lặng nhắm mắt, cảm nhận gió đang lướt qua má mình.

Phật nói: gió chưa thổi, cờ chưa bay, tâm người đã muốn động.

Có người cho rằng đây là duy tâm, nhưng trên thực tế, không có gì có thể thay đổi được hiện tại, điều duy nhất chúng ta có thể thay đổi là thái độ.

Miên man theo dòng suy nghĩ, Băng Vũ chìm vào giấc ngủ, trong mơ cô thấy cô đang bận rộn trong bếp, Tư Tư thì đang chơi đùa, đột nhiên chuông cửa vang lên, cô vội vàng đi mở cửa, không cẩn thận mà va vào cạnh bàn.

Băng Vũ xoa xoa chỗ đau rồi mở cửa, anh đang đứng trước mặt cô mỉm cười: “Anh về rồi!”

Bên ngoài, bầu trời hoàn toàn không có ánh cầu vồng bảy sắc mà là ánh hoàng hôn của buổi chiều tà, nhưng bên trong phòng tràn ngập ánh cầu vồng rực rỡ.

...

Tiếng sóng biển kéo Băng Vũ ra khỏi giấc mộng đẹp, cô mơ màng mở đôi mắt, trước mắt cô là đôi mắt mang ánh sáng ngọc giống hệt như trong giấc mơ.

“Em đã tỉnh ngủ chưa?” anh hỏi cô.

“Vâng.” Cô kéo chiếc áo vest đang được khoác trên người xuống, lúc này cô mới phát hiện xe đã sớm dừng lại trên một bờ biển. Âu Dương Y Phàm và cô gái kia đang bước chậm chậm trên bãi biển.

Trên mặt nước biển ở nơi chân trời, bảy sắc cầu vồng đang không ngừng phát sáng.

“Đêm qua, em còn ngủ sớm hơn cả Tư Tư, sao giờ này còn buồn ngủ?”

Băng Vũ vuốt vuốt mái tóc để che đi gương mặt đang ửng đỏ của mình, quay đầu nhìn bờ biển rộng lớn...

Hôm nay thời tiết đẹp vô cùng, nước biển xanh hơn bao giờ hết. Mọi người cùng nhau ngồi nghe tiếng sóng biển vỗ vào bờ đá ngầm, nói chuyện trên trời dưới đất. Nhìn Âu Dương Y Phàm bị cô gái kia hắt nước biển lên người, khiến quần áo ướt đầm, sau đó họ rượt đuổi trên bờ cát, cô gái kéo chiếc váy bị rách lên, để lộ đôi chân xinh đẹp, cô ấy đi chân trần trên cát, ánh tà dương chiếu lên nụ cười rạng rỡ của cô ấy, khiến người khác nhìn vào cảm thấy thoải mái vô cùng.

Chơi đùa chán, Âu Dương Y Phàm vào ngồi cạnh Băng Vũ và Lâm Quân Dật, cởi chiếc áo ướt đầm nước biển để sang bên cạnh, ánh mắt vẫn đang ngắm nhìn bóng dáng tươi trẻ của người con gái đằng xa kia.

Lâm Quân Dật nói: “Quả thật trông khá vừa mắt.”

“Đáng tiếc cô ấy hiểu lầm em nhiều quá. Muốn lừa gạt để dẫn vào lễ đường hôn lễ cũng có chút khó khăn đây.”

“Hiểu lầm? Sao tôi lại không biết đó là hiểu lầm vậy nhỉ?!”

Băng Vũ cố gắng không phát ra tiếng cười.

Âu Dương Y Phàm khẽ cắn môi, dường như muốn phản bác lại lời Lâm Quân Dật, nhưng lại không tìm được lời nào cả.

“Y Phàm...” Quân Dật suy nghĩ thật lâu mới mở miệng hỏi: “Có chuyện tôi rất muốn hỏi cậu.”

“Chuyện gì?”

“Năm năm trước, Băng Vũ đã điện thoại cho Nhĩ Tích, cậu có biết chuyện này không?”

Âu Dương Y Phàm nhìn Băng Vũ, lắc đầu như không hiểu gì.

“Năm năm trước, cô ấy đã nói với Băng Vũ, cô ấy là vị hôn thê của tôi, khuyên Băng Vũ rời xa tôi, đừng khiến tôi khó xử! Cách đây không lâu, tôi đã nói chuyện với Nhĩ Tích một cách rõ ràng, nói cho cô ấy biết sự lựa chọn của tôi... vậy mà Nhĩ Tích lại lừa Băng Vũ rằng tôi sẽ không cưới Băng Vũ, khuyên Băng Vũ rời xa tôi... đối với hành động tự tung tự tác này của cô ta, tôi không thể nào tha thứ được!”

Âu Dương Y Phàm nhìn ánh chiều tà đang chiếu rọi ngoài biển xa, trong mắt mang màu sắc ảm đạm.

Lâm Quân Dật nói tiếp: “Cậu cho rằng Nhĩ Tích hoàn mỹ sao? Cậu cho rằng cô ta yêu tôi thật lòng sao? Cho tới bây giờ, tôi vẫn chưa từng cảm nhận được cô ta yêu tôi, nếu cô ta yêu tôi dù chỉ một chút thôi, cô ta cũng sẽ không bao giờ làm như vậy!”

“Nếu cô ấy không yêu anh, cô ấy sẽ không chờ đợi anh lâu như vậy?”

“Cô ta chỉ muốn kết hôn với một người đàn ông mà cô ta có chút cảm tình thôi. Kỳ thật, cô ta đã từng nói với tôi rất nhiều lần: cậu là người biết làm cho phụ nữ vui vẻ, lãng mạn, giàu tình cảm, nếu cậu có thể chung tình với phụ nữ một chút, cậu tuyệt đối sẽ trở thành người đàn ông mà tất cả các phụ nữ thiết tha mơ ước.”

“Ha!” Đối với lời đánh giá cao như thế, nhưng biểu hiện của Âu Dương Y Phàm không có một chút phấn khởi, ngược lại, ánh mắt anh ta lại mang vẻ lưu luyến ngắm nhìn người con gái đang một mình vui vẻ trên bãi cát.

“Nếu cậu thật lòng yêu Nhĩ Tích như lời cậu nói thì không phải không có cơ hội.”

Âu Dương Y Phàm nở nụ cười chua xót: “Em yêu cô ấy, nhưng là ở năm phút trước. Hiện tại... em phát hiện, em căn bản không hề hiểu cô ấy! Năm năm qua, cô ấy cho em thấy anh phụ tình cảm sâu nặng của cô ấy như thế nào, nhưng chưa bao giờ cô ấy nói cho em biết cô ấy đã tổn thương người phụ nữ khác ra sao.”

Âu Dương Y Phàm đứng lên, vỗ vỗ cát trên tay: “Đối với hành động tự tung tự tác của cô ấy, em cũng không thể nào tha thứ được...”

Từ khi trở về từ chuyến du lịch biển, vì vấn đề cải tổ công ty, mỗi ngày đều thật khuya Lâm Quân Dật mới trở về nhà.

Cô không thể chia sẻ gánh nặng công việc cùng anh, ngoài việc ở nhà chờ đợi anh về để pha cho anh một ly sữa nóng cô không thể làm gì nữa...

Hôm nay Lâm Quân Dật và Âu Dương Y Phàm bàn luận công việc nên Băng Vũ đi đón Tư Tư. Vừa bước vào cửa, Tư Tư liền chạy đến thư phòng, nhẹ nhàng đẩy cửa nhìn xung quanh căn phòng, bé bước vào rảo quanh một vòng trong phòng, sau đó lặng lẽ ngồi lên sofa, hai bàn tay nhỏ bé đan vào nhau không nói một lời.

Băng Vũ đi đến ngồi xuống bên cạnh Tư Tư, cười nhẹ nhàng rồi sờ sờ lên đầu bé: “Tư Tư nhớ ba à?”

“Khi nào ba về hả mẹ?”

Băng Vũ ôm Tư Tư đi đến bàn điện thoại, cô chỉ vào điện thoại nói: “Về sau khi nào Tư Tư nhớ ba, Tư Tư chỉ cần ấn nút này và nói cho ba biết Tư Tư nhớ ba là được.”

Bé cầm điện sờ sờ, ấn ấn một lúc rồi ngửa đầu nhìn Băng Vũ, một đôi mắt trong suốt như pha lê đang chứa đầy vẻ nhận nhận chờ mong.

Đầu bên kia điện thoại vừa tút một cái đã truyền đến giọng nói quen thuộc của Lâm Quân Dật: “Băng Vũ.”

“Ba!” Vừa nghe được giọng nói của anh, Tư Tư phấn khởi gọi lớn “Ba!”

Tiếng gọi vang vọng khắp phòng, nhưng đầu dây bên kia lại trở nên im lặng chỉ còn lại tiếng hít thở.

“Ba ơi, khi nào ba mới về? Con nhớ ba lắm!”

“Ba sẽ trở về ngay thôi, Tư Tư có muốn ăn kem không? Ba mua cho Tư Tư.” Âm thanh từ phát ra từ chiếc điện thoại có chút rung động.

“Thật không? Con cảm ơn ba!”

Đêm đó, thật khuya mà anh vẫn chưa về, Tư Tư kiên trì ngồi trên sofa chờ anh, hai mắt bé dường như đã không nhắm lên nổi nữa nhưng kiên quyết không chịu đi ngủ.

“Tư Tư à, ba con bận rất nhiều việc... Con đừng chờ ba nữa.”

Tư Tư nhanh nhẹn chạy đến bên chiếc điện thoại, nhấn nút gọi một lần nữa, từ chiếc điện thoại phát ra âm thanh vắng vắng chờ mong.

Băng Vũ vừa định đến an ủi Tư Tư thì điện thoại đột nhiên có người nhắc máy.

“Alo!” Nghe thấy giọng nói không phải của Lâm Quân Dật, một dự cảm xấu tự nhiên phát sinh trong lòng cô, Băng Vũ vội vàng giắt chiếc điện thoại từ tay Tư Tư.

“Alo! Quân Dật...”

“Quân Dật đang trong phòng phẫu thuật!”, là giọng nói của Âu Dương Y Phàm: “Tôi đang ở bệnh viện XX.”

Đầu óc Băng Vũ nhất thời trống rỗng, thế giới tự nhiên trở nên lạ lẫm đối với cô.

Tư Tư lay mạnh tay Băng Vũ, nói gì đó với cô nhưng cơ bản Băng Vũ không hề nghe thấy, bên tai cô lúc này chỉ có những tiếng gầm rú thật lớn.

Băng Vũ cũng không biết cô đã đến bệnh viện bằng cách nào.

Đứng trước cửa phòng phẫu thuật, Băng Vũ ngây ngốc nhìn chằm chằm vào cánh cửa đang đóng chặt kín, nhìn thấy ánh đèn màu đỏ, cô bất giác liên tưởng đến dòng máu tươi không ngừng tuôn ra ào ạt, cô nhìn lại thấy chung quanh toàn một màu đen, màu tối đen tựa như màu của sự chết chóc.

Băng Vũ không rơi một giọt nước mắt, không phải cô kiên cường mà là cô ngay cả khóc cũng không được.

Dường như đã hiểu được gì đó, bàn tay đang nắm lấy vạt áo Băng Vũ của Tư Tư cũng đang run rẩy.

“Đừng lo lắng quá, Quân Dật chỉ là đau dạ dày thôi, không nguy hiểm đến tính mạng đâu.” Băng Vũ nghe rõ giọng nói nhưng nhất thời vẫn không thể nhận ra là của ai, cô cố gắng mở to hai mắt nhìn thật lâu mới phát hiện Âu Dương Y Phàm đứng ngay bên cạnh cô.

Cô giơ tay nắm chặt tay Âu Dương Y Phàm, không ngừng hỏi anh ta: “Sao lại như vậy? Tại sao lại có thể như vậy?”

“Anh ấy bị đau dạ dày nặng, lúc còn ở Mỹ bác sĩ của gia đình vẫn thường xuyên kiểm tra định kì để không chế bệnh tình cho anh ấy. Thời gian trước bệnh tình của anh ấy đột nhiên chuyển biến xấu, bác sĩ khuyên anh ấy nên mau chóng phẫu thuật... Nhưng gần đây vì việc công ty nên anh ấy quyết định hoãn thời gian làm phẫu thuật lại.”

“Anh ấy... Vì sao mà chuyện gì cũng không cho tôi biết.” Cơ thể của Băng Vũ bỗng nhiên trở nên nặng nề, hai chân vô lực dường như không thể chịu đựng sức nặng từ thân thể kia, cô mệt mỏi như sắp chết...

Mệt mỏi đến mức cô không nhìn thấy một tia hy vọng nào cho cuộc sống.

Đột nhiên, một giọng nói mang sắc thái oán hận vang lên sau lưng cô: “Cô Diêu! Lần này cô đã vừa lòng chưa?”

Băng Vũ quay đầu nhìn Lâm Nhĩ Tích, cô nhìn nhưng không nói bất kỳ lời nào, bởi vì bây giờ có nói gì cũng đều không có ý nghĩa.

Âu Dương Y Phàm nhẹ nhàng đưa tay khoác lên vai Băng Vũ, dịu giọng nói: “Đừng lo lắng cho anh ấy nữa, ngồi nghỉ một lát đi.”

Băng Vũ gật đầu, ngồi xuống cạnh Lâm Nhĩ Tích, Băng Vũ có thể cảm nhận được trống ngực của cô ta đang đập phồng kịch liệt, ánh mắt của cô ta khó tin nhìn chằm chằm vào cánh tay của Âu Dương Y Phàm đang đặt trên vai cô.

Phụ nữ luôn như thế! Khi mất đi rồi mới phát hiện đó là thứ đáng giá nhất trên đời.

Phòng phẫu thuật mở cửa, một vị bác sĩ ngoại quốc cùng một ông lão lớn tuổi bận áo trắng bước ra, ông lão cúi đầu nên Băng Vũ không nhìn rõ khuôn mặt ông, chỉ thấy những nếp nhăn đang hằn sâu trên trán ông.

“Bác sĩ, anh ấy thế nào rồi?” Băng Vũ lập tức buông tay Tư Tư, vội vàng bước đến trước mặt vị bác sĩ chặn ông lại. Vị bác sĩ dường như không hiểu tiếng Trung nhưng nhìn biểu hiện lo lắng của Băng Vũ, ông ta đoán được cô đang hỏi gì, ông dùng tiếng Anh trả lời: “Chúng tôi vừa tiến hành gây mê cho bệnh nhân, đang chuẩn bị làm phẫu thuật! Đừng quá lo lắng, ca phẫu thuật chắc sẽ thành công thôi.”

Ông lão cao tuổi liếc nhìn Băng Vũ một cái, rồi lại nhìn Tư Tư đang đứng sau cô, sau đó dùng tiếng Anh lưu loát nói chuyện cùng vị bác sĩ, nghe khẩu khí của ông lão Băng Vũ nhận ra ngay ông chính là ông nội trăm nghe không bằng một thấy của Lâm Quân Dật.

Những câu họ nói đều là thuật ngữ y học nên Băng Vũ hoàn toàn không hiểu bọn họ nói gì, cô chỉ có thể đoán được vị bác sĩ kia nói bệnh tình của anh không mấy lạc quan... Bởi vì gia đình của anh vốn đã có lịch sử di truyền bệnh dạ dày.

Lâm Lạc Hòe dừng bước chân lại, tay đang nắm cây gậy không ngừng run, lưng ông từ từ khom xuống làm mất đi phong thái cương nghị vốn có.

Lâm Nhĩ Tích nhanh nhẹn bước lên đỡ lấy ông: “Ông nội, sức khỏe ông không tốt, không nên gấp quá.”

Vị bác sĩ thấy ông khó thở, cũng cất giọng khuyên ông đừng lo lắng, lại nói thêm là tình hình hiện nay phải chờ sau khi ca phẫu thuật kết thúc thì mới xem xét khả năng bệnh tình được...

Lâm Lạc Hòe nhanh chóng khôi phục lại sự bình tĩnh, đôi mắt dày đặc vết nhăn vẫn như cũ ánh lên nét khí phách có thể nắm giữ hết thảy mọi thứ trong lòng bàn tay: “Nhĩ Tích, con lập tức mời các bác sĩ về ung thư nổi tiếng nhất thế giới về đây.”

Âu Dương Y Phàm nói ngay: “Để cháu đi!” Rồi vội vàng rời khỏi đó.

“Mẹ!” Tư Tư kéo kéo tay Băng Vũ, ngửa đầu nhìn cô, đáy mắt bé chứa đựng sự hoảng hốt hỏi: “Ba sao vậy mẹ?”

Băng Vũ ngồi xổm xuống trước mặt Tư Tư, vỗ về gương mặt nhỏ nhắn đang lộ vẻ hoảng sợ của bé, miễn cưỡng mỉm cười: “Ba mệt, bác sĩ nói ba cần nghỉ ngơi nhiều.”

“Dạ!” Bé gật gật đầu.

Băng Vũ chỉ vào dây ghế dựa ở hành lang: “Chúng ta đừng làm phiền ba, ngồi ở đây chờ ba ngủ đủ giấc rồi trở ra với Tư Tư, được không?”

“Dạ được ạ!” Tư Tư ngoan ngoãn nghe lời, nhanh nhẹn ngồi lên ghế dựa bệnh viện.

Băng Vũ mệt mỏi chống gối đứng dậy, ngẩng mặt lên thì đối diện với ánh mắt vô cùng sắc bén của Lâm Lạc Hòe. Ông không già như cô đã từng nghĩ, nhưng lại tang thương hơn cô tưởng, ánh mắt tràn ngập nét cô đơn trống trải và mất mát của một con người vừa trải qua một lễ rửa tội sau khi đã ném đủ mọi thể thái nhân tình trên cõi đời.

Một con người đã được 70 năm bôn ba nhấp nhô tôi luyện nên, bất giác khiến người ta phải ngưỡng mộ. Vậy mà trong mắt Băng Vũ lúc này, người trước mắt cô đây không hề giống một nhà đầu tư lão luyện, cường thế, một huyền thoại bất diệt trên thương trường, cũng không giống như một vị trưởng bối cố chấp bảo thủ... mà chỉ là một ông lão đã qua tuổi hoa niên, đã bước vào bóng xế của đời người. Năm tháng đã hằn lại những dấu vết không thể phai mờ trên khuôn mặt ông, nhưng lại không một chút nào để lại vết tích trong ánh mắt của ông, ánh nhìn ấy vẫn quá đỗi kiên cường. Một ông lão như vậy, bất luận ông đã từng làm ra những chuyện gì, thì Băng Vũ cũng không thể nào hận ông cho được.

Ông trời đối với ông thật tàn nhẫn, một ông lão gần đất xa trời như ông, không có gì đau khổ bằng viễn cảnh chôn cất đứa con trai còn trẻ tuổi của mình, sau đó lại biết được đứa cháu trai duy nhất mới hai mươi mấy tuổi đã mắc phải căn bệnh nan y chết người!

Bầu trời tối hẳn, đèn được bật sáng.

Tư Tư đang gối đầu lên chân cô ngủ, cô đang chờ đợi, chờ đợi cánh cửa kính đối diện mở ra một lần nữa.

Băng Vũ tin tưởng anh sẽ sống, bởi vì anh không có quyền bỏ rơi cuộc sống của mình...

Không biết qua bao lâu, Lâm Lạc Hòe đang ngồi bên cạnh với bộ dạng chờ đợi giống như cô bỗng nhiên mở miệng nói chuyện: “Quân Dật đã nói với tôi, nó sẽ không bao giờ rời bỏ cô và đứa bé một lần nữa...”

Ngữ điệu của ông không đơn giản là thuật lại, mơ hồ trong đó mang theo chút sầu não.

Băng Vũ cười nhìn về phía ông: “Cám ơn!”

Tầm mắt ông dừng lại trên mặt Tư Tư: “Con gái của Quân Dật à?”

“Vâng ạ!”

“Bốn tuổi?”

“Còn vài ngày nữa là đến sinh nhật lần thứ tư của con bé.”

Bờ môi của ông bắt giác khẽ run run, dưới ánh sáng chói mắt của những ngọn đèn, ánh mắt ông lúc này càng lúc càng trở nên nhu hòa.

“Tôi nghe nói cô và Quân Dật lớn lên trong cùng một cô nhi viện?”

Băng Vũ đưa ánh mắt tò mò nhìn ông, cô không hiểu vì sao ông lại hỏi vấn đề này.

“Thành thật xin lỗi, tôi đã cho người điều tra về cô.”

Thật phù hợp với tác phong trước sau như một của ông, đúng là cô có cảm giác bị xâm phạm cuộc sống riêng tư, nhưng khi thấy thái độ chân thật thừa nhận của ông cô vẫn cảm thấy khâm phục.

“Mười lăm tuổi, vì chữa bệnh cho mẹ, cô bán hết tài sản, lại vay mượn tiền của những người xung quanh. Sau khi mẹ cô mất, vì lý do gì không đến trường học mà lại đi làm nhân viên bán hàng ở khách sạn?”

“Tôi muốn trả nợ.”

“Đã trả hết chưa?”

Băng Vũ hít thở khó khăn, cô rất muốn ông ấy không hỏi thêm gì nữa, nhưng cô biết, đối với ông và cô, đây là cách duy nhất để hai người hiểu nhau.

“Ngoại trừ một vài người, những người khác đều không nhận tiền của tôi.”

“Mười tám tuổi, cô theo học tại một trường dạy nghề, đồng thời lại làm một lúc nhiều việc khác nhau cho một khách sạn, sống một cuộc sống vất vả. Nghe nói là được một quản lý khách sạn đó theo đuổi khá lâu,

vậy mà lại cùng sống với một cậu trai không một xu dính túi một thời gian sau đó...”, nói đến đó ông đột nhiên đưa mắt nhìn cô, lại hỏi: “Đứa con trai này có phải là Quân Dật không?”

“Vâng ạ!”

“Sống cùng nhau ba tháng, sau đó chia tay à?”

Băng Vũ liếc nhìn Lâm Nhĩ Tích đang khá bất an ngồi bên cạnh Lâm Lạc Hoà một cái.

“Bởi vì thời điểm đó anh ấy sống cùng tôi rất cực khổ, tôi tận mắt chứng kiến cảnh anh ấy quỳ trên nền đất... Anh ấy khóc, Quân Dật là một người đàn ông kiên cường, nếu không phải đau khổ tột cùng thì anh ấy sẽ không bao giờ rơi nước mắt.”

Lâm Lạc Hoà ngây ngô sững sờ trong chốc lát, đối với câu trả lời của Băng Vũ ông không nói thêm bất cứ lời nào.

“Cô đã muốn rời khỏi Quân Dật, vậy thì vì lý do gì cô lại sinh đứa bé?”

“Tôi đã từng có ý nghĩ bỏ đứa bé đi, nhưng cuối cùng lại không đành lòng... Không có lý do cao thượng gì cả, chỉ là tôi muốn đứa bé chào đời.”

“Cô hận Quân Dật lắm đúng không?” Giọng nói của ông lão đã hòa nhã đi rất nhiều.

“Rất hận.” Băng Vũ thản nhiên trả lời: “Nhưng chỉ có ba lần, lần thứ nhất là lúc tôi đứng xếp hàng trong dòng người đông đúc chờ đến lượt mình vào phòng phá thai, lần thứ hai là ngày Tư Tư chào đời... và cuối cùng là ngày Tư Tư biết gọi tiếng ba...”

“Vì sao cô không kết hôn hay thử yêu một người đàn ông khác?”

“Bởi vì ngoại trừ anh ấy ra, không có người đàn ông nào hiểu được cái gì là tình yêu!”

“Yêu?”, ông lão cười cười, nụ có hàm ý chế giễu: “Biến tình yêu thành tất cả cuộc sống, vì tình yêu thì cái gì cũng không để ý, ngay cả tính mạng cũng có thể buông bỏ... thế này gọi là ‘hiểu được tình yêu’ sao?”

“Đối với ngài mà nói, đó có thể gọi là ngu xuẩn, bởi vì thứ gì ngài cũng có, ngài đi đến đâu đều có người chào đón, kính trọng, tiền hô hậu ủng. Nhưng đối với một người con trai không có cha mẹ, người thân, lớn lên giữa những tiếng cười nhạo, những ánh mắt khinh khi, ghẻ lạnh của người đời thì tình yêu là khát vọng lớn nhất. Không có được thì cũng không dám mơ mộng, nhưng một khi đã có rồi thì sẽ làm mọi thứ để cố gắng giữ lại tình yêu đó, luôn lo sợ được mất...”, dẫn đo thật lâu Băng Vũ mới quyết định nói nốt phần còn lại: “Đây cũng chính là lý do anh ấy chấp nhận ở lại bên cạnh ngài, tự nguyện chịu sự sắp đặt mà ngài đã an bài cho số phận của anh ấy.”

“Uhm...” Ông ấy gật gật đầu, lát sau lại gật gật đầu thêm lần nữa: “Xem ra, mắt nhìn phụ nữ của Quân Dật tốt hơn ba nó rất nhiều.”

Băng Vũ kinh ngạc nhìn ông. Cô chưa một lần dám nghĩ đến việc ông sẽ dễ dàng chấp nhận cô. Lúc này cô mới nhận ra, cái nhìn của ông về cô đã hoàn toàn thay đổi, hoá ra ông đã sớm biết việc Lâm Nhĩ Tích gọi điện thoại cho cô... Mà cô thì lại tránh nặng tìm nhẹ trả lời cho ông về mọi việc, hoàn toàn nằm ngoài dự kiến của ông.

Bình minh dâng lên, nắng sáng mờ mờ làm lùi bước bóng đêm tĩnh mịch, cắt qua đêm tối... soi rọi khắp nhân gian.

Bình minh và hoàng hôn luân phiên nhau chế ngự bầu trời, cuộc sống hằng ngày vẫn diễn ra, không thể trốn tránh....

Ca phẫu thuật cuối cùng cũng xong, Lâm Quân Dật bị cắt bỏ ba phần tư dạ dày, anh được đưa ra khỏi phòng phẫu thuật, trên mặt không một tia huyết sắc.

Thuốc mê dường như đã tan, lông mi của Lâm Quân Dật khẽ động, anh mở to mắt. Khi anh thấy người ngồi bên cạnh anh là Lâm Lạc Hoà và Lâm Nhĩ Tích, khóe miệng anh giật giật, nở một nụ cười lạnh nhạt.

“Quân Dật...” Băng Vũ nắm lấy tay anh, nhẹ nhàng gọi tên anh, thật sự cô có rất nhiều điều muốn nói với anh, nhưng khi thấy bộ dạng anh lúc này nhất thời cô không thể nói được gì.

Tay anh nắm chặt lại một chút, nở một nụ cười thống khổ, mơ mơ màng màng nói: “Bác sĩ nói là sau khi phẫu thuật dạ dày sẽ không đau nữa, về sau em không cần giúp anh uống rượu, để Y Phàm khinh bỉ anh...”

Cô không muốn khóc, nhưng cô không kiềm chế được những giọt nước mắt đang tuôn rơi, từng giọt, từng giọt rơi xuống đọng lại giữa những ngón tay đang đan chặt vào nhau của hai người.

Sau đó, Băng Vũ siết chặt tay anh, khóc không thành tiếng: “Em hận anh! Em hận anh! Nếu không có anh, về sau em phải sống thế nào...”

“Anh nói rồi, anh sẽ không buông tay em đâu...”

Anh không buông tay.

Yêu cũng không, mà hận cũng không!

Sống đã không, mà chết cũng sẽ không!

“Vì sao anh không sớm làm phẫu thuật, công ty có quan trọng bằng sinh mạng của anh không?”

“...” Anh cười khổ. Ngày đó, không biết vì lý do gì anh lại xem thường sinh mệnh của chính mình. Vài ngày sau, khi thấy Lâm Lạc Hòe mỗi ngày đều ở cùng với các bác sĩ chuyên khoa ung thư bàn thảo về phương pháp trị liệu căn bệnh, cô mới hiểu được dụng ý của anh, anh đang dùng sinh mệnh của chính mình để đánh cược, cược là máu mủ tình thân không thể nào cắt đứt.

Tình thân, ngay giây phút sinh ly tử biệt, có thể cảm nhận được mọi thứ không thể cứu vãn được nữa chính là thời khắc bi thương nhất.

Cô hỏi anh: “Anh có bao giờ nghĩ tới, nếu như anh xảy ra chuyện gì, em sẽ sống như thế nào không?”

Lâm Quân Dật nói: “Anh thắng rồi!”, vừa nói anh vừa đưa mắt nhìn ngoài cửa sổ.

Tại bồn hoa bên ngoài phòng bệnh, nở rộ những bông hoa điểm phớt sắc hồng. Tư Tư ngồi trên một bồn hoa nhỏ, ngâm nga khúc hát đồng dao. Lâm Lạc Hòe vừa bước xuống từ trên một chiếc xe màu đen, Tư Tư vừa thấy lập tức nhảy xuống khỏi bồn hoa, nở một nụ cười ngọt ngào chào đón ông.

Nhìn cách mấp má môi của bé thì chính là: “Ông ơi!”

Lâm Lạc Hòe cúi xuống xoa xoa đầu Tư Tư, nói với bé mấy câu gì đó. Tư Tư ngẩng đầu lên, vắn vẹo bím tóc của mình, vẻ mặt trầm tư không thể lý giải.

Chị Lan chăm sóc bé vội vàng bước lại, vừa muốn nói gì đó lại thấy Lâm Lạc Hòe nhẹ nhàng lắc đầu chặn lại lời nói của chưa kịp thoát ra của chị.

Tư Tư lại đáng yêu giật nhẹ mái tóc của mình, bộ dáng con bé trông rất đáng thương.

Lâm Lạc Hòe cười cười cùng Tư Tư nói thêm vài câu, sau đó đi vào bệnh viện, đi đến cửa lớn lại quay đầu nhìn Tư Tư một lần nữa, bé lúc này đang chống tay lên má ngồi trên bồn hoa, tựa hồ như đang suy nghĩ gì đó.

Ông nở một nụ cười, Quân Dật cũng cười theo.

“Em đoán xem Tư Tư đang nghĩ gì?”

Băng Vũ đang thổi ly sữa nóng nói: “Tư Tư khờ như thế, nhất định là bị ông la rầy rồi.”

“Em đã bao giờ dạy con bé cách xưng hô với ông nội của ba như thế nào chưa?”

Băng Vũ bưng tỉnh. “Ý của anh là... ông nội đã tiếp nhận Tư Tư rồi sao?”

“Không! Ông ấy tiếp nhận cả hai mẹ con.” Anh cười, tựa người vào đầu giường: “Có một số việc không khó khăn như tưởng tượng!”

Cửa bị đẩy ra, Âu Dương Y Phàm ba ngày không thấy đột nhiên xuất hiện, lấy một chiếc ghế dựa ngồi bên cạnh giường.

Lâm Quân Dật đưa tay ấn nhẹ vết thương ngồi dậy. “Thu mua thuận lợi không?”

“Một công ty nhỏ bị phá sản, giới cổ phiếu bị đình trệ vài ngày nay, anh cho rằng có vấn đề gì? Em đã thu mua được 30%, bây giờ nếu anh chuyển phần cổ phiếu của anh sang cho em thì em chính là cổ đông lớn nhất. Bước tiếp theo chỉ cần cải tổ, củng cố lại nội bộ công ty là được.

“Thuận lợi như vậy sao?” Lâm Quân Dật có vẻ không tin.

“Ông ấy bức anh ra thế này.” Âu Dương Y Phàm chỉ vào vết thương của Lâm Quân Dật: “Sao có thể bức chết anh được!”

“Ông ấy mà có thể bức chết tôi sao? Cậu có đem biên bản nhượng quyền theo không?”

Âu Dương Y Phàm cười, lấy trong túi ra một xấp tài liệu, đưa cho Lâm Quân Dật.

Anh nhận lấy, đọc kỹ càng các tài liệu.

Âu Dương Y Phàm kéo ghế dựa lại gần một chút: “Trước mắt, chuyện cơ cấu lại công ty em sẽ thay anh toàn quyền xử lý, chờ đến khi anh hết bệnh rồi, chúng ta sẽ mở đại hội cổ đông, một lần nữa chỉnh đốn lại chính sách và ban điều hành công ty.”

“Chỉnh đốn?” Lâm Quân Dật đột nhiên ngồi thẳng người: “Cậu không làm ở công ty sao?”

“Em còn quên một chuyện, chuyện cổ phiếu thì nhiều lắm cũng chỉ còn tầm hai phiên giao dịch nữa thôi, nếu em chuyển quyền quản lý công ty cho anh, cổ phiếu sẽ càng có cơ hội để tăng giá trị hơn nữa.”

“Cậu không phải không thích làm kinh doanh sao?”

“Thì em không thích, cho nên em quyết định để anh làm cổ đông lớn nhất của công ty, em thì chỉ việc ngồi mát ăn bát vàng thôi.”

Lâm Quân Dật hừ lạnh: “Cậu thật đúng là bạn chí cốt nhỉ?!”

“Đương nhiên.”

Lâm Quân Dật ký thật nhanh vào các giấy tờ, ký xong còn không quên trừng mắt liếc Y Phàm thêm một cái nữa: “Vậy cậu về nhà, chờ tin tán gia bại sản đi.”

Nhìn vẻ mặt tràn đầy tự tin của Âu Dương Y Phàm cùng gương mặt đầy hưng phấn của Lâm Quân Dật, Băng Vũ phát hiện càng ngày cô càng yêu Quân Dật, một công ty đang đứng trước nguy cơ phá sản, anh chẳng những làm cho nó hồi sinh mà còn thành công trong việc tạo bộ dáng mới cho nó bước ra thị trường.

Nhưng xem ra chỉ có loại thiên tài như Lâm Quân Dật mới có thể ngồi trên giường bệnh đàm phán việc kinh doanh thôi.

Hy vọng rằng về sau anh sẽ không bao giờ ngồi trên giường bệnh để bàn luận công việc như vậy nữa.

Băng Vũ thấy bọn họ tán gẫu càng lúc càng hăng say, cũng không muốn làm phiền.

“Hai người nói chuyện tiếp đi, em ra ngoài hít thở không khí một chút.”

Lâm Quân Dật gật đầu: “Đừng đi xa quá!”

Từ phòng bệnh đi ra, Băng Vũ trực tiếp đi đến văn phòng của bác sĩ, vừa vặn Lâm Lạc Hòe cũng ở đó, ông thấy Băng Vũ, liền khách sáo gật đầu nói: “Ngồi đi!”

“Cám ơn! Cháu có thể xem hồ sơ bệnh lý của Quân Dật không?”

Ông lấy hồ sơ bệnh đưa đến tay cô.

Băng Vũ run run cầm hồ sơ lật ra xem. Các kết quả xét nghiệm lộn xộn đập vào mắt cô, với tâm trạng nhấp nhúm cô nhìn chỉ hiểu được vài từ, càng không hiểu hàm nghĩa những thuật ngữ y học trong đó.

Lâm Lạc Hòe nhìn ra vẻ ngây ngốc của Băng Vũ, cất giọng nói với cô: “Bác sĩ chuyên khoa chuẩn đoán, phân tế bào nhiễm bệnh của Quân Dật đã bắt đầu chuyển sang ung thư, may mắn là phẫu thuật kịp thời, quan sát thì thấy các tế bào lympho (*) đã bắt đầu đẩy lùi được các tế bào ung thư, tỉ lệ các tế bào di căn rất thấp. Vì để phòng trường xấu, bác sĩ đề nghị Quân Dật sau khi cơ thể hoàn toàn hồi phục nên làm trị liệu bằng hóa chất ba lần nữa, cô có ý kiến gì không?”

(*) Tế bào lympho: tên khoa học là Lymphocyte, là tế bào thuộc hệ miễn dịch. Có ba loại tế bào lympho trong máu: lympho B, lympho T và natural killer (viết tắt là NK). Các tế bào lympho tạo ra kháng thể nhằm phá hủy các tế bào bị nhiễm bệnh...

Ngữ khí của ông làm cho Băng Vũ thực sự thoải mái, ông giống như là đang cố vấn cho người nhà bệnh nhân vậy.

“Ngài quyết định đi.”

“VẬY CỨ THEO PHƯƠNG ÁN CỦA BÁC SĨ ĐƯA RA ĐI.”

“Ngài có thể nói cho cháu biết... Nếu trị bệnh bằng hóa chất bệnh tình của anh ấy sẽ tốt hơn không? Bệnh của anh ấy về sau có thể bị tái phát không?”

Lâm Lạc Hoè thở dài, nếp nhăn ở mi tâm càng sâu: “Cơ hội chỉ chiếm 50%... Nhưng loại bệnh này có quan hệ rất chặt chẽ với tâm lý của người bệnh. Có một số chuyên gia cho rằng Quân Dật còn trẻ như vậy mà đã có tế bào chớm ung thư, yếu tố di truyền không phải là nguyên nhân chính, mà chính là do những năm gần đây áp lực tâm lý của nó quá lớn, tâm tư thường xuyên chịu áp lực. Nếu những điều trong cuộc sống đều như ý muốn, tỷ lệ bệnh tái phát sẽ rất thấp. Tính cách Quân Dật rất ngoan cố, chuyện gì nó cũng để ở trong lòng.”

“Cháu hiểu rồi, cháu sẽ không ép buộc anh ấy chuyện gì hết.”

“Tôi không có ý này.” Ông nhìn chiếc nhẫn ở ngón áp út của cô: “Nó là cháu trai của tôi, tôi làm tất cả là vì muốn tốt cho nó. Nó thì luôn luôn không hiểu được...”

“Sớm muộn gì anh ấy cũng sẽ hiểu ngài thôi...” Băng Vũ nói: “Nỗi khổ tâm của ngài, sẽ có một ngày anh ấy hiểu được!”

Lâm Lạc Hoè lấy tay chống bàn đứng lên, chậm rãi lắc đầu, sau đó bước ra khỏi văn phòng.

“Hiện tại, tôi chỉ hy vọng nó có thể sống. Chuyện gì cũng không quan trọng nữa.”

13. Chương 25 + Phiên Ngoại

Cuối cùng thì công ty cũng bình an vượt qua mọi khó khăn, tin tức cơ cấu lại công ty được truyền bá rộng rãi, khiến cổ phiếu liên tục tăng giá. Vấn đề xoay vòng vốn cũng được giải quyết dễ dàng. Những công trình vừa hoàn chỉnh kế hoạch, thủ tục hôm nay thì ngay ngày hôm sau đã bắt đầu khởi công. Sở xây dựng thành phố cũng đưa ra thông tin xác minh không hề có cây cầu vượt nào được xây dựng gần khu dự án của công ty, những tin tức đó đều là ‘tin vịt’ mà thôi. Và các khách hàng chẳng những không trả nhà nữa mà ngược lại nhờ loại hình ‘quảng cáo tuyên truyền’ đặc thù này mà tình hình bán ra của các căn hộ còn tốt hơn nhiều so với trước kia.

Công ty sau khi tái cấu trúc, đưa ra thị trường cổ phiếu thì Âu Dương Y Phàm tạm giữ chức vụ tổng giám đốc, Lâm Quân Dật cố ý trả lương cao mời Liễu Dương đến giúp anh ta một tay. Lâm Quân Dật nói anh cố tình sắp xếp một nhân tài thân tín bên cạnh Y Phàm để phòng ngừa đại thiếu gia ‘phá gia chi tử’ này sẽ đẩy công ty của anh vào con đường phá sản. Quả thật Băng Vũ biết Quân Dật vì muốn cảm ơn Liễu Dương trong suốt một thời gian dài như vậy đã ở bên chăm sóc và giúp đỡ cho cô với Tư Tư nên cho cô ấy một cơ hội tốt.

Dựa vào hội chẩn của các chuyên gia, Quân Dật tiếp tục phương án hóa trị, rồi nhờ phương pháp điều dưỡng hồi sức hợp lý mà sức khỏe Lâm Quân Dật đã hồi phục nhanh chóng, chẳng bao lâu nữa là anh có thể rời giường đi lại, sinh hoạt bình thường.

Một hôm, Băng Vũ đang gọt táo cho Quân Dật thì có vài người ở công ty đến thăm anh, trong đó tất nhiên có cả trưởng phòng quan hệ xã hội Triệu Thi Ngữ. Cô nàng vừa bước vào cửa thì thấy Tư Tư đang ngồi viết chữ trên một cái bàn thấp đặt sát bên cạnh giường Lâm Quân Dật, thoạt đầu cô nàng có vẻ ngơ ngác xong lập tức thay vào đó là khuôn mặt tươi cười.

“Đứa bé đáng yêu quá! Là con gái của Băng Vũ sao?”

“Phải!” Băng Vũ vừa cười vừa đáp lời và mời bọn họ ngồi.

“Chào các cô chú ạ!” Tư Tư cười thật ngọt ngào chào hỏi mọi người, bé tuy còn nhỏ nhưng là một đứa bé rất lễ phép. Nhưng thật không ngờ, ngay sau đó bé liền chỉ về phía Lâm Quân Dật mà nói thêm một câu: “Đây là ba của con!”

Bé không có ý gì khác ngoài sự tự hào, từ sau khi biết về ba thì bé rất thích nói cho người khác biết rằng bé có ba.

Mấy vị trưởng phòng khác thoáng ngáy người, rồi ngay lập tức giả vờ trấn tĩnh. “Cô bé đáng yêu thật.”

Băng Vũ không thể ngờ Lâm Quân Dật lại phụ họa thêm một câu nữa: “Đúng là con gái tôi mà, càng lớn càng giống tôi nhỉ?”

Tất cả mọi người đều nhìn Băng Vũ với ánh mắt quái dị rồi vội vàng vàng vọt theo: “Giống, rất giống!”

“Giống!” Triệu Thi Ngữ nói: “Nhất là ánh mắt của cô bé giống sếp như đúc!”

Thật lòng, Băng Vũ cảm thấy Tư Tư giống cô nhất chính là ánh mắt.

Khoảng thời gian sống khổ sở trước kia dường như đã biến mất không còn một chút dư vị nào, có chăng chỉ còn lại những ngọt ngào đến vô tận.

Ngày Lâm Quân Dật xuất viện là ngày anh và cô kết hôn. Toàn cảnh hôn lễ xa hoa của hai người chính là tâm ý mà Lâm Lạc Hề muốn dành cho hai người để biểu đạt ý ngậm tán thành của ông, nhưng đồng thời cũng cho cô thấy được một áp lực vô hình. Rất nhiều gương mặt xa lạ trong giới thượng lưu mà Băng Vũ không hề quen biết, họ mỉm cười vừa có chút rụt rè vừa có phần giả dối, thậm chí có người còn khe khẽ bàn tán với nhau xem cô làm như thế nào có thể từng bước từng bước tiến vào gia đình danh giá này. Băng Vũ biết cô phải học cách thích ứng với cuộc sống này, bây giờ giấc mộng của cô bé lọ lem không phải là kết thúc mà nó chỉ mới bắt đầu. Cuộc sống khi được gả vào gia đình giàu có danh giá không phải vui sướng, dễ dàng như những gì thoáng nhìn qua đâu. Từ nay về sau, mỗi một bước đi của Băng Vũ như bước trên phiến băng mỏng, mỗi một lời trước khi nói đều phải ‘uốn lưỡi bảy lần’, mỗi một việc trước khi làm đều phải suy ngẫm, cân nhắc thật cẩn trọng...

Đây chính là cuộc sống của giới thượng lưu.

Lâm Quân Dật đưa cô và Tư Tư đi hưởng tuần trăng mật ở Châu Âu, sau đó lại quay về Mỹ thăm thú các nơi thêm một thời gian.

Xe chạy xuyên qua khu rừng rậm rạp với những cây cổ thụ thật lớn, rồi lại xuyên qua một vùng cây bụi tầm thấp. Cuối cùng Quân Dật đưa hai mẹ con đến một con đường nhỏ uốn lượn rải đầy đá cuội tựa như đi vào một thế giới mộng ảo.

Tiếp sau những bậc thang được làm bằng đá thạch anh trắng là cánh cửa sắt đen, họ vừa bước lên mấy bậc thang thì cánh cửa từ từ mở ra. Trải ra trước mắt là một dòng suối với nước trong suốt nhìn thấy tận đáy đang chảy róc rách thật nhàn nhã, ánh lên sắc sáng trong lấp lánh. Chiều bóng xuống dòng suối trong xanh là một đình viện nhỏ được thiết kế theo phong cách Nhật Bản với gam màu trắng xuyên suốt làm chủ đạo đứng lặng yên bên bờ suối, xung quanh suối nước là những hàng cây thâm thấp trồng thật ngay hàng thẳng lối, chỉ có một con đường nhỏ duy nhất được lát đá hướng thẳng đến khu biệt thự phía trong.

Đứng ở đầu con đường lát đá, ngắm nhìn dòng suối lững lờ trôi, xa xa lại có mấy cánh hoa anh đào rơi từ trên cây xuống, trong lòng Băng Vũ không khỏi thốt lên, thật là quá xa hoa.

“Đẹp quá đi!”

“Là thiết kế của ba anh.”

“Ba anh?” Cô không thể ngờ được.

“Ông đã từng học kiến trúc.”

Cô chợt nhớ đến công ty của anh cũng trang trí theo phong cách này, một kiểu kiến trúc mang phong cách đặc biệt tôn quý: “Công ty chúng ta là do ông thiết kế sao?”

Lâm Quân dật gật đầu: “Có cơ hội anh sẽ đưa em đi xem hết các ngôi nhà được làm theo ý tưởng của ông, chúng thật sự tuyệt đẹp.”

“Cho nên anh mới lập công ty bất động sản, anh muốn mang những bản thiết kế của ông biến thành sự thật?”

“Đây là điều duy nhất anh có thể làm cho ông...”

Cái gì gọi là ‘cốt nhục tình thân’? Là kéo dài sinh mệnh, là nối tiếp giấc mộng, mà cũng là giữ vững tình yêu...

“Anh... Chị dâu!” một tiếng gọi nhẹ nhàng vang lên làm gián đoạn cuộc nói chuyện của hai người, Băng Vũ giương mắt nhìn theo lối bên kia chiếc cầu đá màu xanh nhạt có một thân ảnh vô cùng thanh lịch đang tiến đến, là Lâm Nhĩ Tích.

Băng Vũ cố tìm chút vẻ bi ai, bất mãn trong nụ cười vô cùng thân thiết của cô ấy, nhưng cô ấy vẫn tao nhã như lần đầu tiên gặp Băng Vũ, trông cô ấy như một chậu hoa lan quý được đặt trên một đỉnh viện phẳng phất vẻ thoát tục, cao ngạo mà nhìn khắp bốn phương.

Cô len lén liếc nhìn Lâm Quân Dật, không biết nên nói gì.

Lâm Quân Dật im lặng gật gật đầu, dường như cũng không tìm thấy cách xưng hô nào cho thật thích hợp.

May mắn thay, Tư Tư rất lễ phép cất giọng trong trẻo chào hỏi: “Chào cô nhỏ!”

Không khí có chút ngưng đọng.

Lâm Nhĩ Tích dặt tay con bé, cười nói: “Ông cố chờ con lâu rồi, mau vào nhà thôi!”

Lâm Nhĩ Tích dẫn Tư Tư đi phía trước, cô và anh chậm rãi bước theo sau. Lâm Quân Dật khoác tay lên vai cô, khẽ vào tai cô thì thầm: “Dù sao cũng là người một nhà, ban đầu có chút không tự nhiên thì cứ từ từ thích ứng.”

“Anh đừng lo, em là bà Lâm danh chính ngôn thuận, cô ấy còn có thể nhìn nhận em, sao em lại không thể tiếp nhận cô ấy chứ?!”

* * * * *

Một năm sau.

Băng Vũ bước vào công ty cổ phần bất động sản Quân Dật, mỗi người trông thấy cô đều cung kính cúi đầu chào hỏi, nhân viên tiếp tân không đợi Băng Vũ đến gần đã đứng lên chào hỏi: “Chào phu nhân!”

Trên nét mặt của mỗi người trong công ty đều là vẻ ngưỡng mộ pha chút kính sợ và tươi cười, nhưng cô hoàn toàn hiểu được đằng sau vẻ xa hoa tôn quý này đang có biết bao nhiêu thế lực xem thường cô, bao nhiêu lời châm chọc khiêu khích hèn mọn nhắm vào cô, cùng bao nhiêu ánh mắt ghen tị với cô của những cô gái xinh đẹp. Điều duy nhất khiến cô được an ủi nhất chính là sự chăm sóc của Lâm Quân Dật chưa bao giờ thay đổi, anh không bao giờ qua đêm ở bên ngoài, mỗi lần cô gọi điện cho anh thì ngay lập tức tiếp nhận cuộc gọi, bất luận là anh đang trong cuộc họp hay đang thương thảo hợp đồng. Băng Vũ vô cùng tin tưởng anh không hề có người phụ nữ khác ở bên ngoài, bởi vì lịch làm việc của anh một ngày 24 giờ đồng hồ là do cô sắp xếp, cô hiển nhiên sẽ không cho anh một chút thời gian nào cùng với người con gái khác nói chuyện tình cảm!

Kỳ thật là anh kiên trì bắt cô làm thư ký, anh nói đó là cách tiết kiệm chi phí, nhưng ngược lại quần áo anh mua sắm cho cô khiến cô chẳng mấy may cảm nhận được phẩm chất biết tiết kiệm tốt đẹp của anh ở chỗ nào cả. Băng Vũ biết đây chính là anh rất hy vọng cô có thể đuổi kịp anh, hy vọng cô là người hiểu anh nhất. Việc này rất khó, nhưng so với hạnh phúc không dễ dàng gì mới có được của cô và anh thì chẳng là gì cả!

Băng Vũ vừa bước đến ngoài cửa thì nghe tiếng tài liệu giấy tờ bị quăng xuống đất vang lên trong phòng Lâm Quân Dật.

Băng Vũ đẩy cửa bước vào, cô thấy Âu Dương Y Phàm đang ngồi ở sofa trông ra một vẻ mặt vô tội, còn Lâm Quân Dật thì đang bưng bưng lửa giận: “Cậu dư tiền kiếm vài loại cổ phiếu mà chơi đi, không thì về nhà ngồi chờ nhận cổ tức đi, đừng có ngồi ì ở đó mà phiền tôi nữa được không?”

Cũng khó trách Lâm Quân Dật nổi giận, công ty vừa mới khởi sắc, tạm thời Lâm Quân Dật chưa nhận được nhiều sự tín nhiệm. Anh thật sự bận rất nhiều việc, hết hạng mục này đến hạng mục khác cần anh theo dõi. Một ngày anh ngủ không quá ba giờ đồng hồ, đừng nói gì đến đời sống vợ chồng ngọt ngào, anh và cô ở phòng nghỉ trong văn phòng của anh vừa hôn được một cái thì điện thoại đã réo đến hai, ba lần. Thật may khi có Liễu Dương làm trợ lý cho cô bằng không hai vợ chồng cô đã sớm trở thành Ngưu Lang Chức Nữ luôn rồi.

Biểu hiện của Âu Dương Y Phàm tỏ ra vô cùng oan ức: “Em tới giúp anh mà, anh có biết vì mảnh đất này em đã gặp biết bao nhiêu là khó khăn, nghĩ đủ mọi biện pháp mới mua được nó đó.”

“Cậu làm như vậy là giúp đỡ hả, hiện giờ chúng ta còn ba mảnh đất chờ khởi công, hai công trình đang thi công, cậu muốn tôi phải xây bao nhiêu cái nhà trên mảnh đất đó để bán cho người ta ở đây?”

“Lần này không phải là xây nhà để bán, mảnh đất ấy rất thích hợp để xây chung cư, chúng ta có thể cho thuê.”

“Cậu? Chuyện cậu có tiền hay không không quan hệ gì cả, vấn đề là cách cậu đưa tiền vào đầu tư như vậy không hợp pháp chút nào.”

“Có lý, em thấy chúng ta nên thành lập một công ty trách nhiệm hữu hạn và một công ty trách nhiệm vô hạn, rồi để hai công ty đó liên doanh hợp tác với nhau, anh thấy thế nào?”

Lâm Quân Dật trừng mắt nhìn Âu Dương Y Phàm đến nửa ngày: “Rốt cuộc là cậu có học qua lớp quản lý chưa hả? Cái bằng đại học của cậu là dùng bao nhiêu tiền để mua vậy?”

“Bằng đại học có thể dùng tiền mua sao? Tại sao anh không nói cho em biết sớm một chút?!”

Băng Vũ vỗ vỗ lưng Lâm Quân Dật khuyên anh bớt nóng giận một chút.

Lâm Quân Dật hít một hơi thật sâu: “Tôi thấy vị hôn thê kia của cậu xem thường cậu là vì cậu thiếu năng lực đúng không?”

Khi công ty hoàn thành khu nhà đầu tiên, Âu Dương Y Phàm bỗng nhiên muốn xây một khu nhà cho cô gái đã mang anh ta là con người chỉ biết chơi bởi lêu lổng, lại còn đồng đặc nói anh ta là đàn bà. Cô gái chê anh ta là người như thế nào Băng Vũ không tài nào đoán ra, nhưng từ đó về sau anh ta nổi cơn hứng trí bất tử, cổ phiếu không mua, cũng chẳng đầu tư vào chứng khoán, mà đi khắp nơi xem đất xây nhà.

Băng Vũ tin rằng Y Phàm đã yêu cô gái ấy, nếu không thì anh ta sẽ không để tâm đến cách nhìn của cô nàng như vậy, cũng không cố chấp đi tìm đất xây nhà để khoe với cô ấy như một đứa trẻ như vậy.

Âu Dương Y Phàm nhìn xung quanh một lúc, chợt nói: “Đúng rồi, mấy hôm trước người bạn của em ở Hải Nam nói biệt thự của chúng ta đã xây gần xong rồi, khi anh rảnh chúng ta đi xem đi.”

“Nhanh vậy sao?”

“Có em trông coi, sao mà không nhanh được!”

Âu Dương Y Phàm thấy cơn giận của Lâm Quân Dật có phần dịu đi liền cười nói: “Em đã mời một nhà thiết kế nội thất hàng đầu về thiết kế cho chúng ta, chờ lúc anh rảnh thì đưa mọi người đến xem qua.”

Anh không để ý đến Âu Dương Y Phàm vẫn còn ngồi trong văn phòng mà cứ vậy kéo cô đến ôm vào lòng. “Đợi anh có thời gian chúng ta đưa cả Tư Tư cùng đi xem nhé.”

“Được! Gần đây anh bận quá, đã lâu rồi không chăm sóc cho Tư Tư.”

Đứng trước bãi biển bao la nơi cô đã từng đến một năm trước, cô thật không dám tin vào mắt mình, hai khối kiến trúc kiểu Tây màu tím giống hệt nhau được hàng rào màu trắng bao bọc xung quanh vô cùng đẹp mắt, xa hoa và lãng mạn hết như đang chìm mình trong mây đám mây nơi tiên cảnh. Đặc biệt nhất là:

biển xanh, trời xanh cùng mái nhà màu lam nhạt giao hòa với nhau tạo thành một khối tựa như chân trời góc biển...

“Em thích không?” Lâm Quân Dật hỏi cô. “Anh đã từng đáp ứng với em: không phải là ‘kim ốc tàng kiều’, cũng không phải là chốn để yêu đương vụng trộm với tình nhân mà chính là lễ vật để tặng cho vợ yêu.”

Băng Vũ đứng ở ban công lầu hai nghe tiếng sóng biển, nhìn thủy triều lên xuống. “Đây cũng là thiết kế của ba anh sao?”

“Đây là thiết kế của ba mà anh thích nhất, anh còn thích cái tên của nó hơn nữa.”

“Nó tên gì?”

“Hải Giác Thiên Nhai! (*)

(*) Chân trời góc biển

Tên thật hay! “Em nguyện cùng anh đi đến ‘chân trời góc biển’, một bước cũng không rời...”

Anh cười, ôm cô vào lòng, hôn nhẹ lên trán cô: “Cuối cùng em đã hiểu vì sao anh lại xây biệt thự này chưa?”

“Em thật xin lỗi! Em biết muộn quá!” Một năm trước anh cố ý mang cô đến Hải Nam, vì cô mà không đắn đo mua ngay lô đất này xây lên một nơi ‘Chân trời góc biển’, ước nguyện lúc đó của anh chính là “Anh nguyện cùng em đi đến ‘chân trời góc biển’, một bước cũng không rời...” Vậy mà cô lại vô tâm giẫm lên thành ý của anh.

“Không hề muộn...”

Anh nâng cằm của cô lên, đôi môi chứa chan trù mến cùng yêu thương áp lên môi cô...

Cô nhắm mắt lại, chớp mũi tràn ngập hương vị tự nhiên của anh, chuyện xưa của hai mươi năm như một đoạn phim quay chậm từng màn từng màn diễn ra trước mắt cô, bao nhiêu vui vẻ ngấn ngủi đối lấy những năm dài ly biệt...

Chuyện cũ nghĩ lại mà sợ!

“Quân Dật...” Giọng nói Âu Dương Y Phàm chứa đầy ý cười truyền đến: “Oái, hai người cứ tiếp tục đi...”

Lâm Quân Dật buông cô ra, xoay người hướng xuống tầng dưới hỏi Âu Dương Y Phàm. “Có chuyện gì?”

Anh ta ăn mặc rất chỉnh tề so với thường ngày, chắc hẳn là có việc quan trọng gì đó, anh ta lấy ra một chiếc thiệp mời chìa đến trước mặt hai người.

Lâm Quân Dật nhìn lướt qua, tỏ vẻ khinh thường hỏi: “Cậu nói lời ong tiếng ve gì mà khiến cô nàng mù quáng như một con thiêu thân lao mình vào lửa thế kia.”

Âu Dương Y Phàm nói: “Em nói: Đây là ngôi nhà anh dồn hết tâm huyết để xây tặng cho em – Chân trời góc biển. Em có đồng ý nhận lấy không?”

Lâm Quân Dật nhìn anh ta đầy khinh rẻ: “Rất cảm động, thật là cậu dồn hết tâm huyết vào đây sao?”

“Kết quả là... cô ấy không đồng ý.”

“Vậy anh làm sao lại khiến cô ấy cảm động?” Băng Vũ tò mò hỏi.

Âu Dương Y Phàm tức giận trả lời: “Tôi thề sẽ yêu cô ấy giống như Quân Dật yêu cô vậy!”

Khóe môi Lâm Quân Dật giật nhẹ. “Cậu lừa phụ nữ đều như vậy sao, những lời nói vô trách nhiệm như vậy mà cũng dám nói.”

“Aiz! Làm không được cũng phải làm, ai bảo số em không tốt, hữu tình hay vô ý cũng vậy thôi, ai bảo em có một ông anh nuôi như thế làm gì, hại em gần mực thì đen, em có cảm giác rằng nếu em không lấy được Quan Tiểu Úc thì e rằng cả đời này em cũng không thể cam tâm!”

Âu Dương Y Phàm đi rồi, Băng Vũ cười nói với Lâm Quân Dật: “Thì ra muốn biết người đàn ông đó có phải kẻ vô tình hay không thì phải xem người phụ nữ kia có đáng để anh ta gửi gắm tình yêu hay không!”

Tình yêu, hai từ ảo mộng đó là đề tài bàn luận muôn thuở.

Trong lòng mỗi người đều có một bí mật riêng.

Hứa hẹn đến chân trời góc biển, thề thốt đến sông cạn đá mòn.

Khi mới yêu ai ai cũng dễ dàng đồng ý, nhưng để đi hết con đường tình đầy trắc trở thì có được mấy người?

Kỳ thật, không phải họ yêu nhau không đủ sâu đậm, không phải họ yêu nhau không đủ thâm tình, là đứng trước sự thật bề bồng của cuộc sống, tình yêu của con người ta không đủ kiên định để mà vượt qua!

Khi lựa chọn chính là khi giữ lại người nào đó bên mình và buông tay một người khác...

Ngoại truyện

Lời tác giả: Không biết là với một đứa trẻ 10 tuổi như Tư Tư thì như thế có phải là trưởng thành hơi sớm hay không nữa?

* * * * *

8h sáng, như thường lệ Băng Vũ đi vào văn phòng của Lâm Quân Dật, báo cáo về lịch trình đã sắp xếp cho anh ngày hôm nay.

Đầu tiên cô buông tập tài liệu trong tay xuống, nghiêm chỉnh ghi nhớ kỹ càng từng công việc: “Lâm tổng, buổi sáng từ 9h đến 11h là cuộc họp thường kỳ hàng tháng của công ty, đề cương cuộc họp của ngài tôi đã chuẩn bị hoàn chỉnh rồi.” Cô cầm lấy một tập tài liệu đặt trước mặt anh, tiếp tục báo cáo: “Buổi chiều 3h, ngài có cuộc hẹn bàn bạc về việc đấu thầu với tổng giám đốc công ty kiến trúc Hoa Long tại phòng tiếp khách công ty, đây là tư liệu ngài cần. Đến 6h thì dùng cơm với Triệu tổng của công ty vật liệu xây dựng Chiêu Vũ tại Hội quán Hâm Hâm số 1921, thảo luận về giá cả sắt thép.”

Báo cáo xong, cô chỉ chỉ vào hai tập tài liệu khác trên bàn, nhìn Lâm Quân Dật nói: “Đây là tài liệu cần ngài ký tên, còn đây là dự án quy hoạch của quản lý Ngô. Xin hỏi ngài có yêu cầu gì thêm không?”

Anh nghĩ nghĩ sau đó nghiêm trang nói: “Giữa trưa từ 12h đến 3h giúp tôi sắp xếp một chút, tôi muốn mời bà xã của tôi dùng cơm. Thuận tiện giúp tôi chuyển lời với cô ấy buổi tối đừng có kế hoạch gì khác, tôi muốn đưa cô ấy ra ngoài xã giao.”

Cô nhin không được cong cong khoé miệng: “Được, tôi sẽ giúp ngài sắp xếp. Lâm tổng, để không xảy ra hiểu lầm, tôi muốn xác nhận một chút, ngài chỉ có một bà xã thôi phải không?”

Anh nhìn cô không giấu được ý cười: “Tạm thời thì chỉ có một. Yên tâm, khi nào có bà xã thứ hai thì tôi sẽ báo trước để ngăn ngừa tình trạng đánh nhau hỗn loạn.”

Anh nhìn thấy cô hung hăng trừng mắt liếc mình một cái, lập tức nói: “Khổ nỗi với cái thời gian biểu được sắp xếp thế này, ngay cả cơ hội để tôi gặp được bà xã thứ hai cũng không có.”

“Vậy sao? Ngài sẽ có cơ hội nhanh thôi.”

“Huh?”

“Tôi muốn nghỉ phép nửa năm.”

“Nửa năm? Vì sao?” Anh kinh ngạc nhìn cô, biểu hiện trên mặt như đang nói: Việc này tại sao lại không nói cho anh biết trước?

“Tôi cũng mới vừa nhận được điện thoại của bệnh viện, tôi có thai, vì con tôi nên tôi muốn nghỉ nửa năm sinh con. Trong khoảng thời gian này, Liễu Dương có thể thay thế tôi.”

Cô còn chưa nói hết, anh đã bỏ nhào về phía cô, kích động nắm lấy tay cô: “Thật ư? Không phải em đã nói không muốn có thêm con hay sao?”

“Em biết anh rất muốn có thêm một đứa con trai...”

Anh bỗng nhiên hôn lên môi cô, say mê triền miên trên bờ môi, ôm nhau thân mật khăng khít, cô hoàn toàn có thể cảm nhận được giờ phút này tâm tình anh kích động đến mức nào.

Trời đã vào thu, cũng là mùa lúa mì trên các cánh đồng bát ngát bước vào mùa thu hoạch, Băng Vũ nhắm mắt lại tựa như nhìn thấy được thế giới tràn ngập sắc vàng...

Kết thúc nụ hôn say đắm, tâm tình của anh vẫn kích động không thôi: “Giúp anh thông báo với quản lý Ngô, cuộc họp buổi sáng để anh ta tự chủ trì, anh muốn đưa em đến bệnh viện làm kiểm tra toàn diện... Còn có, huỷ bỏ luôn cuộc hẹn xã giao buổi tối, em cần nghỉ ngơi. À không... bắt đầu nghỉ phép ngay bây giờ cho anh, công việc anh sẽ giao lại cho Liễu Dương xử lý.”

“Quân Dật, em yêu anh!”

* * * * *

Gần đến hoàng hôn, ánh nắng ban chiều lan toả khắp bầu trời...

Băng Vũ đứng trước cửa sổ sát đất, ngắm Tư Tư đang ngồi ở bãi biển ngơ ngác nhìn ánh hoàng hôn chìm dần trên biển, váy màu lam nhạt dần dần chuyển thành màu tím thẫm, bóng dáng hư ảo mà đẹp dễ phảng phất chút u buồn.

Con gái trong sáng, ngây thơ của cô cũng bắt đầu biết đa sầu đa cảm rồi, cô thật không biết là nên vui hay nên buồn.

Lúc vừa mới kết hôn, Lâm Quân Dật từng đưa ra ý muốn có thêm một đứa con. Cô biết anh muốn cùng cô nhìn đứa trẻ lớn lên từng ngày, muốn trải nghiệm cảm giác làm cha thật sự. Nhưng cô còn có nhiều việc cần phải làm, cần phải thích ứng với thói quen xã giao của xã hội thượng lưu, cần phải theo kịp tiến độ làm việc của anh, nắm rõ lịch trình mỗi ngày 24h của anh. Để trở thành một người vợ tốt, cô gần như không đủ thời gian quan tâm, chăm sóc Tư Tư. Nếu lại có thêm một đứa con nữa, cô lo tâm lý Tư Tư sẽ cảm thấy mất mát, hụt hẫng. Hiện tại Tư Tư đã được 10 tuổi, cũng đã hiểu chuyện hơn, cô cũng đã thành thạo làm tốt cương vị Lâm phu nhân cho nên quyết định sẽ sinh thêm một đứa con nữa, để đứa bé mang lại thêm niềm vui cho cuộc sống hôn nhân của cô và anh.

Nhưng hình như mọi chuyện không lạc quan như cô đã nghĩ, cô và Lâm Quân Dật càng quan tâm con bé nhiều hơn trước kia bao nhiêu thì con bé lại ngày càng trầm mặc bấy nhiêu.

Không biết Lâm Quân Dật bước vào cửa từ khi nào, anh ôm lấy thắt lưng cô từ phía sau, hai tay nhẹ nhàng đặt trên bụng dưới của cô: “Gần đây hình như Tư Tư có tâm sự gì đó, có phải liên quan đến chuyện yêu đương không?”

“Con bé mới có 10 tuổi thôi đấy.”

“Lúc yêu anh, em chỉ mới được 5 tuổi.”

“Đó là do anh tự mình đa tình thôi...” Cô vừa định nói: ‘Em căn bản còn không nhớ rõ anh là ai’. Chần chừ một lúc quyết định không nói vì điều đó rất dễ kích lòng tự trọng của anh.

“Dù sao thì anh cũng đã cưới em rồi.”

Tư Tư không ngồi trên bãi cát nữa, đứng lên cúi đầu chậm rãi bước, để mặc cho sóng biển làm ướt cả giày thể thao...

Dưới ánh hoàng hôn đỏ thẫm, bước chân đi của Tư Tư càng lộ rõ sự cô đơn.

Băng Vũ lo lắng nói: “Hôm nay, em đã đến gặp cô giáo để nói chuyện, cô ấy nói không thấy Tư Tư đi cùng bạn nam nào cả, hơn nữa gần đây con bé ngồi học thường không tập trung. Cô ấy còn nói, con gái ở tuổi này có chút đa sầu đa cảm là chuyện bình thường, nhưng biểu hiện của Tư Tư quá mức rõ ràng.”

“Có phải vì em mang thai không?”

“Cũng có thể.”

“Gần đây, mỗi khi có thời gian em đều ở bên cạnh con bé, ngược lại dường như con bé lại cố ý chống đối em.”

“Thật không?”

“Buổi sáng khi anh đưa Tư Tư đến trường muốn hôn nhẹ lên mặt con bé, nó cũng cố ý tránh né...”

Xem ra chuyện nghiêm trọng hơn so với suy nghĩ của cô. “Em đi nói chuyện với Tư Tư xem sao.”

Băng Vũ chạy đến bên Tư Tư chỉ còn cách khoảng một mét, vậy mà bé vẫn không phát hiện ra, chân nhẹ nhàng nghịch nước. Nhìn dáng vẻ ưu thương của Tư Tư, lòng Băng Vũ tựa như bị mũi dao xuyên thấu.

“Tư Tư?”

Bé giật mình vội vàng lau lau khoé mắt, cười nói: “Mẹ!”

“Đã xảy ra chuyện gì? Có thể nói cho mẹ biết không?”

“Không có việc gì đâu ạ!” Bé dường như không muốn nói.

“Có phải vì sắp có em trai, con lo lắng ba mẹ sẽ không thương con như trước kia nữa hay không?”

Tư Tư cúi đầu, hơi hơi gật gật đầu.

“Con khờ quá.” Băng Vũ nắm tay Tư Tư, kéo cô bé ra khỏi làn nước biển lạnh lẽo: “Tư Tư, từ ngày sinh con ra, con đã là tất cả đối với mẹ, mẹ có thể không có ba nhưng không thể không có con.”

“Con biết.” Rất nhiều lần bé muốn nói gì đó nhưng lại thôi, mãi sau mới nhỏ giọng nói: “Con sợ ba sẽ không thương con nữa.”

“Sao con lại nghĩ như vậy?! Ba bận rộn như vậy mà mỗi ngày đều đưa con đến trường, đón con tan học. Vì không để con phải chờ đợi mà ba con đã phải hoãn lại biết bao nhiêu cuộc họp, xã giao quan trọng đấy.”

“Chính bởi vì ba đối với con rất tốt, con... thật sự rất thích ba, con sợ mất đi ba.”

Băng Vũ thật sự không biết nên nói gì, không di truyền điểm nào tốt mà lại di truyền cái nhược điểm chí mạng này của ba nó.

“Sao con lại sợ mất đi ba? Đó là ba của con mà, đây là sự thật vĩnh viễn không thay đổi được. Ba con còn lo sợ con thích người khác, khi đó muốn gặp được con sẽ rất khó khăn nha.”

Tư Tư ngược nhìn mẹ, sự mất mát trong ánh mắt căn bản là không nên có ở một đứa bé 10 tuổi: “Nhưng người đó không phải là ba của con.”

“Ai nói như vậy? Nói bậy! Con đừng nghe người khác nói lung tung.”

“Con biết đó không phải ba con! Không cần người khác nói con cũng sớm biết như vậy rồi.”

Băng Vũ á khẩu không nói được lời nào, cứng người đứng yên tại chỗ, trong nháy mắt cảm thấy cả người như bị đóng băng.

“Mẹ, chờ khi ba có con ruột rồi... có phải ba sẽ ghét bỏ con hay không?” Tư Tư thấy cô im lặng không thể nói gì, vội vàng giải thích: “Con chỉ tùy tiện hỏi vậy, ba tốt với con lắm, con chỉ là...”

“Tư Tư, không phải con vẫn nghĩ Quân Dật là cha dượng của con đấy chứ?”

“À?” Cô bé bỗng nhiên đứng thẳng dậy, sắc mặt tái nhợt. “Ba không phải là ba ruột của con phải không?”

“Nói cho mẹ biết... Ngày trước ba con đã nói với con những gì?”

“Con không nhớ rõ... Con chỉ nhớ ba nói nếu con gọi ba là ‘ba’ thì con không cần phải đi nhà trẻ nữa...”

Ngay cả con gái của mình cũng có thể uy hiếp và hối lộ như vậy. May mắn là Lâm Quân Dật không đứng trước mặt cô, nếu không cô nhất định giáng cho anh một cái tát.

“Đó là ba ruột của con.”

Tư Tư lắc đầu: “Mẹ nói dối con.”

“Nếu con không tin, mẹ sẽ bảo ba dẫn con đi xét nghiệm ADN. Mẹ mang thai con, lúc đó ba cũng không biết, đến khi ba biết thì con đã 4 tuổi rồi.”

“Ba... Vậy sao ba lại để cho con gọi là ‘chú’, vì sao ba lại không nhìn nhận con.”

“Là mẹ không nói, sau này ba mới biết được con là con ruột của ba. Có một số chuyện còn chưa rõ ràng, mẹ định khi con lớn lên từ từ sẽ nói cho con biết...”

Tư Tư đột nhiên xoay người lại, hướng vào trong nhà chạy đi...

“Tư Tư!” Bởi vì có thai nên cô không dám chạy nhanh, đến khi đến được trước cửa nhà vừa lúc nhìn thấy Tư Tư bỏ nhào vào trong lòng Quân Dật, gắt gao ôm chặt anh, vừa khóc vừa gọi to: “Ba ơi! Ba ơi...!”

Lâm Quân Dật bối rối đẩy bé ra, hỏi: “Làm sao vậy? Đã xảy ra chuyện gì?”

Tư Tư liên tục lắc đầu: “Không có việc gì ạ. Ba ơi, con rất nhớ ba!”

Lâm Quân Dật mờ mịt nhìn cô, cô chỉ có thể nhìn anh mà cười khổ đáp trả lại.

Nếu anh biết con gái vẫn xem anh là cha dượng, không biết anh có bóp chết cô hay không?!

The end.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/sa-nga-vo-toi>